

Điều Đông

Contents

Điều Đông	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 22	69
23. Chương 23	72
24. Chương 24	76
25. Chương 25	78
26. Chương 26	80
27. Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88
30. Chương 30	91
31. Chương 31	94
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	103
35. Chương 35	106
36. Chương 36	108
37. Chương 37	112
38. Chương 38	113
39. Chương 39	116
40. Chương 40	120
41. Chương 41	122

42. Chương 42	125
43. Chương 43	128
44. Chương 44	132
45. Chương 45	136
46. Chương 46	139
47. Chương 47	143
48. Chương 48	146
49. Chương 49	151

Điểu Đông

Giới thiệu

Đó là chuyện đã xảy ra cách đây bao nhiêu lâu rồi ấy nhỉ. Y vẫn nhớ rõ như in lúc y còn bé cũng luôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-dong>

1. Chương 1

Trong hư không bị bao phủ bởi làn sương mờ mờ ảo ảo , vang vọng tiếng hát không rõ của một ai đó .

Điểu Đông dừng bước , hơi có chút nghi hoặc .

Đó là chuyện đã xảy ra cách đây bao nhiêu lâu ? Y vẫn nhớ rõ khi y còn bé cũng luôn muốn được nghe Tổ hát mới có thể an tâm chìm vào giấc ngủ .

Đó là chuyện đã xảy ra cách đây bao nhiêu lâu

Điểu Đông xoay người .

Màn sương mù mờ mịt nháy mắt tan biến đi sạch sẽ , dương quang xuyên qua những tán lá tạo thành từng vệt từng vệt loang lổ trên con đường nhỏ .

Điểu Đông bỗng nhiên bỏ chạy .

Giai điệu vừa xa lạ vừa quen thuộc từng chút một hiện rõ trong không gian này , dường như con đường phiên đá ấy theo dòng ký ức dần quay trở lại , phải chăng có thể trở về khoảng thời gian vô ưu vô lo lúc nhỏ .

Ánh dương quang, bầu trời , hoa hướng dương sắc vàng rực rỡ .

Điểu Đông chống tay thở hồng hộc .

Trước mặt y là khung cảnh quen thuộc , trong khu vườn dưới bầu trời trong vắt Tổ ngồi trên chiếc xích đu gỗ , trong lòng ôm lấy một đứa nhỏ

Trên mặt Tổ mang theo nụ cười nhàn nhạt , khe khẽ cất tiếng hát . Diểu Đông nho nhỏ híp híp mắt ngủ , tựa hồ rất ấm áp .

Ánh dương quang im ắng bao bọc lấy họ tạo thành một vòng kim sắc xung quanh , khiến người ta có cảm giác rằng hạnh phúc trở nên xa vời không thể chạm tới được.

Diểu Đông tiến đến gần , vươn tay muốn chạm vào một chút thì Tổ bỗng quay đầu lại , trong vòng hào quang cười nói với y —

/ Diểu Đông , con biết không ? Chúng ta ấy , một ngày nào đó phải nhận được hạnh phúc ./

Vô luận là con hay dì , một ngày nào đó, đều phải nhận được hạnh phúc.

..... Mộng???

Lông mi khẽ rung động vài cái , Diểu Đông chậm rãi mở mắt.

Là mộng a.....

Ánh nắng mặt trời vào thảng sáu gay gắt , những tia nắng mãnh liệt chiếu tới , cực kỳ chói mắt , Diểu Đông giơ cánh tay lên , đưa tay che trước mắt .

Cư nhiên lại xuất hiện giấc mộng này....

Năm ngón tay khiến tia sáng bị chệch tạo thành những góc quái dị , sáng sáng tối tối không đều . Sự mê muội ẩn sâu trong mắt Diểu Đông , mờ mịt , không rõ .

Đã mộng một đời rồi a...

Cũng đã sống tại thế giới này được mười sáu năm rồi...

Nói sẽ nhận được hạnh phúc , thế nhưng mẫu hậu ...Tổ....đều đã qua đời một thời gian dài

” Tỉnh? ”

Tiếng nói trầm thấp xa lạ khiến y giật mình hoảng hốt , Diểu Đông buông cánh tay ngồi dậy , lảo đảo quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nói kia.

Sự khó chịu trong đầu còn chưa tan biến hết , mà ánh dương quang kia quá mức chói mắt . Người kia ngồi nghịch hướng ánh sáng nên không nhìn rõ mặt , mông lung chỉ nhìn thấy khóe miệng hằn tòn đọng nét cười như có như không .

Bọt nước rơi xuống mu bàn tay , cảm giác lạnh lạnh khiến y cúi đầu , thấy tấm ván gỗ đã ướt sũng . Ký ức chậm rãi hiện về , Diểu Đông lúc này mới nhớ là mình vì muốn cứu một đứa bé nên nhảy xuống nước , đáng tiếc kỹ năng bơi không tốt , nên bị dòng nước cuốn lấy , suýt chết .

“Không biết tự lượng sức.”

Người nọ ở bên cửa sổ hừ nhẹ một tiếng , Diểu Đông giương mắt nhìn .

Sau khi chìm vào dòng nước hôn mê nên xảy ra chuyện gì y hoàn toàn không biết , bất quá hiện tại êm đẹp ngồi ở chỗ này thì đại khái có lẽ nam nhân trước mắt đã cứu y .

Đôi mắt từ từ thích ứng với ánh sáng , đường nét hình dạng của người kia cũng chậm rãi hiện rõ lên . Mi mục phổ thông, đôi mắt phổ thông , nét mặt phổ thông khắc họa những vết tích tang thương của thời gian , niên kỷ khoảng bốn mươi, thanh y trường bào , lưỡi biếng ngồi , động tác bình thường nhưng lại lộ ra vị đạo ưu nhã không thể nói rõ.

Diểu Đông sau khi hoảng hốt liền phản ứng lại , y đứng lên ,nhìn người nọ cười cười , nói : ” Cảm tạ người , đại thúc . ”

Thanh y nhân ừm một tiếng , nâng chung trà lên uống một hớp , khóe miệng vẫn như trước như có như không cười cười.

Chậm rãi dời đường nhìn ra ngoài cửa sổ , thành Trấn Hòa – nơi của những con người xa lạ . Hít sâu một hơi cảm giác nhận thức dần dần thôi phục .

Diệu Đông biết mình đang ở trên thuyền , ngoài thuyền bên bờ tựa hồ có rất nhiều người , ong ong xôn xao tiếng nói cười . Rất nhiều câu bởi cách quá xa nên không nghe rõ hàm nghĩa , thế nhưng trong mớ âm thanh hỗn loạn , y lại nghe được giọng nói của đứa bé vừa được cứu thoát khỏi dòng nước , nó sợ hãi hô hoán “Nương , nương” , cũng nghe thấy giọng nữ nhân run rẩy nhẹ nhàng dỗ dành “Không có việc gì , nương ở đây”

Diệu Đông rũ mắt, hình ảnh mẩu tử gần bó cứ như vậy hiện hữu trong đầu y .

Con thuyền khẽ lay động làm cho mặt nước lưu lại vết tích cô đơn , Diệu Đông cúi đầu , hơi cong khoe miệng , nhàn nhạt nở nụ cười .

“Vị Thi đem đứa nhỏ đưa lên bờ , người nhà nó cho rằng người là do hấn cứu .” , thanh y nhân nhìn y , trong mắt ẩn chứa một tia nghiền ngẫm và đùa cợt không rõ : “Còn bao quần áo của người , đều bị nước cuốn trôi mất rồi .”

“À.” Diệu Đông cũng không biết thanh y nhân nói những lời này có ý tứ gì , y chỉ hơi nghi hoặc liếc mắt nhìn người nọ , sau đó gật đầu “Ta đã biết” , y nói “Cảm tạ”.

Tay thanh y nhân bưng chén trà thoáng dừng một chút , ý cười bên khoe miệng càng thêm sâu .

“Người mang theo bao quần áo là muốn đi đâu ?” Hấn buông cái chén xuống , tựa hồ nổi lên hứng thú đối với phản ứng có điểm kỳ quái của thiếu niên .

Diệu Đông suy nghĩ một chút rồi trả lời “Chỉ là tùy tiện đi , không có đặc biệt muốn đi nơi nào cả .”

“Thật trùng hợp ,” thanh y nhân hơi híp mắt , ngữ điệu tăng mạnh , “Vừa lúc ta cũng muốn tùy tiện đi đâu đó — đã như vậy , không bằng chúng ta kết bằng hữu , cùng nhau đi ?”

Không biết thân phận , mục đích , thậm chí là tên , cứ như vậy đáp ứng lời mời của thanh y nhân . Nếu như Tổ ở đâynếu như mẫu hậu ở đây có lẽ sẽ trách chính mình quá mức tùy tiện nha .

Gió đêm lùa qua khe cửa thổi vào , có chút lạnh . Diệu Đông cúi đầu vào chén , thân thể cuộn thành một vòng.

Thanh y nhân vì sao lại muốn kết giao cùng mình du ngoạn ? Lại còn nguyện ý cung cấp nơi ở và cơm nước vô điều kiện . Diệu Đông không biết , cũng không muốn hỏi .

Khó có được cơ hội đi ra ngoài một chút , y không muốn vì những chuyện vặt vãnh như vậy mà hồi phủ , về phần ngân lượng hao tổn suốt hành trình , chờ trở lại hoàng thành y tự nhiên nghĩ cách hoàn trả lại cho thanh y nhân

Về phần người nọ có có ý đồ khác hay không.....Diệu Đông cho tới bây giờ cũng không lo lắng tới vấn đề này .

Bởi vì y hiện tại , đã không còn có gì để mà mất .

Gió thổi ngày càng lớn , Diệu Đông trở mình , khóa chặt thân thể lại , nặng nề ngủ .

Thuyền theo hướng Cừ Dương mà tiến .

Thanh y nhân ngại phơi nắng , luôn luôn đứng ở trong khoang thuyền . Mà Vị Thi thân là tùy tùng , trừ khi thanh y nhân giao phó còn bình thường như không khí cần cần dực dực theo bên cạnh đợi lệnh .

Diệu Đông thì lại yêu thích ra bên ngoài , khi thì giúp đỡ người chèo thuyền , khi thì ngồi một bên câu cá , có khi lại chẳng làm gì , chỉ dựa vào mép thuyền đưa tay vói vào trong nước , cảm thụ xúc cảm dòng nước chảy lướt qua đầu ngón tay , sau đó ngồi ngốc lẳng cả ngày .

Thanh y nhân thỉnh thoảng ra ngoài hít thở không khí , thấy y ngồi dưới ánh nắng mặt trời gay gắt híp mắt , hình dạng hỗn loạn thì không hiểu sao nhú nhú mày . Hấn không biết đối với Diệu Đông mà nói tháng sáu khắc nghiệt ngoại trừ ánh mặt trời quá mức chói mắt thì chẳng khiến y có cảm giác gì , kể cả cơn nóng bức .

Đại khái Diệu Đông không sợ nóng .

“Người thường tùy tiện đi theo người xa lạ như vậy ư ?”

Mặt trời dần lặn xuống, bầu trời tựa như muốn bốc cháy , đỏ rực , dị thường hoa mắt .

Diều Đông nâng mắt nhìn về nơi giao nhau giữa mặt nước và bầu trời , đôi mắt chứa đựng một tầng lưu hà mỏng manh.

“Cũng không hẳn” , y chậm chậm hô hấp , trả lời , “Chỉ là đôi lúc chẳng biết nên đi đâu mới tốt .”

Tháng sáu tháng bảy, Thuận Đế thường mang theo các hoàng tử , phi tần cùng các đại thần đi nghỉ ngơi , duy độc chỉ còn mỗi mình mình nhảy nhót trong cung mang tâm trạng chờ mong , bởi vì cuối cùng cũng có cơ hội rời đi hoàng thành , ra ngoài du ngoạn một chút .

Thế nhưng khi bước chân ra khỏi cung cấm , tâm tình vui mừng khôn xiết lại bị sự mờ mịt thay thế .

Đất trời rộng lớn như vậy , ngược mắt nhìn lại không nhìn thấy tận cùng . Mà chính bản thân mình , muốn đi đâu đây ???

Gặp gỡ một lão bá , lão nói ‘Ta muốn đem mấy thứ này đến lễ hội’ vì vậy liền quyết định đi xem lễ hội . Đại thẩm ngồi gần bàn trong khách *** cười nhắc tới ‘Ta gả khuê nữ đến Thương Châu’ sau đó đã nghĩ có thể đi Thương châu một chút . Vị đại ca nhiệt tâm vội vàng đánh xe ngựa hỏi ‘Vị tiểu huynh đệ này hay là tới Vân Dương đi , sắc trời đã tối , rừng núi hoang vu cũng không có chỗ nghỉ chân , có muốn hay không ta cho đi nhờ một đoạn đường’ , y liền vứt bỏ những địa danh không nghĩ ra trong đầu, nhảy lên xe ngựa chạy đi Vân Dương

Tìm không ra sự lựa chọn của chính mình , đành phải một đường nước chảy bèo trôi mà đi .

Sở dĩ theo thanh y nhân , chủ yếu cũng là vì y cần một người có định hướng đi trước .

Diều Đông vươn tay , đầu ngón tay nặng nề cắt ngang mặt nước đang lưu động .

Thanh y nhân đứng ở một bên , bạch ngọc phiến nhẹ nhàng để tại bên môi . Ánh chiều tà chiếu lên khuôn mặt hắc tạo thành một tấm mặt nạ màu cam , ẩn giấu đi tâm tư mơ hồ lưu chuyển .

2. Chương 2

Đi tới Cừ Dương , đứng trên mặt đất bằng phẳng Diều Đông vẫn cứ có một loại lỗi giác , tựa hồ thành trấn này đã trải qua biết bao thăng trầm , gió thổi qua không biết sẽ trôi dạt về đâu , tìm không được nơi trụ lại .

Người chèo thuyền chống cao mái chèo hữu lễ cáo biệt với y , Diều Đông xoay người , cười , phát phát tay , sau đó ngẩng đầu , chống lại ánh nhìn không rõ tình tự của thanh y nhân .

“Bây giờ muốn đi đâu ?” Diều Đông hỏi .

“A” , thanh y nhân thu hồi đường nhìn , khản trương phát nhẹ quạt , nói :”Trước tiên tìm chỗ ở đã .”

Diều Đông cho rằng sẽ là khách *** bình dân , kết quả thanh y nhân lại dẫn y đi tới một phủ đệ tinh xảo mà u tĩnh .

“Đây là nơi ở của Cố Trọng An .” Thừa dịp đứa bé giữ cửa đi thông báo , thanh y nhân giới thiệu .

Diều Đông nghiêng cứu những hoa văn trên cửa , không hứng thú “À” một tiếng . Thanh y nhân trầm mặc một hồi , mở miệng hỏi “Người không biết Cố trọng An ?”

Diều Đông kỳ quái nhìn hắc , lắc đầu .

Cây quạt trong tay thanh y nhân dừng một chút , nụ cười trên môi dần theo ý tứ hàm xúc không rõ . Diều Đông hạ mi mắt , nói “Đại thúc bảo chỉ muốn đi du ngoạn nhìn ngắm này nọ ?”

” Thuận tiện bái phỏng vài người bằng hữu .” , bạch ngọc phiến trên tay nhẹ nhàng phẩy phẩy vài cái , “Ở chỗ này so với khách *** bình dân thoải mái hơn ,không phải sao ?”

“Đại khái a ~” Diêu Đông quay đầu có chút không yên lòng trả lời .

Chủ nhân phủ đệ đích thân ra nghênh tiếp bọn họ , sau khi hàn huyên thì bày yến tiệc đãi khách .

Thanh y nhân mỉm cười khách sáo cùng Cố Trọng An nói chuyện phiếm , nội dung xoay quanh thiên văn địa lý , một chút về giang hồ triều đình và vài phương diện khác . Diêu Đông im lặng tựa vào một bên , nhìn vào chung trà bạch ngọc chờ ra .

Cố Trọng An , tên này hình như có chút quen tai .

Nhằm chán ngáp một cái , Diêu Đông mơ hồ nhớ hình như Vô Xá đã từng nói qua với y , thiên hạ đệ nhất kỳ nhân , kinh tài tuyệt diệu , triều đình nhiều lần mời hắn về làm quan , nhưng đều bị cự tuyệt . Danh xưng của người nọ hình như là Cố Trọng An .

Vô Xá xác thực đã nói qua , Cố Trọng An này phải chăng chính là Cố Trọng An danh chấn hoàng thành kia.

Chỉ là Vô Xá còn nói “Phủ Tử Dục cũng có ý muốn kết giao”. Vì vậy Diêu Đông vốn có chút hứng thú nhỏ nhoi liền bị triệt để tiêu diệt , cho nên ngay từ đầu khi thanh y nhân nhắc tới tên lão thì y không có chút ấn tượng nào .

Thực sự không nghĩ tới mình cứ nhiên lại tá túc tại nơi ở của lão .

Diêu Đông quay đầu đi , len lén quan sát Cố Trọng An một hồi .

Râu mép hoa râu dài , trong mắt lóe ra quang mang cơ trí quắc thước , thân hình gầy , thon dài , thoát nhìn hơi có chút vị đạo tiên nhân .

Là một nhân vật tài giỏi a.

Diêu Đông không lưu ý lắm cười cười , quay đầu nằm sấp trên bàn , tiếp tục nhìn chén trà chờ ra .

Diêu Đông không biết theo như lời thanh y nhân ‘tùy tiện đi đây đó’ có ý gì , bất quá với y mà nói , vô luận như thế nào cũng sẽ không sáng sớm cùng một đồng văn nhân thi sĩ uống rượu nói chuyện phiếm , ngâm thơ đối ẩm .

Có thể đại thúc cũng là một danh nhân aDiêu Đông nhìn thanh y nhân đang bị một đám người vây quanh , nghĩ nghĩ.

Sau đó y mới phát hiện mình còn không biết tên thanh y nhân là gì .

Diêu Đông bĩu môi , thoáng rời đi ra xa khỏi những người đó , tìm một góc yên lặng ngồi xuống .

Uống ngụm trà , nhìn nhìn bầu trời , Diêu Đông bỗng nhiên đứng dậy , một đường chạy qua bên người thanh y nhân , thấp giọng nói.

“Ta đi ra ngoài một chút .”

Thanh y nhân liếc nhìn y một cái , trầm ngâm chốc lát nói “Để Vị Thỉ đi cùng ngươi .”

” Không cần .” Diêu Đông cự tuyệt .

Thanh y nhân cũng không bắt buộc , trong người móc ra tấm ngân phiếu đưa cho y , Diêu Đông cười cười lắc đầu , xoay người chạy ra khỏi tiểu viện . Thanh y nhân trên mặt không biểu tình , nhìn theo bóng lưng y tiêu thất khỏi hành lang , lưng lay ngón tay gọi Vị Thỉ tới , nhẹ giọng phân phó “Theo y.”

Cừ Dương mặc dù so ra kém Hoàng Thành , nhưng cũng là một địa phương phồn hoa náo nhiệt .

Thời gian đã không còn sớm , hai bên con đường nhỏ bày ra đủ loại rau dưa trái cây tươi mới . Liên tiếp xông xáo âm thanh rao hàng , còn có đủ loại khẩu âm hoan hỉ ái ố , khiến không khí ngập tràn hương vị cuộc sống sinh hoạt.

Diêu Đông cẩn thận tránh đi rau dưa khiến người trượt ngã , bước chân nhẹ nhàng đi về phía trước .

Trong trà lâu phát ra tiếng hát du dương uyển chuyển của ca nữ , Diểu Đông dừng lại đứng ở trước cửa nghe một chút ; tại cửa hàng trưng bày những vật phẩm thủ công tinh xảo mỹ lệ y ghé nhìn chốc lát , sau dưới ánh mắt chờ mong của lão bản , rời đi ; dưới tán cây y lại cùng lão bá nửa tỉnh nửa mê đánh một ván cờ , ngưng ngừng thua mất ngọc bội trên người ; đi tới bờ sông nô đùa cùng đám trẻ , bị chúng đùa dai làm ướt hết y phục từ đầu đến chân

Vui đùa đến quên thời gian , đi qua đường cái náo nhiệt , đi qua con đường đá nhỏ , đi qua cây cầu gỗ khúc khúc chiết chiết , quay trở lại Cổ phủ thì trời đã xẩm tối .

“Ta còn nghĩ người đã bị ai lừa đi mất chứ .”

Người nọ đứng trước cửa nhượng mảy , trong mắt tràn đầy ý trêu tức

Diểu Đông cười cười . Y suy nghĩ một chút , trả lời “Ta sẽ không đi mà không từ già .”

Thanh y nhân mị mắt, tay giơ lên tựa hồ muốn xoa đầu y nhưng tay vừa đến giữa không trung thì thu hồi lại , che giấu bằng việc phe phẩy quạt .

Diểu Đông cúi đầu nghĩ không biết những người kia còn ở trong nhà hay không nên không có phát hiện ra động tác nho nhỏ này .

Kể từ hôm đó , phương thức ở chung của hai người chính thức được xác định .

Thanh y nhân báỉ phỏng đủ loại bằng hữu , Diểu Đông theo hần chạy từ sơn trang này sang nơi khác , sau đó chuồn ra ngoài , tại sơn thôn xa lạ nhìn nhìn ngấm ngấm , đến khi thái dương rớt xuống đỉnh núi , y kéo cái bóng thật dài trở về nơi thanh y nhân đặt chân , nghỉ ngơi một đêm , đến ngày thứ hai , lại như vậy , lữ đồ hành trình của một người.

3. Chương 3

Diểu Đông nghĩ , Tô Thánh của Bội Thủy thật sự là một người kỳ quái .

“Đây là người đầu tiên.....đem người nhét qua một bên bất kể bằng hữu a .”

Không có khách khứa tụ hội , hoa viên vô cùng yên ắng , thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang . Khí trời mát mẻ , thường thường có vài cơn gió thổi nhẹ qua , Diểu Đông tựa vào tay vịn trong đình nghỉ mát , thoải mái mà ca thán .

“Tô Thánh cao ngạo cũng là bình thường”, thanh y nhân trả lời , “Cho chúng ta trụ lại là đã chữa mặt mũi cho ta rồi !”

Diểu Đông cười cười , quay đầu lại muốn nói gì đó , nhưng không ngờ lại thấy nhân thần tựa tiểu phi tiểu của người nọ .

Diểu Đông hơi có chút run sợ , liền quay lại , đôi mắt hạ thấp .

Diểu Đông biết thanh y nhân không phải là một người đơn giản . Không phải bởi vì hần có những bằng hữu địa vị bất phàm , mà đôi lúc hần lơ đãng lại toát ra khí thế bất phàm , bề ngễ thiên hạ khó lòng mà xâm phạm .

Cái loại khí thế nàyDiểu Đông từng bắt gặp trên người Thuận đế .

Sợi tóc tại thái dương bị gió thổi bay phất phơ , mê hoặc ánh nhìn . Diểu Đông hết lần này tới lần khác liên tưởng đến Thuận đế .

Lại nói , Thuận đế cũng đã ngoài ba mươi , bất quá nhìn qua thì còn rất trẻ , không giống như là đã bước qua tuổi trung niên.

Diệu Đông cũng không có tí mĩ quan sát tướng mạo của Thuận đế , bởi vì ở trong cung thỉnh thoảng nhìn thấy hắn, Diệu Đông đều bị khí thế trong mắt của hắn ép tới không thở nổi ,vì vậy liền cúi đầu , không muốn lại nhìn vào đôi mắt ấy .

Kỳ thực Thuận đế là người phi thường tuấn mĩ , chỉ là khí chất toát ra quá mức cao quý khiến người khác nghĩ rằng dung nhan của hắn tựa hồ vĩnh viễn sẽ không bao giờ phai nhạt theo thời gian. Khi nhìn vào sẽ bị thu hút ngay bởi uy nghiêm của bậc đế vương tôn quý .

Lại một người hoàn mĩ a . Ngón tay chậm rãi vuốt ve qua lại tay vịn , Diệu Đông suy nghĩ miên man.

Hắn là Diệu Đông với Thuận đế phải tương đối thân cận .

Thế nhưng cũng chỉ là ‘hắn là’

Diệu Đông là thái tử , thái tử so với các hoàng tử khác mà nói thì cơ hội gặp mặt Thuận đế nhiều hơn một ít — chỉ ít bề ngoài là thế . Thế nhưng quan hệ giữa Diệu Đông và Thuận đế kỳ thực không thể nào thân thiết được .

Mười sáu năm sống chung ,thời gian Thuận đế phạt y so với thời gian nói chuyện cùng y còn nhiều hơn .

Phương diện này bị nhiều nhân tố chi phối , tỷ như Diệu Đông , tỷ như Thuận đế , tỷ như Tần quý phi .

Vì quyền , vì lợi , vì cầu sinh tồn .

Bất quá những điều này đều không quan hệ , có thể không dính dáng đến tình cảm cá nhân , Diệu Đông sẽ không chán ghét Thuận đế .

Không ghét và cũng không thích . Đối với Diệu Đông mà nói Thuận đế chỉ như một khái niệm mơ hồ , thỉnh thoảng nhớ tới thì cảm thán một câu – Là một người hoàn mĩ a .

Tiếp đến , suy nghĩ của y bắt đầu luân chuyển , chuyển đến nơi khác .

Không biết Vô Xá có khỏe không ? Tiểu Viên Tử luôn to mồm gào lên sẽ không gặp phiền phức gì đấy chứ ? . A , quên mất Thuận đế cùng các hoàng tử, phi tần , đại thần còn đang ngốc lảng tại Bắc Hương , dù cho gây ra phiền phức cũng sẽ không quá lo đi....

Chuyển , chuyển , chuyển , tâm tư lại tụ trên người Chu hoàng hậu .

Sau đó là Tổ An

Sau đóDiệu Đông nhú nhú mày , trong mắt mới bắt đầu hiện lên tia ám áp .

“Đợi lát nữa ra ngoài tản bộ với Tô Thánh .”. Bị bỏ quên sang một bên , thanh y nhân bỗng nhiên mở miệng .

Tinh thần chạy đi đường như vẫn chưa quay trở lại , Diệu Đông lười biếng nằm sấp dưới ánh mặt trời , hàm xúc bất minh ‘ừm’ một tiếng .

Sau giờ ngọ thì ra ngoài tản bộ , Diệu Đông chỉ thấy một mình Tô Thánh .

Tô Thánh và thanh y nhân sóng vai đi tới , Diệu Đông đi theo sau bọn họ , buồn chán dùng đầu ngón chân nghịch nghịch hòn đá nhỏ .

Tuy nhiên Diệu Đông buồn chán cũng không bao lâu liền bị những hoa văn điêu khắc kỳ quái trên đường hấp dẫn .

Chậm rãi bị thanh y nhân và Tô Thánh bỏ lại phía sau , Diệu Đông háng hái bưng bưng bắt đầu nghiên cứu thành trấn ngập tràn nơi đây , một trong những điểm đặc sắc tại Bội Thủy .

Như là mái nhà tạo hình đặc biệt , hoặc như công dụng bắt minh của thạch bàn , theo dòng nước chiết thành hai dòng song song ...Cho dù là mặt tiền của một cửa hàng trưng bày một văn tự so với nơi khác bất đồng về bố cục , cũng khiến y dừng bước nhìn ngắm một hồi .

Cho nên , khi y ngẩng đầu thì kinh ngạc phát hiện thanh y nhân và Tô Thánh bị một đám người theo sau .

Đám người ồn ào, thanh âm rất ầm ĩ . Diểu Đông chậm chạp đi , mơ hồ thấy Tô Thánh quay đầu lại cùng người nói chuyện thì khuôn mặt hiện lên cuồng quyền , cùng với thanh y nhân biểu tình bất biến , vẫn y nét cười quen thuộc .

Chuyện gì xảy ra ... Diểu Đông như cầu đầu , thì thào tự nói .

Người bên cạnh nghe y nói , khó tin đề cao ngữ điệu “Lẽ nào người không phải đến thỉnh Tô tiên sinh giải đáp thắc mắc?”

Diểu Đông quay đầu nhìn hẩn , hiển nhiên bị đoàn người nhiệt tình kia và tên thanh niên này làm kinh ngạc . Khi biết Diểu Đông là người bên ngoài , hẩn liền dịu giọng giải thích những điểm đặc biệt ở Bội Thủy.

Nguyên lai Tô Thánh kia nổi tiếng là học thức uyên bác , tài sáng tạo hơn người , có lời đồn không có vấn đề gì trên đời có thể làm khó hẩn . Vì vậy rất nhiều người kéo đến trước cửa thỉnh giáo hẩn , phá vỡ yên tĩnh của Tô Thánh . Sau này hẩn cự tuyệt tiếp khách , bất luận người nào , thân phận gì tới cửa đều không chút khách khí đuổi ra ngoài . Cũng bởi vậy , văn nhân học sĩ tại Bội Thủy có nghi vấn hay nỗi khổ gì đều không có chỗ cầu giải .

” Thế nhưng , Tô tiên sinh phẩm chất cao thượng —”

“Vì vậy mới cố ý dùng thời gian tản bộ cho mọi người có cơ hội giải đáp những nan đề.” Diểu Đông tiếp lời hẩn nói .

Người thanh niên cố sức gạt đầu , Diểu Đông nhìn thấy biểu tình dị thường chăm chú của hẩn , nhin không được nhếch lên khóe môi “Chúng ta bị bỏ lại rất xa a .” Diểu Đông chĩa chĩa về phía trước , cười nói “Chúng ta nhanh nhanh tiến lên đi .”

Người thanh niên ‘ai nha’ một tiếng , liền chạy lên phía trước , nhưng vẫn ngoái đầu lại nhìn Diểu Đông . Diểu Đông phát phát tay với hẩn , cước bộ vẫn như trước , chậm rì rì .

Diểu Đông không thể nào lý giải sự sùng bái điên cuồng đối với học giả của con người ở thế giới này , nhưng điều nàymọi người thật đơn thuần , thật đáng yêu .

Người thanh niên đã biến mất trong đám đông , Diểu Đông thu hồi đường nhìn , lại nhắm mắt nhìn lên bầu trời , do dự có nên chẳng tại Bội Thủy mở ra một hành trình riêng thuộc về mình .

Quyết định còn chưa đưa ra thì biến cố còn mọc tràn lan . Đường cái náo nhiệt bỗng nhiên an tĩnh một hồi , sau lại càng thêm ầm ĩ . Đoàn người sùng bái ầm ầm lên , theo những ngôn từ trách cứ sắc bén của bọn họ Diểu Đông đại khái cũng biết đã xảy ra chuyện gì — kỳ thực bất quá chỉ là một đám trẻ nhỏ chơi trò giả chiến tranh , đang đùa giỡn cao hứng nên không chú ý tới đường Tô Thánh đi tản bộ , không cẩn thận nện đất vào người hẩn .

Đứa bé bị mọi người trách mắng chạy qua một bên , Tô Thánh lau lau vết bẩn trên bạch bào , bực dọc nói “Được rồi , đi thôi” . Phía sau có người tán thán Tô tiên sinh quả thực đại lượng , Tô Thánh cũng không phản ứng, cau mày đi thẳng .

Đoàn người hỗn loạn đuổi theo sau , Diểu Đông đứng yên nhìn đứa nhỏ đang mím môi , sắp khóc .

Y xoay người lặng lẽ chạy đến bên cạnh chúng .

Bọn nhỏ ngượng ngùng đứng ngốc nơi đó , vẻ mặt uể oải . Cô bé ném trứng Tô Thánh đưa hai tay quệt nước mắt , lầm bầm “Ta không phải cố ý mà...”

Diểu Đông cười cười , xoa đầu nàng , sau đó khom lưng nhặt lên một viên đất sét , lấy tay ngắt vài cái .

“Người xem , con thử .”

Con thử đất sét nho nhỏ nằm trong lòng bàn tay của Diểu Đông , cô bé sợ hãi khẽ mở tay hí mắt nhìn , một lúc sau chun chun mũi ,nhỏ giọng nói “Thiếu con đất”

” Không sao . ” Diểu Đông nhếch lên khóe môi “Chúng ta có thể dùng cành cây làm con đất cho bạn thử a .”

Cô bé thoáng cái đã quên khóc , vội vàng đi kiểm cành cây theo chỉ đạo của Diểu Đông điếm bên trái một cái , điếm bên phải một cái, lập tức con thỏ hoàn hình .

“Oa— ” cô bé cầm con thỏ đất sét hài lòng xoay một vòng , những đứa trẻ khác cũng vứt bỏ ngại ngùng đối với người xa lạ , như ong vô tổ ùa tới , xôn xao xôn xao .

“Đại ca ca có thể nắn con cạp không ? tiểu cầu nữa ? ngựa nè ? còn có đại tướng quân ! Ở đầu đường của chúng ta có một người nắn tượng a , nắn đại tướng quân oai phong lẫm liệt! Thế nhưng nường không mua cho , đại ca ca có thể nắn đại tướng quân hay không nha.....”

Diểu Đông kiên nhẫn trả lời từng câu từng câu ,cuối cùng nói “Ta dạy cho các người nắn , được chứ ?”

Bọn nhỏ hoan hô một tiếng , ngồi xuống học Diểu Đông nắn tượng đất . Đáng tiếc bọn chúng an tĩnh không bao lâu , lại dùng đất đùa giỡn tán loạn .

Diểu Đông ở một bên mỉm cười , mặc cho bọn nó làm bấn hề hề lên y phục .

Chạy mệt , bọn chúng ngồi xuống đất nghỉ ngơi , tùy hứng yêu cầu Diểu Đông kể chuyện xưa cho chúng nghe . Diểu Đông bắt đầu kể , cầm lấy đầu tử vừa nắn bắt đầu kể, một câu chuyện đơn giản , thế mà những hài tử trường to mắt , đặc biệt chăm chú lắng nghe .

Mặt trời dần khuất dạng , phụ mẫu bọn nhỏ tốp năm tốp ba đi tìm , hoặc cười , hoặc mắng dẫn bọn chúng về nhà .

“Diểu Đông ca ca ngày mai còn tới chơi cùng ta không ?” Cô bé một tay nắm tay mẫu thân , một tay cầm bạn thỏ , lưu luyến hỏi.

Diểu Đông sờ sờ đầu nàng , chỉ mỉm cười ,không nói lời. nào .

Nữ nhân ôn nhu cười , cúi đầu có điểm trách cứ bảo nàng không nên phiền phức đại ca ca . Bé con bắt đầu ngoan ngoãn cúi đầu , hai người vừa nói chuyện từ từ đi xa , nhân ảnh tựa hồ phát sáng dưới ánh mặt trời chiếu rọi .

Diểu Đông yên lặng nhìn theo , trên mặt hiện lên nét cười nhợt nhạt .

Hoàng hôn luôn luôn ấm áp như vậy , vô luận là quá khứ hay hiện tại .

Đã đến lúc đối bụng . Đã đến lúc buồn ngủ , có người sẽ nói , bầu trời tối đen rồi chúng ta về nhà nha

Mang con rời khỏi đây , về nhà nha .

Diểu Đông ngẩng đầu , tia sáng màu cam xoa lên mi tâm của y khiến khuôn mặt bình thường bỗng nhiên có chút không thực .

Phảng phất nhẹ nhàng , tựa hồ chỉ cần chạm nhẹ sẽ tiêu thất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Thanh y nhân bình trụ hô hấp , nhẹ nhàng gọi Diểu Đông

// Diểu Đông ? //

Gió thổi bay mái tóc dài , quay đầu lại ,ánh dương quang như bị cắt nát , hóa thành một đàn bướm kim sắc bay ra .

Có thể do mặt trời chiều quá mức mỹ lệ , Diểu Đông bỗng nhiên cười rộ lên , nói “Ừm , ta là Diểu Đông , Diểu Đông của tháng mười hai .”

Còn nhớ rõ buổi hoàng hôn xa xôi kia , buổi hoàng hôn khiến con người ta phải rơi lệ .

Nếu như một người tịch mịch dưới ánh hoàng hôn , vậy chờ một chút sẽ có người mang con trở về nhà nha .

Thiếu nữ kia tên là Tố ôn nhu cười , làn da trắng như tuyết , mái tóc đen dài ,xinh đẹp như nàng công chúa bước ra từ trong tranh .

Diểu Đông bảy tuổi hé ra khuôn mặt quật cường , ngẩng cao đầu nói

// Con là Diểu Đông , Diểu Đông của tháng mười hai .//

Sau đó ???

Sau đó ...hình như hạnh phúc bắt đầu rồi .

4. Chương 4

Mưa tí tách tí tách rơi , càng ngày càng nặng hạt .

Nhất Tuần đại sư bảo , tuy rằng nước mưa là do ông trời ban ân , thế nhưng mưa nhiều khí trời sẽ tự khắc ngăn chặn .

Diệu Đông không rõ Nhất Tuần đại sư cất giấu huyền cơ gì trong lời nói ấy , y chỉ biết , nếu như trời cứ mưa như vậy nước sông sẽ dâng lên cao.

Một đường chạy về tới nơi Diệu Đông thở hồng hộc , y đưa tay lau lau bọt nước trên mặt , gấp ô lại , đẩy cửa phòng của thanh y nhân ra .

” Ta muốn đi Lê Huyện .” Diệu Đông mở miệng nói .

Thanh y nhân ngẩng đầu khỏi quyển sách , kỳ quái hỏi ” Sao lại bỗng nhiên muốn đi Lê Huyện ?”

“Nghe nói nơi ấy thiên tai lũ lụt” Diệu Đông giải thích một câu “Nơi kế tiếp đại thúc muốn đi là Đức Châu phải không ? Ta cáo từ vậy . ” Y dừng một chút , còn nói “Thuận tiện lưu lại địa chỉ cho ta đi , sau này ta sẽ hoàn trả lại ngân lượng cho đại thúc .”

Thanh y nhân nhượng mảy “Vì sao không cùng đi Lê Huyện ?”

Diệu Đông sững sốt một chút , hỏi “Đại thúc muốn đi à ?”

“Ừ” , thanh y nhân thở dài “Vì sao không đi ?”

Theo yêu cầu của Diệu Đông , bọn họ ngay trong ngày lên mã xa xuất phát đến Lê huyện

“Tất cả mọi người liệu mạng chạy ra ngoài nha.” , Diệu Đông vén một góc màn vải nhìn ra ngoài , thanh y nhân tiến lên xem , thấy trong màn mưa to mọi người hốt hoảng trốn đi , “Chỉ có chúng ta đang muốn vào trong.”

Lê Huyện tương đối nguy hiểm

Vào buổi sáng , nghe những người từ Lê Huyện tới kể về tình huống nơi ấy — cơn hồng thủy đã bạo phát được một lần , phòng ốc , nhà cửa địa thế thấp đều bị phá hủy , rất nhiều người bỏ mạng . Hết mưa được hai bữa thì lại bắt đầu rơi , đề đập chín năm chưa tu sửa , chỉ sợ cơn hồng thủy một lần nữa kéo đến sẽ bao phủ toàn bộ thị trấn .

Cái chết khiến mọi người sợ hãi bỏ chạy , huyện lệnh cũng đã bỏ lại bách tính mà ly khai . Thế nhưng , vẫn có những người một mực ở lại Lê huyện . Tỷ như người già yếu không thể di chuyển , tỷ như những thanh niên nhiệt huyết không muốn vứt bỏ gia hương.

Diệu Đông đứng dậy , thanh y nhân giương mắt hỏi “Làm sao vậy? ”

” Đi giúp Vị Thủ căn mã xa , xem có thể nhanh hơn một chút hay không.”

Rèm cửa xóc lên rồi rũ xuống , trong mã xa chỉ còn lại thanh y nhân . Hắn dùng ngón trỏ đẩy ra một khe nhỏ tại cửa sổ , gió lập tức ùa vào khe , mơ hồ có thể thấy thiếu niên kia đứng thẳng trong mưa gió , bóng lưng đơn bạc mà quật cường .

Động tác từ từ biến mất , trong mắt thanh y nhân ngày càng trầm xuống .

Lê huyện loạn thành một đoàn , có người bị bao phủ trong nỗi sợ tử vong , có người đau xót vì mất đi thân nhân , trong cơn mưa tầm tã phát sinh những đạo âm thanh làm cho trái tim con người ta chua xót.

Diều Đông theo hướng dề đập , quất roi thúc ngựa đi .

“Theo y .” Thanh y nhân thở dài , nói với Vị Thủ “Đừng để y thụ thương .”

Trong bóng đêm mù mịt , một bóng đen tiến vào phủ trạch xa hoa nhất Lê Huyện rồi vọt vào gian phòng duy nhất còn ánh nến le lói cháy .

Trong phòng người nọ thấy thanh y nhân thì có chút kinh ngạc , sau đó không chút hoang mang quỳ xuống , thở nhẹ “Vi thần tham kiến hoàng thượng , ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế .”

“Đứng lên đi .” Thuận đế xoay người ngồi vào ghế , nhìn quanh gian phòng được điểm trang những món đồ hết sức xa hoa , phất tay áo nói “Trang ái khanh thực biết hưởng thụ a.”

Trang Quý đứng lên , khuôn mặt tao nhã lộ ra nụ cười khinh mạn “Bệ hạ , người biết thần không quen sống đơn giản mà .”

Thuận đế khẽ híp mắt , hừ lạnh một tiếng .

“Nhưng bệ hạ tại sao lại tới Lê huyện ?” Trang Quý nghi hoặc “Thần cũng không nghe gì về chuyện này .”

Thuận đế đưa ngón tay thon dài vuốt nhẹ chân mày , trầm mặc không nói , Trang Quý thu hồi lại biểu tình bất cần , đứng yên một bên chờ .

Một lúc lâu , Thuận đế cất tiếng “Phủ Tử Dương muốn tới .”

Trang Quý “A” một tiếng , khó ngờ nhìn về phía hắc .

“Lạnh lùng , quái gở , ánh mắt thiển cận , tư chất tầm thường , đối với Tử Dương , từ trước tới giờ trẫm vẫn luôn nghĩ vậy ,” Thuận đế thay đổi một tư thế thoải mái , trong giọng nói mang theo chút uể oải khó phát hiện “Hiện tại trẫm phát giác rằng mình hoàn toàn không biết gì về y .”

Trang Quý hơi nhíu mày . Hắc chặn lại cảm giác quái dị khi nghe được cách xưng hô ‘Tử Dương’ vô cùng thân thiết từ Thuận đế , yên lặng chờ đợi .

“Trẫm an bài vài ám vệ theo bên cạnh Phủ Tử Dương , bọn họ bẩm báo khi trẫm ly khai Hoàng thành , Tử Dương cũng một mình xuất cung .”

“Tự ý xuất cung là đại tội .” Trang Quý nhíu mày , thắc mắc “Thái tử điện hạ vì sao lại xuất cung? Vì sao lại tới Lê huyện ? Lê nào liên quan đến Tần Tự Sơn ?”

“Tựa hồ không phải .” Thuận Đế nhấp một ngụm trà “Trẫm một đường theo y , trái lại không biết y muốn làm gì .”

Một người lưng quải theo bao quần áo , từ địa phương này tới địa phương khác , không mục đích , cũng không lưu luyến , chỉ lẳng lặng ngồi yên một bên nhìn người đến người đi . Thỉnh thoảng sẽ dừng lại ở địa phương kỳ quái nào đó , ngẫu nhiên cong khóe miệng , ý cười loang khắp từng điểm từng điểm một trên khuôn mặt . Khoảng thời gian kia , y đã suy nghĩ cái gì?

Lúc y vươn tay chậm rãi lướt qua tường cao cũ nát , thạch lang , chiếc bóng cô đơn , hoặc lúc ngơ ngẩn giương mắt nhìn bầu trời , y đã suy nghĩ những gì ?

“....Bệ hạ .” Trang Quý trầm ngâm một trận , mở miệng nói “Hiện nay việc cấp thiết là Tần Tự Sơn tùy thời sẽ có dị động .”

“Trẫm minh bạch .” Thuận đế buông chén trà , sự uể oải cùng nghi hoặc trong nháy mắt tiêu thất vô tung “Trẫm sẽ phái người nhìn hắc , về phần cái tên Vô Xá khi quân phạm thượng kia —— ” hắc trở thân , trong mắt hiện lên tia âm ngoan “Tạm thời không nên dả thảo kinh xà , tránh đổ bể cục diện đã định .”

Trang Quý gật đầu , nói “Tần Tự Sơn bên này thần cũng sẽ cẩn thận chú ý .”

“Năng lực của khanh , Trẫm vô cùng yên tâm .” Thuận đế phất phất tay , lười biếng hỏi “Lũ lụt tại Lê huyện , khanh định xử lý như thế nào ?”

“Thần đã phái người triệu tập người dân bảo vệ dề đập , tận lực khống chế tình hình thiên tai” Trang Quý dừng một chút , còn nói “Nhị điện hạ đã mang theo vật tư cứu trợ , cũng sắp tới Lê huyện rồi .”

“Hắn thực biết thu mua nhân tâm.” Thuận để thản nhiên nói, hắn đứng lên, thông thả bước đi vài bước, quay đầu lại nói thêm “Sắp xếp cho trăm một nơi ở, Tử Dương sẽ ở cùng trăm, y không biết thân phận của trăm.”

“Bệ hạ, người mau mau rời khỏi Lê huyện là tốt nhất.” Khỏe miệng Trang Quý trưng ra nụ cười lỗ mãng “Bệ hạ trụ tại đây, thần chẳng phải là phải dốc hết tâm lực bảo hộ Lê huyện? Ai nha, cần phải đi sớm về tối a.....”

“Đi sớm về tối.” Thuận để cười nhạt “Khanh biết hưởng thụ như vậy, sớm chơi đùa nhiều thứ lắm rồi đi, cẩn thận chơi ra mao bệnh.”

Trang Quý cũng không giận, mắt phượng loan loan, kéo dài âm điệu nói “Thần – đa tạ bệ hạ quan tâm –”

Thuận để hừ nhẹ một tiếng, phất tay áo xoay người rời đi khỏi gian phòng.

Chạng vạng ngày hôm sau, mưa nhỏ đi, ngày càng nhiều người thủ đề. Vì vậy Vị Thi kiên trì mang Diểu Đông về chỗ ở của thanh y nhân.

Hai người đều dị thường chật vật, y phục trên người bẩn hề hề, tóc tai lộn xộn, trên mặt toàn bùn đất và cỏ dại, làn da lộ ra ngoài trừ những vết bẩn mơ hồ có thể thấy từng vết trầy trên đó. Bên trong phỏng chừng cũng không khá hơn là bao, bởi vì vai và áo ngoài đều thành giẻ rách.

Giao phó đừng để y thụ thương, nhưng vẫn là bị thương.

Thanh y nhân vươn tay điểm lên vết thương còn đang rướm máu trên mặt Diểu Đông, ngực có loại phiền muộn khó hiểu.

“Trước tiên tắm rửa.” Hắn nói.

Diểu Đông đẩy tay hắn ra, mệt mỏi cười cười, xoay người đi vào sau bình phong.

Khi trở ra Vị Thi đã không còn ở trong phòng, Diểu Đông hỏi thanh y nhân, thanh y nhân trả lời ở đây chỉ có hai gian phòng, Vị Thi tìm nơi ở rồi.

“Ta muốn cùng hắn trụ một gian a.” Diểu Đông nói.

“Không được.” Thanh y nhân nhìn y, thanh âm nặng nề mang theo hàn ý.

“Hiện ở đâu tìm được nơi ở?” Diểu Đông nhìn bầu trời đen kịt, nhú nhú mi “Vị Thi đã mệt muốn chết, gọi hắn trở về trụ đi, ta có thể ra ngoài đề.”

Y nói sẽ đi ra ngoài, thanh y nhân kéo y lại, trầm mặc một lát, thở dài một hơi nói “Ta với ngươi một gian, Vị Thi ...một gian khác.”

Thanh y nhân nói là đi tìm Vị Thi, Diểu Đông ngẩng người lên ghế, một bên sát tóc, một bên ngáp dài ngáp ngắn.

Y thực sự rất mệt mỏi, suốt hôm qua rồi hôm nay liên tục khuôn bao cát, khiêng cục đá, cọc gỗ, cứ như vậy mà làm, chưa từng được chợp mắt. Vì vậy lúc thanh y nhân trở về, Diểu Đông đã nằm úp sấp trên bàn ngủ, trên tay là bố khăn chà tóc đang dở.

Ánh nền yếu ớt lóe, mái tóc đen của y nhẹ nhàng tản ra, bao vây lấy bờ vai mảnh khảnh, y bào tuyết trắng phủ bên ngoài, như một mảng trong bức tranh thủy mặc, ánh sáng chớp động tạo nên không khí có chút kỳ dị.

Hô hấp của thanh y nhân trầm xuống.

Thích ngườinhư vậy sao?

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa vài sợi tóc rũ xuống, đôi mắt hiện lên tia nghi hoặc.

Tựa hồ có chút khó có thể lý giải.

Một kẻ luôn nói gì nghe nấy như Vị Thi vì sao lại vì thủ đề mà quên sứ mệnh của mình . Lúc chất vấn hần , hần trả lời rằng thuộc hạ mạnh mẽ giục điện hạ về nghỉ ngơi ,điện hạ lại hỏi thuộc hạ có thích nhân loại hay không ?.

Điện hạ bảo — y rất thích !!!

Mưa to tầm tã ,nước sông cuộn trào mãnh liệt , đề đập lung lay sắp sập đổ , như muốn đánh vỡ nỗ lực sống sót nhỏ bé của mọi người .

Trong hoàn cảnh đặc biệt này , nói vậy xác thực làm đả động nhân tâm .

Người thích nhân loại như vậy sao ?

Thanh y nhân có thể tưởng tượng khi đó ánh mắt Diêu Đông chẳng nhìn về nơi nao , ngữ khí nhàn nhạt , còn có nụ cười nhợt nhạt .

Ta rất thích .

Hần có thể hiểu nguyên do Vị Thi bị đả động , nhưng lại không thể hiểu những lời Diêu Đông nói ra .

Thích không ?

Thanh y nhân nhăn mày , lực đạo trên tay tăng mạnh .

Khi đó , khi Diêu Đông cứu đứa bé sắp chết đuối kia , thanh y nhân ở trên đầu thuyền chỉ lạnh lùng đứng nhìn .

Nhìn y lẳng lặng chìm xuống mặt nước , đợi không khí một khắc trôi qua , sinh mệnh cũng sẽ như vậy trôi qua , ngửa mặt xuyên thấu qua dòng nước nhìn về phía bầu trời , không có giấy dựa , không có thống khổ , không có níu kéo , tựa hồ đối với thế giới này không có gì quyến luyến .

Người như vậy , cũng sẽ thích nhân loại sao ?

Khí lực dường như có chút mạnh , đầu Diêu Đông cảm thấy không khỏe , mơ mơ màng màng mở mắt .

“...Đại thúc ” Có thể vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh , trong mắt y ẩn ẩn một lớp sương mờ , giọng nói cũng trở nên trầm thấp hơn bình thường .

Và cũng mang theo vẻ mỉa mai hoặc ám ảnh .

Tay thanh y nhân thoáng dừng , rời khỏi tóc y .

“Vị Thi đâu ? ” Diêu Đông ngáp một cái , hỏi.

“Tại sát vách .”

Diêu Đông “à” một tiếng , thanh y nhân trầm mặc một hồi , nói “Đưa tay ra , thoa thuốc cho người .”

Diêu Đông vươn tay ra , thanh y nhân thoa thuốc mỡ cho y , cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng theo đầu ngón tay của thanh y nhân truyền tới — ngón tay , lòng bàn tay , mu bàn tay , cánh tay , sau đó ni —là ...vai.

“Vai không có việc gì .” Diêu Đông thu hồi tay , cười cười , sau đó nhìn thấy ánh mắt thanh y nhân biến lãnh , ý cười dần dần thu lại .

“Thực sự không có việc gì” , y xoay đầu , nhàn nhạt nói “Không cần phải để ý .”

Khiêng vật nặng trong thời gian dài như vậy , sao lại không có việc gì? Thanh y nhân đề lại , Diêu Đông như điện giật , chột vật lui ra sau mấy bước .

Thanh y nhân chú ý tới y dường như muốn giấu đi vai phải .

Diêu Đông chân trần đứng trên mặt đất , đôi mắt đen tuyền lẳng lặng mà quật cường nhìn hần .

Thanh y nhân bỗng nhiên nhớ tới , ở trên vai phải của Phủ Tử Dương có ấn ký hình rồng , đó là lúc y sinh ra , chính mình đã dùng phiến sắt nung nóng ấn ký lên đó .

Ngực đông lại , trái tim nổi lên một chút nặng nề đau đớn . Hấn tránh đi ánh mắt của Diêu Đông , trầm giọng nói “Ngủ đi .”

Thanh y nhân ngủ ở phía ngoài , Diêu Đông ngủ bên trong chiếc giường .

Diêu Đông kê sát tường , ngón tay vô thức đan chặt vào nhau ,con mắt gắt gao mở lớn .

Phần da bị ép tới xanh tím chậm rãi từng chút từng chút đau nhức .

Kỳ thực trẻ con mới sinh rất trì độn về cảm giác đau , thích giác cũng không linh mẫn , thế nhưng Diêu Đông khi đó thanh tỉnh , nghe được câu nói băng lãnh mang theo mĩa mai khinh miệt kia—

“Trẫm không giết nó , trẫm sẽ khiến cho Tần gia tự tay giết nó .”

Có thể là do phiền sát nóng rực kia , cũng có thể là vì bất an thất vọng .

Bóng đêm âm u tối đen như mực bao phủ lấy hai gò má Diêu Đông , sau đó lan tràn ra , vây trụ khắp cả người , tìm không được một tia quang mang .

Tổ ở nơi nào ?

Mẫu hậu ở nơi nào ?

Diêu Đông gắt gao ôm lấy chính mình , trong không gian mờ mịt trầm trầm phù phù uể oải ngủ .

Lúc tỉnh lại , mưa đã ngừng như một kỳ tích . Diêu Đông mở cửa sổ , ánh mặt trời lập tức chiếu vào , chiếu rọi lên khuôn mặt của y . Xa xa truyền đến tiếng hân hoan của mọi người , mừng rỡ , Diêu Đông nghe , hơi nheo mắt lại .

Đê đập được tu sửa phần nào , cơn hồng thủy có bạo phát thì tạm thời cũng không nguy hiểm , thế nhưng Diêu Đông cùng Vị Thi như trước lui tới , cả ngày trà trộn trong dân nạn , giúp bọn họ trùng kiến đê đập , có khi là phòng ốc . Thanh y nhân mỗi ngày chứng kiến hai người bần khổ người , cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhăn mặt nhíu mày .

Đội ngũ Phủ Tử Dục dần tới nơi , tin tức truyền ra kinh động toàn bộ Lê huyện .

Diêu Đông khiêng cọc gỗ dùng để tu đê , lẳng lặng đứng ở một bên nhìn đoàn người bắt đầu khởi động .

Phủ Tử Dục muốn tới Lê huyện , Diêu Đông nghi hoặc một hồi , rồi ngay lập tức bình thường trở lại . Đúng vậy , có chuyện gì Thuận để đều sai phái Phủ Tử Dục đi làm , dù sao hấn cũng là hoàng tử được sủng ái nhất .

Diêu Đông nhìn thấy mọi người nhắc tới Phủ Tử Dục với vẻ mặt sùng kính , khoe miệng cong cong .

Mẫu hậu , người nhìn thấy không ?

Y ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời , tựa hồ muốn xuyên thấu qua ánh dương quang , tìm kiếm một thứ gì đó ẩn giấu phía sau đám mây , khuôn mặt hé ra tươi cười .

Tử Dục của người không chỉ khỏe mạnh bình an , còn được phụ hoàng coi trọng , bách tính kính yêu a .

Như vậy , người có yên tâm hơn một chút nào chẳng ? . Có thểnghĩ đến ta nhiều hơn một chút hay không ?

Diêu Đông cúi đầu , rũ mắt .

....giấc mộng kiacó thể nào trở thành sự thật ?

Giấc mộng về hạnh phúc kia có thể trở thành sự thật sao ?

Tổ , mẫu hậu , nếu như ta dùng thời gian cả đời chúc phúc các người , khi phi thiên sẽ khiến hai người có một kiếp sau hạnh phúc mỹ mãn hay không ?

Có thể ?

Nhất định là có thể !

Có người hạ thấp giọng , đàm luận về việc nhị diện hạ sớm muộn cũng sẽ đoạt lấy ngôi vị của tên thái tử bình thường kia , Diêu Đông cúi mặt , khóe miệng lóe lên ánh cười .

Y nâng cốc gỗ lên , xuyên qua đám người đang hưng phấn bưng bưng kia .

5. Chương 5

Diêu Đông vốn định ở Lê huyện lâu hơn vài hôm , thế nhưng tin tức Thuận đế quay về hoàng thành khiến y phải lập tức chuẩn bị hồi cung .

Diêu Đông đối với thuật dịch dung của chính mình rất tự tin , nhưng Thuận đế thật sự là một người lợi hại . Một hai ngày thì hoàn hảo , lâu ngày thì Tiểu Viên Tử khó lòng mà qua mặt hắn , lúc bại lộ chân tướng chỉ sợ toàn bộ Thiên Trần cung sẽ bị liên lụy . Bởi vậy , phải hồi cung trước Thuận đế mới được .

Y nói với thanh y nhân rằng có chuyện phải đi , thanh y nhân đứng ở bên cửa sổ phe phẩy quạt , nhẹ nhàng liếc nhìn y một cái.

“Rất gấp ?”. Người nọ hỏi .

“A” Diêu Đông hạ mi mắt “Người nhà sẽ lo lắng .”

Nói dối .

Thanh y nhân siết chặt phiến quạt , không trả lời .

Tuy biết rằng một khi tin tức mình hồi cung lan truyền ra , y chắc chắn sẽ mượn cơ rời khỏi nơi thị phi này , thế nhưng lý do vô cùng đơn giản này , chẳng hiểu sao , cứ mơ hồ có cảm giác bị trách cứ .

Một thái tử thất sủng sẽ không có người nhà vì y mà lo lắng .

Đứa nhỏ này này , nhất định là biết điều ấy .

Diêu Đông không yên lòng nên không có lưu ý thanh y nhân trầm mặc , y đi tới cạnh cửa , sau đó dường như bỗng nhiên nhớ tới gì đó , quay đầu lại nói câu tái kiến .

Sau đó cười cười , chuyển thân , bóng người cứ thế tiêu thất tại cạnh cửa .

Tái kiến . Thanh y nhân nhắm mắt lại , tuy rằng trên vầng trán lộ ra chút ủ rũ , khóe miệng thoáng thả câu dẫn ra nụ cười .

Tử Dương , chúng ta sao lại không tái kiến chứ ?

Bóng đêm thâm trầm , ánh nến trong Thiên Trần cung còn lóe sáng , Vô Xá ngồi bên cạnh bàn , vẫn như những năm gần đây như một bức tượng , yên lặng chờ đợi .

Ánh sáng yếu ớt toát ra từ ngọn nến chiếu vào đôi mắt thâm thúy của hắn , chiếu sáng vào một góc tưởng niệm sâu thẳm bên trong , cùng với bộ dạng ẩn dấu thường ngày vô cùng tốt , đại khái người nọ vĩnh viễn cũng sẽ không phát hiện ra — tình yêu cấm kỵ say đắm .

Đêm tối đen , không một chút gió , Diêu Đông đi qua cổng thì khẽ chạm trúng phong linh , vang lên thanh âm nho nhỏ , không khí không mấy chấn động .

Vô Xá đứng bật dậy , chớp mắt liền thấy người mình âm thầm tưởng niệm đang an tĩnh đứng ở cạnh cửa , nhợt nhạt cười khê .

Vô Xá , y thấp giọng nói , “Ta đã trở về .”

“...A.” thiếu niên cao lớn nắm chặt kiếm , hấn cương chế cơn xúc động muốn đem người nọ ửng sâu vào lòng , cuối cùng không biểu tình gì đáp lại một câu “Điện hạ , người đã trở về .”

Tiểu Viên Tử còn đang ngủ , Diêu Đông bảo Vô Xá không nên đánh thức hắn .

“Để hẩn ngủ đi , ta trước đi tắm rửa đã.”

Vô Xá gật đầu , nhanh chóng từ trong tủ lấy ra bộ xiêm y , lúc Diểu Đông tiếp nhận , chớp mũi ngửi được thoang thoang một mùi thơm ngan ngát . Y nháy mắt mấy cái , nhìn Vô Xá nói “Cảm tạ”, sau đó ôm y phục xoa người tiến vào trong nội thất .

Lưu lại thiếu niên đứng ngoài cửa , tai phỉm hồng .

Nước trong bồn tắm vẫn còn chút khói bốc lên , Diểu Đông tiến lại ngồi trước gương , dùng bố khăn thấm một ít rượu đậm từng điểm từng điểm tẩy đi lớp ngụy trang trên mặt .

Ngụy trang của Diểu Đông.

Ngụy trang của Phủ Tử Dục .

Chậm rãi tháo bỏ mặt nạ , lộ ra nhan sắc được che giấu quanh năm sau lớp nhan nê . Làn da non mềm , nhan sắc trắng nõn không chút tỳ vết , thậm chí tản ra ánh sáng khiến cho người ta có loại lỗi giác .

Vàng trán trơn bóng , kẻ tiếp , hàng mi dài nhỏ , đôi mắt tinh xảo , cánh môi hồng nhạt , dưới bờ môi kia ẩn ẩn một chấm nhỏ , điểm trang cho nhan sắc thêm phần điểm lệ.

Diểu Đông cúi đầu , mái tóc đen dài rũ xuống bờ vai , che khuất hơn phân nửa khuôn mặt , không nhìn thấy rõ biểu tình trên nét mặt .

Y bỗng nhiên đẩy tấm gương ra , trầm thân vào trong nước .

Mặt nước rung động một vòng , không lâu sau tĩnh bình trở lại .

Phủ Tử Dục lớn lên giống Thuận đế , nên bộ dạng hào khí , khóe miệng câu lên có thể nhiễu loạn vô số nhân tâm . Còn Diểu Đông , lớn lên giống nữ nhân sinh ra y — không phải Chu hoàng hậu , mà là Tần quý phi .

Sở dĩ y không chút do dự che giấu dung mạo bản thân , tuy biết rằng khi đưa ra quyết định này , cả đời có thể sẽ chẳng bao giờ chân chính xuất hiện dưới ánh mặt trời , thế nhưng vĩnh viễn đều sẽ không hối hận .

Ngày Diểu Đông sống lại cũng là ngày hài tử của Chu hoàng hậu sinh ra . Phủ Tử Dục ra đời mấy canh giờ , trên mình ngân long triển thân , đã định trước bất phàm .

Diểu Đông nhớ kỹ ngày nào đó .

Thuận đế nói “Trẫm không giết nó , trẫm sẽ khiến người Tần gia tự tay giết nó .”

Sau đó , Diểu Đông bị cuốn vào cuộn phim ẩn ký ngân long hư hư ảo ảo , thay thế Phủ Tử Dục làm trưởng tử , ngồi vào thái tử vị .

Ngoại trừ Thuận đế và Trang Quý , ngoại trừ Chu hoàng hậu , ngoại trừ chính y và Vô Xá , ngoại trừ thái giám cung nữ đã hóa bạch cốt (bộ xương trắng) , trên đời này không ai biết Phủ Tử Dục kỳ thực mới là thái tử , mà thái tử Phủ Tử Dục bình thường , chỉ là một quân cờ mà Thuận đế dùng để cười nhạo Tần thị điên cuồng .

Một kẻ ngay từ đầu — đã là một quân thí cờ (quân cờ bị vứt bỏ .)

Có thể người bên ngoài nhìn vào sẽ có chút thương cảm , bất quá Diểu Đông lại thấy chẳng sao cả .

Bởi vì Chu hoàng hậu- người dưỡng dục y , giống Tổ như đúc .

Diểu Đông cố chấp cho rằng mẫu hậu là Tổ chuyển thế . Là món quà mà ông trời ban cho y trong cuộc đời này .

Đưa ra quyết định ẩn dấu dung mạo , không phải vì che giấu Thuận đế , mà bởi vì sợ .

Sợ sẽ bị ép rời khỏi mẫu hậu , sợ sẽ mất đi loại ôn nhu khiến con người ta muốn rơi lệ , mất đi hạnh phúc này một lần nữa , y thực không muốn .

Đã đau đớn đánh mất một lần , sẽ không thể vụng dại lần thứ hai .

Nếu như chính mình tham lam dẫn tới một đời vô pháp văn hồi , như vậy lại một đời , y sẽ không xa cầu cái gì nữa hết .

Có thể làm , chỉ có liều mạng quý trọng .

Y âm thầm nghĩ , chăm chú theo phía sau , khắc sâu vào lòng mỗi một nụ cười , mỗi tia âm áp , mỗi một điểm quan tâm .

Y nguyện ý thay thế Phủ Tử Dục hứng chịu mọi đả kích ngấm ngầm hay công khai từ Tần gia , nguyện ý thay thế Phủ Tử Dục gánh lấy nguy hiểm , nguyện ý ttheo nguyện vọng mẫu hậu — bảo hộ Tử Dục bình an .

Y sở dĩ nỗ lực như vậy , chỉ cầu nàng , đừng quên mình .

Kiếp sau , kiếp sau nữa , vĩnh viễn , chớ quên con.

Chỉ cầu ngườichớ quên con.

Không khí trong phổi hầu như dùng hết , Diêu Đông trôi lên mặt nước , ghé vào thành thở hổn hển . Tấm lưng gầy trắng nõn theo nhịp hô hấp mà rung động .

Ngoài cửa vang lên tiếng gào to của Tiểu Viên Tử , Diêu Đông ngẩng đầu .

Ngón tay mảnh khảnh vén lên lọn tóc đen ướt đầm , đôi mắt ngập tràn lệ đau xót tựa hồ đã tiêu tán sạch sẽ .

Y ngốc lảng một trận ,sau đó cong khóe miệng cười cười .

Từ trong ngăn nhỏ bí mật lấy ra nhan nê , nhặt tấm gương bị vứt một bên lên , Diêu Đông một lần nữa trên mặt mình , từng chút từng chút một hóa trang lại thành Phủ Tử Dương tướng mạo bình thường .

6. Chương 6

Trong cung , các đại thần đều theo Thuận đế tới Bắc Hương nên không khí trầm tĩnh hơn rất nhiều , không có những màn tranh đấu , lục đục với nhau .

Ánh dương quang âm áp , thanh âm lão thái phó giảng bài chậm rì rì , Diêu Đông buồn ngủ .

Diêu Đông không thích học bài .

Tuy rằng hàng năm đến Bắc Hương nghỉ hè , Thuận đế nhân nhặt phán một câu “Thái tử nên theo thái phó cố gắng học tập thêm” lưu lại độc mỗi mình trong cung . Bất quá Diêu Đông biết Thuận đế chẳng quan tâm gì đến bài vở của mình cả .

Hắn chỉ là muốn nói cho mọi người biết thái tử chẳng hề được sủng ái , trấn an một số người , đồng thời chọc tức vài người , khiến cho các triều thần cung phi ngấm ngầm có động tác — mà trên thực tế , tất cả đều nằm gọn trong lòng bàn tay hắn .

Kỳ thực Diêu Đông tuyệt không muốn đi Bắc Hương , chỉ là đối với chuyện học hành thì có chút oán niệm .

“Rốt cuộc là ai bịa ra chuyện phụ hoàng hồi cung chứ” Y cắn cắn chiếc đũa , thấp giọng lầm bầm .

“A di đà phật .” Tiểu Viên Tử lầu bầu bên cạnh , đồ đồ miệng ca thán ” May mà có kẻ tung tin đồn ... điện hạ người không quay về , ta sẽ bị lão thái phó dần vặt đến chết mất ! Thực á !”

Diêu Đông nhìn nhìn hắn mỉm cười , Vô Xá vẫn trầm mặc bỗng mở miệng hỏi “Điện hạ , người đến Lê huyện sao ? Nghe nói nhị điện hạ cũng tới Lê huyện .”

‘Ừ’ Diêu Đông gật đầu , “Ta ở Lê huyện gặp được Trang Quý , Phủ Tử Dục , không có nguy hiểm gì cả.”

“Là như vậy sao ... “. Chiếc đĩa trong tay Vô Xá hơi dừng lại ,cúi đầu khoe miệng hiện lên tia trào phúng khó phát hiện .

Bầu trời đêm thực đẹp , những ngôi sao phát ra ánh sáng lấp lánh lấp lánh .

Diệu Đông không ngủ được , vì vậy đeo nhân bì diện cụ (mặt nạ da người) trốn ra khỏi hoàng cung tản bộ .

Kỳ thực y vẫn thường không ngủ được , từ khi trúng Thiên Ti Ngưng , nó ăn sâu vào gân cốt y khiến y khó mà chịu đựng được cái lạnh , nhất là về đêm .

Nhất Tuần đại sư nói qua Thiên Ti Ngưng không có giải được .

Vào lúc ấy , dựa vào niên kỉ của Phủ Tử Dương mà nói chỉ vừa chín tuổi , Diệu Đông chỉ đơn giản giương mắt , sau đó không chút nào lưu ý ‘À’ một tiếng .

Trước khi gặp được Lưu Quân , khi Lưu Quân biết y trúng Thiên Ti Ngưng , Diệu Đông đối với việc sống đến hơn mười tuổi sẽ chết cũng không có cảm tưởng gì lớn .

Y biết Thuận đế và Phủ Tử Dục sẽ không để y sống quá hai mươi tuổi , bởi vì hai mươi tuổi là làm lễ thành nhân , tế thiên địa thần thánh , hoàng tử sẽ có địa phương riêng của mình sau khi nhận được lời chúc phúc của đế vương. Mà người tham dự nghi thức với thân phận thái tử , tại đó đế vương trước mặt bách tính thiên hạ thừa nhận mới chính thức trở thành thái tử , người kế nhiệm tương lai .

Vào năm hai mươi tuổi ấy , Phủ Tử Dục chắc chắn sẽ phế đi mình mà chân chính trở thành thái tử , chỉ là không biết sẽ chết bởi phương thức nào mà thôi .

Sau đó Lưu Quân bảo sẽ thử chế giải được , Diệu Đông cũng chỉ là cười hỏi một câu “Thật vậy chăng ? ” .

Y kỳ thực chỉ hỏi vậy thôi , cũng không cần đáp án . Độc này , giải được cũng tốt , giải không được cũng chẳng sao , không ảnh hưởng gì cả . Từ khi Chu hoàng hậu ra đi , Diệu Đông vốn không nhiều hi vọng ái ố dần phai nhạt đi , dự định cũng là chết đi .

Đại khái sống đến mười bảy tuổi , quyền thế Tần gia tan rã , trong cung căn cơ của Phủ Tử Dục vững chắc , thân thể thuận lợi được vạch trần , mọi người ủng hộ bước lên thái tử vị . Sau đó chính mình độc phát tử vong , lưu cho mọi người đại kết cục viên mãn vui mừng , cũng không thẹn với ủy thác của mẫu hậu trước lúc lâm chung .

Như vậy , còn sống , một chút cũng không hề nuối tiếc .

Hòn đá nhanh như chớp bay tới chân , cắt đứt suy nghĩ , Diệu Đông dừng bước , trong không khí truyền đến thanh âm bén nhọn của đao kiếm va chạm .

Trong rừng sâu tối đen như mực có người tranh đấu , số đông hắc y nhân chiếm ưu thế , người nọ bị vây ở giữa tựa hồ bị trọng thương , dần chống đỡ không nổi .

Phong Sơn ở ngoại thành , một đỉnh núi hẻo lánh , thường ngày có cực ít người qua lại , vì sao lại trở thành địa điểm yêu thích của bọn giang hồ thích chém giết nhau .

Diệu Đông muốn xoay người ly khai , thế nhưng mây bỗng nhiên tản ra , khuôn mặt dần rõ dưới ánh trăng khiến y dừng cước bộ .

Đại thúc ?

Hắc y nhân tung một đòn trí mạng , không kịp nghĩ tại sao hắn ở chỗ này , Diệu Đông vội vàng móc ra mê đạn , tung về hướng bên kia , ‘phịch’ một tiếng , bốn phía khói mù mịt mù .

Làn khói tử sắc có tác dụng làm người tạm thời mất đi thị lực , Diệu Đông sấn loạn cứu thanh y nhân ra , dùng cánh tay ôm lấy hắn , thì triển khinh công đào tẩu .

Ngay lập tức mũi kiếm lạnh lẽo đặt tại yết hầu y .

“Ai?” trong thanh âm thanh y nhân lộ ra hàn ý lạnh thấu xương , cảm giác áp bách không thở nổi.

“Diệu Đông.” Diệu Đông trả lời , sau đó triển khai bộ hình trận pháp vừa nghĩ đại thúc có nhớ tên mình hay không nha .

Cũng may thanh y nhân nhớ kỹ , kiểm trên cổ nhanh chóng rời đi .

Diệu Đông mím môi , tiếp tục mang theo thanh y nhân một đường chạy vội .

Khói mê dần mất đi được hiệu , hình dạng Diệu Đông từng điểm từng điểm rõ ràng hiện lên . Thanh y nhân nghiêng đầu nhìn y đôi mắt và hàng mi , không hiểu sao khóe miệng câu ra tiểu ý .

“Muốn mang ta đi đâu ?”. Thanh y nhân khẽ sát vào lỗ tai Diệu Đông hỏi .

Khí tức ấm áp tại vành tai khiến Diệu Đông nhột nhạt , mắt tự nhiên nghiêng đầu , trả lời “Một nơi an toàn .”

“Ồ?” Thanh y nhân từ chối cho ý kiến , Diệu Đông quay đầu lại nhìn thấy hắn một thân y bào nhiễm huyết , hơi nhú mi .

“Lập tức sẽ tới nơi”. Nói xong câu này y liền im lặng , chỉ không ngừng tăng tốc phi nhanh .

Tại sơn lâm hầu như không tìm được phương hướng , cuối cùng cũng thấy tiểu viện với bảng hiệu ‘Phong Sơn’ , Diệu Đông thở phào nhẹ nhõm , diu thanh y nhân lên giường , sau đó quen thuộc lấy ra thuốc mỡ và vải , cẩn cẩn dục dục băng bó cho hắn .

“Tạm thời cũng chỉ có thể như vậy thôi ... ” Diệu Đông rũ mắt nhìn vết thương còn đang ứ máu , ngữ điệu có chút lo lắng .

Thanh y nhân cười nhẹ một tiếng , nói : “Thương này có là gì .”

Diệu Đông liếc hắn một cái , ngồi xuống cạnh giường hỏi “Đại thúc chỉ có một mình à ? Vị Thi đâu ?”

“Hắn có việc khác phải làm .” Ngữ khí Thanh y nhân đậm xuống , tựa hồ không muốn nói , Diệu Đông gật đầu , cũng không hỏi lại .

Diệu Đông không nói lời nào , thanh y nhân cũng không , nhưng vẫn dùng một loại ánh mắt kỳ quái dõi theo y , Diệu Đông bị nhìn có chút khó chịu , tìm đề tài nói “Vừa rồi thật nguy hiểm a”

Diệu Đông quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ , thanh y nhân nhìn vào chiếc cổ thon nhỏ của y , nổi lên ý đùa.

“Diệu Đông lo cho ta ?” hắn nhướn mày , trong giọng nói đậm ý trêu đùa .

Diệu Đông “A” một tiếng , âm điệu mơ hồ không rõ , chẳng khẳng định cũng không phủ định .

Thanh y nhân coi như y đồng ý , bắt đầu miêu tả lại cuộc chém giết ban nãy , lọc đi tiền căn hậu quả , hơi hợt lộ ra âm mưu đáng sợ và nguy cơ tiềm ẩn , cùng với thanh y nhân kiêu ngạo thì chuyện đó chẳng đáng là gì .

Diệu Đông không yên lòng lắng nghe .

Ánh trăng lung linh , y thấy ánh trăng dịu dàng len theo song cửa chiếu vào , lấp lánh , bắt giắc nở nụ cười .

Có người đã nói , vô luận là ai bị thương , cũng sẽ có người vì hắn mà đau lòng .

Ánh trăng mơ màng , thoáng cái không rõ đường nhìn .

Diệu Đông chợt thấy chính mình khi còn nhỏ thương tích đầy người . Về đến nhà , Tổ luống cuống tay chân thương được cho y , về mặt yêu thương .

Nàng nói // Vô luận là ai bị thương , cũng sẽ có người vì hắn mà đau lòng .//

// Diệu Đông bị thương , ta sẽ đau lòng .//

Sau đó trái tim của đứa nhỏ quật cường thoáng cái đã mở ra , y ghé vào lòng Tổ , lần đầu vì ủy khuất nói không nên lời mà lệ rơi đầy mặt .

Ký ức như vậy đã bao lâu , Diểu Đông cứ ngỡ mới hôm qua , tựa hồ vươn tay là có thể chạm vào khí tức nhàn nhạt hương nước hoa quanh quần bên Tổ .

Ánh trăng đại khái là bị mây che khuất , tia sáng thoáng biến mất .

Y quay đầu lại , đối diện là ánh mắt sâu thẳm của thanh y nhân vì vậy khẽ cười một chút , nói “Để người khác không đau lòng , đại thúc cần phải cẩn thận ... Tận lực đừng để cho bản thân thụ thương .”

Thanh y nhân ngồi dậy , sờ sờ đầu Diểu Đông .

Hắn bỗng nhiên có loại xung động muốn hỏi — người có đau lòng vì ta hay không ?

Thế nhưng chung quy vẫn không hỏi .

Đột ngột như vậy , hắn có trực giác Diểu Đông sẽ không nói dối , mà cái đáp án kia mình sẽ không là đáp án mình muốn , vậy nên , quên đi .

Diểu Đông ghé vào mép giường ngủ .

Y cự tuyệt ý tốt của thanh y nhân , không ngủ trên giường , cố chấp chịu đựng tư thế khó chịu mà ghé vào mép giường ngủ .

Y nói — giường quá nhỏ , sẽ đè lên vết thương của đại thúc .

Y nói — ta ở ngay bên cạnh , đại thúc nếu khó chịu chỉ cần gọi ta một tiếng, ta sẽ giúp người .

Ngữ điệu mềm nhẹ , đôi mắt sạch sẽ , thái độ săn sóc không chút giả tạo , khiến trái tim từng chút từng chút trở nên mềm mại .

Ngón tay Thuận để vòng quanh mái tóc Diểu Đông xoa nhẹ vài cái , sau đó dừng lại .

Diểu Đông như bị đánh thức , hô hấp trầm lại , nhưng lại sâu , có cảm giác y không muốn tỉnh lại .

Thuận để cười nhẹ một tiếng , vứt bỏ những ý niệm không rõ trong đầu , nhìn ngắm khuôn mặt nhu thuận khi ngủ của Diểu Đông .

Tại vài lần gặp mặt , Thuận để nhớ kỹ khuôn mặt Phủ Tử Dương miễn cưỡng chỉ có thể coi là thanh tú . Hắn tại diện cụ trên mặt Diểu Đông chậm rãi phe phẩy , ngón tay dừng lại một lúc lâu , cuối cùng thu tay về .

Thật khó có thể tưởng tượng ra được , thiếu niên này lại là nhi tử của trẫm .

Thuận để thở dài , nhân thần trong nháy mắt trở nên có chút phức tạp.

7. Chương 7

Lúc Diểu Đông tỉnh dậy , thanh y nhân còn đang ngủ .

Y nắn nắn đôi chân cứng ngắc , đứng dậy đi ra khỏi cửa , sau đó đuổi đuổi thất lung .

Thời gian còn sớm , xa xa hơi phiếm lên điểm trắng sáng , sơn lâm im ắng tựa hồ toàn bộ thế giới đều đang đắm chìm trong mộng đẹp . Không khí lơ lửng một tầng hơi nước mỏng lung , mờ mờ ảo ảo , Diểu Đông bước đi trên con đường nhỏ , tiến lên phía trước .

Diểu Đông thích thời khắc này .

Những đóa hoa ban đêm nở rộ vẫn chưa tàn ,thơm ngan ngát trong làn sương mù , sân vườn an tĩnh , bầu trời vừa thức tỉnh , còn có ánh dương quang sáng sớm .

Giọt sương đọng lại trên ngọn cỏ , phản chiếu hình ảnh một cách lung lay , bập bồng .

Đường như toàn bộ thế giới chỉ có mỗi mình tỉnh , dường như những mỹ cảnh này , toàn bộ chỉ thuộc về mình .

Diệu Đông ngẩng đầu , con ngươi ngọc lưu ly chớp động , lộ ra nụ cười như một đứa trẻ con.

Tất cả chúng , chỉ thuộc về một mình ta .

Ngồi trên ngọn cây đại thụ , thuận tay ngắt một phiến lá , đặt lên môi thổi ra làn điệu du dương .

Trời dần dần sáng , ánh dương quang xa xa tầng tầng lớp lớp đổ xuống khắp dãy núi , thoáng làm cho bầu trời thêm phần ấm áp .

Diệu Đông vươn tay , nhìn đầu ngón tay mờ mờ trở nên sáng rõ .

Mộng một đời, giả như cứ như vậy mộng cả đời , đây đưa một chỗ , tuy rằng mơ hồ đau đớn , nhưng có một loại cảm giác hạnh phúc vì diệu a .

Tổ , di biết không? Một người mang trong mình hoài ức mà sống , thật sự là tịch mịch đến phát điên mất .

Cuộc sống như vậy , đến khi nào mới dừng lại ?

Tổ , mẫu hậu , mang ta theo có được không ?

Có một người nào đến mang ta theo được hay không ?

“Diệu Đông .”

Giọng nói trầm thấp từ phía sau vang lên , Diệu Đông thu hồi bàn tay đang giơ lên trong ánh sáng , cúi đầu , biểu tình trong nháy mắt trở nên có chút mờ mịt .

Y xoay người, thanh y nhân đứng dưới tàng cây , ngưỡng mặt lên nhìn .

Ánh nắng vàng di chuyển trên khuôn mặt hắn , loang lổ vì bóng cây , con mắt vô tình , môi , mũi của người kia dưới tia nắng ban mai chậm rãi trở nên mềm mại .

Hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt , nhẹ nhàng nói với thiếu niên dường như bị kinh hách kia “Ở đây ánh sáng mặt trời , thực sự là mỹ lệ.”

Diệu Đông nhìn chằm chằm thanh y nhân , nghi hoặc một hồi , sau đó bên khóe môi lặng lẽ phóng ra nụ cười . Y từ trên cao nhảy xuống , nghiêng đầu cười nói : “Thật sao ? Rất mỹ lệ phải không ?”

Ánh dương quang trong suốt , tràn đầy loang trong ánh mắt y , trong lòng thanh y nhân khẽ động , vươn tay xoa loạn mái tóc vừa rối vừa đen dài của y .

Diệu Đông đưa thanh y nhân tới tửu quán ,dàn xếp ổn thỏa liền vội vã chạy về cung .

Thái dương đã lên tới đỉnh đầu , Diệu Đông cuối cùng bị muộn khóa học , thái phó giận dữ phạt y chép lễ nghi .

“Nhị điện hạ sắp trở về .” Vô Xá nói .

Diệu Đông cúi đầu tỉ mỉ sao chép mới lễ nghi vụn vặt , không tập trung ‘Ồ’ một tiếng .

“Vận chuyển vật tư thiên tai xong nhị điện hạ cũng không ở lâu , không tới Bắc Hương mà vội vã chạy về hoàng thành ” Vô Xá nói một hồi , phát hiện Diệu Đông không chuyên tâm nghe , liền dừng một chút , hỏi “Điện hạ hôm nay sao lại về trễ như vậy ?”

“Ừm,” ngồi bút nhúng vào nghiên mực , mực đen ghi vào tờ giấy trắng , phác họa ra những con chữ tinh xảo , Diệu Đông vầy vầy cánh tay đau nhức , nói “Gặp phải một người quen , hắn bị thương , ta chăm sóc hắn một chút .”

“Người họ tên là gì? ” Vô Xá nhíu mày “Từ đâu đến ?”

Diệu Đông chống cán bút lên cằm , suy nghĩ một chút , lắc đầu “Ta không biết .”

“Điện hạ .”

Diệu Đông nhìn Vô Xá đang tức giận , cười cười , nói “Cũng không cần cái gì cũng phải biết rõ .”

Vô Xá nhìn y không nói lời nào , Diệu Đông hơi khổ não , cuối cùng thở dài nói “Đại thúc đã cứu mạng của ta .” Y đơn giản nói một chút tình huống quen biết thanh y nhân , sắc mặt Vô Xá từ từ trầm xuống theo lời trần thuật giản đơn , hần há miệng muốn nói gì đó lại bị Diệu Đông phát tay cắt đứt .

“Ta biết ngươi muốn nói gì”, Diệu Đông thấp giọng nói , mang theo uể oải nhàn nhạt “Luôn phải đề phòng người khác , thế nhưng tại bên ngoài hoàng thành , ta không muốn khổ cực tính toán nhiều đến vậy ...” Y dừng bút , nhìn chằm chằm một giọt mực lung lay sắp rơi ra khỏi đầu bút , đắm chìm vào trầm tư .

Vô Xá xoay người đi ra ngoài , tới chỗ không người một chường đánh nát bàn gỗ ở hành lang .

Lời nói nói không nên lời rót ngược vào trong lòng , tích tụ lại thành lệ khí quanh quẩn nơi đáy mắt , chẳng biết bao giờ sẽ bộc phát ra .

Diệu Đông xốc tấm bố liêm của tửu quán , đi vào thì thấy Lưu Quân sắc mặt bất thiện ngồi tại cửa .

“Thế nào nè?” Diệu Đông nhìn khuôn mặt tuần tú vắn vẹo , cười nói “Có người giữ cửa như ngươi , khách nhân sẽ bị dọa cho kinh hách hết .”

Lưu Quân tức giận lườm y một cái “Có người ở nơi này phá giá, căn bản có một khách nhân là được rồi .”

Diệu Đông cười hì hì “Thường ngày có tới ba khách nhân a ...” Y bỗng nhiên cảm giác được đường nhìn thiếu độ ấm của thanh y nhân trong góc phòng liền quay đầu , chứng kiến chén rượu trên bàn người nọ thì nhẹ nhàng nhú mày ” Đại thúc có thương tích trên người , không nên uống rượu mới tốt .”

Lưu Quân bị bỏ qua nhào tới trên lưng Diệu Đông , bắt măn oa oa kêu loạn : “Diệu Đông lần này ở nơi nào nhặt được tên khất cái này vậy ? Người chữa thương cho hần , hần không cảm kích đã đành , cư nhiên còn dám trưng bộ mặt ấy ra với ta ! Tức chết đi được! Diệu Đông mau đuổi hần đi đi.”

Thanh y nhân đảo mắt liếc qua , đôi mắt băng lãnh lộ ra sát khí khiếp người , Lưu Quân bị giáo huấn không lâu nên cũng không sợ , tàn bạo trừng trở lại , còn muốn quần lấy Diệu Đông tranh cãi .

Diệu Đông nhìn Lưu Quân giơ chân múa vuốt , chỉ cười , y bỗng nhiên vươn tay xoa xoa đầu hần , nhỏ giọng nói câu “Ngoan .”

Thiếu niên đang nói nhao nhao như bị điểm trúng huyết thoảng cái an tĩnh lại , trong mắt đủ loại tâm tình lưu chuyển qua , trầm mặc một lúc lâu , hần mở miệng nói “Không được coi ta là nhóc tì .”

Ừm . Diệu Đông thu hồi tay , gật đầu .

Lưu Quân còn nói “Tuy rằng ngươi so với ta lớn hơn một tuổi , thế nhưng ta cao hơn ngươi , cũng cường tráng hơn ngươi .”

Diệu Đông nở nụ cười , lại gật đầu .

“Tửu lâu của ta cũng không giống với tửu quán phá giá của ngươi , ban ngày chưa từng có người đến , ta phải quay về tra sổ sách , không ở đây phí thời giờ với ngươi .”

Diệu Đông cũng không giữ lại , chỉ phát phát tay , nói “Sớm nghỉ ngơi nha .”

Lưu Quân đi tới cửa , đảo thân lại nói “Nhớ phải đuổi hần đi .” Hần hung hăng trừng thanh y nhân , sau đó tựa như cơn gió nhanh chóng phóng đi , thoảng cái không thấy bóng dáng .

“Đó là đệ đệ của ta .” Quay người chống lại ánh mắt hờn giận của thanh y nhân , Diệu Đông giải thích “Tính tình vẫn còn như con nít , đại thúc không nên trách hần .”

“Đệ đệ ?”

“Đúng vậy ,” Diệu Đông rũ mi , nở cười phảng phất mang theo nhu tình khó thấy rõ “Tuy rằng lớn lên không giống , bất quá xác thực là đệ đệ .”

Diệu Đông từ trong bình rượu quả trám rót vào chén , liếm liếm , sau đó như có như không thở dài một tiếng . Thanh y nhân nghe thấu , hỏi ” Đây là loại rượu gì? Sao một chút vị rượu cũng không có ?”

“Người trong tửu quán gọi là rượu quả trám” . Diểu Đông đem ra cái chén , một loại dịch thể lục sắc tràn ra ,mang theo mùi hoa quả tươi thơm ngát “Bởi vì ta dễ say ,bọn họ cố ý vì ta tạo ra một loại rượu từ quả trám không có hương vị rượu .”

Thanh y nhân nhấp một ngụm , bình luận “Rất nhạt , còn có chút ngọt .”

“Ừ,” Diểu Đông gạt đầu “Nếu như đại thúc muốn uống rượu thì hãy uống rượu quả trám này , không hại thân thể .”

Thanh y nhân phì cười một tiếng , dừng chén rượu , vò vò cái trán , nói “Thứ này căn bản không tính là rượu .”

Diểu Đông nâng trán nghiêng một bên , gương mặt , con ngươi ngọc lưu ly chớp động dịu dàng mang theo ý cười , lưu chuyển tựa như ánh trăng .

Thanh y nhân hơi bị kiềm hãm , thần sắc trên mặt hiện lên tia dị dạng , rồi lại biến mất dưới vào đường lượn phe phẩy .

“Ta muốn tá túc ở đây vài ngày .” Thanh y nhân ghé tay vào thanh vịn thản nhiên nhìn Diểu Đông , mở miệng nói .

“Có thể .” . Diểu Đông vén mấy sợi tóc buông rũ trước mặt , trả lời “Muốn ở bao lâu đều được .”

“Họ Lưu kia nói — muốn đuổi ta đi ”

“Sẽ không đâu.....” Diểu Đông xoay người , thấy trong mắt thanh y nhân có ý trêu tức , sừng sốt một chút , sau đó cười cười , quay về nằm úp sấp lên thanh vịn .

“Trước đây cũng có người ở nhờ tại tửu quán” . Y chuyển thân , nhìn ngọn cây thấp thoáng dưới ánh trăng , ngữ khí trở nên khinh phiêu “Có người trên đường gặp phải , cũng có người tự tìm đến trước cửa , lúc ấy tửu quán thực rất náo nhiệt a .”

“Sau này ?”

“Sau này Lưu Quân ngại bẩn , đem bọn họ đuổi đi .” Ngữ khí nhàn nhạt , tuy có chút tiếc nuối , nhưng không giống Lưu Quân nói hoàn toàn thờ ơ như vậy .

Kỳ thực việc này thanh y nhân biết , bởi vì ngay từ đầu cái tên họ Lưu kia đã mượn y cảnh cáo chính mình — không nên quá kiêu ngạo , người trong tửu quán của Diểu Đông , ta muốn cút là phải cút đi — về mặt đặc ý cùng với thái độ tự cho mình là ưu việt thoát làm cho người ta cảm thấy khó chịu .

“Diểu Đông đem ta và tên khất cái nhập làm một sao ?” thanh âm tà mị trầm thấp vang lên sát vành tai , Diểu Đông kinh hoảng , mới phát hiện ra thanh y nhân tự bao giờ đã kề cận bên người , hai tay khoát lên thanh vịn vây lấy chính mình .

Khuôn mặt hấn áp sát rất gần , khóe miệng hơi cong lên , đôi mắt thâm tàng tựa hồ hiện lên tia quang mang nguy hiểm .

Diểu Đông nghi hoặc một chút hấn như thế nào lại tiến tới , sau đó thân thể lui lại , thoáng giật lại cự ly gần gũi không quá thoải mái giữa hai người , y cúi đầu , nói “Cùng tên khất cái có quan hệ gì chứ ? Chỉ là đơn thuần giảng giải chuyện ở tạm , vậy thôi .”

Thanh y nhân nhìn lông mi y rũ xuống , nói xong mân mân môi , đôi mắt trong trẻo nhìn chăm chú vào hấn , còn có sợi tóc phiêu động nhàn nhạt hương thơm thanh quả , chẳng biết vì sao , bỗng nhiên thở dài .

Hấn thu hồi hai tay vây hãm Diểu Đông , xoay người đi vào gian phòng .

Thanh nhàn được mấy ngày , cuối cùng Phủ Tử Dục đã trở lại hoàng thành .

Diểu Đông dậy thật sớm , chuẩn bị ra cửa thành nghênh đón người nọ . Hoàng tử trong những lúc này....thật rườm rà và phiền phức mấy thứ quy củ , tuy rằng như vậy y cũng không muốn nhiều loạn gì đó , chộc người thị phi .

Dù sao , Phủ Tử Dục không thiếu những kẻ soi mói .

Không nhìn một đồng lễ phục hoa lệ trên bình phong , Diểu Đông nhẹ nhàng lấy ra bộ lễ phục đơn giản , vụn vào , sau đó gọi Tiểu Viên tử tiến đến chải đầu cho y .

Mặc quần áo , rửa mặt , những việc này Diểu Đông không nguyên mượn tay người khác , chỉ là mái tóc dài ... vô luận sống thêm bao nhiêu năm , y đều không có biện pháp xử lý nó êm đẹp .

“Điện hạ thể này cũng quá đơn điệu .” Tiểu Viên Tử một bên buộc ngọc quan , một bên ca thán “Sẽ bị nhị điện hạ vượt mặt .”

Diểu Đông cười rộ lên , nói “Thật ra đã thua kém , mặc cái gì cũng thua kém hẳn hết.”

Thật sự là vậy , dù thể nào cũng đều thua kém hẳn .

Diểu Đông đứng ở cửa thành , nhìn thiếu niên xa xa khoe miệng mang theo nụ cười kiêu ngạo , dưới ánh nắng mặt trời thúc ngựa tiến vào , như là không chịu nổi quang mang chói mắt , hơi nheo mắt lại .

Ai có thể vượt qua thiếu niên này được hàng vạn hàng nghìn sủng ái , sinh ra lại giống như là để nổi bật , khiến người khác trở nên hèn mọn , phong thái sáng lóa làm đui mù mọi người .

“Hoàng huynh —”

Tuần mã đỏ thẫm một đường chạy thẳng tới , hai chân trước to lớn tưởng chừng sẽ giẫm lên Diểu Đông thì thiếu niên cao to kéo mạnh dây cương , tiêu sái xoay người xuống ngựa , sau đó vững vàng đứng lặng trước mặt Diểu Đông .

“Làm hoàng huynh hoảng sợ rồi ? ” Phủ Tử Dục hạ thất lững , trong mắt mang ý cười , mày nhướng cao , hỏi .

Diểu Đông chỉ cảm thấy khí tức của hắn quá gần , y bất động thanh sắc dời ra một chút , lắc đầu .

Phủ Tử Dục đồng thời cũng tiến tới , Vô Xá ở phía sau Diểu Đông bắt đầu giương cung bạt kiếm . Phủ Tử Dục lơ đãng nhìn thấy , hắn dừng một chút , khoe miệng nhếch lên , lộ ra thần sắc khiêu khích .

Hắn tiến đến bên tai Diểu Đông , dùng ngữ điệu mập mờ chỉ hai người nghe , thấp giọng hỏi ” Tử Dục vĩnh viễn cũng sẽ không thương tổn hoàng huynh , hoàng huynh tin tưởng ta chứ ? ”

Diểu Đông nhìn hắn một cái , cúi đầu nói “Tin.”

Phủ Tử Dục tựa hồ không quá hài lòng , hắn nhìn Diểu Đông im lặng hạ mi , nhẹ nhàng cười , nói “Tử Dục vừa tiếp giúp cứu nạn thiên tai trở về , cứu trợ nhiều nạn dân trôi dạt khắp nơi như vậy , hoàng huynh không có lời gì thưởng cho ta sao ?”

Ánh nắng rực rỡ , dương quang khinh phiêu tản lạc trên người , không biết vì sao lại gây ra cảm giác đau đớn bị thiêu cháy .

Yên lặng một hồi , ngón út hơi co rúm lại ,Diểu Đông trầm mặc trong chốc lại , mở miệng nói ” Phù hộ Tử Dục thân thể khỏe mạnh , bình an .”

// Phù hộ Tử Dục thân thể khỏe mạnh , bình an .//

8. Chương 8

Diểu Đông mệt mỏi nằm úp sấp trên bàn , nhìn chăm chăm chén rượu quả trám thủy tinh màu lục sắc , chờ ra .

“Tâm tình không tốt ?” Thanh y nhân phất nhẹ phiến quạt , lười biếng cắt đứt bầu không khí nặng nề .

“Không có” Diều Đông hạ mắt suy nghĩ , lông mi dài cong vút che đi đôi mắt mệt mỏi đã rồi , y khởi động thân , bất chợt hỏi “Đại thúc khi còn bé có bùa hộ mệnh hay không a?”

“Có .”

“Nương của đại thúc vì đại thúc cầu ư?”

“Nàng cầu cho ta ,” thanh y nhân nhấp ngụm trà “Còn có những người khác cầu cho .”

“A..... ” Diều Đông rũ mắt che giấu ngữ điệu cực kỳ âm mộ, cười cười nói “Thật tốt .”

Thanh y nhân nhíu mi , không cho là đúng “Cái loại đồ nữ nhi ấy , có tác dụng gì cơ chứ ?”

Diều Đông mím môi , trầm mặc một hồi , khó hiểu nói “Thật tình thì....rất có ích nha .”

Y dời đi đường nhìn , nhìn về một đoàn hỏa diễm trong không gian hắc ám.

Bùa mẫu hậu thành tâm cầu nguyện , nhất định rất có ích .

Hướng chi , điều mình quan tâm cho tới bây giờ cũng không phải là có tác dụng gì hay không .

Diều Đông quay lại nằm úp sấp trên bàn , tại góc độ này , thanh y nhân , thấy được hàng mi thật dài của y chập chờn dưới hỏa quang , mờ mờ ảo ảo.

“Ta phải đi .” Thanh y nhân nói .

Diều Đông ‘ừm’ một tiếng .

Y đứng dậy nhìn người nọ , suy nghĩ một chút rồi thêm một câu “Lúc rảnh rồi có thể tới đây ngồi , tùy tiện uống chút rượu , không thu tiền của người .”

Đôi mắt thanh y nhân lóe lóe , đưa tay sờ sờ đầu của y , không nói gì.

Trở lại trong cung , Tiểu Viên Tử nói cho y biết Phủ Tử Dục đã tới .

“Ta đã nói điện hạ không khỏe trong người , không tiếp khách , hần vẫn không chịu đi, thậm chí còn muốn xông vào , thẳng đến khi Đông phi nương nương đi ra hần mới bỏ đi .”

Diều Đông gật đầu , y vẫy lui Tiểu Viên Tử đang còn muốn quở trách Phủ Tử Dục , thổi tắt ánh nến , buông thân thể thả vào trên chiếc giường lớn vắng vẻ .

Hàn khí trong thân thể chậm rãi bắt đầu dâng lên , dùng cánh tay gắt gao ôm lấy chính mình .

Song cửa khép hờ có một tia sáng theo màn đêm hôn ám tiến vào , mỏng manh chập chờn theo cơn gió , trong một mảnh vắng vẻ hiện ra đồ án thần bí.

Các đốt ngón tay dần trở nên trắng bệch , Diều Đông gắt gao ôm lấy chính mình .

Thế nhưng siết chặt thì có ích lợi gì ? Có ích lợi gì chứ ? Cái loại lạnh lẽo từ đầu khớp xương tràn tới, là từ trong huyết nhục chảy ra , bén nhọn đến xương , tựa hồ như bị rút lấy máu trong thân thể ngưng kết thành băng , thống khổ không sao chịu nổi .

Trong bóng đêm vô tận , có ai mang đến một tia ấm áp hay không ?

Trong hỗn loạn , Diều Đông dường như nghe thấy trong không khí truyền đến câu truyện cười của người nào đó , ôn nhuận quen thuộc , mang theo ánh nắng dương quang , hương thơm hoa vũ .

Nữ tử mỹ lệ dịu dàng ôn nhu hỏi “Tử Dương lạnh không ? Có cảm thấy lạnh hay không ?”

Người nói đến đây với mẫu hậu , mẫu hậu ngủ cùng người sẽ không lạnh nữa .

Mơ mơ màng màng mở mắt ra , trong bạch quang nhàn nhạt có người ôn nhu nhìn y , vươn tay ra với y .

Người đến đây với mẫu hậu , người nói , mẫu hậu cùng người .

Diều Đông hơi nở nụ cười , hướng về phía hư không đen kịt băng lãnh , vươn tay ra .

Mẫu hậu , con rất lạnh .

Mẫu hậu , người ở nơi nào ?

Thuận đế hồi cung .

Yến tiệc ca múa mừng cảnh thái bình , ăn uống linh đình . Quỳnh Hoa điện đốt huân hương thanh thần , mùi thơm sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái , thể nhưng mùi son phấn , hương khí rượu ngon và thức ăn khiến không khí trở nên có chút niêm nị nặng nề .

Hình như trong không khí thoáng cái có trọng lượng , nặng trĩu đè xuống , làm cho người ta thở không nổi .

Diều Đông tọa ở thái tử vị , lẳng lặng đợi buổi tiệc kết thúc .

Bên kia đại điện Phủ Tử Dục nhắm chừng là đang miêu tả lại tình hình tai nạn ở Lê huyện , khiến cho các phi tử kiêu mị vừa sợ hãi kêu lên vừa thở dài , tiện đà nhãn nhó ra ngữ điệu từ ái , trước mặt Thuận đế khen hẩn có công cứu tế , không sợ gian khổ .

Thuận đế miễn cưỡng cười , im lặng không đáp lời .

Bóng đêm thâm trầm , âm thanh sáo trúc lả lướt , vũ nữ xinh đẹp thướt tha uyển chuyển biểu diễn , Diều Đông cúi đầu , bắt đầu suy nghĩ có nên bịa ra một lý do rời khỏi đây hay không .

Tiếng ca hòa với tiếng cười xốn xang , người trên thượng vị bỗng nhiên kêu “Tử Dương .”

Tử Dương

Diều Đông trầm mặc một hồi , y giương mắt nhìn về phía Thuận đế , nhú mày không khỏi nghi hoặc một trận .

Thuận đế từ trước tới nay không gọi y là Phủ Tử Dương .

Suốt thời gian hiểm hoai gặp mặt , người nọ luôn dùng ngữ thanh lạnh lùng mạn bất kinh tâm gọi y một tiếng ‘Thái tử ‘ , ngữ điệu luôn luôn mang theo xa cách lạnh nhạt , khinh miệt . Cách gọi Tử Dương hôm nay thật vô cùng thân thiết , thực sự là vô cùng quái dị , khó tin đến cực điểm .

Đại điện hỗn loạn thoáng chốc im lặng , các hoàng tử phi tần ngạc nhiên , mang theo tâm tư xem hí kịch , suy đoán lần này để quân bệ hạ muốn gây khó dễ gì cho thái tử đây .

Thuận đế ưu nhã ngồi trên trường kỷ , khuôn mặt hoàn mỹ tinh tế như một bức họa không tia hỉ nộ , đôi mắt sâu thẳm ngoài trừ tôn quý uy nghi tựa hồ còn có chút khác biệt gì đó lưu chuyển. Hẩn nhìn Diều Đông thận trọng nhìn mình , khóe miệng có chút co rút , hỏi ” Tử Dương ở trong cung theo thái phó học được những gì ?”

Tâm huyết bỗng nhiên dâng trào à , Diều Đông thâm nghĩ .

Y tùy tiện bấm báo vài thư danh , đợi Thuận đế như dĩ vãng không kiên nhẫn cắt đứt , sau đó gạt mình qua một bên .

Thể nhưng người nọ vẫn không lên tiếng , chỉ là dùng cặp mắt thâm thúy khiến người hít thở không thông nhìn y , tựa hồ chăm chú nghe , lại tựa hồ như không an lòng .

Thực sự là kỳ quái .

Diều Đông bỗng nhiên dừng lại , ngẩng đầu đón nhận đường nhìn từ Thuận đế .

“Còn gì nữa không ?” trầm mặc chốc lát , y hỏi “Phụ hoàng còn có chỉ thị gì khác ư?”

Thuận đế bí hiểm “Ừm” một tiếng , Diều Đông dừng một chút , còn nói “Nhi thần không khỏe , xin cho phép nhi thần cáo lui .”

Người trên thượng vị thoáng nheo mắt , mọi người thâm nghĩ không tốt , hạ thấp mi tâm nên Diều Đông khó mà phát hiện , như cũ chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn hẩn , không kiêu ngạo , không siểm nịnh , chỉ là đợi một đáp án .

Thuận để lấy tay gõ gõ một chút lên thành ghế , khiến kẻ khác tim đập nhanh thành thích , hần nửa híp mắt trầm mặc một lúc lâu , cuối cùng mở miệng , nói “Như vậy , Tử Dương liền lui xuống trước nghỉ ngơi đi .”

“Tạ ơn phụ hoàng .” Theo quy củ hành lễ , Diểu Đông xoay người ly khai , lưu lại cho mọi người với đủ loại tâm tư khác nhau bóng lưng không chút lưu luyến .

Phù hoa thôn tẫn , chỉ còn dạ minh châu yếu ớt tản ra quang mang nhu hòa , Thuận để nửa nằm nửa ngồi trên ghế , từ từ nhắm hai mắt lại , chẳng biết dạng suy nghĩ cái gì .

Trang Quý an tĩnh một bên , trên khuôn mặt lộ ra chút mừng rỡ , cùng chút thấp thỏm , nghi hoặc .

“Cửa ải cuối năm qua đi , thế lực Tần Tự Sơn sẽ bị diệt trừ triệt để”

Thuận để chậm rãi mở mắt ra , trong tia sáng tỏ tỏ mờ mờ , cái loại tâm tình vui sướng khi sắp diệt hậu hoạn tựa hồ cũng trở nên mờ mịt theo .

“Sang năm nên thu lưới .” Trang Quý cảm thán nói .

Loại trừ Tần Tự Sơn , kế tiếp phải chăng nên lập lại thái tử .

Lập lại thái tử ...

Thuận để khẽ nhú mi .

Kỳ thực hiện tại trong cung , thái tử là kẻ có ít quyền thế nhất . Những năm gần đây , các hoàng tử vội vàng mượn nhân mạch, nuôi dưỡng vây cánh , Phủ Tử Dương thì cái gì cũng đều không làm , hư danh thái tử cũng chỉ nhờ thế lực yếu ớt nhà ngoại , hoàng hậu đã qua đời cùng huyết mạch trưởng tử chống đỡ . Lập lại thái tử , Chu gia tất nhiên sẽ quay đầu hàng phục Phủ Tử Dục , đến lúc đó Phủ Tử Dương thân cô thế cô , chỉ sợ một ngày cũng không sống nổi .

Thuận để hạ mắt , đối với thế cục điều khiển trong tay bấy lâu bỗng nhiên tâm sinh bất an .

Kỳ thực không nên tâm huyết dâng trào , hần than nhẹ một tiếng .

Nếu như khi đó tùy tiện phái một người nào đó theo , nếu như căn bản bỏ mặc ... có lẽ trong lòng sẽ không đau đớn như thế này .

Trước đây Thuận để không tin vào cái thứ gọi là huyết thống ràng buộc.

Thế nhưng, sự thực chứng minh , hài tử bị hần bỏ mặc mười sáu năm kia , bất quá chỉ ngẫu nhiên quan tâm hơn mười ngày , liền không thể buông xuống được .

Cái loại cảm tình không rõ này , đại khái cũng chỉ có thể dùng huyết thống để lý giải a .

Cho Trang Quý lui ra , Thuận để một mình ngồi ở thư phòng .

Cửa sổ nửa mở , ánh trăng yếu ớt chiếu rọi , hần nhớ tới buổi hoàng hôn kia , thiếu niên mỉm cười tựa như sẽ đứng tiến vào hư không , tan biến không nắm giữ lại được .

Ma xui quỷ khiến níu y lại , kỳ thực ngực có loại hoảng loạn không hiểu .

Giống như là mất đi một thứ gì đó quan trọng .

Thiếu niên nói “Ta là Diểu Đông , Diểu Đông của tháng mười hai .”

Đôi mắt y nhìn mình nhưng lại tựa như nhìn về hư vô , không rõ phương hướng .

Dáng cười thật tốt , nói chuyện không đâu chính là lời nói cũng thật tốt , bàn tay đặt ở tay mình cũng thật tốt , đều tựa hồ cách xa như trời và đất , vô pháp nắm giữ .

Giống như là từ lâu đã mất đi thứ gì đó .

Vị Thi, đưa lưng về bóng đen không tiếng động xuất hiện tại thư phòng, Thuận để xoa xoa mi tâm , thấp giọng nói ” Kế hoạch có thay đổi , trầm có an bài khác .”

8.

Diệu Đông mệt mỏi nằm úp sấp trên bàn , nhìn chăm chăm chén rượu quả trám thủy tinh màu lục sắc , đờ ra .

“Tâm tình không tốt ?” Thanh y nhân phất nhẹ phiến quạt , lưỡi biểng cắt đứt bầu không khí nặng nề .

“Không có” Diệu Đông hạ mắt suy nghĩ , lông mi dài cong vút che đi đôi mắt mệt mỏi rã rời , y khởi động thân , bất chợt hỏi “Đại thúc khi còn bé có bùa hộ mệnh hay không a?”

“Có .”

“Nương của đại thúc vì đại thúc cầu ư?”

“Nàng cầu cho ta ,” thanh y nhân nhấp ngụm trà “Còn có những người khác cầu cho .”

“A..... ” Diệu Đông rũ mắt che giấu ngữ điệu cực kỳ hâm mộ, cười cười nói “Thật tốt .”

Thanh y nhân nhíu mi , không cho là đúng “Cái loại đồ nữ nhi ấy , có tác dụng gì cơ chứ ?”

Diệu Đông mím môi , trầm mặc một hồi , khó hiểu nói “Thật tình thì....rất có ích nha .”

Y dời đi đường nhìn , nhìn về một đoàn hỏa diễm trong không gian hắc ám.

Bùa mẫu hậu thành tâm cầu nguyện , nhất định rất có ích .

Huống chi , điều mình quan tâm cho tới bây giờ cũng không phải là có tác dụng gì hay không .

Diệu Đông quay lại nằm úp sấp trên bàn , tại góc độ này , thanh y nhân , thấy được hàng mi thật dài của y chập chờn dưới hỏa quang , mờ mờ ảo ảo.

“Ta phải đi .” Thanh y nhân nói .

Diệu Đông ‘ừm’ một tiếng .

Y đứng dậy nhìn người nọ , suy nghĩ một chút rồi thêm một câu “Lúc rảnh rỗi có thể tới đây ngồi , tùy tiện uống chút rượu , không thu tiền của người .”

Đôi mắt thanh y nhân lóe lóe , đưa tay sờ sờ đầu của y , không nói gì.

Trở lại trong cung , Tiểu Viên Tử nói cho y biết Phủ Tử Dục đã tới .

“Ta đã nói điện hạ không khỏe trong người , không tiếp khách , hần vẫn không chịu đi, thậm chí còn muốn xông vào , thẳng đến khi Đông phi nương nương đi ra hần mới bỏ đi .”

Diệu Đông gật đầu , y vẫy lui Tiểu Viên Tử đang còn muốn quở trách Phủ Tử Dục , thổi tắt ánh nến , buông thân thể thả vào trên chiếc giường lớn vắng vẻ .

Hàn khí trong thân thể chậm rãi bắt đầu dâng lên , dùng cánh tay gắt gao ôm lấy chính mình .

Song cửa khép hờ có một tia sáng theo màn đêm hôn ám tiến vào , mỏng manh chập chờn theo cơn gió , trong một mảnh vắng vẻ hiện ra đồ án thần bí.

Các đốt ngón tay dần trở nên trắng bệch , Diệu Đông gắt gao ôm lấy chính mình .

Thế nhưng siết chặt thì có ích lợi gì ? Có ích lợi gì chứ ? Cái loại lạnh lẽo từ đầu khớp xương tràn tới, là từ trong huyết nhục chảy ra , bén nhọn đến xương , tựa hồ như bị rút lấy máu trong thân thể ngưng kết thành băng , thống thổ không sao chịu nổi .

Trong bóng đêm vô tận , có ai mang đến một tia ấm áp hay không ?

Trong hỗn loạn , Diệu Đông dường như nghe thấy trong không khí truyền đến câu truyện cười của người nào đó , ôn nhuận quen thuộc , mang theo ánh nắng dương quang , hương thơm hoa vũ .

Nữ tử mỹ lệ dịu dàng ôn nhu hỏi “Tử Dương lạnh không ? Có cảm thấy lạnh hay không ?”

Người nói đến đây với mẫu hậu , mẫu hậu ngủ cùng người sẽ không lạnh nữa .

Mơ mơ màng màng mở mắt ra , trong bạch quang nhàn nhạt có người ôn nhu nhìn y , vươn tay ra với y .

Người đến đây với mẫu hậu , người nói , mẫu hậu cùng người .

Diệu Đông hơi nở nụ cười , hướng về phía hư không đen kịt bằng lãnh , vươn tay ra .

Mẫu hậu , con rất lạnh .

Mẫu hậu , người ở nơi nào ?

—
Thuận đế hồi cung .

Yến tiệc ca múa mừng cảnh thái bình , ăn uống linh đình . Quỳnh Hoa điện đốt huân hương thanh thần , mùi thơm sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái , thế nhưng mùi son phấn , hương khí rượu ngon và thức ăn khiến không khí trở nên có chút niêm nị nặng nề .

Hình như trong không khí thoáng cái có trọng lượng , nặng trĩu đè xuống , làm cho người ta thở không nổi .

Diệu Đông tọa ở thái tử vị , lẳng lặng đợi buổi tiệc kết thúc .

Bên kia đại điện Phủ Tử Dục nhắm chừng là đang miêu tả lại tình hình tai nạn ở Lê huyện , khiến cho các phi tử kiêu mị vừa sợ hãi kêu lên vừa thở dài , tiện đà nhăn nhó ra ngữ điệu từ ái , trước mặt Thuận đế khen hần có công cứu tế , không sợ gian khổ .

Thuận đế miễn cưỡng cười , im lặng không đáp lời .

Bóng đêm thâm trầm , âm thanh sáo trúc lả lướt , vũ nữ xinh đẹp thướt tha uyển chuyển biểu diễn , Diệu Đông cúi đầu , bắt đầu suy nghĩ có nên bịa ra một lý do rời khỏi đây hay không .

Tiếng ca hòa với tiếng cười xốn xang , người trên thượng vị bỗng nhiên kêu “Tử Dương .”

Tử Dương

Diệu Đông trầm mặc một hồi , y giương mắt nhìn về phía Thuận đế , nhú mày không khỏi nghi hoặc một trận .

Thuận đế từ trước tới nay không gọi y là Phủ Tử Dương .

Suốt thời gian hiếm hoi gặp mặt , người nọ luôn dùng ngữ thanh lạnh lùng mạn bất kinh tâm gọi y một tiếng ‘Thái tử ‘ , ngữ điệu luôn luôn mang theo xa cách lạnh nhạt , khinh miệt . Cách gọi Tử Dương hôm nay thật vô cùng thân thiết , thực sự là vô cùng quái dị , khó tin đến cực điểm .

Đại điện hỗn loạn thoáng chốc im lặng , các hoàng tử phi tần ngạc nhiên , mang theo tâm tư xem hí kịch , suy đoán lần này để quân bệ hạ muốn gây khó dễ hì cho thái tử đây .

Thuận đế ưu nhã ngồi trên trường kỷ , khuôn mặt hoàn mỹ tinh tế như một bức họa không tia hỉ nộ , đôi mắt sâu thẳm ngoài trừ tôn quý uy nghi tựa hồ còn có chút khác biệt gì đó lưu chuyển. Hần nhìn Diệu Đông thận trọng nhìn mình , khóe miệng có chút co rút , hỏi ” Tử Dương ở trong cung theo thái phó học được những gì ?”

Tâm huyết bỗng nhiên dâng trào à , Diệu Đông trầm nghĩ .

Y tùy tiện bấm báo vài thư danh , đợi Thuận đế như dĩ vãng không kiên nhẫn cắt đứt , sau đó gạt mình qua một bên .

Thế nhưng người nọ vẫn không lên tiếng , chỉ là dùng cặp mắt thâm thúy khiến người hít thở không thông nhìn y , tựa hồ chăm chú nghe , lại tựa hồ như không an lòng .

Thực sự là kỳ quái .

Diệu Đông bỗng nhiên dừng lại , ngừng đầu đón nhận đường nhìn từ Thuận đế .

“Còn gì nữa không ?” trầm mặc chốc lát , y hỏi “Phụ hoàng còn có chỉ thị gì khác ư?”

Thuận đế bí hiểm “Ừm” một tiếng , Diểu Đông dừng một chút , còn nói “Nhi thần không khỏe , xin cho phép nhi thần cáo lui .”

Người trên thượng vị thoáng nheo mắt , mọi người thăm nghĩ không tốt , hạ thấp mi tâm nên Diểu Đông khó mà phát hiện , như cũ chỉ lẳng lẳng đứng đó nhìn hẩn , không kiêu ngạo , không siểm nịnh , chỉ là đợi một đáp án .

Thuận đế lấy tay gõ gõ một chút lên thành ghế , khiến kẻ khác tim đập nhanh thành thịch , hẩn nửa híp mắt trầm mặc một lúc lâu , cuối cùng mở miệng , nói “Như vậy , Tử Dương liền lui xuống trước nghỉ ngơi đi .”

“Tạ ơn phụ hoàng .” Theo quy củ hành lễ , Diểu Đông xoay người ly khai , lưu lại cho mọi người với đủ loại tâm tư khác nhau bóng lưng không chút lưu luyến .

Phù hoa thôn tẫn , chỉ còn dạ minh châu yếu ớt tản ra quang mang nhu hòa , Thuận đế nửa nằm nửa ngồi trên ghế , từ từ nhắm hai mắt lại , chẳng biết dạng suy nghĩ cái gì .

Trang Quý an tĩnh một bên , trên khuôn mặt lộ ra chút mừng rỡ , cùng chút thấp thỏm , nghi hoặc .

“Cửa ải cuối năm qua đi , thế lực Tần Tự Sơn sẽ bị diệt trừ triệt để”

Thuận đế chậm rãi mở mắt ra , trong tia sáng tỏ tỏ mờ mờ , cái loại tâm tình vui sướng khi sắp diệt hậu hoạn tựa hồ cũng trở nên mờ mịt theo .

“Sang năm nên thu lưới .” Trang Quý cảm thán nói .

Loại trừ Tần Tự Sơn , kế tiếp phải chăng nên lập lại thái tử .

Lập lại thái tử ...

Thuận đế khẽ nhú mi .

Kỳ thực hiện tại trong cung , thái tử là kẻ có ít quyền thế nhất . Những năm gần đây , các hoàng tử vội vàng mượn nhân mạch, nuôi dưỡng vây cánh , Phủ Tử Dương thì cái gì cũng đều không làm , hư danh thái tử cũng chỉ nhờ thế lực yếu ớt nhà ngoại , hoàng hậu đã qua đời cùng huyết mạch trưởng tử chống đỡ . Lập lại thái tử , Chu gia tất nhiên sẽ quay đầu hàng phục Phủ Tử Dục , đến lúc đó Phủ Tử Dương thân cô thế cô , chỉ sợ một ngày cũng không sống nổi .

Thuận đế hạ mắt , đối với thế cục điều khiển trong tay bấy lâu bỗng nhiên tâm sinh bất an .

Kỳ thực không nên tâm huyết dâng trào , hẩn than nhẹ một tiếng .

Nếu như khi đó tùy tiện phái một người nào đó theo , nếu như căn bản bỏ mặc ... có lẽ trong lòng sẽ không đau đớn như thế này .

Trước đây Thuận đế không tin vào cái thứ gọi là huyết thống ràng buộc.

Thế nhưng, sự thực chứng minh , hài tử bị hẩn bỏ mặc mười sáu năm kia , bất quá chỉ ngẫu nhiên quan tâm hơn mười ngày , liền không thể buông xuống được .

Cái loại cảm tình không rõ này , đại khái cũng chỉ có thể dùng huyết thống để lý giải a .

Cho Trang Quý lui ra , Thuận đế một mình ngồi ở thư phòng .

Cửa sổ nửa mở , ánh trăng yếu ớt chiếu rọi , hẩn nhớ tới buổi hoàng hôn kia , thiếu niên mỉm cười tựa như sẽ đứng tiến vào hư không , tan biến không nắm giữ lại được .

Ma xui quỷ khiến níu y lại , kỳ thực ngực có loại hoảng loạn không hiểu .

Giống như là mất đi một thứ gì đó quan trọng .

Thiếu niên nói “Ta là Diểu Đông , Diểu Đông của tháng mười hai .”

Đôi mắt y nhìn mình nhưng lại tựa như nhìn về hư vô , không rõ phương hướng .

Dáng cười thật tốt , nói chuyện không đâu chính là lời nói cũng thật tốt , bàn tay đặt ở tay mình cũng thật tốt , đều tựa hồ cách xa như trời và đất , vô pháp nắm giữ .

Giống như là từ lâu đã mất đi thứ gì đó .

Vị Thi, đưa lưng về bóng đèn không tiếng động xuất hiện tại thư phòng, Thuận để xoa xoa mi tâm , thấp giọng nói ” Kế hoạch có thay đổi , trầm có an bài khác .”

9. Chương 9

Lần thứ hai tới Phong Sơn , Diểu Đông thấy thanh y nhân ngồi trên mái nhà , uống rượu ngắm trăng .

“Đại thúc .” Diểu Đông nhảy lên mái nhà , hểnh hểnh mũi , nói “Ồ, là Mặc Hương .”

Thanh y nhân rót cho y một chén , Diểu Đông lắc đầu “Sẽ say a .”

Thanh y nhân cũng không ép , Diểu Đông ngồi bên cạnh hắn , nói “Đại thúc thật lợi hại , cư nhiên có thể tìm tới nơi này.”

Nhất Tuần đại sư thiết kế trận pháp trong sơn lâm , không có giải trận , một người vô luận vòng quanh bao nhiêu lần cũng sẽ không tìm được ‘Phong Sơn’.

“Trận pháp này xác thực rất quý dị ,” thanh y nhân nói “Ta mất ba ngày mới phá giải được.”

Diểu Đông nhìn thanh y nhân , nhớ tới Nhất Tuần đại sư lúc nói về trận pháp này vô địch thiên hạ , lợi hại ra sao về mặt đặc ý như thế nào , nhẩn nhẩn mũi , nhịn không được cười cười .

“Ta tới tửu quán , hỏa kế nói người bình thường không thể nào đi vào .”

“Ừm,” Diểu Đông một tay chống cằm , tay kia xẹt qua mái ngói đen chì “Ta cũng rất ít khi tới đây.”

“Nơi này là Phong Sơn ?” thanh y nhân nhìn một vòng xung quanh , sơn lâm này không có gì đặc biệt , kỳ quái hỏi “Vì sao cần kỳ môn dị trận bảo vệ vậy ?”

“A—” Diểu Đông giương mắt , ngữ điệu nâng cao có chút hoài niệm ” ‘Phong Sơn’ là ta và Nhất Tuần đại sư cùng nhau tu kiến .”

“Cùng nhau kiếm gỗ , cùng nhau đi chợ mua mái ngói , cùng nhau xây a ...” y ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng xa vời, khóe miệng cong lên độ cong nho nhỏ ” Ngay cả chữ trên bảng hiệu , cũng là một người lại một người viết . Phong sơn là căn cứ bí mật của ta và Nhất Tuần đại sư .”

“Nhất Tuần đại sư ?”, thanh y nhân bỗng nhiên đè thấp thanh âm, hắn hỏi “Đó là ai ?”

“Một người rất lợi hại , một tăng nhân vân du tứ hải .” Diểu Đông trả lời .

“Vậy Diểu Đông quen biết hắn như thế nào ?”

“Umm...” Diểu Đông suy nghĩ một chút “Có một lần ...đại khái là lúc lễ gì đó a , ta bị phạt quỳ từ đường , đến nửa đêm thì Nhất Tuần đại sư bỗng nhiên xuất hiện ...”

Kỳ thực ngày đó là trừ tịch .

Thân phận thái tử của Diểu Đông khiến Tần quý phi chướng mắt , bị nàng ngáng chân , trong yến tiệc gây ra sai lầm .

Thuận để cư nhiên nhìn thấu , hắn nhìn thấy Tần quý phi xem Diểu Đông như cái gai trong mắt , trào phúng cười , liền thuận theo nàng , phạt Diểu Đông quỳ từ đường .

Đúng lúc đó là đêm giao thừa náo nhiệt , đứa nhỏ luôn luôn im lặng trốn phía sau Chu hoàng hậu , cứ như vậy bị hắn lôi ra phía trước .

Sáu tuổi — Diểu Đông cô cô linh linh quỳ gối nơi từ đường , thăm nghĩ không biết mẫu hậu có lạnh hay không .

Trên thực tế , từ đường chỉ có nến hương , trống trải như vậy , lại là đêm tháng chạp , muốn lạnh lẽo bao nhiêu thì có bấy nhiêu lạnh lẽo .

Y đưa tay thổi khí , nghe tiếng chuông báo giờ xa xa vang mười một tiếng .

Thời gian trôi qua , hay bắt đầu một năm mới a đang chán chết suy nghĩ , một hòa thượng quần áo chạt vật bỗng nhiên xông vào.

“Oa ~ thơm! Thực sự là thơm quá !”

Hòa thượng nhìn thức ăn trên bàn thờ hai mắt phát sáng , như hổ như lang ngoạm a ngoạm , cắn a cắn .

Diểu Đông hơi nghi hoặc hắn ta đã vượt qua lớp canh giữ nghiêm ngặt bằng cách nào để tiến vào từ đường , tiếng động lớn như vậy vì sao không kinh động thủ vệ bên ngoài .

Y quay đầu nhìn thoáng qua đại môn , nơi mà hòa thượng có lẽ đã chui vào , sau đó đem những nghi hoặc này quăng qua một bên .

Diểu Đông cúi đầu , vươn tay tại sàn nhà bằng lảnh gạch gạch tô tô chữ “Tổ” , sau đó lại viết “Mẫu hậu .”

Y nghiêng nghiêng đầu , lặng lẽ cười cười , tựa hồ trong cơn buồn chán tìm được một thú vui lớn , bắt đầu viết khắp nơi trên mặt đất “Tổ “ , “Mẫu hậu” ,thẳng đến khi tên hòa thượng ăn no , tiến đến trước mặt y mới thôi.

Diểu Đông thu hồi ngón tay , yên lặng nhìn hắn . Tên hòa thượng liếc nhìn bài vị liệt tổ liệt tông trên đài thờ , cười nói “Những tấm gỗ này thì ăn cái gì a? Người chết thì ăn cái gì chứ ? Thật là lãng phí ! Nhóc con , ngươi nói đúng không ?”

Diểu Đông hạ mi mắt , không nói đúng , cũng chẳng nói sai .

Hòa thượng đánh chén no nê , giả vờ thâm trầm cảm thán “Ngươi nói , sinh mệnh là gì ?”

Diểu Đông rũ mắt .

Y nhớ tới chính mình đã một đời buông tha sinh mệnh , lo sợ vô thố , sau lại gặp mẫu hậu giống y như Tổ thì kinh hãi , cảm thấy khó nói nên lời , lặng lẽ cong cong khóe miệng , thấp giọng lẩm bẩm “Là một loại kỳ tích a.”

Sau đó hòa thượng biến mất , lưu lại Diểu Đông quỳ một mình , mãi cho đến bình minh .

Ngày đầu tiên của năm mới , Diểu Đông bởi vì ăn vụng cống phẩm phạm phải tội danh đại bất kính , bị phạt hình trượng .

Y không tranh cãi , yên lặng thừa nhận ,sau đó ghé vào lòng Chu hoàng hậu để trấn an , trong ngực im lặng mỉm cười .

“Nhất Tuần đại sư ăn vụng thức ăn thờ phụng , hại ta bị đòn , nên thu ta làm đồ đệ coi như bồi thường.”

Thanh y nhân thật lâu không lên tiếng , Diểu Đông lại nằm sấp xuống , nhìn thanh ngói nhiễm màu ánh trăng , ngốc lăng ra .

Một lát sau ,người nọ mở lời hỏi “Vậy theo Nhất Tuần , Diểu Đông đã học được những gì?”

“Kỳ thực cũng không có gì” Diểu Đông mặc danh kì diệu họa ra ký hiệu đặc biệt trên mái ngói , nhàn nhạt nói “Ta thiếu thông minh , cái gì cũng không tốt , học suốt ba năm , cũng chỉ được khinh công .”

“Hòa thượng kia chỉ dạy ngươi ba năm ư ?”

“Ừm”, Diểu Đông quay qua , nhìn thanh y nhân nở nụ cười “Nhất tuần đại sư nói hắn ở một nơi đều chỉ lưu lại một tuần ,lưu lại dạy ta ba năm , đã là phá vỡ quy tắc rồi.”

“Ba năm thì học được gì chứ ?” Thanh y nhân lạnh lùng nói “Sư phụ như hắn không làm tròn trách nhiệm .”

Đối với một người yêu thích vân du tứ hải mà nói thì ba năm không quá ngắn , thế nhưng thanh y nhân bỗng nhiên nhớ lại , lần kia lãnh đòn trượng , thái tử sốt cao bất tỉnh , tính mạng bị đe dọa , sau khi cứu khỏi phải mất ba tháng mới có thể đi lại .

Tuy rằng lúc đó không để trong lòng , bây giờ nghĩ lại , thanh y nhân thế nào cũng đều nghĩ Nhất Tuần kia bồi thường như vậy không đủ .

Hắn phiền muộn uống ngụm rượu , Diêu Đông bên cạnh cười nói “Ta cũng chẳng muốn học cái gì cả.”

Thiếu niên cúi đầu , mái tóc đen nhu thuận rũ xuống , rơi bên tai lộ ra chiếc cổ trắng nõn . Y thấp giọng nói “Bất quá khoảng thời gian Nhất Tuần đại sư ở chỗ này , cuộc sống ở Phong Sơn xác thực rất thú vị .”

Diêu Đông lại trầm mặc , thanh y nhân buông chén rượu , thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng dưới ánh trăng nháy mắt mang theo tia phức tạp không gì sánh nổi . Hắn bỗng vươn tay , xoa xoa đầu Diêu Đông nói “Sau này ta sẽ thường xuyên tới .”

Diêu Đông quay đầu đi , lộ ra một con mắt nhìn chằm chằm thanh y nhân , sau một hồi , y cong khoe miệng nhẹ nở nụ cười .

Thanh y nhân nói muốn ngắm mặt trời mọc , vì vậy hai người đều trụ lại Phong Sơn .

Diêu Đông nằm trong góc giường đưa lưng về phía thanh y nhân , dán sát vào tường , cuộn mình lại thành một vòng nho nhỏ .

Thanh y nhân ôn nhu nói “Cuộn lại như vậy lúc ngủ sẽ khó chịu .” Diêu Đông lắc đầu .

Y nói “Lạnh .”

Thanh y nhân sững sốt một chút “Hiện nay đang là tháng tám .”

Diêu Đông không đáp lời , thanh y nhân nhớ tới lúc ở trong khách *** ở Lê huyện , y cũng như thế này cuộn tròn trong chăn , liễn thở dài , đưa tay kéo y vào trong lòng , nhẹ giọng hỏi “Như vậy có cảm thấy khá hơn không?”

Động tác của thanh y nhân rất bất ngờ , Diêu Đông lại càng hoảng sợ , cố sức tránh né , nhưng vẫn không thể tránh đi . Vì vậy y cứng ngắc thân thể , tựa vào lòng thanh y nhân .

Thanh y nhân lộ ra mặt cười đắc ý .

Hắn ngay từ đầu không định kiên trì như vậy , chỉ là ôm lấy thân thể lạnh lạnh của thiếu niên vào lòng , cảm giác thật tốt , mê hoặc khiến hắn không muốn buông tay .

Thanh y nhân thở dài , cảm khoát lên đỉnh đầu y , thoải mái nhắm mắt lại , an tĩnh như đang ngủ .

Bóng đêm mờ ảo , Diêu Đông cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy đường nét trên khuôn mặt hắn .

Y lẳng lặng cảm thụ được hơi thở ấm áp của thanh y nhân phả trên đỉnh đầu , cắn cắn môi , đôi mắt khép hờ phiếm thượng một tầng sương mù .

Ngủ không bao lâu , trời còn chưa sáng , hai người đã tỉnh .

Diêu Đông ngồi trên đại thụ ở đỉnh núi đón mặt trời mọc , thanh y nhân đứng tàng cây luyện kiếm .

Trời dần dần sáng lên , làn sương long lanh , giơ chân , xoạc ra , khom lưng , xoay tròn , động tác thanh y nhân múa kiếm ưu nhã hoa mỹ , giống như đang múa một vũ khúc.

Diêu Đông dựa vào thân cây , hái phiến lá , theo dáng chuyển động của hắn ,thổi ra một đoạn giai điệu kỳ ảo xa xưa .

Lúc giai điệu dừng lại , thanh y nhân đã đứng trên cành cây y đang ngồi .

“Có muốn học không ?” Thanh y nhân hỏi.

Diêu Đông tỉ mỉ suy nghĩ một chút , tựa hồ cũng không biết có nên học hay không .

Thanh y nhân nở nụ cười “Vẫn là nên học đi,” hần nắm lấy cánh tay Diểu Đông ” Luyện cho rắn chắc cũng tốt , người quá ốm.”

Diểu Đông vốn định nói luyện kiếm cũng không béo lên được , đôi mắt lưu chuyển qua lại , cuối cùng chỉ gật đầu , nói câu ‘Được’.

10. Chương 10

Chúng quan viên đều trở lại hoàng thành , lâm triều như cũ bắt đầu cử hành , ngày cứ như vậy hoặc bận rộn hoặc nhàn nhã trôi qua .

Trên triều trang trọng , quyền thần , đại thần , Phủ Tử Dục tranh cãi không ngớt , Thuận đế không yên lòng nghe bọn họ tự phun ra châu ngọc , trong mắt hiện lên vẻ nhàm chán .

Hần vô thức nhìn về phía bên phải .

Diểu Đông yên lặng đứng ở nơi đó , như trước nửa híp mắt dằng dấp như đang lạc vào cõi thần tiên . Rõ ràng một vị trí khiến người chú ý , y lại có bản lãnh biến nó thành một góc bị quên lãng .

Quanh quần bên người thiếu niên có một cỗ khí an tĩnh nhàn nhạt , khí lưu luân chuyển không ngừng , tựa như ngăn cách bốn phía , dựng nên thế giới duy độc một người .

Thuận đế rũ mắt , dưới đáy lòng thầm than một tiếng .

Quốc gia vô sự , lâm triều sớm kết thúc , Diểu Đông len lén ngáp một cái , theo bá quan quỳ lạy bãi triều .

Qua một đêm , kiếm thuật có chút đột phá , y nhất thời hưng phấn luyện đến hừng đông mới nghỉ ngơi một chút , hiện tại thật muốn trở về ngủ một giấc thật ngon .

Tìm được Vô Xá đứng chờ ngoài điện , Diểu Đông định bước lên xe ngựa , phía sau bỗng nhiên có người gọi y—

“Thái tử điện hạ .”

Diểu Đông quay đầu lại .

Tô Âm vận quan phục tiểu bộ chạy tới , thận trọng dò xét biểu tình trên mặt Diểu Đông , nét mặt hiện lên vẻ ngượng ngịu .

“Nghe nói trước đó vài ngày thân thể điện hạ không khỏe”

Tô Âm vòng vo tựa hồ có chút khó nói , Diểu Đông nhìn tốp năm tốp ba quan viên rời đi , dẫn hần tới chỗ không người.

“Thái tử phi rất tốt .” Diểu Đông nói .

Bị người nói toạc ra ý nghĩ trong lòng , Tô Âm đỏ mặt . Hần ho nhẹ một tiếng , từ trong lòng ngực móc ra một túi lụa nhỏ .

“Hoa mai ở Bắc Hương rất đẹp , Thu Ngữ yêu mai , ta liền hái , thỉnh cầu điện hạ chuyển giao giúp ta .”

Diểu Đông ừ một tiếng , đưa tay tiếp nhận , “Ba ngày sau ,” y liếc mắt nhìn túi lụa tinh xảo trong lòng bàn tay , dùng ngữ điệu không chút phập phồng nói rằng “Thái tử phi muốn đi Phổ Huệ Tự cầu phúc .”

Tô Âm nghe vậy sững sốt một chút , sau đó nhịn không được toát ra nỗi vui mừng khôn xiết .

“Đa tạ điện hạ, đa tạ điện hạ.....” lẩm bẩm tạ ơn , tâm tư Tô Âm đã bay tới nơi khác , vội vã cáo biệt , vội vàng trở về chuẩn bị ba ngày sau gặp lại Thu Ngữ .

Diểu Đông nhìn thân ảnh Tô Âm tiêu thất tại góc tường , khóe mắt cất giấu ý cười nhàn nhạt .

Y giờ cao túi lụa nhỏ , xuyên thấu qua ánh nắng vàng rực có thể thấy được từng cánh hoa đậm hồng nhạt hương thơm.

Như là có thể chờ mong hạnh phúc .

Thời gian trôi qua nhanh , nháy mắt đã tới lập đông .

Góc đường trong hẻm nhỏ xuất hiện càng nhiều món ăn vặt hơn , như là canh hồ lạt , bún tàu , bánh bao, còn có loại rượu nhượng khoai sọ mà Diểu Đông thích nhất .

“Nơi này rượu nhượng khoai sọ của lão bá là tuyệt nhất .” Trên một quán lộ thiên , Diểu Đông một tay cầm oản nóng hầm hập , một bên nhìn thanh y nhân trịnh trọng đề cử .

Lão bá bên cạnh sảng giọng “tiểu tử thật tinh mắt “, cười hớn hở bỏ thêm cho y một muôi lớn. Diểu Đông tròn mắt , cười hì hì .

Thanh y nhân nghe Diểu Đông giòn thanh nói lời cảm tạ , nhìn ngón tay của y đỏ bừng bừng , kỳ quái nói “Người sao lại dễ nhiễm lạnh như vậy ?”

“Trời sinh .” . Diểu Đông dùng cái muôi trong bát khuấy a khuấy , trả lời lầy lẹ “Tuy rằng ta là Diểu Đông ,nhưng ta sợ nhất là mùa đông a .” Y nhăn nhó mặt , nhăn mũi , cắn một ngụm khoai sọ , sau đó bị nóng lè lưỡi .

Thanh y nhân nở nụ cười , đưa qua một chén nước nói “Đừng nóng vội .”

Hắn cũng cúi đầu thưởng thức rượu nhượng mà Diểu Đông tiến cử , xác thực dịu ngọt vừa phải , hương thuần ngon miệng , chỉ là —

“Cái này có vẻ có vị rượu hơn rượu quả trám chút — vị nồng như vậy , Diểu Đông chịu được sao ?”

Diểu Đông không trả lời , ngẩng đầu nhìn hắn một cái .

Lộ ra đặng đặng kháng khí ,nhân thần trở nên yếu ớt , dường như có làn nước gợn sóng , lưu quang liễm nhiễm , dịu dàng .

Ngực thanh y nhân bị kiềm hãm , chỉ cảm thấy tim bỗng nhiên đập mạnh .

“Chỉ là một chén rượu nhượng khoai sọ mà thôi , sẽ không say a” Diểu Đông lầm bầm lầm bầm , thế nhưng chén rượu lớn như thế , y hiển nhiên đã say .

Nếu như hiện tại bỏ đi lớp diện cụ bên ngoài , sẽ phát hiện gương mặt trắng nõn đã nhiễm một tầng đỏ ửng nhàn nhạt . Đó là mỹ cảnh động lòng người biết bao .

“Trở về đi .” Thanh y nhân vươn tay ra với y .

Diểu Đông nhìn chằm chằm bàn tay duyên dáng hồi lâu , tâm tư càng thêm hỗn loạn .

Tối đến , y đặt tay mình ủ trong lòng bàn tay của người nọ , cảm giác ấm áp khiến y an tâm , nhưng thanh y nhân vì cảm xúc lạnh băng thì nhú nhú mày .

“Sao vẫn lạnh như vậy ?” hắn hỏi .

Theo lý mà nói ,uống một chén rượu lớn nóng hổi như vậy , tay phải ấm lên chứ .

Diểu Đông cười mà không nói , thanh y nhân thở dài , nắm trọn từng ngón tay nhỏ trong lòng bàn tay .

“Ấm áp hơn không ?”

Diểu Đông vừa định gật đầu , lại bị âm thanh ở hai bên tường cao bỗng nhiên truyền tới thu hút sự chú ý .

Hẻm nhỏ này không có người khác , rất an tĩnh , Diểu Đông có thể nghe thấy rõ ràng tiếng chửi bới và tiếng khóc than .

Y chăm chú nghe một hồi , tiếng chửi bới dần chuyển xa , chỉ còn lại tiếng khóc nữ nhân .

Diểu Đông giật giật , thanh y nhân nắm chặt tay y lại , lắc đầu .

“Phó gia bị Tôn gia bắt gán tội chết.”

Chuyện giữa Tôn gia và Phó gia , Diêu Đông cũng biết .

Nghe đồn nhị thiếu gia Phó gia ỷ vào phụ thân quyền cao chức trọng , trong hoàng thành ương ngạnh kiêu ngạo , trước đó vài ngày tranh đoạt mỹ nhân với nhi tử Tôn gia , đánh chết người.

“Tôn gia và Phó gia , một bên tử tướng , một bên thượng thư , Thuận để không thể thiên vị bên nào , liền ra một chủ ý nếu Phó gia hại Tôn gia thiếu mất đứa con , vậy Phó thượng thư sẽ đưa ra một đứa con bồi tội với Tôn gia .”

Thuận để nói cực kỳ xảo diệu , Tôn tử tướng vốn muốn lôi nhị thiếu Phó gia ra , đành nén căm giận tiếp nhận thánh chỉ , không nghĩ để vương lại để lại chỗ trống cho thượng thư lách qua , dự định đem một đứa con của tì thiếp không được coi trọng ra cho xong việc .

“Rõ ràng gây rắc rối là nhị thiếu gia của Phó gia” Diêu Đông lầm bầm .

Nữ nhân bên kia tường khóc lóc kể khổ , lại bắt đầu dùng lời nói dối trấn an hài tử , đại ý chỉ cần hấn ngoan ngoãn , sẽ không chịu nhiều đau khổ.

Cái loại giả vờ từ mẫu này , càng nghe càng ghét .

“Phó gia nhi tử là con của chính thê.” Thanh y nhân mở miệng nói “Trang thị , tỷ tỷ của Trang thừa tướng , chính nhờ mối quan hệ đó, Phó gia mới leo lên tới vị trí này .”

“Phó thượng thư tại Trang gia say rượu , làm một nha hoàn có thai hạ sinh tứ tử , Trang thị đối với việc này phê bình kín đáo , Phó thượng thư sợ vợ , đối với đứa con ngoài ý muốn này tự nhiên không được hòa nhã .”

Diêu Đông cúi đầu , yên lặng nghe thanh y nhân dùng ngữ khí đậm nhiên đàm luận chuyện nhà người khác.

Nữ nhân muốn bán con cầu vinh kia còn đang liên miên , nói năng thân bất do kỷ , Phó gia tứ tử vẫn trầm mặc , cái gì cũng không nói .

Thẳng đến khi nữ nhân kia bắt đầu tức giận , hấn mới thở dài một tiếng , nhàn nhạt nói “Nương , ta biết .”

Diêu Đông bỗng nhiên rút tay ra khỏi tay thanh y nhân , quay người thi triển khinh công , chạy vội vào bóng đêm .

Thanh y nhân sững sốt một trận . Hấn nhìn vào bàn tay trống trải của mình một hồi , lại nhìn về phía Diêu Đông tiêu thất , sâu thẳm trong mắt hiện lên mặt dị sắc .

Lúc thanh y nhân chạy tới Phong sơn , thấy Diêu Đông ngồi trên mái nhà.

Một mình , im ắng như trước ôm chân , gục đầu .

Thanh y nhân đi tới bên người y , nhưng không nhìn thấy biểu tình của y , bởi hiện tại y đang chôn mặt vào cánh tay .

“Diêu Đông ?” hấn nhẹ giọng gọi.

Thiếu niên cũng không để ý tới hấn , cũng không ngẩng đầu , ánh trăng mờ mịt rọi vào mái tóc thủy mặc sắc của y , nhợt nhạt lóe sáng , mê ly như không thuộc về thế giới này .

Thanh y nhân đợi một lúc lâu , cơn phiền muộn trong lòng trở dậy thì Diêu Đông mở miệng nói “Ta biết .”

Thanh âm của y từ trong hai cánh tay vọng ra , vẫn cúi đầu như thế , có chút mờ mịt , có chút yếu đuối .

“Ta đều biết hết .”

Y ngẩng đầu, nét mặt nhàn nhạt , con ngươi đen kịt , không chút gợn sóng .

“Đại cục và vân vân , bất đắc dĩ và vân vân , phụ mẫu luôn luôn có nhiều lý do ...Thế nhưngthế nhưng ” Y dừng lại một hồi , nói tiếp “Thế nhưng đứa nhỏ bị vứt bỏ kia , trong lòng cũng sẽ rất khổ sở”

“Diêu Đông”

Thanh y nhân chậm rãi ngồi xuống , muồn giang tay ôm lấy đứa bé nhỏ nhỏ kia vào lòng , Diểu Đông lại bày ra tư thế không cho tiếp cận .

“Đại thúc,” y cúi đầu thì thào “Ta muốn một mình ngắm một chút ...”

Hồ hấp của thanh y nhân như bị bóp nghẹn , đứng lên lui ra sau mấy bước .

Hắn nhìn thiếu niên tịch mịch cố chấp kia , trong mắt hoang mang , lại như đang giãy dụa gì đó.

Cuối cùng hắn xoay người , chật vật chạy vội về hướng hoàng cung .

11. Chương 11

Tuy rằng đã lập đông , nhưng khí tức trời thu vẫn chưa bị đẩy lui , ngày thường cũng phi thường sáng sủa .

Diểu Đông nhìn ánh dương quang tràn đến , tạo thành những đường viền tinh xảo trên bàn học , sàn nhà tới song cửa gỗ .

Y kỳ thực có điểm không rõ vì sao ngày hôm qua tính tình đột nhiên nóng giận như vậy .

Từ khi đi đến thế giới này , Diểu Đông rất hiếm khi phát giận , lại còn nổi giận với một người chỉ mới quen vài tháng .

Huống chi đại thúc hắn , kỳ thực cũng không làm sai gì cả .

Y nhìn những vệt loang lổ bóng cây khắc trên mặt bàn , thất thần . Sau đó bị câu “Thái tử điện hạ” lạnh lùng của Trang Quý kéo về hiện thực .

Ừm , tình huống hiện tại là Thuận đế đang muốn kiểm tra việc học của các hoàng tử .

Diểu Đông mím môi , trước đông đảo ánh mắt khinh miệt và trào phúng , đứng dậy .

Kỳ thực kiểm tra của Thuận đế cũng chỉ là bâng thính (dự giờ) mà thôi .

Trang Quý hỏi vài vấn đề , hoàng tử được hỏi sẽ trả lời , Thuận đế ngồi một bên lắng nghe , không đưa ra bất cứ đánh giá nào . Chỉ khi nghe được đáp án nào ưu việt thì hắn mới cười cười , sau đó thuận miệng hỏi ra mấy ngụ ý sâu sắc của vấn đề .

Bất quá vượt qua được sát hạch , cũng chỉ có Phủ Tử Dục mà thôi.

Về phần Diểu Đông , Trang Quý đã từng trước mặt Thuận đế và chúng hoàng tử , khinh trào nói “Thái tử điện hạ thực sự ngu dốt , thần bất lực”.

Khi đó Thuận đế chỉ cười khê , không nhìn đến Diểu Đông còn đang đứng , vung ống tay áo lên nói “Phủ Tử Dục , người tới trả lời .”

Diểu Đông xác thực không phải quá thông minh .

Nhưng so với người cùng trang lứa mà nói , y chung quy cũng hơn mười tám năm ký ức , những vấn đề mà Trang Quý nêu ra , y đều biết đáp án .

Chỉ là ..Diểu Đông không muốn trả lời . Y không chỉ không muốn đáp lại ngữ khí khinh miệt kia , về phương diện khác , y cũng không muốn đẩy bản thân vào hoàn cảnh nguy hiểm .

Các hoàng tử có dã tâm đều dõi theo vị trí của y , một thái tử ngu dốt sẽ chẳng đáng cho bọn họ để tâm.

Trong đại điện im lặng ,Diểu Đông thu liễm suy nghĩ , đợi Trang Quý xảo quyết đưa ra câu hỏi , thế nhưng Thuận đế lại mở miệng nói “Tử Dương , trẫm tới hỏi ngươi .”

Trong đại điện vẫn im lặng như trước , chỉ khác là trên nét mặt của mọi người lộ ra thần sắc kinh ngạc .

Phụ hoàng từ trước tới giờ không nói tới thái tử , luôn đối với y hồ hững , vì sao hôm nay.... hay là phụ hoàng muốn tự mình làm khó y ?

Chúng hoàng tử nói thầm trong lòng , trong mắt Phủ Tử Dục hiện lên hàm xúc khó lý giải , rời đi đường nhìn, trong lòng âm thầm có chủ định.

Diệu Đông đứng lên nghi hoặc liếc nhìn Thuận đế , y rũ mi , sau đó theo quy củ nói “Phụ hoàng thỉnh hỏi.”

Ngoài ý muốn chính là Thuận đế chỉ đưa ra một vấn đề đơn giản , đơn giản tới mức Diệu Đông vô luận thế nào cũng không thể không đáp được .

Mà khi Diệu Đông đáp xong , hần chỉ cười nói không tỗi.

Đối với lời tán thưởng của vị thượng giả , Diệu Đông chỉ mím môi , không có tiếp lời.

“Ngồi xuống đi.” Thuận đế tựa hồ thở dài, hần khoát khoát tay , nhìn Trang Quý nói “Kế tiếp ,ái khanh đến” .

Trang Quý do dự liếc mắt nhìn Thuận đế , sau đó theo lời Thuận đế khảo Diệu Đông , theo quy củ từng bước từng bước hỏi tiếp , thẳng đến khi kết thúc.

Thuận đế và Trang Quý ly khai , thái phó kế tục giảng bài , Diệu Đông nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ , khẽ tách ra khỏi ánh mắt của mọi người .

Phủ Tử Dục đưa cho Diệu Đông tờ giấy , trên đó viết — tan học phía sau đình Vân Hà.

Đình Vân Hà được kiến tạo trên hồ sen , đáng tiếc hiện tại đã tháng chín , hoa sen từ lâu đã lụi tàn .

Diệu Đông tựa vào thanh vịn hưởng thụ một chút gió , sau đó nghe Vô Xá ở phía sau lạnh lùng hô một câu “Nhị điện hạ.”

Xoay người , y thấy Phủ Tử Dục muốn len lén tới gần bị ngăn lại , vẻ mặt lạnh lùng giằng co tròng Vô Xá.

Chú ý tới đường nhìn của Diệu Đông , Phủ Tử Dục nghiêng đầu dõi theo y nói “Tử Dục muốn cùng hoàng huynh gặp riêng nói mấy câu .”

Diệu Đông đáp “Vô Xá không phải ngoại nhân .”

Phủ Tử Dục nở nụ cười “Như vậy hần ngăn ta lại , lẽ nào ta là ngoại nhân ?”

Diệu Đông không nói lời nào , Vô Xá căm giận buông tay , Phủ Tử Dục tiến đến bên tai Diệu Đông hỏi lại “Tử Dục là ngoại nhân sao ?”

Diệu Đông rũ mắt , Phủ tử dục thở dài , không kiên trì đuổi theo đáp án , cũng không ép Vô Xá rời khỏi nữa .

“Hoàng huynh sao lại chọc đến phụ hoàng?” .

Lúc ở cùng nhau , có thể nói là lúc không có mặt Thuận đế hoặc không có mặt phi tần và các hoàng tử , Phủ Tử Dục thích kể sất vào Diệu Đông nói chuyện , ngắm nhìn hàng mi của y .

Hần nhìn chúng nó hoặc nhu thuận lặng im hoặc hơi rung động , có lẽ nếu giương lên , giấu trong cặp mắt trong trẻo kia tràn đầy hình ảnh chính mình .

Diệu Đông nhìn hần nói “Ta không chọc đến hần” .

“Phụ hoàng rất lợi hại” , Phủ Tử Dục say mê nhìn chăm chú vào mắt Diệu Đông , ôn nhu nói “Tử Dương không nên trêu chọc hần có được hay không ?”

Diệu Đông nghe đến xưng hô ‘ Tử Dương’ thì hơi nhú mày , nhưng cũng không truy cứu . Y chuyển đường nhìn , nói “Ta sẽ không đi trêu chọc hần , nhị hoàng đệ nếu không còn chuyện gì khác , ta phải đi về .”

“Nói chuyện với ta một chút không được sao?” Phủ Tử Dục nhẹ giọng hỏi .

Diệu Đông trầm mặc một hồi , cúi đầu , nhưng vẫn như trước nói “Ta phải đi về” .

Phủ Tử Dục tựa người vào thanh vịn mà Diểu Đông vừa tựa ,nhìn thân ảnh của y tiêu thất nơi ngã rẽ hành lang , trong lòng khe khẽ thở dài .

Không ai biết bao năm nay hần tổn hao biết bao tâm tư đem người kia giấu sau ánh hào quang của mình .

Đúng vậy , lén lút cất giấu , không cho bất luận kẻ nào chú ý tới .

Để tất cả mọi người cho rằng y chỉ là một thái tử u uất , chỉ có chính mình biết rằng , người kia đối với hần mà nói , là sự tồn tại trân quý biết bao nhiêu .

Ráng chờ thêm một chút .

Phủ Tử Dục quay đầu , nhìn nước gợn nhẹ nhàng theo gió , khóe miệng cong lên .

Chờ thêm một chút , chờ tất cả cản trở bị dẹp đi , chờ chính mình có đủ năng lực bảo hộ y

Tử Dương , khi đó vô luận người có nguyện ý hay không ,ta cũng sẽ không bao giờ buông tay để người rời đi .

12. Chương 12

Diểu Đông nhìn thấy thanh y nhân ở trên mái nhà thì ngực thở phào nhẹ nhõm .

Ngày hôm qua y đuổi thanh y nhân đi , cũng không nói buổi tối gặp , không biết lúc y suy nghĩ , đại thúc có giận hay không nữa.

“Trong tay là cái gì vậy?” Diểu Đông còn chưa nói gì , thanh y nhân đã xoay người lại ,cất tiếng hỏi .

“Một chút thức ăn vặt .” Diểu Đông mở nắp hộp ra , bên trong là cháo thịt cá sấu , kỷ hạ nhỏ đựng điểm tâm , bên ngoài dùng bố bao lại giữa ẩm , “Đại thúc ném thử xem.”

“Ồ.” Thanh y nhân cũng không khách khí , một bên nói “Không tồi , là mua ở bên kia sao ?”

Diểu Đông không chút ý tứ cười cười , trả lời “Chính tay ta nấu a.”

Thanh y nhân nhìn về phía y , tựa hồ đối với việc y nấu ăn rất là kinh ngạc .

Diểu Đông ngẩng đầu nhìn bầu trời , nói “Có lần nương sinh bệnh , ăn không được món gì , ta liền học nấu” Tựa hồ nhớ tới chuyện gì vui vẻ , khóe miệng y cong cong “Nương ăn rất ngon miệng.” .

Thanh y nhân không nói gì , Diểu Đông hơi nghiêng đầu qua một bên , nhẹ giọng nói câu “Ngày hôm qua , xin lỗi ...”

“Dừng lại ... ” câu nói còn chưa kết thúc , y đã bị thanh y nhân ôm vào lòng .

Ôm rất chặt , rất chặt .

Mặt Diểu Đông bị ép sát vào ngực thanh y nhân , cách lớp y phục có thể nghe thấy tiếng tim đập của người nọ từng nhịp từng nhịp ,thật mạnh .

“Đại thúc ?” Diểu Đông nghi hoặc gọi một câu .

“....Không cần phải nói ” thanh âm thanh y nhân từ đỉnh đầu truyền đến , như bị đè nén , thì thào thì thào “Không cần nói”

Diểu Đông không biết xảy ra chuyện gì , y nhú nhú mi , nghĩ thầm hiện tại đại thúc đại khái cần sự an ủi , vì vậy liền để yên cho người nọ ôm , trầm mặc không nói .

Bốn phía im lặng , thỉnh thoảng nghe được thanh âm gió bắc thổi qua , cái ôm của thanh y nhân rất ấm áp , khiến cho y không thể chống đỡ lâm vào trầm mê. Ánh trăng chậm rãi tan biến , lông mi Diểu Đông từng chút từng chút hạ xuống , cuối cùng nhắm mắt chìm vào mộng đẹp .

Thuận để cẩn thận đặt y lên giường , sau đó chính mình cũng nằm lên, vươn cánh tay đem thiếu niên ôm vào trong lòng .

Hắn ôn nhu nhìn thiếu niên , hàng mi bình thản , chớp mũi khéo léo , cái cằm mảnh khảnh , chiếc cổ thon dài , sau đó kéo nhẹ áo ra mơ hồ có thể nhìn thấy — bên vai phải có một mảng phồng lớn , một ấn ký .

Vươn ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên vết sẹo lồi lõm , trong mắt Thuận để hiện lên một tia thương tiếc .

Không cần nói xin lỗi...

Hắn nhắm mắt lại , đặt cằm lên đỉnh đầu thiếu niên .

Không cần nói xin lỗi.... , là lỗi của ta .

Là ta tận lực không nhìn tới , không nghe thấy .

Là ta quá mức tự cho là đúng .

Sẽ không bao giờ vứt bỏ ngươi nữa , không bao giờmột lần nào nữa .

Sau này , đừng nên một mình lên lút khổ sở , có được hay không ?

“.....để ta ở bên cạnh ngươi , có được hay không ?”

Ánh trăng cuối cùng cũng núp mình phía sau tầng mây . Thiếu niên ngủ say không nghe thấy câu kia quanh quẩn bên tai hòa cùng tiếng thở dài .

Khí trời ngày càng lạnh , Diêu Đông quét mớ lá rụng , cùng thanh y nhân ủ khoai lang .

Diêu Đông lẩm nhẩm đốt lửa , khoé miệng vẫn luôn mang ý cười , thanh y nhân thấy , đưa tay nhéo nhéo mũi y , khẽ cười hỏi “Thú vị như vậy?”

A, Diêu Đông né tránh tay hắn , quay đầu đi nói “Chỉ là không nghĩ tới , hóa ra đại thúc không biết khoai lang có thể chôn dưới đất a.”

“Có gì mà phải kinh ngạc” Thanh y nhân nhướn mày , thản nhiên nói “Ta cũng không phải cái gì cũng biết .”

Diêu Đông cười mà không nói , ánh lửa lập lòe hơi nóng tỏa ra , khắc vào đôi mắt đen kịt của y , sản sinh ra một loại xúc động muốn hôn lên đôi môi y .

Mâu quang thanh y nhân lóe ra một chút , lát sau hắn dời mắt nói “Đây là lần đầu tiên ta tự tay nướng khoai.”

Ừm, Diêu Đông một bên cời lửa , một bên đáp lời “Cũng là lần đầu tiên trộm ăn thứ gì đó đi .”

Thanh y nhân ngoắc ngoắc khoé miệng , làm bộ không biết chuyện y lặng lẽ tại nhà người ta lấy đi chút bạc vụn .

“Khi còn bé , ta cũng thường vào nhà người ta trộm này nọ.”

Ồ . Thanh y nhân hiển nhiên không tin .

“Là thật a.” Diêu Đông cười nói “Khi đó , ta rất nghịch ngợm .”

Thanh y nhân hồi tưởng lại , trong trí nhớ, đứa bé luôn cúi đầu trốn ở phía sau Chu hoàng hậu , an an tĩnh tĩnh , thật không thể tưởng tượng ra bộ dạng nghịch ngợm của y .

Thanh y nhân tất nhiên không thể tưởng tượng ra , bởi vì ‘khi còn bé’ trong lời nói của Diêu Đông , là ‘khi còn bé’ ở kiếp trước .

Trước khi Tổ chưa tìm được y , Diêu Đông cũng chỉ là một cô nhi nho nhỏ, giẫy giụa dưới đáy xã hội .

Trộm cũng tốt , thường cũng tốt , đánh nhau với cả những đứa trẻ to xác ,đánh tới đâu rơi máu chảy chỉ vì một chút thức ăn , có khi chỉ là vì một chỗ ngủ bé tí .

Y khi đó chỉ là một động vật thuần theo bản năng mưu cầu sự sống mà thôi.

Diệu Đông có lúc hồi tưởng , nếu như không gặp được Tổ , mình sẽ biến thành bộ dạng thế nào.

Có thể sớm đã đói chết , lạnh chết , bị đám trẻ hung tàn đánh chết , hoặc có thể sống sót một cách cầu thả .

Nếu là như vậy , đại khái có lẽ suốt cuộc đời cũng vô pháp hiểu được hạnh phúc có tư vị gì , ảm áp có tư vị ra sao .

Nếu không gặp được Tổ .

Nếu như không gặp được Tổ

A , thực sự không thể tưởng tượng ra .

Ánh lửa âm trầm , nét mặt Diệu Đông cũng trở nên âm trầm không rõ .

Có thể không ai phát hiện , sau hàng lông mi thật dài của y lưu lại một mặt thanh ảnh , sẽ giạt mình đi .

Chẳng mất bao lâu , không khí bắt đầu phiêu đảng hương khí ngòn ngọt của khoai lang . Diệu Đông hấp hấp mũi , nói “Đã được rồi .”

Hai người luống cuống tay chân dập lửa , đặt ra , khoai lang được chôn phía dưới cũng hiện ra .

“Cái này có thể ăn?” Thanh y nhân nhìn vật thể tối đen như mực kia , rất là hoài nghi .

“Đương nhiên .” Diệu Đông đặt củ khoai nóng hổi vào giữa hai bàn tay , xoa xoa vài vòng , sau đó cẩn cẩn dục dục lột đi lớp vỏ bên ngoài , lộ ra một mảng vàng vàng óng ánh óng ánh bốc khói .

Y đưa củ khoai đã bóc vỏ cho thanh y nhân , chính mình cầm lên củ khác .

Ánh lửa màu cam vây quanh ,khoai lang ảm áp dễ chịu , trong ngực toát ra chút ý vị — ngọt ngào .

Hai người yên lặng hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh , thẳng đến khi trăng lên tới giữa không trung , ngọn lửa mới chậm rãi lụi tàn.

“Ngày mai , ta không đến Phong Sơn .” Diệu Đông bỗng nhiên mở miệng nói .

Thanh y nhân sững sốt một chút , hỏi “Vì sao?”

“Ta đáp ứng Tiểu Xá , lúc trời giá rét thì không được ở trên núi ,” y cười nói ” Mùa đông rất lạnh , Tiểu Xá sẽ lo lắng .”

Thanh y nhân hồi lâu không nói chuyện , Diệu Đông nhìn nhìn sắc mặt hắn , châm chọc một chút nói “Bộ kiếm pháp này , ta sẽ chăm luyện mà.”

Thanh y nhân nở nụ cười , xoa đầu y ,” Kiếm thức chưa học xong , luyện thế nào ?”

Diệu Đông cũng cười , hai người không tiếp tục chuyện này , dập tắt lửa quay về phòng ngủ .

Buổi tối ngày thứ hai , Diệu Đông một mình cô độc nằm ở trên giường .

Quen thuộc với nhiệt độ cơ thể của người khác , đột nhiên mất đi , tựa hồ có điểm không quen.

Cho dù trong phòng có thấp noãn mộc , cũng không thể chế ngự hàn lãnh trong cơ thể .

Độc tính của thiên ti ngưng , từ lâu đã thấm vào huyết tủy .

Diệu Đông cuộn thân thể lại thành một cuộn tròn nhỏ , con mắt gắt gao nhắm chặt , thế nhưng lông mi run liên hồi .

Ngủ a .

Y tự nói với chính mình .

Ngủ đi . Ngủ rồi sẽ không nghĩ tới lạnh .

Bỗng nhiên một bàn tay ảm áp đặt lên vai y .

Diệu Đông gượng một chút , mở choàng mắt .

Nương theo hỏa quang của noãn bồn , Diểu Đông nhìn người nọ mang ý cười nơi khóe mắt , đưa tay điểm nhẹ môi mình , nhẹ giọng gọi “Diểu Đông.”

Y sững sốt hồi lâu , không dám tin đáp lời “Đại thúc”

Thực lạnh . Thanh y nhân nắm tay y , nhãn mặt , tỏ vẻ bất mãn .

“Đại thúcbiết ta là ai sao ?”

“Diểu Đông là Diểu Đông” thanh y nhân nằm xuống bên cạnh y , đem cánh tay băng lãnh , đôi chân băng lãnh của y ủ vào trong lòng , ôn nhu hỏi “Còn lạnh không ?”

Diểu Đông cúi đầu , không trả lời .

Thanh y nhân cúi mắt nhìn , thấy lông mi của y hiện lên màng hơi nước mỏng .

“Diểu Đông?”

Diểu Đông bỗng nhiên vùi mặt vào ngực thanh y nhân , một lát sau , trầm giọng nói “...Không có gì ...chỉ là bỗng nhiên nhớ tới trước đây , mẫu hậu cũng ... ôm ta ngủ giống vậy.”

Khi đó mình làm bộ lạnh , mẫu hậu lộ ra vẻ sững nịnh .

Nàng nhẹ nhàng nói “Tử Dương lạnh không? mẫu hậu ôm người , còn lạnh nữa không ?”

Không lạnh a .

Đứa trẻ nho nhỏ cười như hồ ly , làm nũng nói lại nói tiếp , giống như khóe miệng trét mật .

Mẫu hậu ôm con đi , nói như vậy , ấm áp như thể từ ***g ngực tràn ra.

13. Chương 13

Mơ màng qua khỏi buổi lâm triều , Diểu Đông toan bước ra khỏi đại điện thì Phúc công công bên người Thuận đế bỗng nhiên chạy đến gọi y.

“Thái tử điện hạ , hoàng thượng triệu kiến ngài .”

Diểu Đông dừng lại , nghi hoặc liếc hần hốt một cái , suy nghĩ một lát , nói “Thỉnh công công dẫn đường .”

Yên lặng đuổi theo cước bộ tập tễnh của Phúc công công , đi qua Đình Thai Các xa lạ , dọc theo hành lang , cuối cùng dừng lại trước thư phòng của Thuận đế .

“Hoàng thượng đang ở bên trong , thỉnh điện hạ vào .”

Diểu Đông chần chờ một hồi , cuối cùng dưới ánh mắt thúc giục của Phúc công công , đưa tay đẩy cửa phòng ra .

“Nhi thần khấu kiến phụ hoàng , phụ hoàng vạn phúc .”

Song cửa trong phòng đều mở rộng ra , ánh sáng tràn ngập khắp phòng , thoang thoang mùi đàn hương theo gió tản ra .Diểu Đông ngẩng đầu , trên bàn thân ảnh người nọ thon dài cao ngất cứ như vậy xông vào mi mắt .

Phía sau cửa nhẹ nhàng đóng lại , y thoáng dừng một chút , bỗng nhiên cảm thấy toàn thân không được tự nhiên .

Đại khái suốt những năm gần đây , đây là lần đầu tiên cùng Thuận đế ở chung một chỗ , Diểu Đông nghĩ thầm .

“Tử Dương , lại đây , uống cái này .”

Tay đưa qua một chén thuốc bốc khói , đen đặc , mùi có chút đáng sợ .

Diệu Đông nhìn chằm chằm hẩn một hồi , sau đó tiếp nhận, hạ mi mắt hớp mấy hớp uống hết .

Thuận đế cầm lại chén không , khẽ cười một tiếng .

“Tử Dương thật lợi hại , không sợ đắng sao?” Hẩn đưa một miếng mứt tới bên miệng Diệu Đông “Ăn vào cho bớt đắng .”

Diệu Đông thối lui ra sau một chút , tiếp nhận mứt nhét vào trong miệng , sau đó mơ hồ không rõ nói “Nếu phụ hoàng không còn việc gì khác , nhi thần xin cáo lui .”

Thuận đế tựa hồ hơi sững sốt .

Hẩn nhìn Diệu Đông cúi thấp đầu , dáng dấp cung kính , bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn khổ , lạnh lùng “Ừ” một tiếng , sau đó thiếu niên như được đại xá , không quay đầu lại , lui nhanh ra ngoài.

....Lẽ nào khuôn mặt này so với khuôn mặt đại thúc càng dọa người hơn ? Biết rõ đó không phải là mẫu chốt , Thuận đế vỗ vỗ chiếc cằm duyên dáng của mình , bất đắc dĩ thở dài .

Miếng mứt trong miệng từ từ tỏa ra vị ngọt che đầy đi vị đạo khó có thể chịu nổi kia , Diệu Đông nhai vài cái , nuốt xuống .

Y quay đầu lại , nhìn về phía thư phòng xa xa kia , trong mắt lộ ra chút nghi hoặc . Nhíu mày suy nghĩ một hồi , nhưng thực không nghĩ ra nguyên do .

Quên đi , Diệu Đông nhăn nhăn mặt.

Đế vương làm gì cũng có lý do , người ngoài làm sao hiểu được tâm tư của hẩn chứ .

Đem hết thầy nghi hoặc vứt ra đằng sau , Diệu Đông xoay người , chạy về phía Vô Xá đang chờ ngoài đại điện .

Diệu Đông vốn tưởng rằng Thuận đế bắt quả chỉ là nổi cơn tùy hứng một lần — tuy rằng sau mỗi lần ở Bắc Hương trở về , người nọ ba năm thỉnh thoảng nhiệt huyết dâng trào một lần— lại không nghĩ tới hẩn lại kiên trì như vậy , mỗi ngày đều triệu mình đến uống một chén thuốc .

Vị đạo khó chịu của chén thuốc và hành động của Thuận đế thật không thể vui nổi , bất quá qua mấy ngày liền , Diệu Đông phát hiện chính mình chậm rãi bị dưỡng thành thói quen , thậm chí có một lần vị đạo của chén thuốc thực sự là quá mức khó chịu làm cho y hốt hoảng , trực tiếp há miệng cắn miếng mứt Thuận đế đưa qua , khóe môi còn nhẹ nhàng lướt qua đầu ngón tay của hẩn .

Khi đó Diệu Đông chỉ lo cúi đầu âm thầm ảo não , nên không thấy trong mắt Thuận đế lóe ra ý cười giảo hoạt .

Diệu Đông chẳng bao giờ hỏi vì sao mỗi ngày đều uống phải uống thuốc , cũng không hỏi trong thang thuốc đó có dược liệu gì .

Đối với y mà nói , nếu đó là độc dược Thuận đế bắt y uống ,y không thể không uống , huống chi cho dù Thuận đế muốn diệt trừ y , cũng sẽ không chọn phương thức kém hiệu quả như vậy .

Y không hỏi , bởi vậy cũng không biết rằng các ngự y trong cung vì thể chất dễ nhiễm hàn của y mà bạc trắng không ít tóc .

Chân trần đứng ở trên bậc thang bên cạnh ao noãn ngọc , trong mắt Diệu Đông tràn ngập sự mờ mịt.

Phụ hoàng gần đây thực sự kỳ quái , y nghĩ thầm , mặc danh kỳ diệu tiếp cận mình, thực sự là kỳ quái .

Thuận đế vẫn chưa tới , Diệu Đông cúi đầu nhìn sương mờ quán quanh mắt cá chân , chán đến phát ngốc ra .

Bốn phía xa hoa như mộng ảo , sa liềm nhẹ nhàng phát phơ , sau tai bỗng nhiên truyền tới hơi thở ấm áp , có người bên tai cười nhẹ hỏi “Tử Dương chờ lâu không ?”

Diệu Đông quay đầu lại , khuôn mặt Thuận đế cứ như vậy hiện lên trước mắt .

Khuôn mặt thâm thúy , mũi cao thẳng , đôi môi khiêu gợi , làn da không chút tỳ vết .

Lần đầu tiên nhìn người nọ với khoảng cách gần như vậy , tuần mỷ tới mức khiến kẻ khác hít thở không thông , Diểu Đông không thể né tránh , hơi hốt hoảng một chút .

Đại khái khoảng ba giây , y phục hồi tỉnh thần lại , nhẹ nhẹ lui ra sau một chút , Diểu Đông phiến muộn hỏi “Phụ hoàng cho gọi nhi thần , không biết là có chuyện gì ?”

Thuận đế cong khoe miệng , tâm tình rất chi là sung sướng .

Hắn tiến đến trước mặt Diểu Đông thấp giọng nói “Theo giúp phụ hoàng tắm rửa .”

Diểu Đông hơi há miệng , vẻ mặt kinh ngạc .

Thuận đế có vẻ hài lòng , cất bước tiến lên , xoay người ưu nhã trút đi y bào .

Diểu Đông nhìn hắn từ từ lộ ra đường cong ưu mỹ , chờ người ra chẳng biết làm sao cho phải .

Bên tai truyền tới trận cười khê , Thuận đế chẳng biết đã trở lại bên người y từ khi nào , ngón tay thon dài đặt ở vạt áo bên hông của y .

“Tử Dương không động tay , chẳng lẽ muốn phụ hoàng giúp người sao?”

Từng từ ngả ngón nói ra , Thuận đế động ngón tay , vạt áo ngoại bào của Diểu Đông rơi xuống mắt cá chân .

Diểu Đông thối lui ra sau , trong mắt hiện lên một mặt chật vật , khom lưng nhặt lên ngoại bào rơi xuống đất y hơi xấu hổ nói “Không dám làm phiền phụ hoàng , nhi thần tự mình làm”

Thuận đế thư thư phục phục ngâm mình trong noãn trì , dù vậy vẫn ung dung nhìn thiếu niên có chút ngượng ngừng trút bỏ quần áo và phục sức hàng ngày.

Ngoại bào , ngoại y , trung y , một lớp một lớp cởi ra , lý y màu tuyết trắng từ vai chảy xuống , Thuận đế nheo mắt lại .

Trong làn khói mờ ảo , thân thể thiếu niên tinh tế mà thanh nộn hiện ra .

Vai tuy gầy gò nhưng có độ cong hoàn mỹ , lướt qua bên phải là ấn ký hình rồng khiến nhìn không vừa mắt , xương quai xanh tinh xảo , xuống phía dưới là vùng ngực trơn bóng , kế đó là đường cong thân thể , thất lưng xinh đẹp , chiếc rốn khéo léo ở trung gian phần eo , phía dưới rốn....phía dưới

Diểu Đông nhìn Thuận đế giống như trầm tư trong noãn trì , mím môi.

Dùng đầu ngón chân thử nhiệt độ nước , đo dự một hồi , y nhìn Thuận đế đang liếc nhìn, bước xuống noãn trì .

Hơi nước tầng tầng lớp lớp như áng mây bao lấy hai chân thon dài của thiếu niên , Thuận đế bỗng nhiên phục hồi tâm trí lại , trong mắt thoáng hiện lên vẻ kinh sợ .

Diểu Đông tinh ý nhận ra dị thường của người nọ , y tìm một vị trí xa Thuận đế nhất , vùi toàn bộ thân thể vào trong nước .

Nước trong noãn trì đại khái là dẫn ra ôn tuyền , nhiệt độ vừa vặn , nếu như không có Thuận đế bí hiểm bên cạnh , thì y sẽ thực sự muốn thả ra thoải mái .

Diểu Đông nghiêng thân tựa vào cạnh trì , một tay gối đầu tay kia vươn ra , năm ngón tay chậm rãi lướt qua lại trong nước.

Ước chừng qua nửa nén nhang , Diểu Đông cảm thấy ngâm mình đã đủ , y ngẩng đầu , thăm dò nhìn Thuận đế vẫn trầm mặc bên kia , xin chỉ thị “Nhi thần lên trước .”

Thuận đế chậm rãi mở mắt ra .

Khuôn mặt hắn vì cách một tầng hơi nước nên nhìn không rõ , thế nhưng cặp mắt kia chẳng hiểu tại sao lại rất rõ ràng , sâu sắc và cũng rất sát bén .

Cắt dòng nước , hắt mang theo hơi nước đầy người tiến lại gần Diểu Đông . Diểu Đông vô thức thối lui , nhưng phía sau là cạnh trì , không thể lui lại .

“Tử Dương không thoải mái sao ?” Thuận để thoáng chuyển đường nhìn , đôi mắt mơ hồ hiện lên tia ám muội “Không thoải mái thì phải ngâm thêm một chút , chí ít cũng phải đủ một canh giờ.”

Thân thể trắng kiện đứng ngay trước mắt , cảm giác áp bách mười phần , Diểu Đông vốn chẳng thiếu nguy cơ , không hiểu sao cũng sinh ra tia sợ hãi mông lung .

Y muốn hỏi vì sao phải một canh giờ , Thuận để bồng đưa tay xoa vai y .

Người nọ cúi đầu, tiến đến bên tai y , dùng ngữ thanh mờ ám hỏi “Phụ hoàng chà người cho người , được chứ ?”

Xúc cảm non mềm trơn truột trong lòng bàn tay nháy mắt tiêu thất , thiếu niên như trước né tránh nói “Không cần phiền phụ hoàng” . Thuận để nhìn bàn tay trống trải nhăn nhó lại .

Hài tử này luôn như vậy , lãnh đạm, quật cường, cự tuyệt ngoại nhân tiếp xúc , hôm nay dọa đến y , chỉ sợ sau này khó mà dỗ lại .

Có chút tiếc nuối thu hồi tay , Thuận để nhìn da thịt thiếu niên trắng nõn không thua kém bằng tấm tuyết ti như ẩn như hiện trong màn nước , trong lòng âm thầm chống lại mê hoặc .

Một canh giờ đối với một người mà nói bất quá chỉ trong nháy mắt , thế nhưng tại thời khắc này với Diểu Đông dường như vô tận không đếm được .

Cuối cùng thu được ân chuẩn có thể ra khỏi noãn trì , mặc vào y phục Thuận để đã chuẩn bị sẵn , Diểu Đông thở hắt ra . Chỉ là hơi thở chưa dứt , người nọ lại mở miệng nói “Kể từ ngày mai , Tử Dương đều phải tới nơi này ngâm mình một canh giờ .”

Diểu Đông giật giật môi , nghẹn hồi lâu cũng không hỏi ra câu vì sao .

“Vì sao?” Thuận để khiêu mi , bộ dáng như tự hỏi , hồi sau hỏi ngược lại ” Ngâm ôn tuyền có thể đã thông kinh mạch , thân thể cường kiện , chẳng lẽ không tốt sao ?”

Diểu Đông giương hàng mi đen láy , yên lặng nhìn hắt một cái . Y biết nguyên nhân chân chính không phải là như thế này , có lẽ không chỉ thế này , thế nhưng để vương không muốn nói , người khác còn có thể có biện pháp gì .

Thiếu niên trước mắt mờ mịt bị Thuận để từng bước một dẫn đi về phía trước , cuộc sống tỉnh tỉnh mê mê , từ từ trở nên mất phương hướng .

14. Chương 14

Thời gian trôi qua cực nhanh , nháy mắt đã một tuần .

Mấy ngày nay việc uống thuốc , ngâm ôn tuyền vẫn kiên trì thực hiện , có lúc Thuận để cùng với Diểu Đông , có lúc là Phúc công công ở bên cạnh cho đến khi kết thúc . Kể đến khiêu khích chẳng hiểu tại sao lại ít đi . Sinh hoạt nhàn hạ , an tĩnh chưa từng có .

Một tháng trôi qua , ngoại trừ việc thái tử phi hoài thai , Phủ Tử Dục cảm phong hàn , thanh y nhân vô duyên vô cớ biến mất , còn có—— tuyết đã bắt đầu rơi

~Trên nền trời tối đen như mực , một vài bông tuyết phiêu đảng rơi xuống , điểm xuyên thêm bạch quang cho màn đêm .

Diểu Đông ngồi ở ghế dài trong đình hóng gió , nghiêng thân tựa vào lan can .

Bên chân trần đang yên lặng thiêu đốt , điểm thành hỏa quang màu cam trong hắc ám . Vầng sáng ảm áp nhẹ nhàng tản ra , một tầng lại một tầng , đến khi tràn tới khuôn mặt Diêu Đông thì chỉ còn lại một vệt sáng mảnh mai .

Diêu Đông chăm chú nhìn màn trời , y vươn tay vói vào không khí bằng lạnh trong đình , hoa tuyết xoay tròn trên không trung chạm vào nhiệt độ trên ngón tay , tai tựa hồ có thể nghe thấy thanh âm của hoa tuyết hòa tan .

// Hoa tuyết thật đẹp ! .//

Cô gái da trắng như tuyết ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời , hơi thở phả ra ngưng tụ thành làn sương trắng trong không khí .

// Dì thích nhất là ngày tuyết rơi // cô quay đầu lại , nháy mắt với cậu bé đứng ở một bên // Tựa như thích Diêu Đông vậy //

Cậu bé a một tiếng, hoang mang bối rối dờ dề nhìn ra chỗ khác , mặt không ức chế được cũng đỏ lên .

// Đây , chúng ta khiêu vũ đi ! //

Tổ kêu lên vui vẻ tiến tới khu vườn hoa hướng dương nhỏ , những đóa hoa rực rỡ tựa ánh mặt trời đã sớm lui tàn theo mùa hè , hiện tại chỉ còn là một mảnh đất trơ trọi và hoa tuyết bay tán loạn khắp bầu trời .

// Lại khiêu vũ à ? //

Cậu bé chân tay luống cuống ngây ngốc đứng yên không nhúc nhích , cô gái mỉm cười nhìn y , nâng tay xoay tròn múa ra một vũ điệu .

// Là múa cho Diêu Đông sinh ra vào mùa đông xem nha //

Người kia kẻ mặt sát vào cậu bé đang ngốc lăng , con người đen láy mỹ lệ tròn ánh mắt, ân ẩn nụ cười vui sướng . Cô xoay đầu lại , mái tóc dài trong gió tung bay.

// Cũng thích không ? //

—

Ngón tay bị đông cứng co rúm lại một chút , Diêu Đông đang rơi vào trầm tư bỗng nhiên nở nụ cười .

Y đứng lên , ra khỏi đình, bước vào giữa khung trời đầy hoa tuyết .

Nhan sắc của Tổ , đường nét khuôn mặt của Tổ chậm rãi biến mất , không khí dường như vẫn còn vương tiếng cười hoan hô hưng phấn .

Lại khiêu vũ .

Lại khiêu vũ —

Đáng tiếc ta cho đến bây giờ cũng sẽ không khiêu vũ .

Diêu Đông ngẩng đầu , đưa mắt nhìn vào bầu trời bất tận , khóe môi câu ra một chút ý cười .

Y xoay người ngắt một nhánh cây , chậm rãi giơ lên ,sau đó thân thể trầm tĩnh bỗng vũ động .

Đề chân , xoạc ra , tay áo tung bay , đây là thanh y nhân dạy y , Cửu Dương kiếm pháp ưu nhã mà uy thế凛冽 .

Vạt áo màu trắng của thiếu niên tung bay trong gió , bông tuyết bị cỗ khí lực khiến cho xoay tròn đan vào nhau tạo thành một vòng bạch sắc đem thiếu niên vây lại .

Điểm , vươn , ngã , xoay , thời điểm động tác cuối cùng hoàn tất , thân hình thiếu niên ngã ra sau liền rơi vào cái ôm ảm áp

Bị cánh tay hữu lực ôm lên , Diêu Đông kinh ngạc nâng mắt nhìn , sau đó thấy đôi mắt thanh y nhân ngập tràn tức giận .

“Đại thúc”

Lời nói chưa xong , y đã bị ném lên giường một cách không khách khí , Diểu Đông sững sốt một chút , nhìn về phía nam nhân sắc mặt âm trầm phía bên giường .

“Đại thúc tức giận gì vậy ?”

Thanh y nhân không đáp , hắn đem chăn dày phủ lên người Diểu Đông , sau đó cởi áo , thắt lưng ra , chính mình cũng chui vào ổ chăn .

Ấm áp quen thuộc xuất hiện , Diểu Đông đảo tròn mắt , vươn tay ôm lấy thắt lưng của hắn , hài lòng thở ra .

Thanh y nhân nhìn thiếu niên thư thư phục phục hấp thu nhiệt khí trên người mình , hừ lạnh một tiếng , tức giận nơi đáy mắt giảm đi một chút .

“Sợ lạnh mà còn đứng ở bên ngoài” hắn hung hăng xoa xoa đỉnh đầu của thiếu niên , Diểu Đông hơi né , mơ hồ không rõ ừm một tiếng , giọng mũi nồng đậm tựa hồ mang theo chút hương vị làm nũng .

Nam nhân thở dài một tiếng , đem đầu thiếu niên đặt ở hõm vai mình , chầu than gỗ thiêu đốt phát ra thanh âm rất nhỏ , thanh y nhân hơi hơi nhướn cằm , khoe miệng hơi đông cứng lại .

“Diểu Đông thích trẻ con sao ?” Giọng nói trầm thấp trên đỉnh đầu truyền xuống , không rõ nghĩa , có chút ám ảnh , còn có chút trào phúng .

Diểu Đông ngẩng đầu , thấy người nọ ánh mắt sâu thăm thẳm , trong bóng đêm lóe ra hàn quang .

“Nghe nói thái tử phi có thai , Diểu Đông sắp làm phụ thân .”

Diểu Đông trầm mặc hồi lâu , sau đó gật gật đầu , ừm một tiếng . Tay thanh y nhân đặt ở đầu vai y thoáng chốc siết chặt , Diểu Đông giật giật , từ trong ôm ấp của người nọ giãy ra , xuyên qua thân nhìn về phía cánh cửa đã được đóng chặt .

“.....Đại thúc còn nhớ rõ cảm giác ở trong bụng mẫu thân hay không ?” , Diểu Đông rũ mắt , khoe miệng mở ra nụ cười thản nhiên “Có lẽ đại thúc sẽ không tin , nhưng bất khả tư nghị là cảm giác bên trong bụng mẫu thân , ta còn nhớ rõ .”

Bên ngoài đại khái nổi gió , một viên bông tuyết dừng ở trên cửa sổ , phát ra chút âm thanh vụn nhỏ , như là thanh âm từ lòng đất phát ra .

Diểu Đông vươn tay , ở trong bóng tối hư không bắt , quơ , cầu một chút .

“Cái loại cảm giác chìm nổi , lơ lửng , muốn bắt lấy chút gì đó nhưng vô luận như thế nào cũng đều không bắt được , ta vẫn còn nhớ rất rõ a”

Một chất lỏng nồng đậm tràn đầy mũi , lỗ tai , mắt , miệng , phổi tránh cũng không thể tránh được .

Không có hô hấp , cũng không có không khí , nhưng vị trí của trái tim khẽ nhảy lên một nhịp rồi lại yên lặng , rồi lại nhảy lên , cứ như vậy , làm cho người ta không biết chính mình là còn sống ... hay là sớm đã chết rồi.

Tại một nơi bóng tối bao trùm , cơ bản thanh tĩnh hay ngủ say đều như nhau , chỉ có không biết theo địa phương nào truyền tới thanh âm nhảy lên , chọt xa chọt gần , mơ hồ mà lại như rõ ràng làm ta bàng hoàng.

Thanh y nhân vươn tay kéo thiếu niên qua , một lần nữa mặt đối mặt ôm vào trong ***g ngực , Diểu Đông hơi nở nụ cười , nghiêng đầu đem lỗ tai dán trước ngực hắn .

“Thật là một cảm giác kỳ diệu a” . Y nhắm hai mắt lại , nhẹ nhàng mà nói “Trái tim của mẫu thân một nhịp lại một nhịp nhảy lên , thanh âm ‘bịch bịch’ mơ mơ hồ hồ rơi vào bên tai , mang theo một ý nghĩa nào đó không rõ cứ thế tiến vào”

“Như là vui sướng , tựa như giận dữ , lại giống như u buồn Tất cả tình tự biến hóa của người , dù cho rất nhỏ , ta đều có thể cảm thụ được , thực kỳ diệu a”

Thanh âm của Diểu Đông thấp dần thấp dần , y trầm mặc một chút rồi cười lên , chân thành nói “Đứa bé trong bụng của Thu Ngũ , ta thực chờ mong nó xuất thế a.”

“.....”

“.....Diệu Đông thích Thạch Thu Ngữ sao ?” . Thật lâu sau thanh y nhân mới thấp giọng hỏi . Diệu Đông đã muốn rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ ừm một tiếng , mơ mơ màng màng thầm nói “Thu Ngữ là một nữ nhân tốt”

Không ai nói gì nữa , trong phòng an tĩnh lại , thanh y nhân nghe tiếng hít thở đều đặn của Diệu Đông đang say ngủ , trong mắt hiện lên vẻ lo lắng , ở trong màn đêm u ám phát ra tia ngoan độc .

15. Chương 15

Thời điểm tuyết ngừng rơi cũng là lúc hoa mai khoe sắc nở rộ , Thu Ngữ nói muốn đi ngắm mai , Diệu Đông nghĩ nghĩ , đi theo dạo quanh một chút .

Thu Ngữ mang theo bụng bầu cùng tiểu nha hoàn lững thững bước đi ,Diệu Đông theo sau các nàng , cúi đầu lưu lại dấu chân trên mặt đất . Những cánh hoa mềm mại nhẹ nhàng xẹt qua hai bên gò má , Diệu Đông ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc nhìn một cái , sau đó lại hạ tầm mắt .

Bên trái , bên phải , bên trái , sau đó lại chuyển hướng sang bên phải , con đường nhỏ khúc khúc chiết chiết đột nhiên trống trải , trong không khí thoảng mùi phấn son , ần ần có thể nghe thấy tiếng cười duyên của nữ tử cùng tiếng ‘đinh đang’ của ngọc thạch va chạm vào nhau .

Diệu Đông nâng mi , Thu Ngữ quay đầu lại nhìn y .

Hoàng thượng ở phía trước , nàng dùng khẩu hình hỏi , có muốn qua thỉnh an hay không ?

Diệu Đông lắc đầu , Thu Ngữ chậm rãi lui về sau , Thuận đế ở bên kia bị mọi người vờn quanh đột nhiên có cảm giác được điều gì đó , xa xa gọi một câu ” Tử Dương ”

Thu Ngữ tựa hồ bị hoảng sợ , lòng bàn chân trượt một cái , nàng hét lên một tiếng , thấy thân thể ngã sấp xuống , Diệu Đông vội vàng chuyển thân , vung ống tay áo lên đem nàng ôm lấy đặt trên ngực .

Nữ tử nằm ở trên người Diệu Đông , vẫn còn sợ hãi thở dồn dập , Diệu Đông vỗ nhẹ lưng nàng , ngữ điệu lo lắng hỏi “Ngã có sao không ? Có cần kêu thái y lại xem không ?” . Thần trí Thu Ngữ hơi ổn định lại , lắc đầu , đang muốn nói không có việc gì , lại bỗng nhiên cảm giác được có tầm mắt lạnh như băng gắt gao nhìn mình chằm chằm , lưng phát lạnh .

Nàng quay đầu , nhìn thấy Thuận đế mặt không chút đổi sắc .

Thu Ngữ trong lòng lộp bộp chút , cánh tay ôm cổ Diệu Đông không tự chủ buông ra , nàng hơi đẩy Diệu Đông , không yên lòng đứng ở một bên , cúi người thi lễ.

“Thu Ngữ khấu kiến hoàng thượng , hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế .”

“Thái tử phi thật có nhã hứng ,” Thuận đế hí mắt nhìn thấy ngón tay nàng xanh tái chậm rãi nói “Cũng không nghĩ tới thân thể ngươi bây giờ quý giá như thế nào đi . Trời đông giá rét lại ra ngoài ngắm mai , vạn nhất hoàng tôn bị thương tổn , thì phải làm sao ?”

Ngữ khí nam nhân chỉ trích có chút khinh đạm , vô hi vô nộ , cũng không biết vì sao , Thu Ngữ lại rùng mình một cái . Nàng không yên lòng nhìn qua Diệu Đông một cái . Thiếu niên vẫn đang trầm mặc bỗng mở miệng nói “Là nhi thần không suy nghĩ chu toàn”. Y hướng Thuận đế khom lưng , nói tiếp “Nhi thần hiện tại liền mang Thu Ngữ trở về.”

Trong mắt Thuận đế hiện lên mặt tức giận ,nhưng chỉ trong nháy mắt , nó lại bị áp chế xuống .

“Trẫm rất đáng sợ sao?” Thuận đế gọi lên khoe miệng , tựa tiểu phi tiểu “Mỗi lần nhìn thấy trẫm , Tử Dương đều khẩn cấp muốn rời đi a .”

“Không có , chỉ là” Diệu Đông nhú hạ mi , trầm mặc một lát , trả lời “Có chút không được tự nhiên .”

Thuận để không nghĩ tới y trước mặt nhiều người như vậy nói thẳng ra , nhất thời có chút hoảng thần . Hắn cũng vì đáp án này hơi hơi đau lòng , lại cảm thấy thiếu niên thẳng thắn dị thường đáng yêu , trong lòng lại ần ần hối hận về mười sáu năm quá khứ , chính mình nhưng lại sai lầm đánh mất một khối phác ngọc .

Diệu Đông đợi chốc lát , thấy Thuận để cũng không trả lời , liền lặp lại lời nói “Như vậy nhi thần hiện tại mang Thu Ngữ quay về nghỉ ngơi trước .”

“Gấp gì chứ ” Thuận để lấy lại tinh thần , nở nụ cười , hất phất tay , lười biếng nói “Tiểu Lộ Tử đưa thái tử phi trở về, Tử Dương lưu lại cùng trầm đánh một ván cờ đi .”

“Bệ hạ đã đáp ứng bồi nô tì thưởng mai a ~” nhóm oanh oanh yến yến vây quanh hờn dỗi nén giận nói “Bệ hạ đi rồi bọn tì muội làm sao bây giờ”

Thuận để mím môi cười , đảo mắt nhìn , bọn nữ tử thiên kiều bá mị lập tức im lặng , các nàng liếc nhìn nhau một cái , ngoan ngoãn thỉnh an lui xuống , mai viên rộng lớn ngay lập tức chỉ còn lại hai người Diệu Đông và Thuận để .

“Phía trước có cái tiểu đình .” Thuận để cởi ra áo choàng của chính mình khoác lên người Diệu Đông “Chúng ta qua bên kia , đốt hỏa lò , nhấp chút rượu nhượng , hẳn là sẽ rất thoải mái .”

Diệu Đông yên lặng nhìn người nọ , trầm mặc một hồi , sau đó y gật gù đầu , nói câu được.

“Kỳ kĩ (tài đánh cờ) của Diệu Đông như thế nào ?” Thuận để một bên tùy tiện hạ xuống một nước cờ , một bên tùy ý tìm chút đề tài nói .

“Cũng chỉ như vậy .” Diệu Đông không yên lòng trả lời . Toàn bộ lực chú ý của y đều tụ hội trên ván cờ , kỳ nghệ của Thuận để quả thật bất phàm , nhìn thoáng qua cứ ngỡ tùy tiện hí khúc Liên Hoa Lạc , nhưng mỗi bước đều có dụng ý riêng , chỉ cần không chú ý liền thua thê thảm .

Diệu Đông nhíu mi , trong mắt lóe ra quang mang hưng phấn .

Y kỳ thực rất thích cờ vây , thường ngày khi không có việc gì , khi tịch mịch , liền trốn đến tây lâu nghiên cứu sách dạy đánh cờ được lưu truyền không biết bao niên đại , thường thường một mình đánh cờ với tưởng tượng .

Nhưng đánh cờ trong thực tế , Diệu Đông rất ít khi trải nghiệm . Người có kỳ nghệ tốt trong cung không nhiều lắm , cục diện nghiêng về một bên khiến y chán nản , mà cao thủ tiếng tăm lừng lẫy tỷ như Trang Quý , lại khinh thường cùng người ngu dốt như y chơi cờ . Cho nên nói lần này tỷ khí với Thuận để , là lần đầu tiên y chân chính đánh cờ.

Diệu Đông dưới đáy lòng thầm than Thuận để kỳ nghệ thật cao siêu , tất cả tinh thần đều bị ván cờ hấp dẫn , y xuất sử toàn bộ thực lực của mình . Mà Thuận để ở đối diện sự thoải mái biến mất tự lúc nào , hẳn chống má , bắt đầu dốc toàn lực đối kháng Diệu Đông kịch liệt tấn công , phòng thủ chắc chắn .

Hai người đều dốc toàn bộ thực lực của mình , cuối cùng Diệu Đông thua Thuận để ba mục , y nhìn chăm chăm quân cờ được hạ xuống , tiếc nuối nở nụ cười.

“Nhi thần thua”. Diệu Đông thản nhiên nói , y nhìn kỹ ván cờ vài lần ,sau đó thân thủ đem cờ trắng thu hồi vào trong hạp .

“Tử Dương thực lợi hại .” Thuận để cười nói .

Diệu Đông nghĩ đó là một câu an ủi tùy ý , không có trả lời , lại không biết Thuận để là thật lòng tán thưởng . Kỳ nhân ở hoàng thành , Trang Quý đứng hàng nhất hàng nhì ở trước mặt Thuận để cũng thường thất bại năm sáu mục , cho nên kỳ nghệ của Diệu Đông là đã rất giỏi rồi.

“Qua vài ngày , là đến sinh thần của Tử Dương .” Thuận để nhìn chăm chăm hàng mi thật dài của thiếu niên , nói “Sinh thần yến lần này phụ hoàng giúp người chuẩn bị , Tử Dương muốn lễ vật gì ?”

Quân trắng trên bàn cờ đã muốn bị thu hồi sạch sẽ , Diệu Đông đem kỳ hạp trước mặt Thuận để lấy lại đây , bắt đầu thu hồi quân đen .

“Phụ hoàng đã quên rồi sao?” . Y ngừng một chút , quân cờ bị ném vào kỳ hạp ‘bộp’ một tiếng ngán ngùi thanh thúy, trong lúc trầm lặng như lúc này lại có vẻ hơi đột ngột “Nhi thần không có sinh thần yển .”

Thuận đế tựa hồ sững sốt một chút , Diêu Đông thu hồi suy nghĩ , trên mặt thần nhiên không nhìn thấy một tia cảm xúc nào . Y nhìn vào kỳ hạp chỉ một màu đen , không yên lòng nói “Mấy ngày này nhi thần muốn đi thủ mộ mẫu hậu .”

Kế tiếp Thuận đế còn nói chút gì đó , Diêu Đông thì hoàn toàn không chú ý lắng nghe .

Ngoài trời những bông tuyết đã vụn vạt phiêu dang , Diêu Đông cáo biệt Thuận đế , trở về Thiên Trần Cung.

Thời điểm đẩy cửa ra , Vô Xá xa cách đã lâu đang ở trong phòng chờ y , trong phòng có chút hôn ám , Vô Xá nhú nhú mày , thấp đèn , chính ngọn lửa cất cao chút . Diêu Đông cởi áo choàng của Thuận đế ra , tiện tay vứt nó sang một bên , sau đó ngả người lên ghế .

“Không có việc gì chứ ?” Vô Xá hỏi .

Diêu Đông lắc đầu, Vô Xá quay đầu , tầm mắt dừng lại ở kiện áo hoa lệ dị thường , vừa thấy đã biết không phải loại áo choàng Diêu Đông mặc , ánh mắt trở nên có chút thâm trầm .

“Thật sự là không có việc gì?” mặt không chút thay đổi , hần truy hỏi , trong giọng nói lại dẫn theo chút mỉa mai không hiểu “Điện hạ vẫn là cẩn thận chút đi , Thuận đế cũng không phải là kẻ dễ đối phó .”

“Chỉ là đánh ván cờ , ăn bữa cơm mà thôi ,” Diêu Đông tựa người , mặt mũi nói “Không có gì phải lo lắng cả.”

“Ai biết hoàng thượng trong lòng đang tính kế gì” Vô Xá quay tầm mắt lại , dưới đáy lòng lãnh trào một tiếng “Vẫn chẳng là chuyện gì tốt . Những năm gần đây hần cho điện hạ nếm đau khổ chưa đủ hay sao ?”

Diêu Đông nghiêng đầu , nghi hoặc liếc hần một cái .

Cảm giác Vô Xá hôm nay có chút không thích hợp , Diêu Đông nghĩ thầm , thật là kỳ quái , giống như trở nên nhỏ nhặt tính toán .

“Lưu Quân vẫn tốt chứ .” Y đánh gãy đề tài Thuận đế ” Tần gia gần đây tai họa không ngừng , các người nhất định cũng phá hủy đến một mối a ”

“Hoàn hảo” , Vô Xá trả lời , hần bỗng nhiên dừng một chút , do dự nhìn sắc mặt Diêu Đông , chần chờ nói “Lưu Quân đã muốn tra ra chuyện Vân phi năm đó , hiện tại giết người cũng đủ cả mắt rồi , ngăn cũng không ngăn được.”

“Như vậy sao”.Diêu Đông nằm úp sấp lại , mái tóc đen theo động tác cúi đầu của y cũng rũ theo , che khuất biểu tình trên khuôn mặt .

“Mặc hần đi .” Trầm mặc thật lâu sau , Diêu Đông khe khẽ thở dài “Chỉ cần hần còn nhớ rõ ước định với ta là tốt rồi.”

Vô Xá siết chặt nắm tay .

“Điện hạ còn quan tâm đến nhị điện hạ ư ?” hần hừ lạnh một tiếng , mặt lộ vẻ trào phúng ” Nhị điện hạ thì có gì mà nguy hiểm . Chỉ sợ Lưu Quân biết rõ thực hư , người đầu tiên hần đối phó chính là điện hạ người .”

Không khí tựa hồ trở nên u ám , im lặng quỷ dị , Diêu Đông nghe được tiếng hít thở nặng nề của Vô Xá , trong mắt ẩn lên ngọn lửa nhỏ , chợt lóe chợt lóe .

Y hoãn hoãn hô hấp , như trước thần nhiên nói “Cứ mặc hần .”

Vô Xá không nói được một lời đi ra ngoài , cửa bị hung hăng đẩy ra , lại ‘phịch’ một tiếng đóng lại , Diêu Đông đem cảm giác lên cạnh ghế , bất đắc dĩ cười cười một chút .

Y biết Vô Xá vì sao tức giận , cũng biết chính mình như vậy thật sự chọc người ghét , nhưng mà.....

Diêu Đông thật sâu thở hắt ra .

Nhưng mà ...đã quá mệt mỏi rồi .

Ngực từng đợt khó chịu , phồng như bị gắt gao bóp chặt , làm cho người ta hít thở không thông .

Thật sự đã quá mệt mỏi rồi .

Diệu Đông , cúi đầu che miệng ho khan vài tiếng .

Vì sao phải cố gắng truy tầm những thứ đối với mình mà nói không hề trọng yếu ?

Giang hai bàn tay , nhìn thấy trong lòng bàn tay một hạt đỏ sẫm , Diệu Đông có chút mờ mịt .

Nếu tương lai đã định là một cái bế tắc , như vậy vì sao còn muốn cầm lấy đến chết không buông tay a ?

Dùng một lời hứa để chống đỡ cuộc đời , đến tận cùng có thể bước được mấy bước .

Đem ác ý mãnh liệt giấu dưới đáy lòng , Diệu Đông gắt gao nhắm mắt lại , ý muốn thoát ra khỏi huyết sắc vô tận kia , cùng tuyệt vọng không có thiên lý .

16. Chương 16

Diệu Đông đi vào hoa điện của Phủ Tử Dục thì nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm đồ sớ nện trên mặt đất .

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra , một lão nhân hoang mang rối loạn từ bên trong chạy ra , Diệu Đông nhìn thấy lão chạy trốn chết , nghi hoặc nhìn tên công công dẫn đường.

“Bệnh tình của điện hạ vẫn không thấy chuyển biến tốt đẹp , mỗi ngày ngự y đến xem cũng không nhìn ra nguyên nhân ,” trong phòng lại là một trận âm thanh đồ vật này nọ bể nát , tiểu công công sờ sờ cái mũi , lòng lộp bộp “Đây là ngự y thứ mười bảy bị điện hạ đuổi đi ...”

Diệu Đông gật gật đầu , tiểu công công bỗng nhiên phát hiện mình tựa hồ nói quá nhiều , có chút tổn hại đến hình tượng anh minh thần võ của chủ tử , vội vàng bổ sung “Điện hạ mấy ngày nay nằm trên giường khá lâu , tâm tình không mấy tốt , mong thái tử điện hạ không lấy làm phiền lòng .”

Diệu Đông nở nụ cười một chút , lại gật gật đầu , sau đó đẩy cửa bước vào .

“Cút xéo”

Bên kia giường đột nhiên bay đến một cái gối , Diệu Đông sửng sốt một chút , nghiêng người tránh .

Bất quá cũng chỉ là một đứa nhỏ được đặc sủngDiệu Đông bất đắc dĩ cười cười , đi đến nhặt chiếc gối lên .

“Người còn chưa cút —— ” âm điệu cất cao chưa nói dứt , Phủ Tử Dục nửa nằm nửa ngồi nhìn thấy rõ mặt người nọ , run run một hồi , mới thì thào gọi “..... . Hoàng huynh.....”

Diệu Đông đi đến bên giường Phủ Tử Dục , đem gối đầu kê lại .

“Còn rất khó chịu phải không ?” Phủ Tử Dục thất bại nằm trở về , Diệu Đông dịch góc chăn cho hắn , nhẹ nhàng mà hỏi .

“Khó chịu a .” Phủ Tử Dục có chút hữu khí vô lực trả lời , “Hoàng huynh nhẫn tâm như vậy , thực làm ta khó chịu .”

Diệu Đông dùng một chút , nghi hoặc nhìn hắn .

“Ta đã bị bệnh nhiều ngày như vậy , ngự y thay đổi vài người , mặt khác các hoàng tử , di nương thay nhau đến thăm mấy lần , thậm chí ngay cả phụ hoàng cũng đã đến một lần”

Phủ Tử Dục nắm lấy bàn tay đang dịch chần cho hắn , bắt hắn oán giận “Chính là hoàng huynh ngươi bây giờ mới đến , chẳng lẽ lại còn không nhận tâm sao ?”

Diệu Đông rũ mắt , thản nhiên nói “Có nhiều người thăm ngươi như vậy , thiếu ta đã sao.”

“Không giống nhau”

Thanh âm Phủ Tử Dục đột nhiên thấp đi , câu nói kế tiếp đổ trong cổ họng , mơ hồ không rõ , Diệu Đông một bên rút tay về chần mạch , một bên không chút để ý hỏi “Cái gì ?”

Phủ Tử Dục lắc đầu , nói “Không có gì .”

Diệu Đông cũng không truy hỏi , chỉ cúi đầu bắt mạch cho hắn , Phủ Tử Dục thấy chân mày y một chút một chút nhướng lên , đột nhiên nở nụ cười , nói “Ta biết hoàng huynh nhất định sẽ đến .”

“Tuy rằng hoàng huynh luôn tị ta trốn ta , nhưng chỉ cần ta gặp nguy hiểm , ngươi nhất định sẽ chạy tới .” Phủ Tử Dục hồi tưởng lại dĩ vãng , khóe miệng nhin không được cong lên “Lúc gặp thích khách , khi bị người hạ độc , lúc bị giá họa” . Có lẽ là chờ đợi lâu khiến lòng người bất an đi , Phủ Tử Dục nhìn chăm chăm mi mục Diệu Đông , nhẹ nhàng mà lại thoáng chần chờ hỏi “Tử Dương , trong lòng ngươi tột cùng có để ý tới ta một chút nào hay không ?”

Hàng mi dài đậm rung động một chút , Diệu Đông nâng mắt . Phủ Tử Dục nhìn thấy đôi mắt ngọc lưu ly hoa mỹ của người nọ tràn đầy thân ảnh chính mình , hô hấp trở nên trì trệ .

Không khí trầm mặc khiến người hít thở không thông , Diệu Đông thu hồi tay , hạ mắt , ngữ điệu thản nhiên mang theo chút mờ mịt không rõ .

Y nói : “Có người , nàng thực để ý , thực để ý ngươi .”

Phủ Tử Dục trầm mặc không nói lời nào , Diệu Đông từ trên người lấy ra túi gấm , đem viên thuốc màu đen đặt vào lòng bàn tay hắn.

“Ăn nó vào , đêm nay ra một trận mồ hôi, ngày mai sẽ vô sự .”

“Đó là cái gì ?” . Phủ Tử Dục hỏi .

Diệu Đông cau mày , trầm mặc một lát , trả lời “Giải được .”

Trong mắt Phủ Tử Dục nhanh chóng hiện lên mặt ngoan độc , rất nhanh , nhanh đến mức như hắn mong muốn không làm cho Diệu Đông phát hiện .

“Đây là vì sao ?” . Phủ Tử Dục hỏi.

“Ngươi thông minh như vậy , như thế nào lại không đoán được ?” Diệu Đông nghiêng đầu tránh đi ánh mắt quắc sáng của hắn “Ta chỉ hi vọng ngươi có thể phóng cho Chu tướng quân một con ngựa .”

Phủ Tử Dục cũng không trả lời , Diệu Đông còn nói “Chu tướng quân dù sao tuổi tác đã cao , làm như vậy đối với ngươi , bất quá chỉ muốn tương lai vìtôn tử của chính mình làm chút gì , hy vọng ngươi vì ta trước kia đã từng cứu ngươi , thả cho ông ấy một đường sống .”

“Không được “. Phủ Tử Dục trầm định cự tuyệt , lạnh lùng lộ ra sát ý , Diệu Đông có chút lo lắng ngẩng đầu , lại xuất hồ ý liệu (ngoài ý muốn) thấy ánh mắt ngập tràn ý cười của hắn .

“Trừ phi đêm nay ngươi lưu lại đây .” Phủ Tử Dục cười nói “Bằng không ta sẽ không tha cho lão ta .”

Ăn vào giải được lúc sau Phủ Tử Dục quả nhiên ra mồ hôi rất nhiều . Hắn vốn có chút khiết phích , chịu không nổi cả người dính dính , cả đêm tắm rửa vài lần, tới lúc bình minh mới tạm ổn .

Diệu Đông bị hắn làm âm ỉ cả đêm một cực kỳ , nằm trên giường rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ , Phủ Tử Dục chống nửa người trên , nghiêng đầu đi cảm thấy mỹ mãn ngắm nhìn khuôn mặt lúc ngủ của y .

“Thật là khờ mà ,” hắn cười khê , điểm điểm mũi Diệu Đông , thấp giọng thì thầm “Cư nhiên nghĩ rằng ta sẽ đối phó Chu tướng quânhiện tại chỉ có ông ta là toàn tâm toàn ý bảo hộ ngươi , ta sao lại đi đối phó ông ta .”

Thiếu niên đang say ngủ đại khái mơ thấy gì đó , vô thức nhú nhú mày , cúi đầu ” a ” một tiếng .

Ngữ điệu của y rất mãnh , nhẹ , mềm , êm dịu , khóe miệng còn khẽ cong chút , tựa như hướng người nào đó mỉm cười .

Đôi mắt Phủ Tử Dục bỗng nhiên sâu thẳm , hần nhìn chăm chăm cánh môi hồng phớt của Diểu Đông , tim đập nhanh .

Thoảng do dự một lát , hần cúi thân , môi chạm khẽ vào khóe môi thiếu niên .

Động tác quá mức cẩn thận khẽ khàng , thiếu niên chìm vào giấc ngủ say nên không bị đánh thức , Phủ Tử Dục nhẹ nhàng thở ra , vươn đầu lưỡi liếm dọc theo cánh môi mềm mại của thiếu niên .

Diểu Đông như trước không tỉnh , nhưng lại cảm giác được ở trên môi có gì đó , vô ý thức há miệng thở dốc muốn tránh đi .

Phủ Tử Dục tìm đập càng dữ dội , tham dục điên cuồng thoảng chốc tràn ngập cả thân thể , hần khẩn trương muốn đem lưỡi tham tiến khoang miệng thiếu niên , lại bị cái lạnh như băng trên cổ kéo lại thần trí .

Ngẩng đầu , trong ánh sáng u ám , ẩn ẩn hiện ra gương mặt la sát âm hàn của Vô Xá .

Trong mắt Vô Xá lóe ra ghen ghét cùng phần nộ , thở dốc , ra sức đem xung động muốn đem nam nhân hoa mỹ trước mặt ra băm thây vạn đoạn.

Phủ Tử Dục lặng đi một lát , ngay lập tức khôi phục lại tỉnh tĩnh cùng bản lĩnh ngày thường .

“Đột nhập phủ hoàng tử chính là trọng tội .” Không chút nào để ý đến thanh kiếm sắc lạnh của Vô Xá đặt trên cổ , Phủ Tử Dục cười nhạo một tiếng “Người có thể dùng cái này cắt đứt cổ của ta , thử xem Tử Dương có để ý hay không .”

Vô Xá sắc mặt xanh mét thu hồi kiếm , hần thấy Phủ Tử Dục mặt mày đắc ý , giận dữ phán lại .

“Ta cũng khuyên người không cần quá mức tự mình đa tình”. Vô Xá có chút ác ý nói “Nói thật cho người biết , điện hạ thích ai cũng sẽ không thích người —” hần hừ lạnh một tiếng , khóe miệng khẽ nhếch , trào phúng “Vĩnh viễn cũng không .”

Phủ Tử Dục sắc mặt trầm xuống , đang muốn phát tác , thiếu niên trên giường phía sau “Ồ” một tiếng , mơ mơ màng màng mở mắt ra .

Diểu Đông cũng chưa hoàn toàn tỉnh táo lại , y mở to hai mắt tràn ngập sương mù nhìn , lại nhìn , giọng nói khàn khàn nghi hoặc hỏi ” Các người đang làm cái gì ?”

Hai người bị âm sắc mị mị của Diểu Đông làm sững sờ , trầm mặc lúc lâu , Vô Xá mở miệng nói “Ta tới đón điện hạ trở về .”

“Trời đã sáng a..... ” Diểu Đông than nhẹ một câu , ánh mắt mê ly dần thanh tỉnh .

“Vẫn còn sớm ,” thanh âm Phủ Tử Dục ôn nhu truyền đến “Tối hôm qua gây sức ép một đêm , ngủ thêm một lát đi !”

Ánh mắt muốn giết người của Vô Xá hung hăng xuyên tới , Phủ Tử Dục mập mờ , khóe miệng gợi lên cái cười khiêu khích .

Diểu Đông mờ mịt nhìn hai người đang giương cung bạt kiếm trước mắt mình , nghĩ nghĩ nói “Cũng không còn sớm , hôm nay còn phải lâm triều , ta về chuẩn bị một chút .”

Y nhu nhu đầu có điểm nhức , đứng dậy xuống giường , Phủ Tử Dục giữ chặt tay y “Ta tiễn người .”

Diểu Đông nhìn hần cười cười , lắc đầu nói “Không cần .”

Phủ Tử Dục ngơ ngẩn cả người .

Tuy rằng Diểu Đông thường lén che chở mình , nhưng y rất ít khi mỉm cười với mình .

Ít đến cơ hồ không có .

Hắn từng thấy Diêu Đông nhìn Vô Xá cười , nhìn Tiểu Viên Tử cười , nhìn bất kỳ thái giám cung nữ nào cười , chỉ là trước mặt mình , y luôn keo kiệt nụ cười .

Y thậm chí không tình nguyện nhìn thẳng vào mắt mình , lúc ngẫu nhiên nhìn qua , ánh mắt luôn đậm nhiên như thường . Chính bởi nguyên nhân này , cho nên lúc Vô Xá nói câu “Y sẽ không thích người” mới có thể hung hăng cán vào chỗ đau của mình , làm cho mình trong một khắc , thật sự động sát ý .

Tùy ý thu thập một chút , thiếu niên đẩy cửa phòng ra , ánh sáng rạng đông hùng dũng tiến vào , chiếu rọi hàng mi thản nhiên .

Cảnh kia khiến Phủ Tử Dục đang chìm trong nụ cười thần hồn điên đảo phục hồi lại tinh thần , trong lòng bỗng nhiên dâng lên cỗ bất an khó nói .

Hắn theo bản năng gọi thân ảnh sắp biến mất kia .

Nhìn thấy thiếu niên ở cửa hơi xoay người , hướng chính mình lộ ra ánh mắt nghi hoặc , Phủ Tử Dục thở sâu , cố gắng trấn định cười nói “Hoàng huynh không có gì nói với Tử Dục sao ?”

Diêu Đông đứng ở cửa , trầm mặc lúc lâu .

Cuối cùng y đem tầm mắt dời ra ngoài cửa , thản nhiên nói “Phù hộ Tử Dục thân thể khỏe mạnh , bình an” .

17. Chương 17

Nơi hoàng lăng có một ngôi mộ so với những ngôi mộ khác mà nói thì đơn giản hơn rất nhiều , cũng đặc biệt hơn rất nhiều.

Vào mùa đông, nơi đó chỉ là một bia đá vô cùng đơn giản có khắc sinh thần bát tự, trong băng tuyết bao trùm có vẻ càng thê lương. Nhưng vào mùa hè, nơi mộ bia rộ nở rừng hoa hướng dương, nhìn vào là rực rỡ một mảnh ánh vàng dạt dào đầy sức sống.

Một mảnh mộ kia, là nơi Chu hoàng hậu yên nghỉ.

Phía trước bia mộ chỉ có chút ít tuyết rơi xuống, Diêu Đông ngồi ở nơi đó, đầu tựa vào tấm bia đá, từ từ nhắm mắt không nhúc nhích giống như đang ngủ.

Trời dần dần tối, người thủ mộ lâu lâu gõ vài tiếng, tiếng chuông mờ mờ mịt mịt vang vọng trong thiên không như thật như ảo phảng phất đến từ thế giới bên kia.

Diêu Đông mở mắt, yên lặng nghe tiếng chuông từng chút từng chút một bị chôn vùi thẳng cho đến khi hoàn toàn biến mất không nghe nữa, y mới nở nụ cười, nhẹ nhàng nói.

“Mẫu hậu. . .”

Y cong khóe miệng, trán khế cọ trên tấm bia đá, bởi vì bị lạnh khá lâu mà giọng nói lộ ra ngữ điệu khó có thể che giấu sự chờ đợi xen lẫn bất an.

“Mẫu hậu, kiếp sau hãy làm mẫu hậu thật sự của con đi.”

“Là thật , mười tháng hoài thai rồi sinh con ra. . . Có được không?”

Nơi hoàng lăng trống trải không ai trả lời y , nhưng loáng thoáng có thể nghe được vài thanh âm nhỏ vụn.

Tiếng gió vi vu, tiếng lá cây lay động, xa xa còn có thể nghe được tiếng chuông leng keng. . . Những âm thanh hỗn tạp kia hòa trộn vào nhau nghe ra lại như lời hứa đến từ những sinh linh không thuộc nhân thế này, thì thầm trong rừng cây nơi bụi cỏ.

Diêu Đông có chút hoảng hốt, sau đó quay đầu đi, trán nhẹ nhàng tựa nơi mộ bia, khóe miệng chậm rãi cong lên.

“Đồng ý với con chẳng?” Thanh âm y có chút ngọt ngào, mang theo nồng đậm hương vị làm nũng, “Đồng ý với con nha.”

Lúc thanh y nhân tìm tới, nghe được trong gió tiếng “nha” cuối cùng kia.

Thanh y nhân vội vàng bước, xa xa nhìn thấy nơi mộ địa hoang vắng là thân ảnh cô tịch của thiếu niên.

Hắn là lần đầu tiên nghe thấy đứa nhỏ kia dùng loại ngữ khí nói chuyện này.

Diệu Đông bình thường ngữ điệu nói chuyện không hề bất an, bình tĩnh giống như mặt nước phẳng lặng, tựa hồ hỉ nộ ái ố, một chút cũng không pha tạp vào.

Khi đối mặt với đại thúc, cũng sẽ thả lỏng một ít, nhưng chỉ là ngẫu nhiên vui vẻ, ngẫu nhiên cô đơn, ngẫu nhiên tràn ngập ưu thương. Loại biểu tình tràn đầy nhu nhược cùng thân mật này, hắn là lần đầu tiên nghe được.

Tuy rằng đối tượng chỉ là một khối mộ bia của người đã chết, nhưng không biết vì sao, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái. . .

“Diệu Đông,” Thanh y nhân đi qua, thấy thiếu niên dựa vào tấm bia đá, chân mày nhíu càng sâu, “Vì sao lại ngồi dưới đất?” Hắn nâng thiếu niên dậy, trực tiếp ủ vào trong lòng, “Trên mặt đất rất lạnh, sinh bệnh thì làm sao?”

“Đại thúc sao lại tới đây?” Diệu Đông lộ ra một chút kinh ngạc, sau đó trở lại bình thường. Y dùng sức tránh đi, chỉ là thanh y nhân ôm y quá mạnh mẽ tựa như gọng kiềm, tránh thế nào cũng không thoát được.

“Người ở đây trông mấy cái này cả ngày?” Thanh y nhân đè lại thân thể không an phận kia, trầm giọng hỏi.

“Nơi này. . .”

Thanh y nhân nhìn xung quanh trống trải, không có một tia nhân khí nơi bãi mộ, trái tim khẽ nhói.

Lúc ấy, mình sao lại tàn nhẫn hạ lệnh để cho một đứa nhỏ trong ngày sinh thần một thân một mình đi thủ mộ?

Cũng là cùng một ngày sinh nhật, Phủ Tử Dục thì vui vẻ tổ chức tiệc mừng, còn ở nơi mộ lăng bị băng tuyết bao phủ này lại thê lương biết bao. . .

Thanh y nhân bỗng nhắc mũi chân, trở mình. Gió lạnh thấu xương thổi qua, cây cối khô héo nhanh chóng lùi về phía sau. Diệu Đông quay đầu, qua bả vai nhìn thấy mộ bia mẫu hậu từ từ biến thành một chấm đen nhỏ, sau đó chậm rãi biến mất trong tầm mắt không nhìn thấy nữa.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Y nhìn nơi bia mộ biến mất, trong đôi mắt không nhìn ra tia vui giận .

“Trở về.” Người nọ lộ vẻ không được tự nhiên trả lời.

Trở về sao. . .

Nơi ánh mắt Diệu Đông lộ tia hoảng hốt. Y rũ mi mắt, đầu nhẹ nhàng tựa trên vai thanh y nhân.

Trở về nơi nào?

Trên người người nọ luôn mang theo mùi huân hương tự nhiên, ẩn giấu sự thanh nhã cùng cao quý không nói nên lời, nếu ngửi lâu, tựa tựa như mùi hương thoảng qua trong số người vô tình lướt qua.

Có thể trở về nơi ấy sao?

Ở một góc độ mà thanh y nhân đang bay không thể nhìn thấy, khóe miệng Diệu Đông gợi lên một chút, khẽ cười.

Nơi mái ngói màu vàng ngọc trong hoàng cung kia chỗ thuộc về y đã bị hủy từ năm mười lăm tuổi ấy.

Tham luyến một cái ôm ấm áp dành riêng cho mình, quả nhiên chỉ là đứa ngốc. . .

Long Tiên Hương sang quý kia, chỉ được đốt năm này sang tháng nọ ở tấm cung để vương.

Không khí được huân hươu ủ ấm thật sự rất thoải mái ấm áp, Thuận để hãm mình trong áo lông hồ êm ái, từ từ nhắm hai mắt.

Gần đây bề hạ tựa hồ hay tức giận thì phải? Tiểu công công pha trà vừa chú ý tới lửa cháy trong chậu, vừa suy nghĩ. Vừa rồi Phúc tổng quản bắt quá chỉ nhắc tới sinh thần yến của Nhị hoàng tử, bề hạ liền trầm mặt, đôi người vừa pha chút âm trầm vừa đau buồn liếc qua, thật làm cho người ta toát một thân mồ hôi lạnh.

Nước sôi phát ra tiếng kêu ùng ục, Thuận để mở mắt, không để ý hướng bên này nhìn lướt qua, tiểu công công tay khẽ run, làm đổ chén trà bên cạnh, phát ra một tiếng “Cộp” rồi vỡ nát.

Thuận để hơi nhú mào, tiểu công công lập tức quỳ rạp xuống đất, cảm như hén.

“Dọn dẹp đi, rồi lui xuống.” Đế vương phát tay, lưỡi tính toán.

Tiểu công công nơm nớp lo sợ vội lui ra ngoài, trong căn phòng xa hoa chỉ còn lại một mình Thuận để.

Gần đây, mọi việc đều không thuận lợi làm cho tâm tình cũng không tốt.

Hắn khẽ thở dài, một lần nữa nhắm mắt.

Còn đứa nhỏ đậm mạc kia, thật vất vả lắm mới cùng y thân cận một chút, không hiểu vì sao mấy ngày nay lại trở nên dần xa cách.

Là vì sao vậy?

Cũng giống như bị trúng độc, một khi nhắm mắt lại, trong đầu thể nhưng xuất hiện khung cảnh trời đất mênh mông bao la bị băng tuyết bao trùm, thân ảnh thiếu niên một mình canh giữ nơi lăng mộ.

Đầu cúi xuống, đôi mắt khẽ nhắm, còn khoe miệng nở nụ cười thản nhiên.

Y bào trắng xám, phần phật bay trong gió lạnh, cơ hồ muốn dung nhập với trời đất mênh mông kia.

Dạ minh châu trong bóng tối tỏa ra ánh sáng, ánh sáng nhu hòa kia đảo qua nơi nhuyển tháp thấy rõ người nọ mào hơi nhú lại, có chút phác ra sự mệt mỏi.

Người muốn, rốt cuộc là cái gì?

Sự chấp nhất đến kì lạ này, thật sự làm cho người ta có loại cảm giác vô cùng quỷ bí.

Bất quá chỉ là một cái lăng mộ trầm lặng mà thôi, vì sao lại lộ ra biểu tình quyến luyến đến thế.

Bất quả nó chỉ là một tấm bia đá không sinh mệnh, vì sao lại gắt gao dựa sát đến thế, vậy mà lại làm cho người ta cảm thấy được đó là tất cả sinh mệnh của y, cũng chỉ vì nó mà tồn tại?

Người muốn cái gì?

Bông tuyết từng mảng từng mảng khẽ rơi xuống, theo gió lạnh xoay tròn như điệu múa mỹ lệ.

Diệu Đông hơi hơi ngẩng đầu, động tác này khiến cho sợi tóc hai bên khẽ rũ xuống nơi y bào trắng như tuyết, tựa như một đoá mào liên đang âm thầm nở rộ.

“Đại thúc nghĩ ta muốn cái gì?” Y nghiêng đầu, khoe miệng nở nụ cười yếu ớt, còn chưa kịp thấy đã vội biến mất, “Nếu là quà sinh thần, vàng bạc châu báu, lăng la tơ lụa, kì trân dị thạch. . . Cái cũng cũng tốt cả, chỉ cần người tặng, ta nhất định sẽ vui vẻ nhận lấy.”

“Đó là cái người thật sự muốn sao?” Thanh y nhân từ trên cao nhìn xuống, nơi đôi mắt sâu không đáy ẩn giấu một nỗi lo sợ hoang mang, “Người thật sự không muốn cái gì sao. . . đặc biệt một chút cũng không có sao?”

Thiếu niên cuối cùng cũng giấu đi nụ cười, y yên lặng nhìn Thanh y nhân không có biểu tình gì, trong đôi con người trong suốt, lại thủy chung không có thân ảnh người nọ.

“Ta nghĩ cái ta muốn, đã không còn rồi.” Y nhìn qua nơi khác, thản nhiên nói, “Đã tan biến, tìm cũng không thấy.”

Tóc đen thiếu niên trong gió tuyết nhẹ nhàng bay làm cho nhan sắc tái nhợt đến điểm lệ trở nên không giới hạn, Thanh y nhân trầm mặc chăm chú nhìn một lúc lâu, sau đó mở miệng hỏi:

“Là cái gì?”

Thiếu niên đứng bên không trả lời, hấn lại khôi phục lại vẻ chờ đợi như ban đầu, lẳng lặng nhắm lại đôi mắt, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thanh y nhân nhìn thấy rõ ràng Diêu Đông không muốn nói nữa, nhịn không được thở dài, hấn đèn gần từng bước, ở trước mặt thiếu niên ngồi xổm xuống.

“Nếu như không muốn trả lời cũng không sao. . .” Tay khê vuốt ve lại mái tóc bị gió thổi loạn của đứa nhỏ, Thanh y nhân chần chờ một chút, “. . .Như vậy ngày đó, ta sẽ cho người biết một bí mật.”

Diêu Đông quay đầu, trợn mắt nhìn hấn.

“Bí mật?”

“Đúng vậy, ” Thanh y nhân khẩu khí như là hạ quyết tâm, sau đó đem thiếu niên kéo vào trong lòng, cầm tựa vào cổ y, cúi đầu lặp lại, “Một bí mật.”

18. Chương 18

Đầu tháng mười hai ngày thứ năm, vị trí thái tử trên triều vẫn trống rỗng như trước.

Có lẽ tình huống như vậy mọi người đã nhìn quen rồi, cũng có lẽ do thiếu niên im lặng kia thật sự không được để mắt tới, hoặc là do sinh thần của Phủ Tử Dục đã đoạt hết mọi sự chú ý của mọi người. . . Tóm lại, trên mặt mọi người đều là vẻ vui mừng, không ai quan tâm vị thái tử có cùng một ngày sinh thần kia , trong lúc quan trọng này rốt cuộc đã tiêu thất nơi nào.

Thuận đế không yên lòng nghe người phía dưới nói chuyện, trong đầu không thể ngừng suy nghĩ đến cảnh tượng trong băng thiên tuyết địa, khóe môi Diêu Đông động ý cười thần nhiên.

Nụ cười ấm áp như vậy , lại không biết vì sao làm cho người khác có cảm giác bị thương, nóng lòng muốn làm cho y phải khóc ra .

Đột nhiên không còn tâm tình nghe những lời vô nghĩa kia, Thuận đế liền cho bãi triều sớm, sau đó một mình ngồi trên trăng kỉ ngáy người.

Muốn tiếp cận với đứa nhỏ kia, muốn đứa nhỏ kia nở nụ cười tinh thuần với hấn.

Suy nghĩ ấy như cỏ dại sinh trưởng mạnh mẽ trong đầu hấn, thế nên hiện giờ liền không thể thỏa mãn thân phận kì lạ kia cùng sự che đậy kia nữa.

Thuận đế đứng lên, phi thân về hướng hoàng lăng phía xa.

Thuận đế từng nghĩ, nếu Diêu Đông biết thân phận thực sự của “Đại thúc”, liệu sẽ có phản ứng như thế nào.

Là kinh ngạc, cao hứng, phẫn nộ, khổ sở hay chỉ là sự thờ ơ.

Thế nhưng trước đó lại chưa từng nghĩ tới, nghênh đón hấn lại là thân ảnh thiếu niên ngã trên lăng mộ.

Không khí tản ra nồng đậm mùi rượu, tuyết trên mặt đất hòa cùng mảnh vụn từ bình rượu, Diêu Đông gắt gao dựa sát vào tấm bia đá kia, nhắm mắt tựa như đang ngủ.

Thuận đế nhìn thấy thân thể y cuộn thành một đoàn, liền nhắm mắt hít thật sâu.

“Diêu Đông?”

Hắn vươn ngón trỏ dò xét hơi thở của thiếu niên, sau đó bé đứa nhỏ đang ngồi lên, một đường chạy như bay về phía tấm cung.

“Chuẩn bị nước ấm, ” không để ý tới thần tình khiếp sợ của nhóm cung tì thái giám, sắc mặt Thuận đế không chút thay đổi ra lệnh, “Mặt khác, mau đi thỉnh ngự y lại đây.”

Sau một trận người ngã ngựa đổ, nước ấm nhanh chóng được bưng lên, các cung nữ linh hoạt chuẩn bị thuốc giải rượu đi qua cởi áo Diêu Đông, Thuận Đế bỗng nhiên trừng mắt, âm thanh lạnh lùng nói: “Các người đều lui xuống đi.”

Sương mù trắng xóa trôi nổi trong không khí, tràn ngập cả phòng.

Thuận Đế ngồi bên cạnh Diêu Đông, nhìn thùy nham trầm mặc đang an an tĩnh tĩnh ngủ của y , sau đó vươn tay, đem quần áo trên người Diêu Đông từng kiện từng kiện cởi ra.

Kia một làn da tựa như tơ lụa tinh tế từ từ mở ra, trong hơi nước mờ mịt tản ra ánh sáng mê người. Ngón tay Thuận đế nhẹ nhàng chạm qua thắt lưng, bao lấy phần bụng khéo léo nửa ngày mới cưỡng chế dục hỏa nơi đáy lòng, đứng dậy bế thiếu niên lên.

Đi đến bên mộc dũng đã đổ đầy nước ấm, Thuận đế cẩn thận đặt đứa nhỏ vào, Diêu Đông bỗng nhiên ưm một tiếng, đưa tay ôm lấy cổ hắn .

“Diêu Đông?”

Môi thiếu niên gần sát nơi tai mình, hơi thở nhẹ nhàng phả nơi cổ, cảm giác nhột nhạt khiến Thuận đế có chút tâm viên ý mãn, hắn vỗ vỗ lưng Diêu Đông, nhẹ giọng dỗ dành: “Ngoan nào, mau tắm nước ấm tẩy trừ hàn khí.”

Hắn ôm lấy Diêu Đông kéo xuống, thiếu niên lại ôm chặt hơn, cổ họng phát ra một ít âm tiết ý vị nghe không rõ. Thuận đế tăng thêm lực, thế nhưng Diêu Đông vẫn không chịu buông tay, y cứ ôm lấy Thuận đế, cảm cũng bởi vì giấy dựa mà chà sát cổ người nọ.

Hơi thở Thuận đế phút chốc trở nên biến đổi, làm cho đôi mắt có chút thâm trầm. Áp không được dục hỏa trong lòng thiêu đốt, hắn thật muốn mạnh mẽ hôn xuống, Diêu Đông đột nhiên lại cúi đầu mơ hồ một câu: “Mẫu hậu. . .”

Thanh âm của y ngay tại bên tai Thuận đế thật nhẹ nhàng, mềm mại.

Thuận đế phút chốc dừng lại động tác, ôm chặt lấy thân mình Diêu Đông, trên mặt hiện lên một mặt thần sắc phức tạp.

“Mẫu hậu. . .”

“Mẫu hậu. . .”

Trong lúc mơ mang thiếu niên từng đợt từng đợt nhẹ giọng gọi, ngữ điệu trần trọc khàn khàn giữa tầng tầng lớp lớp sương mù, mang theo nồng đậm sự cô đơn cùng bất an.

“Con cái gì cũng nguyện ý làm. . . đừng bỏ lại con” Y mấp máy bờ môi, từ trong cổ họng tràn ra âm thanh “Ồ ồ” nức nở, giống như đang khóc ở trong mơ , “. . .đừng bỏ lại một mình con. . .”

Hầu kết Thuận đế trượt xuống , hắn lẳng lặng đứng đó, đôi con người càng trầm mặc bị che mờ bởi hơi nước, nhìn không ra một tia ánh sáng.

Trần ngự y run rẩy bước vào tấm cung để vương, bị hình ảnh quỷ dị trước mắt làm cho hoảng sợ.

Đế vương cao cao tại thượng ăn mặc chỉnh tề, ôm lấy thái tử điện hạ ngâm mình nơi dục dũng. Tóc đen hai người như thác đổ, từng lọn từng lọn quện vào nhau , dây dưa một chỗ, có vài sợi khoát lên bờ vai mảnh khảnh của thái tử tôn lên làn da tuyết trắng tạo nên một hình ảnh vừa yêu nhiên lại quyến rũ khó nói nên lời.

Thuận đế liếc mắt nhìn ngự y đang ngơ ngác nhìn chăm chăm Diêu Đông, hừ lạnh một tiếng. Hắn vung tay lên, huyền bào thêu bằng chỉ bạc liền bay qua bao lấy làn da thiếu niên

che lại kín kẽ, còn tiện thể bắn qua ngự y làm cho toàn thân gã dính bột nước.

Trần ngự y lau lại mặt, cúi người quỳ thỉnh an nói: “Vi thần tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Đứng lên đi,” Thuận đế chỉnh lại cho Diêu Đông gồi đầu lên bả vai để ngủ, Thuận đế vừa vuốt ve gò má y bằng ngón tay trở, vừa thấp giọng phân phó, “Tử Dương uống hơi nhiều, đi kê một chút thuốc tỉnh rượu đường dạ dày đi.”

Trần ngự y vội vàng thưa dạ, Thuận đế bỗng nhiên thu hồi ngón tay trên mặt Diêu Đông, sau đó nhìn chăm chăm đầu ngón tay của mình rồi từ từ nhú mày.

Trong góc đang đốt huân hương an thần ấm áp, theo ánh sáng mờ mịt qua khe hở của rèm cửa, ẩn vào hồ mao xa hoa trên ghế, thật thật ảo ảo thay đổi huyền ảo lại bị cảnh tượng kia làm cho quên lãng.

Giống như là mơ một giấc mộng thật dài a. . .

Ngón tay hơi hơi giật, Diêu Đông chậm rãi mở mắt.

Là mộng cái gì đây?

Đập vào mắt chính là màn giường xa lạ, ngồi dậy, trong đầu một mảnh mờ mịt.

Cả thế giới đều như bị một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trở nên nhuốm đỏ, nhan sắc sáng ngời chói mắt kia, có lẽ là cái hoàng hôn từng chờ mong kia chăng. . .

Trong phòng một chút gió cũng không có, trên đỉnh đầu tua cờ lại chậm rãi lay động, Diêu Đông ngơ ngác nhìn ra ngoài một hồi lâu, đột nhiên đầu đau đến muốn nứt ra.

Kiểm không được tiếng rên rỉ từ giường đi xuống, Phúc công công canh giữ bên ngoài khẽ kinh ngạc, cất cao âm điệu hỏi: “Điện hạ đã tỉnh rồi sao?”

Tiếng rên rỉ trầm thấp khẽ dừng, Phúc công công đợi một hồi, người trong mạn giường vén lên rèm che, lộ ra đôi mắt tựa sương mù mờ mịt.

“Điện hạ chắc là rất đau đầu đúng không?” Phúc công công vội vàng đi lên, những nếp nhăn trên khuôn mặt xô lại tựa như một đóa hoa, “Hoàng thượng đã chuẩn bị canh giải rượu cho ngài, uống xong đảm bảo sẽ thoải mái.”

Nhìn chén thuốc tỏa ra khói trắng trước mặt, Diêu Đông nhú mày tựa hồ còn chưa tỉnh cơn say rượu.

“Hoàng thượng dặn dò khi ngài tỉnh liền cho ngài uống,” trên mặt Phúc ý cười càng sâu, đôi mắt nhỏ híp lại đến không còn thấy gì, “Bây giờ vẫn còn nóng hổi, điện hạ mau uống đi. . .”

Chén thuốc trước mặt lại gần thêm một chút, Diêu Đông nhìn chăm chăm Phúc công công mở miệng, hoảng hốt một hồi mới đưa tay tiếp nhận.

“Nơi này là chỗ nào vậy?” Cau mày đem thuốc uống, sau đó trả lại bát không cho Phúc công công, Diêu Đông đứng dậy xuống giường, y đi vài bước về phía trước, sau đó dừng lại, cúi đầu nhìn vạt áo kéo dài trên mặt đất gần người, “. . . Quần áo của ta đâu?”

“Quần áo điện hạ bị dơ rồi, ” Phúc công công ân cần trả lời, “Quần áo ngài đang mặc trên người là của hoàng thượng, đây là tẩm cung của hoàng thượng.”

Diêu Đông kéo lại phần áo ở bả vai vì áo quá lớn làm rơi xuống, nhẹ nhàng mà ừm một tiếng.

“Hoàng thượng đã cho người làm quần áo mới, thời tiết lạnh, lão nô trước hầu hạ điện hạ thay quần áo. . .” Phúc công công nói xong tiến đến, Diêu Đông theo bản năng lui lại, trên mặt có chút ngưng ngừng.

“Đặt ở nơi đó đi, ” y nói, “Ta đã quen tự mình làm. . . Còn có, phiền người chờ ở bên ngoài. . .”

Phúc công công một tiếng đáp lời liền đi ra ngoài, bức rèm ngoài cửa đã bị vén lên lại buông xuống, lay động tạo tiếng kêu xoàn xoạt. Diêu Đông lẳng lặng nghe chúng trong một lát, sau đó mới quay đầu lại, nhìn mở quần áo đang đặt trên long sần.

19. Chương 19

Lúc Thuận để trở về, liền thấy Diểu Đông đang cúi đầu nghịch đai lưng của mình. Tóc của y thả xuống không bó buộc, linh loạn từ đầu vai chảy xuống dưới, che khuất một nửa khuôn mặt.

“Quần áo của ngươi vừa không?” Thuận để đi qua, đưa tay nhẹ nhàng vén mái tóc của y ra sau tai. Diểu Đông ngẩng đầu, lập tức đắm vào ánh mắt ôn nhu như nước của người nọ, động tác trên tay không khỏi dừng một chút.

Thuận để cười cười, vươn tay giúp y thắt lại nút kết bên hông, sau đó lui ra đằng sau trên dưới đánh giá nhìn, sau đó vừa lòng gật đầu.

“Rất hợp với vóc dáng của ngươi.”

Quần áo mới chất liệu tốt, thợ may lại khéo tay thế nên cực kỳ tinh xảo, nền áo là màu trắng như tuyết, trên đó điểm xuyên chút hoa văn, có nơi thì phức tạp, có nơi thì giản khiết, vạt áo chỗ cổ tay thêu những mạch trúc, vô cùng đơn giản nhưng lại đầy thanh lịch trang nhã.

“Đợi lát nữa ngươi muốn ở chỗ này dùng bữa hay chỗ khác?”

Diểu Đông ở trước gương ngẩng ngốc nhìn một một đầu tóc dài của mình, Thuận để đứng ở một bên nhìn một lát, sau đó đi qua lấy lược trong tay y.

“Thính Tuyết Hiên? Lạc Mai Trì? Hoặc là Huyền Nguyệt Đình. . .” Hắn vừa nói vừa chải lọn tóc hai bên má Diểu Đông ra phía sau, buộc thành một búi nhỏ, dùng tử ngọc cố định, “Hay là thôi đi, bên ngoài rất lạnh. . .”

“Phụ hoàng.” Diểu Đông cắt đứt lời hắn.

“Hử?”

“Thần ngủ bao lâu rồi?”

“Suốt một ngày, ” Thuận để khước miệng cong lên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ xuống trán Diểu Đông, cười nói, “Đúng là con ma men mà.”

Không khí trong phòng thoang thoang mùi hương kỳ quái, tựa hồ có điểm quen thuộc, lại tựa hồ hoàn toàn xa lạ, làm Diểu Đông hoảng hốt một trận, sau đó ngậy người mà dạ một tiếng.

“Đi lâu như vậy, ” y xoay người, nơi cửa sổ khép hờ, gió bắc mang theo cơn lạnh vù vù tiến vào, làm cho những lọn tóc trên trán trở nên rối loạn, “Người trong Thiên Trần Cung có lẽ sẽ lo lắng. . .”

“Sẽ không đâu, ” Thuận để đi đến phía sau y, hai tay chạm lên bờ vai y, đóng cửa sổ lại, “Ta đã phái người đến Thiên Trần Cung, báo cho bọn họ ngươi sẽ ở lại tới tận niên.”

“Ở lại tới tận niên?” Diểu Đông quay đầu nhìn hắn, kinh ngạc nói, “Vì sao?”

“Ngày mừng một người phải lấy thân phận Tả sử để cử hành nghi thức tế thiên,” Thuận Để như có như không vỗ về nghịch tóc của y, miễn cưỡng nói, “Mấy ngày nay ngươi ở chỗ này làm quen một chút nghi thức, miễn cho đến lúc đó lại phạm lỗi.”

“Vì sao lại đột nhiên. . .” Diểu Đông nhăn mày, “Vị trí Tả sử không phải do Nhị hoàng đệ đảm nhiệm sao?”

“Tử Dương có vẻ như không tình nguyện thì phải?” Thuận để dựa sát vào mặt hắn, khước miệng hạ xuống, “Vị trí đó là chỗ rất gần phụ hoàng, Tử Dương có phải không muốn đứng kế bên phụ hoàng ngươi đứng không?”

Tuy rằng trên mặt bày ra biểu tình đùa giỡn thế nhưng sâu trong mắt người kia lại không phải là biểu tình ấy, trong con ngươi sâu thăm thẳm âm thầm lóe sáng, nhìn qua lạnh như băng, làm cho người ta không khỏi rét run.

Diệu Đông mím môi, cuối cùng vẫn đem lời cự tuyệt trong lòng nuốt vào cổ họng.

Lễ tế thiên dịp năm mới là sự kiện lớn cực kỳ long trọng, bởi vậy nghi thức đủ loại kiểu dáng, đủ loại quy củ lại vô cùng phức tạp khiến người khác đau đầu, vì thế Thuận để đặc biệt cho phép Diệu Đông không cần vào triều sớm, chỉ cần toàn tâm toàn ý ở trong cung học tập lễ nghi thật tốt. Đường nhiên, việc này bên trong còn ẩn chứa một chút tâm tư của hắn mà người ngoài không thể biết.

“... Các bước đều là trình tự như thế, chân trái bước nhỏ một chút, chân phải đi nhanh. ... Sau đó đến chỗ này toàn người, mỗi cái lạy chín mươi chín cái. ... Đợi cho đến trung tâm, liền dùng lực đem kim vũ bắn lên trời, bắn càng xa càng tốt. ...”

Khi nào cất bước, khi nào thì xoay người, khi nào thì quỳ lạy, khi nào xuống tưng, những chuyện vụn vặt kia đều phải chú ý, nếu ở nghi thức hiến tế xảy ra sai lầm, người sẽ nơm nớp lo sợ, e sẽ chọc giận thiên uy.

Tuyệt lễ thiên tình, sau giờ Ngọ mới có một chút ánh nắng mặt trời, Diệu Đông chạy đến ngoại viện, dựa theo lời chỉ dẫn của lão thái giám, một lần lại một lần làm trôi chảy nghi thức hiến tế.

“... Cuối cùng là bên phải bên trái cùng nâng kì thiên vũ, chờ hoàng thượng đi qua, nghi thức liền hoàn tất. ...”

Diệu Đông theo lời lão thái giám cúi thấp lưng, sau đó liền xoay tròn, hoàn thành nghi thức cuối cùng. Đứng tại chỗ khiến cho đầu óc đang mê muội tỉnh lại, lúc Diệu Đông ngẩng đầu lên, đã thấy đại thừa tướng Trang Quý lăng lăng đứng ở ngoại viện, cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi.

“Thái tử điện hạ.”

Trang Quý xa cách hành lễ, Diệu Đông gật đầu, hàn huyền hỏi: “Trang đại nhân tới tìm phụ hoàng?”

“Vâng.”

Ngọc diện thừa tướng thanh nhẹ lên tiếng đáp, Diệu Đông quay đầu lại, hướng lão thái giám phân phó: “Giúp thừa tướng đi thông báo một tiếng đi.”

Lão thái giám vội vàng vàng đi, Diệu Đông nhìn thấy Trang Quý đang do dự, nói: “Phụ hoàng đang ở cùng lễ bộ thương thư bàn việc, Trang đại nhân có muốn ngồi xuống chờ một chút?”

Trang Quý gật gật đầu, theo lời đi tới ngồi xuống, Diệu Đông lấy cho hắn chén trà, rồi lấy thêm cho mình một chén, sau đó cũng ngồi xuống ở phía bên kia.

“Thần phải chúc mừng điện hạ rồi.”

Trang Quý tư thái tao nhã mà nhấp trà, đôi mày như vẽ hơi hơi nhướng lên, ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng ngoại trừ nghe có vẻ ngạo nghễ, dường như còn ẩn chút ý tứ khác.

Khác ở đây— làm cho người khác không thoải mái.

Diệu Đông cúi đầu nhìn hơi nước lượn lờ trong chén từ từ thoát ra, cũng không nói gì.

Trang Quý tựa hồ với loại đối thoại trầm mặc này có lẽ đã tập mãi thành quen, hắn không chút để ý Diệu Đông nhìn một cái, lại tiếp tục nói: “Hoàng thượng hiện tại thể nhưng lại coi trọng điện hạ, là phúc của điện hạ a.”

“Trang đại nhân cảm thấy kì quái không?” Trầm mặc trong chốc lát, Diệu Đông buông chén trà, “Kỳ thật phụ hoàng bỗng nhiên thân cận ta, ta cũng cảm thấy kì quái.” Y đứng lên, đưa lưng về phía Trang Quý tiến lên vài bước, sau đó dừng lại, thần nhiên nói, “Trang đại nhân có chỗ nào không rõ cứ trực tiếp đến hỏi phụ hoàng, không cần phải quanh co vòng vèo như vậy để thử ta, bởi vì ta cũng không thể hiểu được.”

Trang Quý bưng chén trà ngừng ở giữa không trung, trong mắt hiện lên một mặt kinh dị.

Cư nhiên. ...

Trong viện Diệu Đông coi như không có ai tiếp tục luyện tập kì thiên vũ cho buổi hiến tế, nơi Trang Quý đứng nhìn thấy một góc của khuôn mặt bạch ngọc kia bỗng hiện lên mặt cười trêu chọc.

Đối với những lời khiêu khích châm chọc của người khác luôn luôn chỉ biết trầm mặc mà chịu đựng của thái tử kia thể nhưng lại nói ra như vậy, thật sự rất thú vị.

Là do Thuận để quá chiều chuộng sao?

Vạt áo trắng muốt tung bay giữ không trung tựa như một ngọn lửa trắng đang bùng cháy, Trang Quý nhìn thấy trên trán Diêu Đông thăm ra một chút mồ hôi, đôi mắt đào hòa của hắn hơi khép lại, sau đó dời đi chỗ khác.

Chò dù hiện tại được coi trọng thì đã là cái gì? Khi đàn áp hành động của Tần Tự Sơn, Thuận để kia có từng nghĩ người kia là người thân của y, là người thân cận cuối cùng còn trụ được của thái tử điện hạ mà thoáng nường tay chẳng?

Không có phải không?

Hoàn toàn không có.

Công công đi thông báo từ xa xa mà vội vàng đi tới bên này, Trang Quý nhẹ phẩy vạt áo không vướng chút bụi bẩn, chậm rãi đứng lên.

Trong lòng để vương, quan trọng nhất mãi mãi vẫn là đại cục.

Đối với kết cục nhất định phải thảm đạm kia, hiện tại sung ái, có lẽ so với vui mừng, bi thương càng nhiều hơn một chút.

Đưa mắt liếc nhìn thiếu niên vẫn còn đang chăm chú múa, Trang Quý giương lên nụ cười không rõ cảm tình, xoay người rời đi.

20. Chương 20

Thoáng cái đã đến ngày Trừ Tịch, cả hoàng cung ngập tràn trong màu đỏ của đèn ***g, nhìn qua nơi nơi đều là không khí vui mừng.

Mở tiệc mừng giao thừa chính là lễ thường khi giao thừa tới, thông thường đều là ở ngự hoa viên làm một sân khấu kịch thật lớn, ngoài cung sẽ tỉ mỉ lựa chọn kép hát để biểu diễn mấy tiết mục ăn mừng, mọi người ngoài cung cũng ngừng buôn bán để dành thời gian này nghỉ ngơi uống rượu trò chuyện.

Giắt ở lưng chừng là cây cầu nhỏ được ánh nến ấm áp soi bóng dưới dòng chảy, trên mặt nước vẽ ra một mảng lấp lánh ánh vàng. Trong bóng đêm thăm thẳm, sự huyền ảo của mọi người có lẽ không ảnh hưởng đến nơi đây, xa xa âm thanh ồn ào náo động dần dần tan đi, tầng tầng lớp lớp che đi tiếng hát của kép đào vừa cất lên kéo dài một cách uyển chuyển mềm mại.

Diêu Đông ngồi xuống gần chỗ nước chảy qua, cúi đầu toàn tâm toàn ý cảm trong tay mảnh giấy ước nguyện hình con hạc.

“Tử Dương luôn tìm chỗ giống vậy,” bỏ qua những lời nịnh nọt bên tai, qua thông báo của ám vệ, Thuận để dễ dàng tìm được thân ảnh thiếu niên, “Trốn ở chỗ này sao, thật là thanh tĩnh.”

Diêu Đông không yên lòng ừm một tiếng, cẩn thận mở cánh con hạc ra.

Dựa theo quy củ khi sắp kết thúc năm cũ bước sang năm mới, ngoài tiếng của mọi người bắt đầu trở nên sôi nổi hơn, Diêu Đông còn nghe thấy nơi khúc cong ở thượng du sông là tiếng âm thanh huyền ảo, hơi hơi nâng mắt nhìn.

“Đã sắp bắn pháo bông a. . .”

Trên mặt nước u tối đang lẳng lặng chảy chọt lóe những ánh sáng rực rỡ, tiếp theo là tiếng người nọ thở dài phiêu đảng nơi xa xa, ánh sáng tạo thành hình dóa hoa nhỏ.

“Tử Dương có ước nguyện vọng gì lúc tân niên không?”

“Ước rồi.” Diều Đông đem con hạc bỏ vào hoa đăng, rồi thật cẩn thận đốt ngọn nến trên đó, sau đó nhẹ nhàng đặt trên mặt nước.

“Ước nguyện vọng gì vậy?” Thuận để nhìn thấy động tác cẩn thận của Diều Đông, khoe miệng khẽ nhếch một chút.

“A,” màn nước khẽ gợn, mỗi một ánh nến đều mang một chút hi vọng, Diều Đông nghiêng đầu nhìn thấy hoa đăng của mình đang dần trôi xa, cuối cùng biến mất vào một mảng ánh lửa, y đứng lên, quay đầu nhìn Thuận để nói, “Ước nguyện đạt được, nói ra sẽ không linh.”

“Thật không. . .” Đuôi lông mày Thuận để khẽ nhướng lên, ngón tay ở góc độ thiếu niên không nhìn thấy phẩy lên một cái.

Mười hai tiếng chuông vang lên báo năm mới, âm thanh pháo hoa nổ rộ từ bốn phương tám hướng vỡ tung, vang vọng cả không trung.

Những màu sắc rực rỡ ngưng tụ rồi lướt nhanh nơi phía chân trời, ánh sáng từ hỏa diễm di chuyển phát lên liên tục nơi cung điện mang theo mùi tinh diêm, thoang thoảng bao quanh mang chút âm trầm nặng nề.

“Phóng hoa đăng lần này là bút tích của Thiên Cơ đại sư, ” Thuận để theo tầm mắt của Diều Đông nhìn màn trời, trong đôi mắt sâu thẳm kia chiếu rọi hỏa diễm đang trôi, mang cho người một loại lỗi giác rạng rỡ sáng lên, “Tử Dương cảm thấy nó đẹp không?”

“Đẹp sao. . .” Diều Đông mờ mịt lặp lại một lần nữa, ngữ điệu nhợt nhạt tựa như bị cảnh đẹp rực rỡ này đoạt đi thần trí, “Giống như sao băng. . .” Y thì thào đáp.

Giống như sao băng, tất cả đều xinh đẹp và cao ngạo trong nháy mắt cháy sáng rồi vụt tắt, chúng nó chỉ có một lần duy nhất lưu lại, bất quá chỉ là một vệt sáng chợt lóe rồi lướt qua, ảm đảm cùng xấu xí như vết sẹo.

Một buổi đêm tưởng chừng như đã quên , ngoài cửa sổ pháo bông hoa mỹ tỏa hào quang chiếu sáng cả vùng chân trời, đủ mọi màu sắc xuyên thấu mơ hồ không rõ qua song cửa thủy tinh, lướt qua khuôn mặt bị che lấp bởi lớp trang điểm dày của nàng , đan vào nhau tạo thành một mảnh kì quái, phá cảnh tượng tan thành những mảnh nhỏ.

“Diều Đông, ” nàng nói— ” hóa ra mày , một chút tác dụng cũng không có.”

Thiếu niên ngẩng mặt, yên lặng nhìn một mảnh náo nhiệt trên trời, khẽ thở, tựa hồ làn khói lửa tràn ra kia trong nháy mắt vô thanh vô tức sẽ biến mất.

Thuận để nhăn mày, nhẹ nhàng gọi: “Tử Dương?”

“. . . Dạ?” lúc Diều Đông nghi hoặc quay đầu lại, trên bầu trời phía Tây Nam đột nhiên chợt sáng như ban ngày.

Pháo bông mừng thịnh yến đã đến, những chùm pháo bông như những đóa hoa lớn xanh vàng tím bạc lần lượt nổ rộ, tất cả sự hoa mỹ tinh xảo này theo lưu quang trút xuống một cách bất chấp, trầm trọng đến làm người khác không thở nổi.

Vẫn chăm chú nhìn vào Diều Đông Thuận để phát hiện trong mắt thiếu niên hiện lên một mặt ánh sáng vút qua, đồng thời trên mặt lộ ra biểu tình kì lạ, khó có thể hình dung nó là gì.

Tựa hồ có điểm kinh ngạc lại mang chút tuyệt vọng, còn kèm theo một chút lo lắng khó hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không vui trước đây.

Sau đó vẻ mặt này trong nháy mắt bị lo lắng thay thế, Diều Đông nhíu chặt mày, nhắc khinh công vội bay về phía tây nam.

Một góc nơi hoàng cung, Phủ Tử Dục đang đấu cùng một tên thích khách che mặt, ngân quang lạnh lẽo tỏa ra khi vùng nhuyễn kiếm, một đường một nhất đều mang theo sự tàn khốc, muốn đem sinh mạng hiểm độc chém thành hai nửa.

Khi Diều Đông dùng hết toàn lực đuổi tới, thanh kiếm trong tay Phủ Tử Dục đã không thể chống đỡ được vang một tiếng “keng” rơi xuống, thích khách kia nhắm đúng thời cơ, kiếm phong lạnh như băng không lưu tình hướng trái tim hắn ta .

Kiểm quang gào thét hỗn loạn , trong nháy mắt Phủ Tử Dục tựa hồ nghe được tiếng cười mỉa mai của tử thần, hắn thoáng bừng tỉnh, ngay sau đó liền thấy một người gục trên mặt đất.

Chính bản thân hắn gất gao ghé vào trên người nạn nhân được hương vị quen thuộc trong trí nhớ, đó là loại hương thơm trầm thấp, không thể dùng ngôn ngữ để hình dung giống các loại mùi thơm khác- giống ánh mặt trời, so với ánh mặt trời thế nhưng lại mang chút trong trẻo, bên cạnh đó còn cả sự lạnh lùng, giống hoa mai vàng tươi mới, lại tựa ngọc lan, nhưng so với ngọc lan lại càng thuần khiết hơn, giống thanh trúc thế nhưng so với thanh trúc lại càng thêm tinh tế tỉ mỉ.

Phủ Tử Dục ngẩng đầu, muốn khẽ nhìn gương mặt người trong mộng ngay khi ngủ cũng quấy nhiễu giấc mộng, nhưng xuyên qua làn tóc đang bị gió lạnh thổi của Diều Đông, hắn lại nhìn thấy ánh mắt bối rối của thích khách, trong tay gã là lợi kiếm đã thẳng tắp đâm tới.

Diều Đông nghe thấy tiếng thấy Phủ Tử Dục hét to một tiếng “Tử Dương –” tưởng chừng như từ ***g ngực phát ra đến tận tâm liệt phế , kèm thêm sự run rẩy của bản thân. Rải rác trong không khí là sự hoảng sợ đến áp lực cùng lo lắng khiến hắn thoáng có chút nghi hoặc, im lặng nhắm mắt lại, chờ đợi sự đau đớn chậm chậm tiến đến.

Phía sau truyền đến thanh âm va chạm của kim loại, Diều Đông quay đầu lại nhìn, trên không trung trắng lạnh tựa nước, chính là bóng Thuận để không lộ biểu tình thế nhưng tản ra sát khí khiến kẻ khác run sợ.

Thân thể thích khách ngã trên mặt đất phát ra tiếng vang nặng nề, hô hấp của Diều Đông tựa như bị kiềm hãm, dùng hết toàn lực hô to: “Không được!!”

Kiểm phong trong tay Thuận để khó khăn lắm mới dừng lại trên cổ thích khách, hắn quay đầu lại, nhìn không ra biểu tình dưới ánh trăng u ám đến đáng sợ.

“Không được . . .” Diều Đông chống lại ánh mắt lạnh như băng của Thuận để, hầu hết không tự chủ được trượt một chút, “Y là Phủ Tử Hành, ” y dừng một chút, nói tiếp, “Là đứa con thứ ba của người.”

Thuận để sử dụng đầu kiếm đẩy ra khăn che mặt của thích khách, khăn che mặt trượt xuống, hiện ra khuôn mặt tái nhợt mang theo bí mật không thể tin được.

“Hóa ra người biết. . .” Người nạn nhân lặng lẽ nhìn Diều Đông, trên mặt hiện ra một tia hoảng hốt, Thuận để nhíu mày, nhìn Trang Quý không nói lời nào đang đứng bên cạnh phân phó: “Phải vài người canh giữ bên ngoài, đừng để cho bất cứ kẻ nào tiếp cận.”

Trang Quý đáp “Tuân chỉ”, liền xoay người rời đi, tầm mắt tựa có tựa không trên người Diều Đông nghiền ngẫm một chút.

“ . . . Vì sao không thể giết hắn!?”

Lúc Trang Quý trở lại, xa xa chợt nghe tiếng Lưu Quân lạnh lẽo mà sắc nhọn chất vấn.

“Vì sao không thể giết hắn! ? Mẫu thân ta vô duyên vô cớ bị hại chết!? Tổng gia một trăm ba mươi mạng người phải tính như thế nào!? Tiệp nhân Tần thị kia hại cả nhà mẫu thân ta bị diệt môn. . . ” trong mắt Lưu Quân hiện lên tia hung ác, ngữ điệu bởi vì cảm giác được sự phản bội mà lộ rõ sự phẫn nộ , “Chẳng lẽ ta không thể giết con của ả tiệp nhân kia báo thù cho chúng ta?”

“Người đã đáp ứng ta trước khi Tần Tự Sơn rơi đài sẽ không động tới Phủ Tử Dục.”

Gió lạnh thổi qua mang theo một chút đau đớn đến tận xương tủy, ngón tay Diều Đông co rúm lại, y yên lặng nhắm mắt suy nghĩ, ngữ khí đậm nhạt tựa hồ sẽ bị cơn gió kia thổi đi.

“Đúng vậy, ta đã đáp ứng” Lưu Quân cười lạnh một tiếng, đối với cơ này của Diều Đông không cho là đúng, “Nhưng người cho là hiện tại cách lúc Tần Tự Sơn rơi đài còn xa sao?”

“Không xa. . .” Trầm mặc một trận, Diều Đông mở miệng nói, “Chỉ là, người không thể giết Phủ Tử Dục.”

“Vì sao ?”

“Bởi vì hần không phải là đứa con của Tần thị.” Diểu Đông ngẩng đầu, đôi mắt màu ngọc lưu ly im lặng nhìn về phía Lưu Quân, rồi lại như xuyên qua Lưu Quân, nhìn về phía hư vô mờ mịt của thế giới này.

Đột nhiên trong không trung một chút âm thanh đều dường như biến mất, ánh trăng mỏng manh rơi rớt, làm cho ngữ khí kinh đậm của hần thêm chút kì ảo dường như không thuộc trần thế này, nghe không ra một tia cảm giác chân thật.

“Đứa con của Tần thị, chính là ta, ” y nói, “Người mà người muốn giết, cũng chính là ta.”

21. Chương 21

Kì thật, cũng không quan trọng

Lưu Quân nói: “Người gạt ta, ” khóe miệng của hần khẽ giật, lộ ra tươi cười vắn vẹo một cách kì dị, “Người nói dối, ta mới không tin. . .”

“Là thật,” Diểu Đông mở mắt, thản nhiên nói, “Ta cùng Phủ Tử Dục lúc mới hạ sinh đã bị tráo đổi, kì thật hần mới chính là đứa con của Chu hoàng hậu, còn ta mới là đứa con của Tần quý phi, sự thật chính là như vậy.”

“Ta không tin!” Lưu Quân hô to, “Loại chuyện này sao có thể xảy ra!? Chẳng lẽ hoàng tử bị tráo đổi không bị người nào phát hiện? Chuyện này thật hoang đường!”

“Là chính phụ hoàng tự mình đổi, ” Diểu Đông mím môi, tạm dừng trong chốc lát, còn nói, “Người có thể hỏi phụ hoàng. . . Hoặc là Trang thừa tướng, hần lúc ấy cũng ở đó.”

Lưu Quân nhìn về phía Thuận đế, chỉ thấy Thuận đế vẫn chăm chăm nhìn Diểu Đông, trong đôi mắt thâm trầm kia cuộn cuộn tình tự khó hiểu, kẻ khác nhìn qua liền sờn gai óc. Lưu Quân lại liếc mắt nhìn Trang Quý , Trang Quý bên kia cũng không có phản ứng gì, vẻ mặt vẫn như cũ vẫn đậm phong khinh, đối với ánh mắt của Lưu Quân thì bối rối một chút, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn Diểu Đông.

“Người gạt người thôi. . .”

Lưu Quân trước sau vẫn không muốn tin, mà Diểu Đông cũng đã mệt mỏi.

“Người vì che chở cho Phủ Tử Dục mà ngay cả lời nói dối này cũng có thể bày ra. . . Nếu người thực là người Tần thị, sao lại cùng ta hợp tác đối phó Tần Tự Sơn? Nhất định là gạt người. . .”

Gió thổi lá cây tạo nên âm thanh xào xạc, Diểu Đông ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên màn trời tối đen, đột nhiên nở nụ cười.

“Vô Xá?” Hần kêu, “Người đã đến rồi sao?”

Ánh sáng ảm đạm từ ngọn nến soi xuống cây cối phát ra âm thanh rơi xuống nho nhỏ, tựa như ản dẫu bóng quỷ lập lòe, Vô Xá từ đó bay ra, ánh trăng lạnh lẽo dát một thân.

“Đi lấy thuốc tẩy trang đến đây.” Diểu Đông nói.

Vô Xá trầm mặc không trả lời , hần lẳng lặng nhìn Diểu Đông, sâu trong đôi mắt kia tựa như mang chút ưu thương. Yên lặng trong chốc lát, Vô Xá bỗng nhiên xoay người rời đi, tựa như lúc đến, yên lặng không một tiếng động.

Có đôi khi Diểu Đông hoài nghi chính mình thật sự có tồn tại trên thế giới này hay không.

Có lẽ ngày mai thời tiết sẽ rất đẹp, trên bầu trời không biết từ khi nào xuất hiện hai ngôi sao nhỏ, chiếu vào mặt nước thuốc trong suốt đọng trong chậu đồng, phát ra tia sáng nhàn nhạt.

Diều Đông nhìn thấy chúng nó liền một trận ngơ ngác, sau đó dùng ngón tay khiến vàng sáng màu bạc kia bị khuấy trộn.

“Trước khi Phủ Tử Dục sinh, lúc Thuận để đăng cơ không lâu, mẫu hậu từng có một đứa con.”

Diều Đông vừa nói, vừa dùng khăn nhúng nước thuốc rồi lau lớp phấn phủ trên mặt.

“Sau đứa bé kia lại bị quyền thế khuynh thiên của Tần Tự Sơn hại chết, Thuận để tuy rằng tức giận, nhưng đành chịu.”

Thế nhưng có đôi khi lại nghĩ, trên thế giới này, có thật sự là bản thân mình hay không?

“Sau đó mẫu hậu cùng Tần quý phi đồng thời có thai, dựa trên vết xe đổ, Thuận để nghĩ ra cách bảo hộ đứa con trai trưởng này.”

Ngữ điệu bình tĩnh kể lại chuyện cũ năm xưa của mình, giống như có tìm thế nào, cũng tìm không được bóng dáng của chính mình.

“Người có biết thụy vân thiên lý, ngân long quán thân trong truyền thuyết không?”

Có đôi khi quay đầu nhìn lại con đường kia.

Có đôi khi trong mơ bừng tỉnh.

Cây cối đình đài lầu các ở cạnh mình đột nhiên trở nên hoàn toàn thay đổi, xa lạ đến mức làm người ta sợ hãi.

Tại nơi kia vội vàng đi qua đám người chưa từng quen biết, phải nhìn đằng trước, ngó đằng sau. Cúi đầu, dựa vào mặt gương của nước trong chậu đồng tìm kiếm, liệu có tìm được gương mặt chân chính của mình?

“Kỳ thật chỉ là một loại hiện tượng thiên văn đặc thù, cũng không giống với lời truyền tụng của bọn họ, là vậy rồng hạ xuống trên người đứa con cả tượng trưng cho ấn ký bất phàm.”

“Ấn ký kia, là vì phụ hoàng muốn che dấu gián điệp, trên vai ta khắc xuống.”

“Phụ hoàng là hận Tần gia, có lẽ vì mất đi đứa con đầu lòng, có lẽ cũng vì cái gì đó, ta không rõ. Trang thừa tướng có hỏi: Vì sao không trực tiếp giết đứa nhỏ này, chấm dứt hậu hoạn?, phụ hoàng trả lời: Trẫm không giết nó, trẫm sẽ để cho Tần gia tự mình giết nó.”

Cổ lẽ sự tồn tại của chính mình đối với thế giới này mà nói, thật ra chỉ là một loại yêu quái.

Nhưng mà ai sẽ sợ hãi? Con người bình thường? Tại sao vẫn không nhìn thấy bóng dáng của mình? Có người nào có thể trả lời hay không?

Cảm giác tồn tại, chỉ có trong đôi mắt trên khuôn mặt nữ nhân kia mới có thể tìm được, người kia một tiếng gọi “Tử Dương”, giống như ở thế giới kia, khuôn mặt tươi cười thốt ra một tiếng gọi “Diều Đông”.

“Phủ Tử Dục bị Tần quý phi coi là con thân sinh nuôi nấng, dưới sự bảo vệ của Tần gia có thể bình yên vô sự,” Diều Đông buông khăn, ngẩng đầu lên, “Mà ta, đã đáp ứng với mẫu hậu, vì nàng bảo hộ Phủ Tử Dục cả đời bình an.”

Cả đời có thể là bao lâu?

Người có năng lực giúp ta bao lâu?

Mẫu hậu, lưu lại một mình ta trên đời này, có đôi khi ta sợ bị lạc mất mục tiêu nàng đặt cho ta.

Dưới ánh trăng là thiếu niên xinh đẹp đoạt lòng người, nó là sự hòa trộn giữa sự thơ ngây không nhiễm bụi trần cùng diễm lệ dày đặc của sự trưởng thành, một loại khí chất tinh tế.

“Nhìn thấy khuôn mặt này, người hẳn là tin tưởng ta chính là đứa con của Tần quý phi phải không?”

Khuôn mặt tinh xảo kia, có năm phần đường nét xinh đẹp của Tần quý phi, mặc cho ai cũng không thể nhìn lầm. Lưu Quân sắc mặt chỉ một chốc đã trở nên tái nhợt, hẳn chết đứng nhìn chằm chằm gương mặt của Diều Đông, tựa như nhìn chằm chằm một con rắn độc.

“Người gạt ta, ” giọng nói hần xốt xa nói, “Người đã sớm biết hết thấy, nhưng vẫn gạt ta.”

Diệu Đông trầm mặc trong chốc lát, đôi lông mi khẽ rũ, nói: “Ta từng nói qua, có lẽ một ngày nào đó, người sẽ hối hận vì đã biết ta.”

Đó là ngày nào ? Tại lúc nào? Có thể là lúc Diệu Đông nhúu mày nhẹ nhàng bằng bó miệng vết thương cho hần đi, có thể là lúc đó Diệu Đông tâm huyết dâng trào ở bên miệng vết thương hần thối nhẹ, trẻ con mà nói: “Đau đến mau bay đi.” Lưu Quân đột nhiên ôm chặt lấy Diệu Đông, thanh âm run rẩy hỏi: “Ta có thể gọi người là ca ca không?” Sau đó Diệu Đông trầm mặt một lát, cười trả lời: “Ta chỉ sợ có một ngày, người sẽ hối hận .”

“Lúc nói câu kia, trong lòng người thầm cười nhạo ta ngu ngốc đúng không?” Lưu Quân giấu cợt một tiếng, trong mắt không thể không che giấu hận ý, “Nhìn thấy ta vừa nói báo thù, vừa một bên ý lại người như vậy, coi ta giống như một con khỉ bị người đùa giỡn xoay quanh, người rất vui vẻ đúng không?”

Vui vẻ sao? Diệu Đông khẽ búng tỉnh tỉnh thần.

Lúc được vây trong cái ôm kia, nghe lời nói “Có thể gọi người là ca ca không?”, quả thật có chút vui vẻ, chỉ là lý do này khác với vui vẻ mà Lưu Quân vừa nói, liệu giải thích như vậy, người có tin tưởng không?

“Rõ ràng biết người mà ta muốn giết là chính mình, còn giả mù sa mưa nói cái gì có thể giúp ta đối phó Tần gia, giả mù sa mưa thân cận ta, người có ý đồ gì ?”

“Lưu Quân!” Vô Xá không thể nhịn được nữa hét lớn một tiếng, Lưu Quân lại ngoảnh mặt làm ngơ.

“Ý đồ gì vậy? Đúng vậy, ta chính là đồ đệ của được vương, người nghĩ muốn lấy trong tay ta viên Duệ thảo phải không? Cái kia dù sao cũng là thánh phẩm. . . Đừng nói người trúng độc cũng là giả? Nhìn ta tâm khổ khổ chế thuốc cho người, có phải trong ***g cũng cười trộm đi. . .”

Có đôi khi nghĩ rằng, nếu đổi một cuộc sống khác sẽ thế nào nhỉ?

Từng khát khao, từng rung động, từng khát vọng một hạnh phúc.

Nhưng viên Duệ thảo hoàn cuối cùng kia đã đưa cho Phủ Tử Dục, chính mình cũng đã lựa chọn trước một kết cục. Một khi đã như vậy, kỳ thật có tin tưởng hay không cũng không có quan trọng gì, dù sao tương lai, bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi.

Lúc Vô Xá rút kiếm, Diệu Đông đang trầm mặc không nói đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Ta chỉ là muốn tiếp tục sống mà thôi, ” tiếng gào thét của y bị gió lạnh thổi đến tan tác, thanh âm ảm sự run rẩy, sâu trong đôi mắt hơi hơi phiếm hồng, cất giấu bi ai không ai có thể phát hiện được, “Chỉ muốn sống, chẳng lẽ cũng là sai sao?”

Lúc ấy không ai nói chuyện, trời đất chỉ còn lại âm thanh tiếng tim đập của mình.

Thịnh thích, thông thả mà nặng nề vang lên, mang đến một chút cảm giác sinh mệnh đang chảy.

“Người nếu hiện tại không muốn giết ta, ” Diệu Đông nhìn thấy Lưu Quân rơi kiếm trên mặt đất vẫn không nhặt lên, trên người mặt tái nhợt mang theo chút mờ mịt, “Ta đây phải về.”

Y chậm rãi đi ra ngoài, lưu lại mọi người tựa hồ bị cái gì bắt lấy hồn, không hề nhúc nhích.

Lúc lướt qua người Thuận đế, người nọ bỗng nhiên bắt lấy tay y , kích động gọi: “Diệu Đông!”

Diệu Đông dừng bước, nhưng không quay đầu.

Y trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói: “Tự nhiên nhớ tới chuyện trước đây, sẽ cảm thấy Diệu Đông cùng đại thúc, Tử Dương cùng phụ hoàng, thật sự là có chút mĩa mai.”

Thuận đế mở miệng, muốn nói gì đó, thế nhưng Diệu Đông lại kiên quyết bỏ tay hần ra, phi thân rời đi.

Vô Xá nhìn thấy thần sắc mọi người đều chật vật giống nhau, dưới đáy lòng lạnh lùng nở nụ cười.

“Trừ khi là đập lên thi thể của ta,” hần nhắc kiếm, không có chỉ bất cứ ai cũng không biết nói với ai, “Nếu không đừng mơ tưởng đụng tới một sợi tóc của điện hạ.”

Vô Xá xoay người muốn rời đi, dường như nhìn thấy vật gì đó thật sự nhện không được quay đầu lại, hướng Lưu Quân đang ngẩn ngơ: “Biết vì sao điện hạ nhận ra người là Tam hoàng tử không?” Hắn hừ lạnh một tiếng, “Bởi vì bảo bối phật châu người đeo trên tay, là năm đó điện hạ tự tay chọn từng viên, rồi đưa lễ vật này cho Nhất Tuần sư phụ.”

Nhìn thấy khuôn mặt Lưu Quân tràn đầy khiếp sợ, Vô Xá nở nụ cười chế giễu, xoay người biến mất giữa màn đêm.

22. Chương 22

Mười tuổi năm ấy, lúc sư phụ tìm tới ta, ta mới từ trong đám người đấu đá đến liều mạng bảo trụ được tánh mạng đi ra từ Âm cung ba năm.

Sư phụ nói thái tử điện hạ đã hơn năm tuổi, chiếu theo lệ thường phải có một tiểu thị vệ, bên trên muốn nhân cơ hội này sắp xếp bên người thái tử một vài tai mắt, hẳn nhìn ta tuổi tác thích hợp, liền tiến cử.

“Người cần giám thị y, sau đó cách hai tháng thì tới Âm cung báo lại tình huống.”

Sư phụ nói đối với Âm ảnh mà nói đại khái là nơi này vô cùng an nhàn, thế nhưng ta định giao lại cái vận may mới đạt được này. Khi đó máu trong người ta vừa ở trong nơi tàn khốc giết chóc kia vẫn sôi trào không dứt, nhìn thế giới đều là huyết quang, cho nên tuy rằng cung kính mà đáp ứng, trong lòng vẫn đối với cuộc sống có thể đoán được đại khái một mỗi kia mà cười nhạt.

Đối với sự khắc nghiệt được huấn luyện từ nhỏ, đao quang huyết ảnh chảy trong ta mà nói, thái tử điện hạ không được sủng ái kia bất quá chỉ là con búp bê cái gì cũng đều không biết mà thôi. Nghĩ đến mọi sở trường ta học được toàn bộ đều hao phí trên người y, thật sự là không cam lòng.

Tình hình lúc đầu ta gặp mặt điện hạ, hình đứa nhỏ mười tuổi vô tri tâm cao khí ngạo không biết như thế nào sớm đã biến mất không còn một chút. Nếu theo trí nhớ trước đây, lúc ban đầu ta tìm thấy tung tích của y, là cái ngày bông tuyết tung bay, mùa đông dị thường giá rét.

Mùa đông kia vô cùng lạnh lẽo.

Cho dù không sợ lạnh, ta cũng cảm thấy gió lạnh đến làm xương trong người ta khó có thể chịu được.

Cho nên ta không biết, vì sao thái tử điện hạ luôn làm nũng với hoàng hậu nói sợ lạnh kia có thể mỗi ngày vào ban đêm trộm chăn ra, sau đó ở ngoài cửa phòng canh cả một đêm.

Đối với chuyện này ta vẫn cảm thấy khó có thể lý giải được.

Sau khi biết được chân tướng đi chẳng nữa, đến bây giờ, ta vẫn không thể lý giải nổi.

Chán đến chết giám thị y, từng trộm tới gần cái phòng y bảo hộ giống như báu vật kia.

Lật một viên ngói nhìn xuống, dưới ánh sáng vàng vọt âm trầm từ nền, Chu hoàng hậu thành kính quỳ gối trước bàn thờ Phật, miệng lầm bầm.

Ta ngưng thở cẩn thận lắng nghe, còn bởi vì không thể tin mà nghe đi nghe lại nhiều lần, chỉ là lời Chu hoàng hậu nhắc tới, thủy chung đều là — “Phù hộ cho Tử Dục thân thể khỏe mạnh, bình an.”

Khi đó ta nhìn thấy tư thế y ôm hai chân vùi mặt xuống, ta vô cùng tò mò. Ta rất muốn biết gương mặt hắn ẩn giấu sau cánh tay, đang nghe mẫu hậu của mình lại vì một đứa nhỏ khác trắng đêm cầu phúc sẽ có một loại biểu tình đặc biệt như thế nào. Có một thời gian rất dài ta đều chú ý đến lúc rạng sáng trong nháy mắt y từ cánh tay ngẩng mặt lên rồi đi, sau đó mỗi lần đều thất vọng cùng kì quái phát hiện ra, trên mặt y cho tới bây giờ đều là sự thản nhiên, biểu tình gì cũng đều không có.

Nhưng mà chẳng đến nhiều năm về sau ta mới biết được, kỳ thật tư thế một mình lẳng lặng chờ đợi kia cũng chính là một loại biểu tình.

Đó là một loại cô đơn, khát vọng được yêu thương.

Chính vì đáp án như vậy đã không thể thỏa mãn sự nhàm chán cùng hiểu kì của ta, nó trở thành rễ cây, bén nhọn đâm vào ngực khiến ta đau đớn.

Trong ba tháng dài đằng đẳng chờ đợi, ta từng không ngừng một lần tưởng tượng rằng, nếu như Chu hoàng hậu đẩy cửa đi ra, cho y một cái ôm ấm áp, liệu y sẽ còn tiếp tục sự chờ đợi vô vọng này nữa hay không?

Vì sao không liếc mắt nhìn y một lần?

Nếu đi ra nhìn y một lần. . . Người nhất định sẽ hiểu được sự đau đớn kia, bởi vì, ngay cả người thờ ơ lạnh nhạt như ta, trong lòng còn khó chịu đến như vậy. . .

Loại nhẩn nại chờ đợi làm ta càng ngày càng khó chịu cuối cùng cũng kết thúc vào sinh thần sáu tuổi của y , ta dưới đáy lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Y với Nhị điện hạ đều cùng ngày sinh thần , cho nên hai người đều tổ chức sinh thần yến cùng nhau. Mà trong bữa tiệc này, ta hoàn toàn hiểu được rốt cuộc y không được yêu thương đến mức độ nào.

Trò đùa dai của Nhị hoàng tử và tam hoàng tử trộm bỏ thuốc trong chén trà của y , vừa lúc ở chủ vị để vương lữ đang liếc mắt nhìn được, sau đó hẳn lại không để ý quay đầu đi, làm như không thấy.

Ta do dự có nên đi qua nhắc nhở điện hạ không, thế nhưng lời sư phụ vô cùng cường điệu vang vọng bên tai.

Sư phụ nói: “Bên trên bố trí nhiệm vụ xuống dưới, người phải cẩn thận kỹ lưỡng hoàn thành, bên trên không có phân phó chuyện gì, ngàn vạn lần không cần tự cho là thông minh, tự tung tự tác.”

Ông nói: “Một khi người bước qua ranh giới quy định của Âm cung, chỉ có đường chết mà thôi.”

Âm cung đối xử tàn nhẫn với loại người phản bội như thế nào đối với người ngoài sẽ không tưởng tượng được, ta suy nghĩ một hồi , cuối cùng quyết định không mạo hiểm như vậy.

Dù sao, nhiệm vụ kiểu như là bảo hộ thái tử điện hạ, bên trên từ đầu đến cuối không có nhắc tới.

Sau khi y uống xong chén trà kia, bắt đầu kịch liệt nôn mửa.

Cái loại thanh âm nôn đến tê tâm liệt phổi này khiến lòng ta sợ hãi, ta nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy các hoàng tử còn lại một bên cười trộm, mà để vương gia lại lộ ra ánh mắt chán ghét cùng không kiên nhẫn.

“Thái tử nếu nói không thoải mái” để vương lữ nói, “Vậy trở về nghỉ ngơi đi.”

Y miễn cưỡng đáp ” Tuân chỉ”, sau đó xoay người rời đi. Đi theo y một đoạn, thấy đầu ngón tay y trắng bệch, không có một tia huyết sắc.

Trong lòng không biết như thế nào lại trở nên đau đớn.

Y sau khi trở về liền ngủ, ta tránh ở trên xà nhà trong phòng hồi lâu.

Y ngủ cũng không hề an ổn, trở mình trần trọc như đang chìm trong một cơn ác mộng, chẳng đến lúc ánh đèn rực rỡ được thấp lên, mới từ trong mộng mà bừng tỉnh.

Y ngồi dậy, mờ mịt nhìn căn phòng trống rỗng, ta bắt đầu hoài nghi, y vẫn chưa thật sự tỉnh lại trong cơn ác mộng kia.

Y nhìn về phía trước ánh mắt bàng hoàng sợ hãi, tựa như trong không khí nơi nơi đều ẩn chứa yêu ma quỷ quái rình rập. Ta chợt rùng mình, bắt đầu lo lắng có nên ra ngoài gõ cửa hay không, khiến y thoát khỏi sự sợ hãi quỷ dị này.

Nhưng không đợi ta hành động, y đã nhảy xuống giường, mở cửa phòng chạy ra ngoài.

Sâu trong hành lang dài khúc khúc chiết chiết, nhìn không thấy điểm cuối cùng.

Ta nghe thấy tiếng bước chân cô đơn lẻ loi vang vọng trong không gian trên hành lang dài, nhìn thấy y mở ra một cánh cửa phòng, đột nhiên hiểu ra hẳn đang tìm cái gì.

Sau đó đáy lòng từ từ sinh ra một loại cảm giác xa lạ.

Xa lạ đến nỗi. . . Chính ta cũng không thể hình dung được.

Thẳng đến khi cung nhân nói với hắc Hoàng hậu nương nương vẫn chưa trở về, y mới chấm dứt cuộc tìm kiếm không có kết thúc này.

Tuy rằng thái tử đã rời đi, thế nhưng sinh thần yển của Phủ Tử Dục vẫn tiếp tục lại còn vô cùng náo nhiệt, ta xa xa nhìn thấy tòa cung điện đèn đuốc sáng trưng kia, ta bỗng nhiên đối với hoàng cung tượng trưng cho quyền thế địa vị này vô cùng chán ghét.

Y cẩn thận tránh đi thị vệ, từng bước tiếp cận hoan ca tiểu nữ đã loại bỏ y ra bên ngoài.

Đâm thủng phiến giấy ở cửa sổ, y yên lặng đứng thật lâu.

Ta nhìn theo tầm mắt y, liền thấy Chu hoàng hậu đang mỉm cười, đem ngọc bội không tầm thường đeo lên cổ Phủ Tử Dục.

Cùng lúc ấy, nàng nói: “Phù hộ cho Tử Dục thân thể khỏe mạnh, bình an.”

Vì thế ta mới nhận ra, mặt ngọc bội ba tháng nay nàng luôn luôn thân thiết giữ trong tay cầu phúc chính là bùa hộ mệnh.

Sắc mặt y hoảng hốt ngay người một lúc, sau đó lại giống như khi đến, lén lút xoay người rời đi.

Trước khi đuổi theo y, ta quay đầu lại nhìn thoáng thấy.

Nụ cười của hoàng hậu cùng nụ cười của Phủ Tử Dục là cuộc sống rực rỡ ngập tràn ánh sáng, hạnh phúc đang tồn tại của bọn họ ấm áp đến chói mắt, khiến ta có ảo giác không ai có thể xen vào.

Y một đường lao đảo nghiêng ngã trở về, cước bộ tuy chậm nhưng không hề ngừng lại. Thẳng đến khi bị vướng phải rễ cây nhô ra giữa đường, y mới dừng lại, ôm lấy người ngồi dưới cây đó ngẩn ngơ.

Ta từ một nơi bí mật gần đó cùng y chịu đựng cơn gió lạnh, đợi cho đến khi những bông tuyết bắt đầu tung bay đầy trời, ta mới nghe thấy một chút âm thanh tinh tế, âm thanh nứt vỡ như là phát ra từ một con thú nhỏ.

Tiếng nứt vỡ rất nhỏ lại dứt quãng, khiến cho ta có chút hoảng hốt.

Ta ngẩn ngơ nghĩ, hóa ra con người an tĩnh kia, ngay cả khóc đi chẳng nữa cũng đều an tĩnh đến như vậy. Sau đó lại nghĩ tới, y thật ra chỉ là một đứa nhỏ hơn sáu tuổi mà thôi.

Vì sao một đứa nhỏ sáu tuổi cũng đã học được cách chôn giấu khổ sở của mình, một mình ngồi khóc?

Ma xui quỷ khiến ta đi đến bên y, nhỏ giọng gọi: “Điện hạ.”

Tiếng khóc dừng lại, ta chờ một lúc, y trước sau cũng không có ngẩng đầu lên.

“Hạt cát. . .” Y giấu gương mặt trong cánh tay, một lúc sau mới khó khăn nói tiếp, “Hạt cát rơi vào mắt, có chút đau. . .”

Ta qua loa ừ một tiếng, nhanh chóng ngồi xuống bên người lạnh như băng của y.

Khoảnh khắc kia dường như ta đã quên rằng y là hoàng tử, còn ta lại là thị vệ. Đầu óc ta chỉ nghĩ đến một điều là giúp y cản đi một chút gió, cản đi những bông tuyết, để y không còn lạnh đến run rẩy nữa.

Có lẽ là nhiệt độ cơ thể của ta truyền cho y chút dũng khí, tiếng khóc của y thoáng lớn hơn một chút, ta yên lặng lắng nghe, học theo điệu bộ Chu hoàng hậu vỗ nhẹ sau lưng y, không biết qua bao lâu, y dựa vào người ta lặng lẽ ngủ.

Sau này ta mới biết lúc ấy y thế nhưng lại dễ dàng y lại để ta ôm trong lòng kia thật ra chỉ là do phát sốt nên mơ hồ không rõ. Nhưng dù cho như vậy thì đã sao? Đối với ta mà nói, buổi tối hôm ấy, luôn luôn là kỉ ức đẹp nhất trong cuộc đời này.

Tựa như hiện giờ ta từng bước lặng lẽ theo sau y , trong lúc bắt đầu tâm niệm ồn ào náo nhiệt rời đi, ở cửa lớn nơi đầu ngõ nhỏ một mỗi, nhìn thấy y không biết từ lúc nào đã có thói quen đem bị thương che dấu bằng biểu tình thản nhiên trên gương mặt, trong lòng kỳ thật vẫn hy vọng y có thể khóc ra.

Ta muốn nhìn thấy y khóc, sau đó sẽ ôm y vào lòng.

Giống như trước đây vậy, lẳng lặng ôm y , việc gì cũng không làm, cái gì cũng không nói, đợi đến khi y khóc một rồi, sẽ lại từ từ ngủ trong lòng ta.

23. Chương 23

Dân chúng nơi hoàng thành đa phần đều đã đi ngủ, trong ngõ nhỏ yên tĩnh cửa lớn sơn đỏ tầng tầng lớp lớp khóa chặt, chỉ để lại ánh nền từ đèn gác đêm trên góc mái hiên yên lặng lóe lên ánh sáng u ám, bóng Diêu Đông kéo thật dài, không mục đích bước qua những xác pháo nhỏ tràn khắp đường nhỏ bằng đá.

“Tiết trời hanh khô — cẩn thận củi lửa—”

“Tiết trời hanh khô — cẩn thận củi lửa—”

Tiếng người tuần đêm điểm canh xa xa truyền đến, dùi gõ đánh trên chiêng đồng vang lên âm thanh đang đang rung động trong không khí, trong bóng đêm tịch liêu từng tiếng từng tiếng vang vọng rồi biến mất.

Cước bộ người tuần đêm theo tiếng chiêng từng chút từng chút lại gần, Diêu Đông dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sơn vừa mới dán câu đối mừng xuân.

“Tiết trời hanh khô — cẩn thận củi lửa—”

Lúc thanh âm của người tuần đêm từ trong góc vang tới, Diêu Đông quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Tiểu, tiểu. . .”

Nhìn thấy người nọ ánh mắt thoáng chốc trừng lớn, miệng run run không nói thành lời, Diêu Đông nghiêng đầu nghi hoặc hướng hấn tươi cười, cũng không nghĩ rằng người tuần đêm bỗng nhiên hô lớn một tiếng “Quý a—”, vội vã ném luôn dùi gõ cùng chiêng đồng, xoay người nhanh chóng bỏ chạy.

Nhìn thấy bóng dáng người nọ nháy mắt biến mất, Diêu Đông có chút sửng sốt.

Y cúi đầu nhìn chính mình, lúc này mới phát hiện quần áo bản thân kiểu dáng có chút phức tạp cùng lễ phục màu nhạt, khoắc trên vai là mái tóc dài không biết khi nào tản mát buông xuống, tại nơi ngõ nhỏ yên tĩnh một mình vô định du đãng, quả thật giống quỷ.

Diêu Đông cúi đầu nở một nụ cười, sau đó đi đến bên chiêng đồng bị vứt bỏ trước mặt, ngồi xổm xuống nhặt lên dùi gõ nhẹ nhàng gõ xuống mặt chiêng.

“Trời hanh khô—” y gác cằm trên đầu gối, híp mắt, buồn chán nhỏ giọng nói, “cẩn thận củi lửa—”

Hầm nhỏ bỗng nhiên thổi đến một trận gió, Diêu Đông rũ mi, đợi cho đến khi cơn gió kia ngừng thổi, lúc mở mắt ra, chợt thấy đối diện y xuất hiện một đôi giày tím thêu hình rồng uốn lượn.

Đó là một đôi giày thêu rồng cực kì tinh xảo, màu tím kia không biết là dùng chất liệu gì để may, nhìn qua vô cùng mềm mại thoải mái lại trơn bóng sáng đẹp, rồng trên giày là dùng chỉ vàng tỉ mỉ thêu lên trên nền vải tím, từng chỉ từng chỉ tinh tế đan vào nhau, thân rồng tạo nhả mà hoa lệ tỏa ra ánh sáng, cuối cùng bị che khuất bởi vạt áo đỏ tươi như lửa.

Diêu Đông cúi đầu nhìn đôi giày rồng đến gần người, sau đó y cảm giác được có người ngồi xổm xuống bên cạnh, đưa tay vuốt lại những sợi tóc hỗn độn trên trán qua một bên.

Lòng bàn tay người kia dán trên cái trán lạnh như băng của y , trong đêm đông thổi những cơn gió lạnh đến thấu xương này mang đến một chút ấm áp.

Ấm áp từ lòng bàn tay người kia trên thái dương chậm rãi trượt xuống, cuối cùng dừng lại ở gò má, lưu luyến không rời.

“Trở về chứ?”

Thuận đế cúi đầu nhìn hàng mi Diêu Đông yên lặng rũ xuống, chậm chạp hô hấp, nhẹ nhàng thở ra, như là sợ kinh hách đến cái gì thấp giọng hỏi: ” Trở về được không?”

Diêu Đông mân khóe môi, trầm mặc không nói.

Lòng bàn tay là làn da thiếu niên non mịn làm người khác không đành lòng buông tay, tầm mắt Thuận đế lướt qua dung nhan tuy rằng mang chút tái nhợt nhưng không cách nào che dấu sự tinh mỹ làm kẻ khác hít thở không thông, trong lòng dâng lên chua xót khó có thể nói thành lời.

Diêu Đông nghiêng đầu, tránh đi tay Thuận đế.

Y đứng dậy lui xuống từng bước, thản nhiên đáp “Được”, sau đó xoay người, cũng không nhìn Thuận đế, thẳng hướng hoàng cung mà đi.

Y không biết biểu tình Thuận đế bị mình bỏ lại phía sau như thế nào, cũng không biết người nọ có thể vì hành vi bất kính của mình mà tức giận hay không.

Nhưng mà thế thì có quan hệ gì đâu chứ ? Người nọ có tức giận rồi trừng phạt mình hay không, cho tới bây giờ cũng không phải chuyện gì đáng ngại, chính mình trước kia không cần, hiện tại lại càng không để ý.

Một đường tránh đi thị vệ tuần tra, Diêu Đông trở lại Thiên Trần cung xa cách đã lâu.

Đẩy cửa ra, thấp sáng căn phòng, ánh lửa màu cam xua đi hắc ám, trong nháy mắt làm cho cả phòng tràn ngập ánh sáng mềm mại ấm áp.

Diêu Đông dừng bước , quay đầu thoáng nhìn qua Thuận đế đang ở phía sau mình, rồi lại tiếp tục bước đi.

Diêu Đông xốc lên rèm cửa đi vào phía trong phòng, từ trong ngăn mật lấy ra phấn màu, điều một chút được tẩm, từng chút từng chút cẩn thận phẩy lại gương mặt.

Thuận đế ở bên ngoài đợi một lúc lâu cũng xốc bức rèm che đi tới. Liếc mắt nhìn thấy động tác trên tay của Diêu Đông, sắc mặt biến đổi, đột nhiên bắt lấy cổ tay Diêu Đông.

Diêu Đông hoảng sợ, hộp phấn màu trong tay bởi vì lực đạo quá mạnh của người nọ mà bị quăng ra ngoài, loảng xoảng một tiếng vỡ nát.

Diêu Đông nghiêng đầu nhìn mảng bột phấn kia tiêm nhiễm trên mảnh võ màu mực đen, rũ mi.

“ . . Không cần nữa đâu, ” hầu kết Thuận đế khẽ trượt xuống, mang chút chua chát khàn giọng nói, “Không cần che dấu mặt của mình nữa.”

“ . . Nhưng mà .” thiếu niên hơi hơi giương mi, ngữ điệu bình thản lại lộ ra một chút khó xử, “Phải giải thích với mọi người như thế nào? Nếu để hình dạng này đi ra ngoài, sẽ rất phiền phức.”

“Diêu Đông không cần lo lắng.” Thuận đế cong khóe miệng, đại khái là muốn mỉm cười trấn an, thế nhưng tươi cười kia, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy quá mức gượng gạo.

“Ta sẽ xử lý.” Thuận đế nói.

Diêu Đông ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt lẳng lặng nhìn Thuận đế một lúc lâu.

Y cúi đầu, tựa hồ bắt đầu vì sự tình gì phiền não , suy nghĩ một hồi, mới chần chờ mở miệng nói: “Đợi lát nữa tới nghi thức tế thiên, ta không muốn tham gia với thân phận Tả sử.”

Thuận đế yên lặng nhìn y , không trả lời.

“Vẫn cứ để cho Phủ Tử Dục làm đi, hẳn trước đây không phải đều luyện tập một thời gian dài hay sao? Hẳn sẽ không có sai lầm gì đâu.”

Thuận đế vẫn trầm mặc như trước không nói, Diểu Đông bị ánh mắt không rõ cảm xúc nhìn chăm chú làm cho khó chịu, liền nghiêng đầu nói, “Ta cảm thấy mệt chết đi được.”

Thuận đế ngừng một chút, không tự chủ đưa tay bắt lấy tay Diểu Đông, Diểu Đông nhẹ nhàng thở ra, lùi vài bước.

“Quy củ của nghi thức quá phức tạp, mà điệu Kỳ Thiên Vũ nhảy cũng rất khó, lúc ở cung phụ hoàng tập luyện ta cuối cùng vẫn cảm thấy mệt chết đi được.”

Sắc mặt thiếu niên tựa hồ có chút mệt mỏi, Thuận đế tìm kiếm, thế nhưng trước sau không thể ở trong ngữ điệu bình thản của y tìm ra một tia tức giận nào.

“Hơn nữa vị trí gần bên phụ hoàng. . .” Diểu Đông đi đến trước những mảnh gốm đen như mực, cúi đầu nhìn chúng, thản nhiên nói, “Kỳ thật ta không có hứng thú.”

Tay Thuận đế phút chốc nắm chặt. Thần sắc có chút phức tạp nhìn thiếu niên đang ngồi xổm xuống, thấy thiếu niên nhặt lên từng mảnh gốm nhỏ, rồi lại thấy thiếu niên vô ý bị mảnh vỡ cắt vào ngón tay, sau đó mới cố gắng ổn định hô hấp, tiến về phía trước nắm lấy bàn tay bị thương của đứa nhỏ, đem máu từ vết thương ngấm vào miệng.

“Phụ hoàng. . .”

Đầu lưỡi nhiễm mùi máu tươi thản nhiên tản ra, Thuận đế gắt gao bắt lấy ngón tay của Diểu Đông, thật lâu sau, mới ngẩng đầu lên, hỏi: “Khó chịu sao?”

Ý nghĩa câu hỏi không rõ làm cho Diểu Đông có chút nghi hoặc, y nghiêng đầu suy tư thật lâu, mới đoán ra câu hỏi của Thuận đế, có lẽ là chỉ chuyện Lưu Quân.

“Một chút.” Diểu Đông trả lời.

“Cũng không phải quá khó chịu,” y khẽ cười, rút ngón tay từ trong lòng bàn tay Thuận đế, vừa đi ra ngoài vừa nói, “Bởi vì ngay từ đầu, đã không quá chờ mong.”

Diểu Đông đẩy bức rèm che đi ra ngoài, những hạt châu va chạm vào nhau tạo ra âm thanh thanh thúy đĩnh đĩnh đang đang, Thuận đế đứng tại chỗ lắng lắng nghe, sau đó cũng đi theo rồi ra ngoài.

Diểu Đông ngồi ở bên mép giường thoát hải, Thuận đế lặng yên nhìn từng động tác nhỏ của y, do dự hồi lâu, cuối cùng hỏi ra vấn đề vẫn luôn vướng mắc dưới đáy lòng—

“Người. . . hận ta sao?”

Động tác trên tay Diểu Đông ngừng lại. Y ngẩng đầu nhìn về phía Thuận đế, trong ánh mắt tràn đầy mờ mịt.

Y nhíu mày suy tư hồi lâu, sau đó cúi đầu, một bên tiếp tục sửa sang lại y bào trên người, một bên thản nhiên nói: “Lúc mẫu hậu chết, ta rất hận người.”

Diểu Đông buông xuống màn giường, xoay người trên giường, dùng chân thật dày cuốn chặt lấy bản thân, cả thân thể lui thành một đồng nho nhỏ.

Mấy ngày nay y vẫn ngủ ở trong tấm cung của đế vương, bỏ lại giường chiếu ở Thiên trần cung nhiều ngày, lạnh như băng không một tia nhân khí. Diểu Đông nhìn không được run rẩy, tiếp đó liền nhận thấy màn giường nhẹ nhàng lay động.

Y do dự một chút, sau đó trở mình, đối mặt với vách tường để dư một khoảng trống bên ngoài.

Thuận đế ngồi ở mép giường một lúc, sau đó xốc chân, nằm xuống cùng y.

Hắn đem thiếu niên ôm vào trong lòng, bất ngờ là thiếu niên cũng không giãy dụa, nhưng cũng không giống như trước đây, xoay người về phía hắn lộ ra nụ cười trong sáng.

Hắn có chút vui vẻ, cũng có chút vô phương áp đi cảm giác khó chịu.

Dây dưa một lúc lâu, Diểu Đông có lẽ thật sự mệt mỏi, rất nhanh liền nặng nề ngủ, Thuận đế xoay nửa người nhìn hàng mi vừa dài vừa dày trên gương mặt kia chiếu xuống thanh ảnh tinh xảo, mỉm cười, rồi than nhẹ một tiếng, đứng dậy rời đi.

Trên hành lang thật dài nơi Lạc Nguyệt cung nhóm cung nhân đang treo một dải minh đăng, để vương đứng ở cuối hành lang thật dài, nhìn thấy một mảnh ánh đèn vô cùng rực rỡ kia, không hiểu vì sao lại nhớ tới những bông tuyết phiêu lãng trong đêm tối nơi Thiên Trần cung, trong khoảng sân trống trải thân ảnh thiếu niên một mình múa kiếm.

Y nâng tay cầm kiêu dáng tinh mỹ của mình đăng, đôi mắt thâm thúy nhìn ánh sáng màu cam ấm áp từ ngọn nến, bỗng nhiên lại bị nhiễm một tầng xa lạ— có lẽ là màu sắc của sự tịch mịch.

Nhóm cung nhân vẫn còn bận rộn với nghi thức tế thiên vào mừng một vôi vàng quỳ xuống trước Thuận đế, Thuận đế vẫn tiếp tục đi, cũng lười nói bình thân.

Trong phòng dạ minh châu vẫn đang tận chức tận trách tản ra ánh sáng trầm tĩnh, tầm mắt Thuận đế lơ đãng đảo qua, nhìn thoáng qua hoa đăng tinh xảo đặt trên bàn.

Dừng lại bước chân hướng long sà, Thuận đế trở người, đi đến bên án thư từ trong hoa đăng mở ra một con hạc giấy được gấp khéo léo. Nhẹ nhàng mà xoa xoa cánh hạc giấy, Thuận đế mở ra, sau đó khi nhìn thấy mảnh giấy ước nguyện thì hoảng thần một lát.

“Vị Thi.” Thuận đế gọi.

Một đạo bóng đen từ cửa sổ mà bay vào, người tới quỳ một gối xuống, nói: “Vị Thi khấu kiến hoàng thượng.”

“Hoa đăng mà Tử Dương thả. . .” Thuận đế ngồi ở trên bàn, ngón tay nhấn thái dương, nhìn chằm chằm mảnh giấy ước nguyện trong tay, hỏi, “Quả thật là cái này?”

“Bẩm hoàng thượng, quả thật là cái này.”

Trong mảnh giấy ước nguyện ngoại trừ nếp gấp, trống không không một chữ.

Thuận đế nhớ tới ánh sáng từ đôi mắt Diểu Đông so với ánh sáng của ngọc còn muốn lấp lánh hơn, nhớ tới từng lời của y đã nói— “Nguyện vọng muốn thành sự thật, nói ra sẽ không linh đâu”— nói như vậy, hơn nữa còn nở nụ cười.

Lúc nói ra còn thật sự rất nghiêm túc, làm cho chính mình nghĩ rằng y đã thành kính ước nguyện cái gì, tự mình cho là đúng liền nghĩ. . . Vô luận y có nguyện vọng gì, đều sẽ thực hiện giúp y .

Kết quả, lại là kết cục như vậy.

Vị Thi ngẩng đầu nhìn Thuận đế lâm vào trầm tư, nhăn mày nhăn mặt, muốn nói gì lại thôi.

“Có cái gì cứ nói đi.”

Thuận đế nhu mi tâm, cẩn thận đem cất tờ ước nguyện, lại có chút không nhẫn nại đẩy hoa đăng ra.

Vị Thi trầm ngâm một lát, nói: “Thuộc hạ cả gan.” Hắn cúi người dập đầu, tiếp theo nói, “Thuộc hạ nghĩ rằng, thái tử điện hạ cùng những người khác trong cung không giống nhau.”

Thuận đế “ừm” một tiếng, ý bảo hắn tiếp tục nói.

“Thái tử điện hạ kỳ thật là một người rất quan tâm người khác,” Vị Thi có lẽ là nghĩ đến cái gì, trong đôi mắt từ trước đến nay không có cảm tình ẩn ẩn hiện lên một tia mềm mại, “Sự quan tâm kia của điện hạ là phát ra từ tâm, như thể là dĩ nhiên, tựa hồ ngay cả điện hạ cũng không phát hiện hắn đối tốt với người khác thế nào.”

“Cho nên?” Thuận đế nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi hỏi.

“Điện hạ sẽ không hận ai,” Vị Thi cung cung kính kính rũ mắt, “Bởi vì điện hạ cực kì quan tâm người khác, cho nên y sẽ không mang hận thù.”

“Thuộc hạ cho rằng điện hạ không có hận hoàng thượng, ” Vị Thi nói, “Điện hạ nói hận Hoàng thượng, nhất định là vì chuyện của Tam điện hạ, làm y cảm thấy khó chịu.”

Thuận để cúi đầu nở nụ cười.

“Người không hiểu.” Hấn nói.

Hấn phất tay, để cho Vị Thi yên lặng lui xuống, sau đó một mình ngồi trên ghế dựa mềm mại ngăn người.

Ánh sáng u ám tụ tụ tán tán trên gương mặt không tỳ vết của Thuận đế, ẩn ẩn quán quanh nơi chân mày của hấn.

Trong đêm khuya nam tử lặng lẽ thở dài, thì thào thầm nói: “Trẫm thế nhưng thật hi vọng, y sẽ hận trẫm.”

Nếu có thể oán hận, ít nhất còn nói rằng y còn quan tâm.

Nếu có thể được sự oán hận kia, ít nhất còn tự biết sửa chữa ở đâu.

Sợ nhất là, y không hận cũng không quan tâm.

24. Chương 24

Giống như vẫn bị cái gì đó quấy rầy, bị bóng đè đến mệt mỏi không thể thoát thân.

Liều mạng giấy dựa mở mắt ra, là màn rèm xa lạ đang chậm rãi lay động trước mắt, chốc chốc tràn vào vài tia nắng làm lóa mắt.

Chúng nó đi nơi nào rồi?

Chậm rãi xòe năm ngón tay, ánh sáng rực rỡ dần dần tràn qua các khe hở, trên gương mặt tái nhợt gần như trong suốt của thiếu niên tạo thành những mảng sáng tối đan vào nhau.

Hốt hoảng tìm kiếm cái gì?

Cảnh trong mơ bắt thế nào cũng bắt không được cái gì đó, đến tận cùng biến mất đi nơi nào a. . .

Tầng tầng lớp lớp rèm cửa trong nhuyễn diệu, theo cơn gió lạnh đầu xuân nhẹ nhàng lay động.

Một ít sắc vàng, di chuyển chìm nổi trong ánh sáng tràn từ màn cửa sổ vào, vây quanh là màn trướng xa hoa bằng vải sa màu tím, vẽ ra quang cảnh như mộng như ảo không rõ ràng.

Ma xui quỷ khiến đưa tay, đẩy ra rèm cửa trong nháy mắt là hoàng hôn nhuộm đỏ như máu trên không trung, cứ như vậy không ngừng xông vào đôi con ngươi màu hổ phách của Diêu Đông.

Ngọc hoàn kim bội trong gió lạnh cắm cắm rộ lên âm thanh đinh đinh đang đang, Diêu Đông theo thanh âm như vọng từ quá khứ, mông mông lung lung bắt gặp người kia đứng nơi đất trời, sắc vàng vạt áo trên người y được gió cổ vũ, phần phật tung bay.

Thanh Long kiếm lạnh lùng sáng chói từ tốn mà trang trọng lướt qua không trung, dường như chặt đứt Lưu Hà đang hừng hực bốc cháy, hóa thành tia lửa hoa mỹ hiện đầy trước mắt, Diêu Đông nhìn thấy người kia đắm chìm trong rừng mây đỏ, bóng dáng thẳng tắp thon dài tự như thần linh tản ra ánh hào quang chói mắt, cao cao tại thượng, không thể nhìn gần.

Từ bốn phương tám hướng truyền đến tiếng kinh cầu nguyện đều đều vô cùng quý mị, biến ảo khôn lường hư vô làm người khác khó chịu. Diêu Đông muốn buông rèm che, người đang đưa lưng về phía hấn bỗng nhiên xoay người. Cặp mắt sâu thẳm vĩnh viễn không cách nào đoán được lẳng lặng nhìn qua, ánh mắt tràn đầy tình cảm, không biết vì cái gì, nhưng lại làm cho người có loại ảo giác muốn một đời một kiếp.

“Từ Dương.”

Thuận đế bỗng nhiên nói, lời cầu nguyện lượn lờ bên tai vang vọng không dứt đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, Diêu Đông dừng lại động tác muốn cúi vào trong kiệu, đón nhận ánh mắt người nọ.

“Đến bên này.”

Diệu Đông yên lặng nhìn tay Thuận để vươn tới, hơi hơi nhướng mày.

Phúc công công canh giữ ở ngoài kiệu đưa mắt nhìn tay Thuận để mãi vẫn giữ ở không trung, lại nhìn đôi mắt thờ ơ của thái tử điện hạ, trong lòng lo lắng vô cùng. Trong lúc không ai phát hiện, Phúc công công lặng lẽ kéo góc áo Diệu Đông, thiếu niên đang ngơ ngác lúc này mới hồi phục tinh thần, lại nhú mày, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi về phía Thuận đế.

Ngay khi ngón tay mảnh khảnh đặt trong lòng bàn tay vẫn chờ đợi giữa không trung, trong mắt Thuận đế hiện lên một tia ôn nhu. Hắn nắm tay thiếu niên hướng tới tế đàn, dọc trên đường đi nhìn được ánh mắt Phủ Tử Dục gắt gao nhìn chăm chăm Diệu Đông, gương mặt không chút biến sắc của Trang Quý, còn có thần tình rung động cùng kinh diễm của quyền thần quan lớn, khóe miệng gợi lên một độ cong tà mị.

Khi bị Thuận đế lôi kéo bước tới tế đàn, nhóm lễ thần liền quỳ gối hô to không thể, Diệu Đông bước chân dừng lại, làm cho Thuận đế cũng phải dừng lại.

“Diệu Đông không cần để ý.”

Thuận đế nghiêng người, bên tai Diệu Đông dùng lời ôn nhu có chút không thể tưởng tượng nói, sau đó hắn lại ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn qua những quan văn lễ thần đang bàn tới quy củ không thể làm loạn gì đó, giọng cười mỉa mai, nói, “Hôm nay, lời trẫm— là quy củ.”

Âm thanh ồn ào bỗng nhiên im lặng, chúng quan quỳ gối khẽ run, mồ hôi lạnh theo thái dương rơi từng giọt.

Diệu Đông ngẩng đầu nhìn Thuận đế một cái.

Người nọ đắm chìm trong hoàng hôn đỏ tươi như máu, khóe miệng vẽ ra nụ cười khinh thường, đôi mắt hẹp dài mà sắc sảo, lộ ra một cổ khí chất khiến kẻ khác run rẩy, thuộc loại đế vương lãnh khốc vô tình.

Diệu Đông bỗng nhiên muốn thoát đi, thế nhưng Thuận đế lại nắm chặt tay y, quay đầu nhìn y nhẹ nhàng cười, một thân lệ khí tan biến vô tung vô ảnh.

Đứng ở tế đàn nơi chỉ thiên tử mới có thể đi lên được, yên lặng nhìn vẻ mặt Thuận đế không chút quan tâm hoàn thành xong lễ tế thiên địa, lúc bị hắn cầm lấy tay một lần nữa, Diệu Đông nghiêng đầu thấy biểu tình quỷ dị của thần tử cung nhân đang nhìn thẳng mình, hỏi, “Phụ hoàng làm như vậy, là vì cái gì?”

Mười mấy năm đối xử hờ hững, bỗng nhiên lại bắt đầu chú ý đến mình, rồi lại bỗng nhiên đưa mình ra trước mọi người, ở vị trí được nhiều người thấy được, rốt cuộc là vì cái gì?

Người nọ nở nụ cười, thấp giọng nói, hơi thở ấm áp bỗng nhiên áp sát bên tai, trong nháy mắt nghiêng đầu, y nghe thấy âm thanh người nọ mềm nhẹ tựa dòng chảy: “Ta muốn, vĩnh viễn đem Diệu Đông giữ bên người.”

Đêm lạnh như băng, Phủ Tử Dục đứng trong rừng trúc u tĩnh ở Thừa Sơn Tự, ngửa đầu nhìn lá trúc cắt vỡ bầu trời thành từng mảnh nhỏ, chau mày, không biết đang suy nghĩ gì.

“Không nghĩ tới hôm nay lại có thể thoải mái ngắm trời quang, ánh trăng thật không tệ chút nào.”

Phủ Tử Dục hơi xoay người. . . Trang Quý mặc một thân áo trắng đứng cách đó không xa, vẻ mặt tự tiếu phi tiếu.

“Tả sử đại nhân thật hưng trí.” Trang Quý nói.

Phủ Tử Dục ánh mắt khẽ âm u, trầm mặc một lát, nói: “Phụ hoàng phái người đến, phong ta chức vụ Tả sử, ta còn nghĩ y sẽ không đến đây.”

Trang Quý liếc nhìn hắn một cái, ngẩng đầu thưởng thức ánh trăng, cũng không trả lời.

“Trên đường không gặp bóng dáng người ấy, các đại thần góp ý kiến thái tử không tham gia nghi thức tế thiên địa là đại bất kính thì phụ hoàng cũng không bác bỏ, lại cố tình. . .” Phủ Tử Dục dừng lại một chút, “Lại cố tình trước khi hiến tế, dùng thái độ kia từ nhuyển kiệu đi theo phụ hoàng. . .”

“Thái tử điện hạ ở trong kiệu rồng ngủ một giấc, khi hiển tế kết thúc mới tỉnh lại,” Trang Quý không chút để ý tiếp lời, “Xuống núi không phải cũng cùng đi chung kiệu rồng với Hoàng thượng sao? Hoàng thượng làm như vậy, rõ ràng là để cảnh tỉnh chúng ta, địa vị thái tử điện hạ lúc này không giống ngày xưa.”

Phủ Tử Dục thật lâu sau vẫn không nói gì, Trang Quý nghiêng đầu nhìn hắn, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì nở nụ cười, hỏi, “Vị trí của Thái tử điện hạ nâng cao, điện hạ người là cao hứng hay mất hứng?”

“Tất nhiên là mất hứng,” Phủ Tử Dục chống lại tầm mắt ẩn giấu sự trào phúng của Trang Quý, thở dài, nói, “Trước không nói. . . Đêm trừ tịch 30 cùng Trang đại nhân bàn bạc, đại nhân tựa hồ vẫn chưa cho ta câu trả lời thuyết phục?”

“Bỗng nhiên mọc ra Tam điện hạ đến quấy rối, cũng không kịp đưa ra câu trả lời thuyết phục cho điện hạ.” Trang Quý quay đầu, như có như không mà vuốt lại tóc bị gió thổi loạn, nói, “Trợ điện hạ đi lên ngôi vị thái tử không khó, chỉ là về chuyện thái tử điện hạ. . . Chỉ sợ không dễ dàng như vậy.”

“ . . . Ta biết,” Phủ Tử Dục ngẩng đầu nhìn ánh trăng non âm đạm, nói, “Trang đại nhân đồng ý trợ ta đi lên ngôi vị thái tử, ta đã vô cùng cảm kích, về phần những cái khác. . .” Phủ Tử Dục nhắm mắt lại, dấu đi một chút nôn nóng cùng bất an khó có thể nhận nài, “Ta tự biết không thể nóng vội—”

Hắn tạm dừng trong chốc lát, sau đó như là tự nói với mình mà lầm bầm: “Không thể nóng vội—”

25. Chương 25

Chóp mũi thoang thoang vẫn vương hương khí thanh liệt.

Đó là một loại hương thơm rất quen thuộc, từng xuất hiện lúc thanh y nhân ôm lấy mình mà ngủ, không khí trong màn giường luôn nhiễm loại hương thơm thần nhiên này. Mà hiện tại chúng nó lại đến từ phía sau, đem chính mình ôm vào trong ngực, như thế nào cũng không chịu buông tay.

“Cập Trần đại sư,” Thuận đế nhíu mày nhìn trụ trì Thừa Long Tự bắt mạch cho Diêu Đông đã nửa ngày, không thể không mở miệng hỏi, “Tử Dương đến tốt cùng như thế nào vậy?”

Diêu Đông nghe vậy, ánh mắt vội vàng đảo qua ngón tay của Cập Trần đại sư đang đặt trên cổ tay mình, trong mắt thoáng qua một chút lo lắng.

“Bẩm. . .” Cập Trần đại sư chậm chạp thu hồi tay, một bên theo thói quen se phật châu, một bên hỏi, “Điện hạ khi nào trúng Thiên ti ngưng?”

“Lúc chín tuổi.”

Diêu Đông cảm giác được tay Thuận đế đặt bên hông y bỗng nhiên thắt chặt, làm cho người ta không thể thở nổi. Y không khỏi nhích người, Thuận đế lúc này mới chậm rãi thả ra.

“Điện hạ từng gặp kỳ ngộ?” Cập Trần thoáng nhíu mày, hỏi, “Hoặc dùng qua thuốc quý hay được châm cứu gì đó?”

Diêu Đông liếc mắt nhìn ông, trầm mặc trong một chút, trả lời: “Ta dùng qua ba viên Duệ thảo hoàn.”

“Duệ thảo hoàn?” ánh mắt Cập Trần đại sư sáng lên, “Có phải là Duệ thảo hoàn được đồn đãi có thể giải bách độc?”

Diêu Đông gật gật đầu, Cập Trần đại sư trầm tư nói: “Khó trách. . .”

“Đại sư có thể nói rõ ràng một chút không?” Thuận đế đối với sự quanh co lòng vòng nửa ngày mà không nói đến điều trọng điểm của Cập Trần đại sư có chút không thể nhận nài, “Độc của Tử Dương hiện giờ như thế nào rồi?”

“Thiên ti ngưng độc tính dai dẳng, vừa vào máu sẽ từ từ thấm vào lục phủ ngũ tạng tay chân quan khiếu, nếu phải giải trừ quả thực không thể xuống tay, cho nên người đời mới gọi nó là Thiên ti ngưng độc, vô được khả giải.” Cặp Trần đại sư nhìn thấy sắc mặt của Thuận đế vô cùng âm trầm, niệm A di đà phật, tiếp tục nói, “Trên giang hồ thịnh truyền rằng Được vương từng luyện ba viên Duệ thảo hoàn, sau khi dùng có thể giải trăm độc, cũng bách độc bất xâm, chỉ là bản tăng chưa từng nghe nói có người nào gặp được Được vương trong truyền thuyết kia, cũng không nghe có người đã dùng qua Duệ thảo hoàn, thế nên không biết là thật hay giả. Cho đến hôm nay nhìn thấy điện hạ, mới biết hóa ra trên đời này thật sự có thánh phẩm như vậy.”

Sắc mặt Thuận đế dần dần dịu đi, Diểu Đông cúi đầu, ánh mắt hơi hơi lóe sáng.

“Hoàng thượng xin yên tâm, độc của điện hạ đã được giải, hiện giờ không còn lo ngại.”

Thuận đế thở dài nhẹ nhõm, Diểu Đông cũng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, chỉ là nguyên nhân làm bọn họ an tâm, có lẽ cũng không hề giống nhau.

Sau khi Cặp Trần đại sư cáo từ, trong phòng lại khôi phục tình trạng hai người ở chung với nhau, Diểu Đông nghiêng đầu nhìn cửa phòng ngăn người, Thuận đế thuận tay vuốt ve những sợi tóc đen vươn trên bàn tay, ngón tay một lần rồi lại một lần chơi đùa.

“Nếu ngự y cùng Cặp Trần đại sư nói người không có việc gì, ta cũng có chút an tâm.”

“Ngự y?” Diểu Đông quay đầu nhìn về phía Thuận đế, nhíu mày, “Phụ hoàng thỉnh ngự y kiểm tra cho nhi thần sao? Là vào lúc nào?”

“Lúc Diểu Đông đang ngủ.” Thuận đế đưa tay điểm lên chóp mũi Diểu Đông, thiếu niên có chút sững sốt, hai gò má trắng nõn nhiễm một tầng hồng nhạt. Lúc nhìn thấy y ngược ngùng đưa mắt nhìn nơi khác, khóe miệng Thuận đế khẽ cong lên lộ ra một nụ cười cứng chiều.

“Phụ hoàng vì sao không đánh thức nhi thần?”

Ở tình huống nghiêm túc như lễ tế thiên địa, trên kiệu một đường nằm ngủ, chỉ sợ đã đưa đến biết bao sự chỉ trích.

Diểu Đông thật ra cũng không sợ chỉ trích, chỉ là lấy bộ mặt thật này của bản thân gặp người khác, có lẽ thân phận của bản thân trở thành điều miễn cảm, y sợ rằng mọi người dường như đã quên mất y lại phát hiện sự tồn tại của y, làm cuộc sống của y trở nên hỗn loạn bất an.

“Bởi vì Diểu Đông ngủ rất say, ” Thuận đế đem cằm khoát trên vai Diểu Đông, “Làm ta không nỡ lòng đánh thức.”

Tóc hai người dây dưa cùng một chỗ, ngũ diệu người nọ ở gần lại tăng thêm vị đạo ái muội, Diểu Đông không biết phải nói tiếp như thế nào, đành phải cúi đầu trầm mặc không nói.

“Ngủ đi.” Thuận đế nói.

“Dạ, ” Diểu Đông gật đầu, “Ta quay về phòng của mình.”

Diểu Đông tính đứng dậy, thế nhưng Thuận đế lại ôm lấy y trước, có ý không muốn buông tay.

“Phụ hoàng?” Diểu Đông nhẹ giọng gọi.

Thuận đế tươi cười, xoa nắn khuôn mặt y, nói: “Thực đáng tiếc, phòng ở Thừa Sơn Tự không đủ, thế nên không chuẩn bị phòng cho Diểu Đông.”

Diểu Đông rũ mi, không trả lời, Thuận đế còn nói: “Diểu Đông bồi phụ hoàng nào.”

Thuận đế ở trước mặt Diểu Đông không quá thích tự gọi mình bằng trẫm, cũng không thích xưng phụ hoàng, chỉ là có đôi khi tự xưng phụ hoàng, ý tứ bên ngoài thoáng có tác dụng đẩy lên một chút xáo trộn đối với đứa nhỏ có phần xa cách kia.

Diểu Đông như trước không hé răng, bất quá lúc Thuận đế ôm lấy y nằm xuống, y cũng không phản đối. Thuận đế tắt nến, trong bóng đêm mơ hồ có thể thấy được bóng dáng thiếu niên, nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Kỳ thật có rất nhiều việc muốn hỏi người,” Thuận để vỗ xoa nhẹ mái tóc đen trong bóng đêm mơ hồ phát ra ánh sáng của thiếu niên, thấp giọng nói, “Chỉ là lại không biết hỏi từ đâu.”

“Vậy đừng hỏi.” Diểu Đông nhìn ánh trắng nơi khung cửa sổ tỏa ra ánh sáng mờ mờ lung lung, thản nhiên nói.

Đông tác trên tay Thuận để ngừng lại, sau một lúc lâu không nói gì, ngay lúc Diểu Đông sắp ngủ, hắn mới mở miệng nói: “Ngày sinh thần Diểu Đông, có phải cố tình uống rượu không?”

Thiếu niên mơ mơ hồ hồ đáp một tiếng “Vâng”, Thuận để dừng lại một chút, tiếp tục hỏi: “Khi nào Diểu Đông phát hiện thân phận thực sự của đại thúc?”

“Sau khi phụ hoàng đến Thiên Trần cung tìm ta, từ từ có thể đoán được.” Diểu Đông từ từ nhắm hai mắt, có chút mệt mỏi trả lời, “Phụ hoàng cũng không có ý giấu giếm, huân hương trên người phối vẫn vậy, cũng không theo thân phận biến hóa mà thay đổi, chỉ cần thoáng chút để ý, thực dễ dàng đoán ra.”

Thuận để đưa tay vòng trên lưng Diểu Đông, trán đặt sau ót Diểu Đông, im lặng trầm mặc.

Hắn quả thật cố tình không che dấu, có đôi khi thậm chí còn cố ý lộ chút dấu vết, chỉ là đối với thân phận không giống nhau của mình với Diểu Đông từ trước đến nay thái độ hai mặt bất đồng, cho nên mới nghĩ rằng đối với việc này y không chút cảm kích nào.

Chỉ là, nếu sớm biết, tại sao lại không vạch trần?

“Vì sao giả bộ không biết?”

Trong bóng đêm chỉ có âm thanh lẻ loi của chính mình, không nhận được câu trả lời Thuận để hơi hơi nhón thân, thấy thiếu niên nhắm mắt im lặng, hơi thở nhẹ nhàng, có lẽ đã ngủ sớm rồi.

26. Chương 26

Diểu Đông sau khi trở về Thiên Trần Cung, tìm chung quanh không thấy bóng dáng Vô Xá đâu.

“Điện hạ không phải phân phó Vô Xá ra ngoài cung làm việc sao?” Tiểu Viên Tử ở một bên ngấm mặt Diểu Đông, một bên khó hiểu nói.

“Ra cung làm việc?” Diểu Đông sững sốt một chút, quay đầu lại đối diện với ánh mắt tràn ngập sự nghi hoặc của Tiểu Viên Tử, đem vấn đề thắc mắc sắp nói ra nuốt trở vào, “. . . Đại khái là ta quên chẳng, đúng rồi, Thu Ngữ hiện tại thế nào?”

Tìm không thấy Vô Xá, Diểu Đông tính đi tới Tử Cư Viện nơi Thu Ngữ ở xem một chút.

Trước đó Diểu Đông đã kêu Tiểu Viên Tử thông báo qua, chính là khi y vừa vào cửa trong phòng lại vang lên thanh âm đồ vật rơi xuống đất, Diểu Đông nhìn thấy ánh mắt ngây dại của mọi người, bất đắc dĩ nở nụ cười.

“Coi chừng làm vỡ chén.” Y nói.

Tiểu nha hoàn mặt lập tức đỏ bừng, nàng hoang mang rối loạn vội vàng thu dọn mảnh vỡ, lại hoang mang rối loạn vội vã bỏ chạy ra ngoài, Thu Ngữ nhìn bộ dạng thất kinh của nàng lắc đầu, nhìn Diểu Đông cười nói: “Tiểu nha hoàng tay chân thô kệch, làm cho điện hạ chê cười rồi.”

“Không có gì,” phân phó cho những người còn lại lui xuống, Diểu Đông cẩn thận đóng lại cánh cửa, quay người đứng cách chỗ nàng khoảng năm bước, “Thân thể có khỏe không?”

“Đều do điện hạ cố ý làm cho thiếp được thiện,” Thu Ngữ mềm nhẹ trả lời, “Thân mình Thu Ngữ vẫn tốt lắm.”

“Vậy là tốt rồi,” Diểu Đông cười cười, “Đối với tương lai, nàng có tính toán gì không?”

Thu Ngữ nghe vậy cười khổ: “Có thể tính toán cái gì?”

“Chung quy vẫn phải có chút tính toán đi, ” Diểu Đông nghiêm túc nói, “Nàng cùng Tô Ấm, dù sao vẫn không thể cứ như vậy cả đời.”

Ánh mắt Thu Ngữ bỗng nhiên trở nên âm đạm, nàng nghiêng đầu nhìn vãi nhưng nặng nề che cửa sổ, ánh mắt lộ ra một chút thần sắc ưu sầu.

“Trận này triều đình có thể sẽ xảy ra một trận đại loạn,” Diểu Đông nhìn biểu tình âm đạm của Thu Ngữ, nói ra lời đề nghị, “Nếu nàng muốn, ta có thể thừa dịp loạn lạc an bài nàng ra khỏi cung, đồng thời Tô Ấm sẽ rời khỏi hoàng thành.”

Ánh mắt Thu Ngữ hơi chút sáng, sau đó lại nhanh chóng tắt đi.

“Không có nghĩ gì cả,” nàng nói, “Thiếp sẽ không rời khỏi hoàng cung.”

Diểu Đông trầm mặc một lát.

“Vì sao ?” Y khó hiểu, “Tô Ấm nói, chỉ cần nàng nguyện ý, hẳn có thể vứt bỏ hết thảy mang nàng đi.”

Thu Ngữ không nói lời nào.

“Hai người yêu nhau, chẳng lẽ lại không muốn gần nhau?”

Thu Ngữ quay đầu, nhìn Diểu Đông nở nụ cười chua xót, “Thiếp cùng Tô lang. . . Có lẽ là có duyên vô phận.”

“Ta không hiểu.” Diểu Đông nói.

“Thiếp có lý do của thiếp,” Thu Ngữ trả lời, “Ý tốt của điện hạ, Thu Ngữ chỉ có thể xin nhận tấm lòng.”

Diểu Đông lẳng lặng đứng nơi đó, đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở.

“Muốn hay không. . . cũng nên lo lắng một chút?” Y cẩn thận hỏi, “Dù sao cũng là hai bên yêu nhau. . . Là một chuyện rất khó đạt được a.”

Thu Ngữ cúi đầu không nói lời nào, Diểu Đông đợi một lát, cuối cùng thở dài, xoay người rời đi.

“Điện hạ!” Lúc đi tới cửa, Thu Ngữ bỗng nhiên ngẩng đầu gọi y , “Người cũng phải cẩn thận—” Diểu Đông xoay người, nhìn thấy vẻ mặt do dự khó xử của Thu Ngữ, nghi hoặc nói: “Cẩn thận cái gì?”

“A, không có gì, ” Thu Ngữ bỗng nhiên nở nụ cười, hơi tránh tầm mắt của y , nói, “Thu Ngữ là muốn nói, mọi sự điện hạ đều phải cẩn thận.”

“Vậy sao,” Diểu Đông gật gật đầu, “Cảm ơn Thu Ngữ quan tâm.”

Thu Ngữ nhìn thấy bóng dáng Diểu Đông khuất sau cánh cửa, trên mặt lộ chút thần sắc phức tạp.

Ánh sáng trong phòng có chút hôn ám, ngăn cách sương mù mênh mông bởi những màn lụa mỏng, là bóng dáng mơ mơ hồ hồ có lúc tưởng chừng không có thật của hai người.

Diểu Đông mặc y bào màu lam nhạt ngồi xếp bằng trên đệm êm, Thuận đế ở bên cạnh y , cầm lấy một tấm vải bông lau khô tóc cho y .

Diểu Đông màu da thực nhạt, có lẽ nguyên nhân là do không tiếp xúc với ánh mặt trời nhiều nên luôn có chút tái nhợt. Nhưng sau khi từ trong nước ấm nơi ôn tuyền đi ra, hai má y sẽ bị nhiệt khí huân thành một tầng hồng nhạt, được làn da trắng nõn làm nổi bật, nhìn qua mềm mại ướt át, mỹ vị mê người.

Thuận đế chậm rãi lau khô những sợi tóc đen mượt rối loạn trên đầu, cũng thích gần gũi nó, đây chính là thời gian quang minh chính đại nhìn thấy đôi má mang chút hồng nhạt của y .

Diểu Đông không biết tâm tư này của Thuận đế, cũng không thể cự tuyệt.

Vô luận là ngâm ôn tuyền cũng tốt, lau tóc cũng tốt, hoặc là một chút chuyện vụn vặt, đối với sự cường thế này, luôn đối với mình hoặc là uy hiếp hoặc là lừa gạt của Thuận đế, y vẫn tìm không được biện pháp cự tuyệt, cũng lười lo lắng những chuyện rắc rối không ngừng này.

“Ngày mai vào triều đi.” Thuận đế cầm lấy lược chải đầu cho y, hưởng thụ cảm giác những sợi tóc từ khe lược trượt xuống, tựa hồ có thể nhanh chóng đi đến tận đáy lòng mềm mại.

Diều Đông cúi đầu thấy tóc dài của mình chảy xuống theo bờ vai, ở trên vạt áo lam nhạt quần quanh uốn lượn, thân nhiên đáp “Ừ” một tiếng.

Sau tân niên hơn mười ngày nay, Diều Đông vẫn không đi vào triều. Y nghe Thuận đế đưa ra lý do hợp tình hợp lý, mừng rỡ vì thanh nhàn.

Kỳ thật cho dù Thuận đế không nói, Diều Đông đại khái cũng biết tại sao lại thế.

Trước đó vài ngày Tần Tự Sơn được phái đi tiến đánh phía Bắc bị người tra ra chứng cứ thông đồng phản quốc với địch, Thuận đế giận dữ, hạ lệnh đem bắt về, nhốt đánh trong thiên lao cẩn thận xét xử, thánh chỉ sau khi vừa tới biên cương Tần Tự Sơn sợ tội tự sát, tội danh trải qua tra xét đều là sự thật, Thuận đế hạ lệnh cả nhà Tần gia tịch thu tài sản giết toàn gia, tại triều đình xử lý sạch sẽ toàn bộ vây cánh.

Việc này đã gây ra sự ồn ào xôn xao ở hoàng thành, mấy ngày gần đây không biết có tới bao nhiêu quan viên đánh mất mũ ô sa, cũng không biết có bao nhiêu người mất đầu.

Diều Đông kỳ thật cũng không để ý điều này, y đối với Tần Tự Sơn cũng không có nhiều cảm tình, dù sao một thân ốm đau cùng nguy hiểm lúc còn nhỏ, đều là do lão ban tặng.

Diều Đông cũng không biết Thuận đế muốn như thế nào, chính mình biểu hiện thái độ thờ ơ thật sự rất rõ ràng, nhưng Thuận đế vẫn như trước giấu kín như bưng, ở trước mặt y một chữ cũng không nhắc tới.

27. Chương 27

Diều Đông đứng ở bậc thứ nhất trên long giai, nhìn thấy đại điện hoa lệ mở rộng trước mắt, cứ như vậy trong nháy mắt không biết chính mình ở nơi nào.

Theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên trên, người nọ ngồi ở nơi cao nhất của kim giai, cả người được một tầng ánh sáng hoa mắt bao phủ, ánh sáng kia trên gương mặt quen thuộc bỗng nhiên lại trở nên xa xôi đến xa lạ.

Thuận đế chú ý tới tầm mắt của Diều Đông, khóe miệng loạn loạn một nụ cười trấn an. Như có như không liếc nhìn nhóm quan viên đang đồng thời ngừng hô hấp, mà Diều Đông lại như chưa phát hiện ra điều gì, cứ như trước một biểu tình mờ mịt rồi thu hồi tầm mắt, tiếp tục cúi đầu chẳng kiêng nể gì ngăn người.

Không biết có người nào phát hiện hay không. . . Diều Đông không thoải mái mà nhăn mặt nhíu mày, trong đại điện này tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt. . .

Phúc công công kéo dài âm điệu nói: “Có việc bẩm báo, vô sự bãi triều—”

Thuận đế lười biếng quét mắt mọi người dưới điện, phát hiện nhóm quan đều hướng trộm nhìn chằm chằm Diều Đông, trên mặt bọn họ là những biểu tình khác nhau, có nghi hoặc không thể giải đáp, có oán hận, có khinh miệt. . . Nhưng là vì mũi mao như đóa sen trắng mà kinh diễm kia, cũng không ít người.

Thuận đế nhăn mày, tâm sinh hờn giận không rõ.

Kỳ thật không cho Diều Đông vào triều, một phần là do sợ y tức cảnh sinh tình, mặt khác, chính là không muốn nhìn thấy ánh mắt không biết thu liễm của những người này.

Đó là trân bảo của mình, không ai có thể mơ ước.

Diều Đông đối với hết thảy đều không có chút cảm kích, y một mặt thất thần.

Mùi máu tươi làm cho con người nhớ lại một chút chuyện không tốt.

Luồng không khí khiến người muốn buồn nôn theo trí nhớ quay về càng thêm dày đặc, Diểu Đông lúng túng lùi xuống từng bước, ngẩng đầu hốt hoảng nhìn không khí trong suốt, từng chút từng chút nhiễm màu máu nhàn nhạt.

Tựa hồ có tiếng người lớn tiếng đấu khẩu, có tiếng người thét chói tai, có người còn cười to, đủ loại thanh âm xen lẫn cùng nhau, làm cho đầu đau đến nứt ra.

Cổ bị kiếm phong lạnh lẽo đặt lên, cả thế giới lập tức an tĩnh.

Diểu Đông nghe thấy có tiếng người bên cạnh: “Hoặc là thả ta đi, hoặc là giết thái tử, cùng y đồng quy vô tận!”

Lời giống như đã từng nghe.

Hình ảnh giống như đã từng thấy.

Trong không khí mùi máu tươi dần đậm hơn, Diểu Đông cong khóe miệng muốn cười, lại như thế nào cũng không cười nổi.

Vì sao luôn có người vẫn không rõ tình huống? Diểu Đông không rõ.

Bắt mình làm con tin, tác dụng gì cũng đều không có.

Diểu Đông ngẩng đầu nhìn ở nơi cao chức trọng là khuôn mặt mơ hồ của Thuận để do bị ánh sáng làm chói mắt, bỗng nhiên tự hỏi đã gặp chuyện này lúc nào, hần trả lời như thế nào.

Trả lời gì nhỉ?

Ánh mắt hờ hững, ngữ điệu lạnh lùng.

Hần nói: “Nếu thái tử lấy thân hi sinh cho quốc gia, nhất định hậu táng.”

Sau đó, chính là một cơn ác mộng, hình bóng mẫu hậu từng chút từng chút hướng tới.

Từ nơi nào đó truyền đến tiếng rơi tí tách của nước, nhỏ nhỏ, nhẹ nhàng, từng tiếng một.

Cuối cùng hết thấy đều đột nhiên biến mất không thấy, bé con Diểu Đông thấy trên ngực nàng nơi bị mũi kiếm đâm thủng máu chảy ra, tí tách tí tách rơi không ngừng.

Lúc ấy là khi nào, có ai biết được lúc bản thân điên cuồng gọi thái y, trong lòng chất đầy bao nhiêu sợ hãi?

Y nghe thấy tiếng người nọ nói: “Buông Tử Dương ra, trầm tha cho người một mạng.”

Nhịn không được cười, sau đó nghiêng đầu, tầm mắt di chuyển.

Kiểm kê sát làn da theo động tác quay đầu của hắn mà phác một đạo vết thương chảy máu, Diểu Đông cảm giác hơi hơi chút đau đớn, sau đó trong nháy mắt, người cầm kiếm ở kế bên bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, nặng nề mà ngã văng ra ngoài.

Mùi máu tươi thật đậm làm cho người ta sắp không thở nổi, Diểu Đông nghe thấy tiếng Thuận để hô to: “Được! Mau lấy được đến!” Sau đó hắn cúi người, lấy tay cẩn thận lau đi vết máu trên cổ y, đau lòng nói: “Đau không?”

Diểu Đông đột nhiên gỡ tay hắn ra, sau đó bị chính động tác của bản thân làm cho sợ hãi. Y ngẩng đầu, thấy Thuận để vẫn duy trì tư thế tay bị gỡ ra, sâu trong đôi mắt, tựa hồ có chút khổ sở.

Phúc công công tập tễnh chạy vội tới, nhìn sắc mặt Thuận để run rẩy nói: “Hoàng thượng, được cầm máu đây. . .”

Thuận để hít vào một hơi, cầm lấy được nói: “Tử Dương, ta giúp người bôi được.”

“Không cần, ” Diểu Đông lui ra phía sau từng bước, sắc mặt hoảng hốt nói, “Chỉ là bị thương ngoài da một chút, không nhọc phụ hoàng lo lắng.”

Y không nghe Thuận để trả lời, xoay người đi thẳng ra ngoài.

Cả sảnh đường triều thần đều im lặng, không ai nói tiếng nào. Diểu Đông trên đường rời đại điện đi qua bọn họ, nhìn bên ngoài là ánh mặt trời tái nhợt, trong lòng một mảnh mở mịt.

Hận ai?

Y hơi hơi nheo mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Là để vương không muốn cứu mình sao?

Hay kì thật. . . Là do cái gì cũng làm không được, bản thân một chút tác dụng cũng không có. . .

Bỗng nhiên từ trong đại điện có người bay ra, đem Diểu Đông tiến vào trong lòng ngực.

Vô luận Diểu Đông giãy dựa thế nào, quyền đâm cước đá như thế nào, hắn đều gắt gao ôm không muốn buông tay.

Ôm y bay vọt qua đình đài lầu các, xà nhà chạm trở mái hiên góc cung, Thuận đế đem Diểu Đông mang về tẩm cung, ôm lấy y ngồi ở trên giường.

“Thực xin lỗi, ” hắn nói, “Thực xin lỗi.”

Hắn đem mặt chôn trên gáy Diểu Đông, một lần rồi lại một lần nói: “Thực xin lỗi. . . Thực xin lỗi. . . Là lỗi của phụ hoàng. . .”

“Quá muộn. . .” Diểu Đông nói, “Quá muộn. . . Mẫu hậu nàng, đã chết rồi. . .”

“Thực xin lỗi. . .” Trong lòng Thuận đế nổi lên một trận chua xót , tại lúc quan viên mưu phản liêu chết một trận, là bản thân hắn ngẫm ra chỉ thị với ám vệ không cần hành động, là bản thân hắn ngẫm đồng ý tạo thành cục diện Diểu Đông bị kèm hai bên.

Nhưng mà hắn đối với câu “Lúc mẫu hậu chết, ta thực sự hận người” trong lòng quá mức rối rắm, hắn muốn Diểu Đông giải trừ khúc mắc này, cũng muốn dùng hành động chứng minh hắn sẽ không bỏ mặc y nữa.

Thuận đế không dự đoán được Diểu Đông lại bị thương, cũng không dự đoán được khi y khổ sở, chính mình lại đau lòng đến vậy.

Trong lòng, thiếu niên tựa hồ nhẹ nhẹ run, đem mặt chôn ở gáy Diểu Đông, Thuận đế mơ hồ nghe thấy sâu trong yếu hầu đang kiềm nén âm thanh nức nở tĩnh tế.

“ . . Diểu Đông?” Thuận đế chuyển tới trước mặt Diểu Đông, nhìn thấy y cúi đầu, ngực thất lại.

“Ngẩng đầu lên đi, không cần kim nén. . .”

Thuận đế cúi đầu, cẩn thận nâng cầm thiếu niên lên, sau đó hắn thấy thiếu niên gắt gao cắn môi, liêu mạng đem âm thanh nức nở khổng chế nuốt vào.

“Không sao cả,” Thuận đế bỗng nhiên đem gương mặt Diểu Đông vùi vào ngực mình, hắn nhẹ nhàng vỗ về đầu Diểu Đông, nói, “Khóc ra đi, không ai thấy đâu, đừng lo lắng, khóc ra đi. . .”

Thuận đế cảm giác được thiếu niên trong ngực mạnh mẽ đánh hai cái, sau đó chính là dứt quãng, nhẹn không được âm thanh ghen ngào.

“ . . Mẫu hậu nói, Tử Dương không được khóc. . .”

“ . . Nàng nói. . . Tử Dương phải trở nên kiên cường. . .”

Vào lúc ấy nàng cười nói Tử Dương không được khóc.

Nàng nói, Tử Dương phải trở nên kiên cường.

Nàng nói Tử Dương, thay mẫu hậu cầu cho Phủ Tử Dục bình an. . .

Mẫu hậu, con cũng không muốn khóc .

Chỉ là qua nhiều tuổi như vậy, thế mà sẽ có người dễ dàng con, nói với con lời xin lỗi.

Không biết vì sao , nghe thấy câu xin lỗi ấy con đột nhiên cảm thấy khó chịu quá.

Rất khó chịu, rất khó chịu.

Mẫu hậu, hãy để cho con khóc ở đây đi.

Con khóc ở đây rồi, từ nay về sau, Tử Dương sẽ trở nên kiên cường, không bao giờ. . . khóc nữa. . .

Thiếu niên khóc xong liền chìm vào giấc ngủ.

Thuận đế lẳng lặng nhìn dung nhan khi ngủ của y, nhìn thật lâu.

Hắn chậm rãi cúi người, nhẹ nhàng hôn gương mặt còn lưu lại nước mắt của thiếu niên.

Từ lông mi tới khóe mắt, theo đôi má trượt xuống, sau đó uyển chuyển đến khóe môi.

Hắn ở môi thiếu niên lưu luyến thật lâu, cuối cùng nhắm mắt lại, trên môi thiếu niên mềm mại hôn xuống.
. .

Lúc Diêu Đông tỉnh lại ước chừng đã sẩm tối.

Y nói phải trở về Thiên Trần Cung, Thuận đế luôn luôn quán quít lấy y bắt phải ngủ lại ở tẩm cung cũng không ngăn cản, chỉ ôn nhu nói: “Trên đường cẩn thận.”

Diêu Đông gật gật đầu, cúi mặt đi ra ngoài.

Lúc trở về phòng mình trên đường Diêu Đông gặp rất nhiều người.

Tiểu Vương Tử, Thu Ngữ, còn có nha hoàn thái giám khác.

Đối với chiêu hô của bọn họ Diêu Đông qua qua “Ừ” một tiếng, sau đó cúi đầu vội vàng đi qua.

Lúc sắp tới phòng mình Diêu Đông bị một người mạnh mẽ kéo lại.

Y ngẩng đầu, thấy được gương mặt âm u của Vô Xá đã lâu không thấy.

“Người khóc?”

Vô Xá đưa tay xoa lên đôi mắt sưng của Diêu Đông, lại chạm vào đôi môi đỏ thắm của y, trong mắt xuất hiện một tia lửa giận.

“Là ai?” Vô Xá giận dùm dùm hỏi, “Là hoàng thượng đúng không? Hắn lại làm gì người?”

“Không có gì.” Diêu Đông không có phát hiện Vô Xá bỗng nhiên xưng hô đổi thành “Người”, y lui lui, tránh đi ngón tay của Vô Xá đặt trên mình.

“Không có gì sao. . .” Vô Xá hít sâu, nói, “Từ khi hoàng hậu mất, người đã không còn khóc nữa, hôm nay sao lại khóc thành cái dạng này, người còn nói không có gì?”

“ . . . Vô Xá?” Diêu Đông cuối cùng cũng phát hiện hắn có điểm không ổn, “Người rốt cục bị sao vậy? Có chuyện gì, trước đó vài ngày tại sao một mình người chạy ra ngoài cung, lại xảy ra chuyện gì sao?”

Vô Xá nhìn y thật sâu, trong ánh mắt xuất hiện cái gì đó Diêu Đông khó có thể hiểu được. Rốt cục hắn thở dài, nói: “Ta vẫn là, không nhận nổi nữa rồi.”

Diêu Đông nghe thấy hắn nói một câu thật có lỗi, sau đó trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

28. Chương 28

Có đôi khi mở to mắt tỉnh lại, cảm thấy được người hay vật quen thuộc kia lại đột nhiên trở nên xa lạ.

Trong một góc xe ngựa được ngọn đèn dầu chiếu sáng, ánh sáng nho nhỏ từ ánh lửa yếu ớt tỏa ra, làm cho hết thấy chung quanh phủ kín một tầng bụi ánh sáng vàng, mông mông lung lung như không có thật.

Không biết từ nơi nào truyền đến một chút âm thanh sần sật nhỏ nhỏ, quanh quẩn bên tai vang vọng không ngừng, vẫn từ cảnh trong mơ dây dưa đến hiện thực. Diều Đông nhìn chăm chăm chớp xe màu nâu đậm phát ngốc một trận, sau đó đứng lên, nghiêng người đẩy cửa sổ.

Ngoài cửa sổ tối đen như mực, mơ hồ chỉ có thể thấy được bóng cây lay lắt.

Gió lạnh hỗn loạn mang theo hàn khí tiến vào, không khí ẩm ẩm ướt ướt, tràn ngập mùi vị bùn đất xa lạ nhưng mới mẻ. Diều Đông nâng tay sờ gò má, đầu ngón tay lướt qua một mảnh ướt át.

Thì ra là trời mưa a.

Y có chút hoảng hốt nghĩ.

Tiếng cửa bị đẩy ra phát tiếng kêu kéo kẹt, có người khom lưng chui vào, mang theo một thân hơi nước.

Diều Đông nghiêng đầu, yên lặng nhìn hẩn.

Ngẩng đầu đáp lại ánh nhìn của Diều Đông, Vô Xá có chút loạn nhịp. Sau đó hẩn lại khôi phục vẻ mặt không chút biểu tình của thường ngày, xoay người đóng cửa lại, đi đến bên người Diều Đông đóng cửa sổ cẩn thận.

“Đừng để mưa hắt vào,” hẩn nói, “Thấm vào quần áo sẽ sinh bệnh.”

Diều Đông không trả lời, yên lặng nhìn hẩn không biết đang suy nghĩ cái gì. Vô Xá trầm mặc một lát, sau đó ngồi vào bên cạnh Diều Đông, phát tay tắt đi ngọn đèn, lạnh giọng nói ra trước cửa “Đi.”

Thân xe chấn động, ngay sau đó trở nên nhanh như bay. Diều Đông nghiêng đầu, ẩn ẩn thấy trong ánh sáng hôn ám là đôi mắt trầm tĩnh của Vô Xá tựa như một con sói lóe lên sự tàn nhẫn sắc sảo, không khỏi hoảng loạn cúi đầu.

“ . . . Vì sao phải làm như vậy?” Y đột nhiên hỏi.

“Không vì sao hết ,” Vô Xá trả lời, hẩn cúi đầu nhìn Diều Đông, sâu trong đôi con ngươi không thấy đáy xẹt qua một đạo ánh sáng u ám, “Ta chỉ muốn mang người rời khỏi nơi đó,” hẩn thấp giọng nói, “Rời khỏi hoàng cung, đi thật xa.”

Diều Đông rũ mi, trầm mặc trong chốc lát.

“Kỳ thật có rời khỏi hay không đối với ta mà nói cũng không đáng bận tâm , ” y quay đầu nhìn mảnh giấy dầu thật dày dán trên cửa sổ, ngữ điệu nhàn nhạt có chút mơ hồ bất định, “Ở nơi nào, cũng không phải đều giống nhau sao?”

“ . . .Không hề giống!” Vô Xá bỗng nhiên cất cao âm điệu, tay của hẩn trong bóng đêm gắt gao nắm lại, tưởng như muốn đem những thấp thỏm lo âu mà không người nào biết đập đến tan nát.

“Không giống nhau. . . Rời đi nơi đó, ít nhất, người có thể sống tự tại thoải mái một chút.”

Diều Đông không trả lời. Y tựa đầu vào cửa sổ, nghe tiếng mưa tí tách đánh vào mảnh giấy dầu tạo ra âm thanh lúc to lúc nhỏ, rũ mi lặng lẽ nở nụ cười.

“ . . .Không đáng đâu. . .” Diều Đông cúi đầu nhìn những đầu ngón tay của mình, ngữ điệu hàm hồ tựa như đang lầm bầm tự nói với mình, nhưng Vô Xá vẫn có thể tinh tường nghe được.

“Vì cái gì không đáng?” Hẩn nhìn chăm chăm Diều Đông, ánh mắt sáng rực, “Ta cảm thấy đáng giá là được.”

Diều Đông xoay mặt, trong bóng đêm ảm đạm lại tiếp tục phát ngốc một hồi.

“Ta không rõ, ” y thoáng chần chờ đáp, “Người mạo hiểm như vậy, bị bắt được chính là tội chết.”

Vô Xá nở nụ cười.

“Ta không sợ cái chết, ” hẩn nói, “Hơn nữa, chỉ có rời khỏi hoàng thành kia, ta mới có cơ hội sống sót.”

“Vì sao?”

“Trang Quý phái người đến tiêu diệt người trong tửu quán,” Vô Xá giấu đi ánh mắt, trầm mặc trong chốc lát, nói, “Ngay buổi tối lúc Tàn Tự Sơn bỏ mình.”

Diệu Đông xiết chặt ngón tay trong phút chốc.

“Thật có lỗi,” y mím môi, yết hầu có chút khô khốc, “Ta không biết. . .”

“Thuận để ra tay rất nhanh, ” Vô Xá đưa mắt ra chỗ khác, “Không để cho người có cơ hội biết được.”

Diệu Đông cúi đầu không nói lời nào, Vô Xá lại nói: “Vô luận chúng ta bị vây trong lập trường nào, thân thể của người cuối cùng cũng vẫn chảy dòng máu Tần gia,” hắn nhìn chăm chăm khoảng không hắc ám, áp chế đi sự giằng co không ngừng lóe lên trong mắt, “Hoàng thượng phát hiện thực lực người trong quán so với tưởng tượng mạnh mẽ hơn nhiều, tất nhiên sẽ không dám mạo hiểm, để tránh đem dài lắm mồm.”

“Có lẽ là vậy,” Diệu Đông nhìn cửa sổ đen tuyền, trong thanh âm dấu không được sự mỗi mảy, “Vây tửu quán hiện tại thế nào? Thương vong nghiêm trọng không?”

“Đã chết bảy tám huynh đệ,” Vô Xá trả lời, “Những người còn lại thoát khỏi hoàng thành, không thiệt hại đến nỗi nào, phần còn lại phải coi tạo hóa của bọn họ.”

Cơn mưa đầu xuân tí tách rơi, lúc mềm lúc nhẹ, lại liên miên không dứt. Diệu Đông khẽ hít thở vào một hơi, âm đạm nói: “Thật có lỗi, là ta liên lụy đến các người.”

Vô Xá nghe vậy ngơ ngác một chút, hắn nói: “Không phải như thế. . .” Sau đó không biết nhớ tới cái gì, ngậm miệng không nói. Hắn quay đầu nhìn về phía Diệu Đông, lúc này búi tóc của y trên mã xa xóc nảy mà dần dần rời rạc rơi xuống, một dải đen tuyền như mực hỗn độn trên nệm, trên vai.

“Lúc bọn họ rời đi, nhờ ta nhấn với người—” Vô Xá nhìn chăm chăm mái tóc dài đan vào cùng bóng đêm, màu mắt trở nên thâm trầm, “Nếu có cơ hội, thỉnh xin cho chúng ta vì điện hạ cố gắng sức lực.”

Diệu Đông không trả lời. Ánh sáng âm đạm ảm ảm phác ra hình dáng bàn tay, y cúi đầu nhìn bóng đêm tiêm nhiễm khoảng không thành màu đen theo khe hở chậm rãi trôi qua, vẫn lẩm bẩm nói: “Về sau, phải làm thế nào mới tốt đây. . .”

Không có nhiều cái về sau, tựa như bức tranh hơi lộ chút ánh sáng cùng hắc ám đan xen, hốt hoảng tựa như có thể bắt chút hy vọng, chỉ là một khi thật sự rơi vào tầm truy đuổi, không biết nơi tột cùng phát ra ánh sáng ở hướng nào.

“ . . . Ta sẽ bảo hộ người, sau đó, cho người cuộc sống mà người muốn có. . .”

Bên tai tựa hồ có người nói, thanh âm không ngờ lại nhẹ nhàng đến vậy, tựa hồ mang theo nồng đậm sự chờ đợi.

Bản thân rốt cuộc muốn cuộc sống như thế nào? Hình như vấn đề này trước đây đã tự hỏi nhiều lần, trong đầu liền xuất hiện một mảnh sương mù mờ mịt, đem đáp án kia bị che dấu dưới tầng tầng lớp lớp.

Ngoài cửa sổ mưa xuân tạo nên âm thanh xào xạc khiến con người trở nên mệt mỏi, Diệu Đông “Ừ” một tiếng dường như đáp lại sự chờ đợi câu trả lời khiến Vô Xá không yên lòng, sau đó mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

Dạ minh châu vào buổi hừng đông bị ánh nắng ban mai tắt đi ánh sáng rực rỡ, Thuận để vừa mới thức dậy nâng đầu nhắm ngum trà, đôi mắt khẽ híp lại mang theo tia lười biếng.

“Vô Xá kia rất mạnh,” Vị Thi cả người đầy máu quỳ trên mặt đất, cắn chặt hàm răng nói, “Vô cùng mạnh.”

“Như vậy sao” Thuận để nói, ngữ điệu thản nhiên đem âm cuối thoáng kéo dài, để lộ ra mùi vị nguy hiểm.

“Cho nên ám vệ vừa phái ra trừ người toàn quân bị giết?” Thuận để không liếc mắt một cái nào, đầu ngón tay đặt trên chén trà nhẹ nhàng gõ, Vị Thi cả người run rẩy, trên lưng toát mồ hôi lạnh.

“Thuộc hạ hành sự bất lực, thỉnh bệ hạ xử phạt.”

“Không cần sốt ruột, trừng phạt người là không thể thiếu,” Thuận để cầm chén trà nhẹ nhàng thổi, trên mặt nước gợn sóng lăn tăn, “Thế nhưng hiện giờ, việc chính người phải làm là tìm Diểu Đông trở về—” Hấn nhắm ngum trà, tỏ vẻ thoải mái mà híp mắt, “Lập tức tìm trở về.”

“Tuân chỉ!”

Vị Thi đứng dậy, lúc xoay người Thuận để lại dấn hấn.

“Chuyện Diểu Đông mất tích, áp chế không để truyền ra ngoài.” Thuận để chậm rãi buông chén trà, lúc hấn buông tay, cái chén vô thanh vô tức rơi xuống đất thành từng mảnh nhỏ.

“Còn Vô Xá kia. . .” Hấn chậm bước thong thả đến bên cửa sổ, đứng trước cửa lẳng lặng nhìn một lát, sau đó đột nhiên đẩy cửa sổ ra.

Gió lạnh gào thét thổi loạn mái tóc đen của hấn, Thuận để trong mắt hiện lên một tia quang mang dữ tợn.

“Liền giết không tha.”

29. Chương 29

Nhìn không ra lối thoát, xin hãy nhanh chóng buông tha. . . Mưa vẫn như trước không ngừng, làm lòng người phiền muộn.

Diểu Đông yên lặng băng bó miệng vết thương cho Lâm Mặc Đình và Lỗ Thanh, Vô Xá vẫn chưa trở về, trong sơn động im ắng không một tiếng người, có thể nghe được một cách rõ ràng tiếng mưa rơi tí tách cùng tiếng củi cháy trong sơn động.

Những vết đao thương trên người Lâm Mặc Đình và Lỗ Thanh dưới ánh lửa chiếu rọi trở nên vô cùng dữ tợn, mùi máu nồng đậm trong không khí như trở nên lắng đọng lại, thật lâu vẫn không thể tan ra. Diểu Đông cúi đầu, che giấu biểu tình không thoải mái của mình.

Có đôi khi không biết vì sao , lại ấp ủ trong lòng có lẽ may mắn phụ hoàng sẽ không hao tổn tâm trí đối phó với mình như vậy.

Diểu Đông nhìn những vết thương trên đầu ngón tay của Lâm Mặc Đình vẫn còn đang chảy máu, kinh ngạc vì ý nghĩ của mình.

Dù sao hiện giờ người nọ đang bận rộn vô cùng, phải thu phục thế lực của Tần Tự Sơn, phải bồi dưỡng vây cánh mới, phải xử lý đủ loại quan viên liên hợp dâng thư thỉnh nguyện phế thái tử, có lẽ sẽ không dành nhiều tâm tư như vậy để đuổi bắt một cái thái tử nghèo túng không có quyền thế. Nhưng cuối cùng vẫn là dòng máu Tần gia chảy trong bản thân đối với đề vương lại quan trọng.

Quan trọng đến một đường một bước cũng không nhân nhượng.

Ngoài sơn động vang lên tiếng bước chân thật nhỏ, ước chừng là Vô Xá sau khi giải quyết mọi chuyện theo kí hiệu lưu lại tìm đến đây.

Diểu Đông quay đầu, thấy thân ảnh Vô Xá mang theo kiếm đứng ở cửa sơn động, nhin không được thoáng ngẩn ngơ.

“Ồn chứ?” Diểu Đông hỏi.

Vô Xá “Ừ” một tiếng.

“Còn những người đuổi giết chúng ta đâu?”

“Đều đã chết” Vô Xá thản nhiên trả lời.

Ngón tay Diểu Đông đang bôi được cho Lâm Mặc Đình khẽ run một chút, Lâm Mặc Đình cúi đầu nhìn y một cái, lại nhìn nhìn Vô Xá vẫn còn chìm trong cảnh chém giết vừa rồi, dưới đáy lòng âm thầm thở dài.

Diểu Đông cúi đầu, hai má dưới ánh sáng của lửa làm nổi bật sự nhợt nhạt.

Không phải chưa từng thấy Vô Xá giết người, Diểu Đông sống đến bây giờ trong nơi sóng ngầm dữ dội ở hoàng cung, trên tay cũng không thể không nhiễm một giọt máu tươi.

Nhưng cuộc chém giết kia, Vô Xá quả thực xa lạ đến làm người sợ hãi.

Hai mắt đỏ bừng, nụ cười khát máu giữ ở khóe môi, quanh thân hắc , từng đợt từng đợt tỏa ra sát khí điên cuồng.

Trong màn mưa lạnh giá, kiếm quang chém xuống băng lãnh, Vô Xá vùng kiếm điên cuồng tựa như vẫn đang chìm trong cơn ác mộng bị ma quỷ quần thân, làm cho người ta không khỏi rét run.

Bắt đầu từ khi nào, tất cả mọi người đều thay đổi bộ dáng rồi?

Diểu Đông mờ mịt nghĩ.

Vô Xá, người mà gặp tình huống gì đều không thay đổi lạnh nhạt ứng phó, tựa như ở một lúc không thể nhận thấy, đã bay đến chốn nào. . .

“Ta muốn viết phong thư gửi phụ hoàng.” Trầm tư một lát, Diểu Đông mở miệng nói.

“Cái gì?” Vô Xá đang cởi quần áo ướt sũng đột nhiên quay đầu lại, gắt gao nhìn chằm chằm Diểu Đông, “Người nói cái gì?”

Vô Xá trong mắt lóe ánh sáng nghiêm nghị, ngữ điệu trầm thấp có chút dọa người, Diểu Đông dừng một chút, lặp lại lời nói: “Ta muốn viết một phong thư cho phụ hoàng,” y tránh đi ánh mắt của Vô Xá, hơi hơi rũ mi,” Chân chính chứng tỏ lập trường một chút, nói cho phụ hoàng biết ta nguyện ý vứt bỏ thân phận hoàng tử, cùng với thân phận thành viên hoàng thất cùng hết thảy quyền lợi có được.”

Vô Xá nghe vậy ngơ ngác một chút, hắc nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của Diểu Đông, thần sắc trở nên phức tạp.

Sau một lúc lâu trầm mặc, hắc nói, “Không được.”

Diểu Đông ôm đầu gối không nói, Vô Xá thở dài, đi đến bên cạnh hắc ngồi xuống, nói, “Thuận để chưa chắc đã tin tưởng, làm như vậy có thể bại lộ hành tung của chúng ta.”

“Vậy phải làm thế nào, phụ hoàng mới có thể tin tưởng đây?” Diểu Đông ngẩng đầu, vẫn không buông nghi vấn trong lòng hỏi.

“ . . . Làm cách nào hắc cũng không tin tưởng đâu. . .” Đối với đôi mắt trong suốt của thiếu niên, lúc Vô Xá nói những lời này, hầu hết hơi hơi trượt xuống.

“Không cần lo lắng nhiều như vậy,” hắc nói, “Ta sẽ bảo vệ người.”

“Ta cũng không muốn quan tâm,” Diểu Đông lại cúi đầu, y nhìn ngọn lửa bập bùng nhảy múa, rọi lên sơn động lúc sáng lúc tối, thần nhiên nói, “Ta chỉ là, không muốn các người chết vì nó.”

Vô Xá cũng tốt, Lỗ Thanh cũng tốt, Lâm Mặc Đình cũng tốt.

Mỗi người bọn họ, dường như đều đối với tương lai ấp ủ bao nhiêu mong đợi lớn lao, dường như luôn luôn dùng không hết nhiệt huyết, dường như cũng không muốn bỏ mạng nơi xa xăm, đối với cuộc sống này cảm thấy mệt mỏi và phiền chán.

Diểu Đông biết bọn họ làm tất cả đều vì bản thân mình, thế nhưng bản thân lại cảm thấy mệt mỏi và phiền chán.

Vực không nổi tinh thần, giống như đối với tất cả đều mất đi hứng thú.

Nhìn thấy những người đó bất chấp nguy hiểm bảo hộ chính mình, Diểu Đông nói không được lời cự tuyệt. Y thực cảm kích, nhưng cũng vì vậy cảm thấy bọn họ làm như thế không đáng.

Vì một người mệt mỏi chỉ muốn tùy tiện tìm một chỗ nằm xuống lặng lặng chờ chết mà liều mạng, thật sự không đáng.

Diệu Đông không nghĩ đến báo đáp, đành xốc lại tinh thần ngày càng đi xuống, bảo hộ bọn họ giống như bọn họ bảo hộ y .

Ít nhất, không thể để bọn họ vì mình mà chết.

Tuyệt đối không thể.

Vô Xá cẩn thận ôm Diệu Đông đang ngủ vào ngực, để cho y thay đổi một cái tư thế thoải mái hơn.

“Lại ngủ sao?” Lâm Mặc Đình khẽ thấp âm thanh hỏi, Vô Xá gật gật đầu.

“Ngủ thật nhiều.” Lâm Mặc Đình bĩu môi.

“Y trước kia chung quy ngủ cũng không được tốt lắm, bình thường cả đêm đều mất ngủ,” Vô Xá xuất thần nhìn dung nhan an tĩnh của Diệu Đông lúc ngủ, khoe môi nhẹ nhàng cong lên, “Từ lúc được giải thì trở nên thích ngủ, như là muốn đem mất ngủ trước kia bù vào.”

“Ngủ nhiều như vậy cũng không tốt đâu.” Lâm Mặc Đình nhíu mi, Vô Xá không trả lời, hẩn lại hỏi, “Người có phát hiện hay không, nhóm người Hoàng thượng phái tới đối với chúng ta từng chiêu từng chiêu đều muốn giết chết, thế nhưng lại không bao giờ động đến điện hạ?”

Vô Xá nâng mắt, lạnh lùng nhìn Lâm Mặc Đình.

“Loại chuyện này,” hẩn sắc mặt âm trầm nói, “Cả đời cũng không thể cho điện hạ biết.”

Lâm Mặc Đình bỗng nhiên bị khí thế phát ra mãnh liệt của hẩn làm cho khê rùng mình, vội vàng không ngừng gật đầu. Vô Xá nhìn về phía Lỗ Thanh, Lỗ Thanh cũng gật đầu, ý bảo đến chết cũng không nói.

“Còn có chuyện hoàng thượng giấu giếm chuyện thái tử mất tích, cả việc cố gắng áp chế chuyện bầu lại thái tử, cũng không thể cho hẩn biết.”

Mái tóc của Diệu Đông cứ như vậy chảy dài trên đất, Vô Xá cẩn thận đem chúng ôm vào lòng, gương mặt không chút biểu tình phân phó những lời này, thế nhưng ánh mắt nhìn Diệu Đông lại tràn đầy nhu tình.

Lâm Mặc Đình ngẩng đầu, xuyên qua ánh lửa đang cháy đối diện với hai người.

Hai người này, một người xinh đẹp tựa như không thuộc phạm trần này, một người thì cẩn cẩn dực dực, si si mê mê, trong tâm trong mắt ngoài trừ thiếu niên trong lòng này, còn những cái khác đều không quan tâm.

Trong ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt, bọn họ lẳng lặng dựa sát vào nhau, đẹp đẽ đến nỗi làm lòng người khó chịu.

Lúc Vô Xá nhẹ nhàng hôn lên trán Diệu Đông, Lâm Mặc Đình đứng lên, xoay người ra ngoài. Lỗ Thanh thấy bóng lưng của hẩn biến mất nơi cửa động, cũng đi theo ra ngoài.

Ngoài sơn động là bóng đêm tĩnh mịch, đè xuống bầu trời âm u , thấp đến nỗi tạo cảm giác vươn tay có thể chạm được.

“Tạnh mưa rồi.” Lâm Mặc Đình nói.

Lỗ Thanh theo tầm mắt của hẩn nhìn lên bầu trời, ậm ờ đáp: “Đúng vậy. . .”

“Ta lần đầu tiên nhìn thấy điện hạ, trời mưa rất lớn.” Lâm Mặc Đình cười nói.

Lỗ Thanh không trả lời, chỉ yên lặng đứng bên cạnh hẩn, chờ đợi đoạn sau.

“Màn đêm hôm đó còn tối hơn hôm nay, trời mưa rất to, ta nằm trong ngô nhỏ không một bóng người nơi hoàng thành, nghĩ có lẽ mình không đối chết, cũng bị lạnh mà chết.”

Lỗ Thanh rầu rĩ ừ một tiếng, người trong tửu quán ai lại không có một đoạn quá khứ lang bạt chứ? Lời nói của Lâm Mặc Đình làm hẩn nhớ tới đoạn ngày cùng đường của mình.

“Lúc điện hạ cầm dù đứng bên cạnh ta, ta còn nghĩ trời đã hết mưa. Mở mắt ra, lại thấy một đứa nhỏ so với ta còn nhỏ hơn.”

“Y đứng trong màn mưa đầy trời, bộ dáng mệt mỏi hình như là đi rất lâu rồi, nhưng đôi giày trắng như tuyết kia, giống như có kì tích lại không dính một chút bùn.”

“Y ngồi xuống hỏi ta, người lạnh không? đói sao? mang người đi tránh mưa được không?, ta không có khí lực trả lời y, y liền quăng luôn dù giấy, hao hết khí lực mà đỡ ta đứng dậy.”

“Thực chặt vật a. . .” Lỗ Thanh lẩm bẩm nói.

“Sau đó thì sao?”

“Y sợ ta nửa đường ngủ, một đường nói với ta.” Lâm Mặc Đình khước miệng khê cong, “Nào là y đang học kinh công, sư phụ muốn y mặc áo trắng đi trong mưa, không được dính một giọt nước, y còn nói sư phụ y thực lười biếng, lại tham ăn, còn hay chơi xỏ, sau đó không còn gì nói nữa thế là y công ta trên lưng cứ nhiên còn niệm bí kíp kinh công, khi đó ta thực sợ vì sư phụ của y mà cảm thấy bị ai. . .”

Lỗ Thanh cười lớn: “Đem bí kíp võ công tùy tiện đọc cho người khác nghe, chỉ có điện hạ làm được thôi.”

Lâm Mặc Đình cũng cười, nhưng nụ cười kia, lại ẩn chút chua xót. “Nhiều năm trôi qua như vậy, nhìn điện hạ từng bước từng bước cách xa, lại nhìn Vô Xá dần dần biến thành bộ dạng lo được lo mất hiện nay, ta thực cảm thấy khó chịu,” hắn quay đầu nhìn cửa động u tĩnh cách đó không xa, thở dài, “Ai lại không hi vọng bọn họ có thể hạnh phúc? Nhưng mà hạnh phúc này. . . Thật sự quá khó khăn đi. . .”

30. Chương 30

Hai tháng sợ hãi, bên hoàng thành kia có lẽ vẫn đang chìm trong cơn ngủ đông, nông dân mới bắt đầu canh tác thời tiết se lạnh, thế nhưng ở Biện Kinh, lại một khung trời sắc màu rực rỡ, ý xuân ấm áp cảnh vật náo nhiệt.

Nơi khung cửa sổ khắc đóa hoa khép hờ một cánh, tình cờ cơn gió xuân thổi qua mang theo một ít hơi lạnh, đưa tới hương thơm đặc biệt trong trẻo nhưng thanh lãnh của hoa tử quỳnh.

Diệu Đông quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Ngoài khung cửa sổ là hành lang đặc biệt dài, qua hành lang dài có thể thấy được lấp ló những chùm hoa tử quỳnh, chúng đang hé nở những cánh hoa tươi đẹp.

Tháng hai ở Biện Kinh, là một khoảng thời gian kì diệu.

Giống hoa tử quỳnh năm cánh nho nhỏ kia, là đặc thù của Biện Kinh này. Chúng nó sẽ nở đầy phố lớn ngõ nhỏ vào hai tháng đầu xuân, thỉnh thoảng một trận gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa tím nhạt kia liền phát phơ rơi rụng, khê nhảy múa bay lượn trên bầu trời, đẹp tựa giấc mơ.

Cây hoa trong gió nhẹ lay động, cánh hoa tím nhạt như sương lượn lơ dăng lên, quét lên bầu không khí một tầng màu sắc mộng lung mờ ảo. Diệu Đông nhin không được vươn ngón tay cẩn thận đụng nhẹ vào cơn gió từ cửa sổ thổi vào, bị nhiễm một chút mùi hương thanh lãnh. Đầu ngón tay lướt qua tia mát lạnh, sau đó y nghe thấy có tiếng người cười nhẹ, nói: “Vị mi nhân ngắm hoa bên cửa sổ phải cẩn thận một chút, hoa tử quỳnh này có thể nhiếp hồn đoạt phách đó nha.”

Diệu Đông quay đầu, lúc này mới phát hiện những mỹ nhân ca múa đàn hát trên Lưu Ly đài không biết khi nào đã ngừng lại, dưới đài ngay trung tâm nhóm nữ nhân xinh đẹp chính là một nam nhân đang nghiêng đầu nhìn mình, khước môi nhẹ nhàng gọi lên nụ cười mang chút phong lưu không thể áp chế.

“Người có biết vì sao hoa tử quỳnh lại đẹp đến thế không?” Người nọ lười biếng phe phẩy cây quạt, lông mày tuấn mỹ như tranh hơi hơi nhướng lên, “Bởi vì nó sẽ mê hoặc thần trí những nữ nhân xinh đẹp, thừa cơ hấp thụ linh hồn tươi đẹp của mỹ nhân, biến thành ngọc cốt hương phu của mình, như thế mới có thể mị hoặc chúng sinh. . .” Những nữ tử vây quanh bên cạnh hần khẽ cười, người nọ lại bày ra biểu tình vô cùng chân thật, còn dùng ngữ khí nghiêm túc nói, “Cho nên tiểu mỹ nhân phải cẩn thận nha, vạn nhất bị yêu vật này đoạt đi thanh xuân mỹ mạo, bốn vương sẽ đau lòng. . .”

Vô Xá thấp giọng nói “Vô sỉ!”, Diêu Đông thì kinh ngạc, nhìn vẻ mặt tươi cười của nam tử, lại vì lời nói mang ngữ khí trêu đùa của hần mà mờ mịt trong chốc lát, sau đó chậm rãi nói: “Vương gia trêu đùa. . .”

Đội ngũ ám sát của Thuận đế phải ra chỉ xuất hiện hai lần, sau đó liền mai danh ẩn tích. Sau đó hoàng thành lại truyền ra tin tức chạy thoát một khâm phạm, hạ lệnh các nơi nghiêm tra người ra vào, có hiềm nghi liền lập tức bắt lại. Diêu Đông nhìn thấy bức tranh treo thưởng dán ở ngoài thành, tuy rằng không qua giống những người trong bức tranh kia đúng là Vô Xá.

Quan viên địa phương không rõ sự tình đầu đuôi ra sao, cho nên đoàn người của Diêu Đông đã dịch dung cùng hành động cẩn thận của Lâm Mặc Đình cơ bản có thể lừa gạt trót lọt, nhưng muốn ra Nam Hải, bọn họ phải đi qua quân đội hoàng gia đóng ở Kỳ Dương Quan.

Kỳ Dương Quan kiểm tra vô cùng chặt chẽ, bọn người Diêu Đông không dám tùy tiện xông ra, bắt buộc phải bàn tính đến An Bình vương gia.

An Bình vương gia so với Thuận đế nhỏ hơn năm tuổi, là đứa con út mà tiên hoàng yêu thương nhất. Sau khi Thuận đế đăng cơ không bao lâu hần liền có đất phong của mình, đất phong là ở phía Tây Nam xa xôi, Diêu Đông khi còn nhỏ có nhìn thấy hần, thế nhưng đối với hần hiểu biết cũng không nhiều, chỉ có nghe đồn người này bản tánh phong lưu, coi chừng diện như mạng.

Tin đồn là thật hay giả Diêu Đông cũng không biết, nhưng y biết An Bình vương gia sau khi tể tử trở về đều phải đi qua Kỳ Dương Quan, vì thế liền muốn trà trộn vào đội ngũ của Vương gia lừa gạt để qua ải.

Về phần vì sao y và Vô Xá phải giả trang thành nữ nhân ngồi xem mỹ nhân hội nổi danh ở Biện Kinh này, nguyên nhân thật khó một lời nói hết.

Ban đầu bọn họ muốn lẫn vào bên trong gia quyến của An Bình vương gia, thế nhưng không cẩn thận bị trưởng thị vệ tuần hành phát hiện. Vốn nghĩ phải đánh một trận ác liệt, thế nhưng không nghĩ rằng trưởng thị vệ kia lại đưa ra biểu tình ta đây hiểu rõ, sau đó không nghe lời bọn họ phân trần liền đưa tới Ly Lâu, còn nhiệt tình nói với Diêu Đông: “Nếu người ở trong mỹ nhân hội biểu hiện xuất chúng, được vương gia yêu thích, vương gia tự nhiên sẽ đem người đón vào phủ.”

Lúc ấy Diêu Đông và Vô Xá hai mặt nhìn nhau, dở khóc dở cười.

Có lẽ là do hoàng thúc phong lưu trêu chọc biết bao nhiêu trái tim, chuyện tình nữ tử gan lớn thâm thương trộm nhớ xông vào hành phủ muốn thấy mặt hần xảy ra rất nhiều, cho nên trưởng thị vệ mới có thể cho rằng mình cũng như thế nên mới đưa nữ trang cho mình đi.

Diêu Đông cúi đầu nghĩ.

Hơn nữa trưởng thị vệ kia nhất định là bẩm báo với hoàng thúc chuyện mình gan lớn xông vào phủ, cho nên việc y vừa đi vào liền ẩn ở góc hẻo lánh, mới bị chú ý tới đi. . .

Người nọ còn nói: “Nếu đã đến Ly Lâu này, tiểu mỹ nhân e là phải biểu diễn cho mọi người xem cái gì tốt mới được, không thể chỉ ngắm hoa nha.”

Đám thiếu gia quần áo lượt là phía sau An Bình vương gia cũng ồn ào theo, Diêu Đông thở dài, đứng dậy nói: “Trên người ta không mang theo nhạc cụ, đành dùng lá thổi một khúc vậy.”

“Vậy sao?” An Bình vương gia hơi hơi đứng dậy, lộ ra biểu tình hứng thú, “Nhưng rất mới mẻ đó.”

“Chỉ là một chút kỹ xảo hương dã thôn quê,” thiếu nữ áo đỏ bên cạnh hần khinh thường chế nhạo nói, “Trèo không tới nơi thanh nhã.”

“Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Cơ nha, nói ra luôn làm mất hứng người khác. . .” An Bình vương gia cười rộ lên, trên mặt lại không có chút hờn giận vì bị quét đi hứng trí, hần uống một ngụm rượu rồi hôn lên miệng Nguyệt Cơ, trong tiếng trầm trồ khen ngợi dâng lên một mảnh cảnh xuân.

Thiếu nữ áo đỏ bị hôn tới sắc mặt ửng hồng nhìn Diêu Đông với ánh mắt khiêu khích, Diêu Đông sững sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ cười.

Thật không nghĩ tới, lần đầu chính mình diện kiến hoàng thúc, thế nhưng lại ở trong tình huống này. . .

Diêu Đông vừa nghĩ vừa bước đến bồn hoa ngắt xuống một chiếc lá, rồi đặt lên môi thổi.

Khi làn điệu du dương thổi lên, nơi đại sảnh mọi người đang ồn ào náo nhiệt dần dần trở nên an tĩnh lại.

Giai điệu từ lá cây ở trong phòng từ từ tản ra, làm cho ánh sáng ái muội mập mờ nhiễm một tầng xanh lá. Trong không khí tựa hồ lơ lửng âm điệu trầm thấp, lạnh liệt mà tỏa mùi hương thơm ngát, mùi hương vừa xa lạ lại vừa thân thuộc, tựa như đã xuất hiện trong giấc mộng.

Sắc xanh dần dần trở nên đậm thêm, nhàn nhạt tựa sương mù kết tụ thành một cái hồ nước, màu nước trong suốt lẫn lẫn xao động, trong sương mù mỏng lung, thác nước thướt tha dựng đứng, hoa lan tựa ngọc, giống như thân ảnh người nọ trong mộng. . .

Sương mù dần dần dày đặc thêm, lại dần dần tiêu tán, hết thấy hóa thành hư vô. Khi mọi người hồi phục tinh thần, Diêu Đông đã thổi xong khúc nhạc, im lặng trở lại đứng ở góc của mình.

“ . . Hoa trong gương, trăng trong nước.” qua một hồi lâu, An Bình vương gia mới đánh gãy sự trầm mặc quỷ dị trong đại sảnh, hần ngả ngón nháy mắt, trên mặt vẫn là biểu tình bất cần đời, “Đẹp thì đẹp thật, nhưng cái gì quá mức hư ảo, dễ khiến người mệt mỏi. . .”

Diêu Đông giương mắt nhìn hần, hần mỉm cười, một tay ôm mỹ nhân, nói: “Thanh xuân dễ già, niên hoa dễ mất, bốn vương ta vẫn thích những thứ chân thật hơn. . .”

An Bình vương gia ở trên mặt mỹ nhân trộm thơm một cái, nhóm mỹ nhân bắt đầu hờn dỗi, thế là lại một hồi liếc mắt đưa tình.

Diêu Đông cúi đầu, trong mắt hiện lên chút nghi hoặc.

“Vương gia còn chưa nói, đệ nhất mỹ nhân năm nay là ai nha. . .” Một trận náo loạn của những công tử chờ không được vội nhắc nhở, nhóm nữ tử tham gia mỹ nhân hội mắt sáng rực lên, đều nhìn về phía An Bình vương gia, hi vọng có thể nghe được tên mình từ miệng hần.

An Bình vương gia dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, môi nở nụ cười, nói: “Đệ nhất mỹ nhân năm nay, trong lòng bốn vương đã sớm định đoạt.” Hần nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, hơi hơi nheo mắt lại, “Tuy rằng chỉ là một thoáng nhìn qua nơi tế tự, nhưng liền bị người này làm cho kinh tâm động phách, khiến người nhớ mãi không quên.”

An Bình vương gia từ từ phát phơ quạt, vừa lòng nhìn vẻ mặt há miệng mong chờ mọi người, sau đó thông thả tuyên bố: “Đệ nhất mỹ nhân năm nay chính là đương kim thái tử điện hạ, cháu của bốn vương Phủ Tử Dương—”

Trong phòng lại vang lên một trận ồn ào, công tử thiếu gia đều tò mò vị thái tử điện hạ kia đến tốt cùng đẹp đến thế nào, mà nhóm nữ tử mặt đều bất mãn, không cam lòng chính mình lại dưới cơ một nam nhân chưa từng gặp mặt.

“Nam tử cũng có thể trở thành đệ nhất mỹ nhân sao?” Nguyệt Cơ chu môi, “Hơn nữa ngài ấy không có tham gia mỹ nhân hội, sao có thể bình chọn là đệ nhất mỹ nhân nha?”

“Tiểu Nguyệt mắt hứng sao?” An Bình vương gia cười rộ lên, đưa tay nhéo má Nguyệt Cơ, trấn an nói “Được rồi, được rồi, ở trong mỹ nhân hội này, Nguyệt Cơ vẫn là đẹp nhất, như vậy được không?”

Nữ tử áo đỏ ôm má không nói lời nào, An Bình cười ôm nàng đặt lên đùi, trên đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng ần ần nụ hôn, nói: “Đệ nhất của đệ nhất mỹ nhân, Nguyệt Cơ vĩnh viễn là đệ nhất mỹ nhân trong lòng bốn vương, ngày mai bốn vương liền tổ chức mỹ nhân tiệc cho nàng, để mọi người tới chúc mừng nàng được không?”

Nguyệt Cơ lúc này mới tươi cười, An Bình vương gia ra vẻ nhẹ nhàng thở dài, sau đó ôm nàng ra ngoài.
“Đúng rồi, ” lúc đi tới cửa, An Bình quay đầu, nhìn Diểu Đông còn đang ngơ ngẩn nói, “Người cũng cùng đi đi.”

31. Chương 31

Hành phủ của An Bình vương gia tại Biện Kinh cũng trồng rất nhiều cây tử quỳnh.

Vô Xá đi ra ngoài tìm đám người Lỗ Thanh, Diểu Đông liền một mình đứng dưới tàng cây, nhìn bầu trời ngẩn người.

Gần đây giống như luôn đang nằm mộng vậy.

Những nhánh cây tử quỳnh đan xen cắt bầu trời thành từng mảnh nhỏ, tia nắng ánh vàng xuyên qua tán lá cây chiếu xuống, dừng trên người truyền đến cảm giác ấm áp.

Hình như là một giấc mộng đẹp , chỉ tiếc, lúc tỉnh lại không thể nhớ ra giấc mộng gì khiến mình mỉm cười.

Diểu Đông nheo mắt, nhìn bầu trời bên khóm môi nhẹ nhàng nở nụ cười .

Có lẽ đã sắp già rồi , y nghĩ, ngay cả trí nhớ cũng bắt đầu trở nên rỉ sét.

Xa xa truyền đến tiếng cười của đoàn người An Bình vương gia, khi Diểu Đông nghe được tiếng bọn họ, liền phát hiện tiếng của bọn họ đã ở rất gần mình.

Đứng dưới tàng cây tự hỏi trong ba giây, Diểu Đông xoay người, dọc theo con đường nhỏ tiến sâu vào trong hoa viên.

Có lẽ là chưa tới mùa hoa nở, ngoài rừng hoa tử quỳnh kia thì con người cũng trở nên thưa thớt.

Dọc theo con đường nhỏ , Diểu Đông đi đến bên ao sen , nhìn hồ nước bởi vì những đóa sen chưa nở mà trở nên hoang vắng , liền nghĩ những người kia chắc sẽ không đi đến đây đâu.

Trong ao có một cái lương đình nhỏ, Diểu Đông vừa muốn đi qua nghỉ ngơi, lại phát hiện trên mặt nước nổi lên mái tóc đen.

Y giật mình , sau đó phát hiện có người chìm trong nước.

Diểu Đông lập tức nhảy xuống ao sen , cố hết sức mang người đang chìm lên bờ.

Đó là một nam tử trẻ tuổi, từ diện mạo da trắng nõn nà cũng như trang phục được may khéo léo, hẳn là thiếu gia được An Bình vương gia mời tham gia tiệc mỹ nhân.

Không kịp nghĩ nhiều vì sao hắn lại chìm xuống nước, Diểu Đông quỳ một gối xuống, dựng nam tử lên, đặt bụng hắn lên trên đầu gối của mình, sau đó mở miệng của hắn, móc cổ họng, lại nhẹ nhàng vỗ vào lưng hắn.

Nhìn thấy nam tử kia phun ra ngụm nước, Diểu Đông vội vàng đặt hắn xuống, để người nọ nằm thẳng trên mặt đất.

Diểu Đông chạm vào mạch đập và hô hấp của hắn.

Hô hấp đã dừng, mạch đập mặc dù còn, nhưng lại rất mỏng manh.

Diểu Đông nâng cầm người nọ lên, mở miệng của hắn, xiết chặt mũi lại , hít thật sâu một hơi, rồi cúi đầu, đưa không khí từ miệng mình truyền qua miệng người nọ.

Ngực nam tử dần dần phập phồng, Diểu Đông nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu tiếp tục độ khí cho hắn.

“Ai nha! Các người— các người đang làm gì vậy!?”

Khi Diểu Đông làm người nọ thở được, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kinh hô cùng tiếng hét chói tai của nữ tử, y quay đầu, thấy đoàn người An Bình vương gia đứng cách đó không xa, sắc mặt khác nhau nhìn mình.

Diệu Đông nói với bọn họ : “Mau gọi đại phu đến!”

Những người đó tựa hồ không có phản ứng, ngơ ngác bất động, Diệu Đông có chút lo lắng, gọi to một câu: “Có người chết đuối, mau gọi đại phu đến!” Lúc này mới có một gia đình chạy đi kêu đại phu, y nhẹ nhàng thở ra, dùng ống tay áo lau nước bẩn vừa rồi mới phun ra bên miệng nam nhân kia, thở dài cúi đầu.

An Bình vương gia yên lặng nhìn khuôn mặt bị dính nước bẩn của Diệu Đông , trên mặt hiện lên một tia thần sắc phức tạp. Hắn đứng lẳng lẳng trong chốc lát, sau đó đẩy Nguyệt Cơ tựa hồ đang ghé tởm nép sát bên người mình ra , thu hồi cây quạt đi đến bên Diệu Đông.

“Cần giúp gì không ?” Hắn hỏi.

Diệu Đông ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, rồi nhìn ngực nam tử, nói: “Dùng lòng bàn tay chặn nơi này, lòng bàn tay tay kia cũng giống như vậy đặt ở trên, cánh tay duỗi thẳng , xuống hai đến ba tấc.”

An Bình vương gia nhìn chằm chằm vẻ mặt tùy ý sai khiến mình của Diệu Đông một lát, sau đó khước môi hơi hơi câu lên. Hắn không để ý tới gia đình phía sau lo sợ không yên nói “Vương gia hãy để cho tiểu nhân làm đi!”, cuộn tay áo từng bước làm theo.

Diệu Đông phối hợp với An Bình vương gia ẩn dè với tần suất liên tục để độ khí cho nam tử kia, đợi đến khi đại phu đến, nam tử kia đã có chút ý thức, hô hấp cùng mạch đập cũng dần dần hồi phục.

“Vị công tử này không có gì trở ngại rồi, lát nữa sẽ tỉnh lại . Lão phu kê phương thuốc, các người sắc cho hắn uống, trừ khử hàn khí là được.”

Tiến bước lão đại phu, lại sai người khiêng nam tử suýt chết đuối vào phòng, ao sen chỉ còn lại Diệu Đông cùng đoàn người đi theo An Bình vương gia.

Nguyệt Cơ giả bộ ngoan ngoãn đã sớm quần lấy chỗ ngồi của vương gia tuôn ra đầy lời ngon tiếng ngọt, Diệu Đông đứng ở nơi cách xa bọn họ, cúi mắt tránh đi những ánh nhìn kì quái.

Trên mặt nước thổi qua một trận gió lạnh, quần áo ướt đầm trên người khiến Diệu Đông nhịn không được rung mình một cái, An Bình vương gia vẫn nhìn hắn thấy vậy liền cởi áo ngoài phủ lên, miệng trêu đùa nói: “Mỹ nhân cứu anh hùng cũng là giai thoại , bốn vương thật hi vọng mình là nam tử chết đuối kia. . .” Nhìn ánh mắt trốn tránh cùng bước chân thối lui , An Bình cười to, nói, “Được rồi, mỹ nhân vẫn nên đi tắm rửa thay trang phục sạch sẽ đi, nếu bị nhiễm phong hàn bốn vương sẽ đau lòng. . .”

Diệu Đông gật gật đầu, cúi đầu tạ ơn sau đó theo gia đình trở về. Đi qua đám công tử tiểu thư quần áo gọn gàng thì nghe thấy có người nhỏ giọng nói: “Thật bẩn”, Diệu Đông dừng một chút, giương mắt nhìn một thiếu gia đứng gần nhóm mỹ nhân bịt mũi vẻ mặt chán ghét, y mím môi, cẩn thận lùi qua một khoảng rồi tiếp tục đuổi theo tên gia đình.

Lúc Vô Xá trở về, Diệu Đông đã tắm xong, đang ngồi trên ghế dựa lau tóc.

“Vì sao phải cứu người kia?” Vô Xá vừa vào cửa liền hỏi, mặt sa sầm, tựa hồ tâm tình không được tốt.

Diệu Đông kì quái liếc hắn một cái, nói: “Vừa vặn đụng phải , cho nên liền cứu.”

“Nghe nói người còn. . . Hôn môi hắn?” Vô Xá xiết chặt nắm tay, ánh mắt âm trầm, dục vọng giết người. Diệu Đông không chú ý, y dựa vào ghế, từng chút từng chút lau khô tóc.

“Không phải hôn môi mà là độ khí.” Sắc mặt Diệu Đông mặt một, không tập trung trả lời, “Người kia không còn hô hấp, nếu không độ khí cho hắn, hắn sẽ chết. . .”

“Vậy để hắn chết luôn đi!” Vô Xá cả giận nói.

“ . . . Người thật là kì quái, làm sao để ý mấy thứ này vậy. . .” Diệu Đông chôn mặt trong vải nhung rộng lớn, âm thanh ử rử nghe qua có chút lười biếng, “Ta cùng hắn đều là nam a, không cần để ý nhiều như vậy đâu. . .”

“ . . .”

Vô Xá nhìn bộ dạng thờ ơ của Diệu Đông , tức giận tích tụ bỗng nhiên không tìm thấy chỗ phát tiết, hắn trầm mặc một hồi lâu, sau đó mở miệng hỏi: “Là nam nhân, nên không cần để ý sao?”

“Cũng không phải,” Diêu Đông buông vãi nhưng, lấy tay vuốt vuốt mái tóc đã gần khô, nói, “Chính là nếu là nữ tử, lúc cứu người, phải lo lắng có hủy đi danh dự của người ta hay không, nhưng mà là nam tử thì không cần kiêng kị lắm. . .” Y nhắm mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi nói, “Vô Xá, ta có chút mệt, lần sau nói tiếp vậy. . .”

Vô Xá trầm mặc không nói chuyện, Diêu Đông cũng không để ý, rất nhanh liền dựa trên ghế ngủ.

Vô Xá nhìn dung nhan khi ngủ của hắn một lúc lâu, cuối cùng ngồi xuống bên người hắn, đưa tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt đang say ngủ của người nọ, lầm bầm nói: “Đến khi nào thì người mới có thể hiểu đây. . .”

32. Chương 32

Trước vẻ mặt trêu chọc của Vương gia, Diêu Đông biết người nọ họ Mục, cũng biết người nọ giàu sang phú quý, tài trí hơn người, lại hào hoa phong nhã, lịch thiệp lễ độ, cũng không biết tại sao người nọ sau khi tỉnh dậy lại dây dưa với mình không ngừng như thế, quả thực khiến người khác đau đầu.

Đến tận cùng An Bình hoàng thúc khi nào mới có thể nhích người rời khỏi Biện Kinh đây. . .

Lại một lần nữa bị người nọ chặn đường, một mực muốn kết hôn với y để bù lại danh dự, trong lòng Diêu Đông bắt đầu yên lặng suy nghĩ vấn đề này. . . .

Nói đến rời khỏi Biện Kinh, Diêu Đông cảm thấy mấy ngày nay bộ dáng Vô Xá có chút là lạ.

Hắn mỗi đêm đều đi ra ngoài, đi là đi cả một đêm, có đôi khi ban ngày cũng không thấy trở về, hình như không hề sợ An Bình vương gia sẽ nghi ngờ. Cũng không cho y đi theo, sau khi trở lại bộ dạng vô cùng mệt mỏi, hỏi hắn có phải xảy ra chuyện gì không hắn cũng chỉ cười cười, không tập trung nói: “Không có gì, không cần lo lắng.”

Diêu Đông muốn lo lắng cũng không có sức để lo lắng, nhưng bộ dạng của Vô Xá thật sự khiến người ta không an tâm.

Không bằng đêm nay đi xem Lâm Mặc Đình vậy, Diêu Đông nhíu mày suy nghĩ, hỏi bọn họ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. . .

Mục công tử bỗng hỏi một câu “Được chứ?” Sau khi hắn thao thao bất tuyệt, Diêu Đông phục hồi tinh thần, cũng không bận tâm hắn trước đó nói những gì liền trực tiếp trả lời: “Không được.”

“Vì sao không được?” Mục Dịch Hoa vội la lên, “Nếu tại hạ đã hủy đi danh tiết của cô nương, nhất định phải có trách nhiệm với cô nương. Hi vọng cô nương có thể cho tại hạ một cơ hội, để tại hạ biểu hiện chút thành ý của mình. . .”

Mắt thấy sẽ lại có một hồi thao thao bất tuyệt, Diêu Đông xoa xoa mi tâm, bất đắc dĩ nâng tay cắt đứt lời của hắn.

“Bởi vì ta thích An Bình vương gia.” Hắn nhìn Mục Gia công tử, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Người nào đó ở cách đó không xa trầm thấp cười, Diêu Đông quay đầu, thấy An Bình vương gia đang đứng cách đó khoảng mười bước chân, phe phẩy quạt vẻ mặt cười đến tự đắc.

“Không thể nghĩ tới mỹ nhân lại nhiệt tình như thế,” hắn hơi hơi híp mắt, gọi lên khước môi nói, “Bỏn vương cảm thấy hết sức vinh hạnh.”

“ . . . Vương gia đến từ khi nào vậy?” Diêu Đông trầm mặc trong chốc lát, mở miệng hỏi.

“Vào lúc mỹ nhân nghe Mục thiếu gia nói chuyện đến thất thần.” An Bình đi đến bên người Diêu Đông, nhìn công tử nhà họ Mục biểu tình rầu rĩ không vui, nhượng mày với hắn tỏ ra đắc ý.

“Cô nương hiện tại thích vương gia cũng không sao cả,” Mục Dịch Hoa không phục nói, “Đợi khi cô nương gả cho tại hạ, tại hạ sẽ cố gắng khiến cho cô nương yêu thương tại hạ!”

Diệu Đông cúi mắt không nói lời nào, An Bình vương gia tỏ ra vô cùng thân thiết đưa tay ôm lấy vai Diệu Đông, lười biếng nói với người nọ : “Mục thiếu gia muốn kết hôn, mỹ nhân nhà chúng ta không muốn gả, Mục thiếu gia vẫn là nên trở về đi.”

Bị chủ nhân hạ lệnh trục khách, Mục Dịch Hoa không thể nào không cáo từ, nhưng hấn tựa hồ không chịu thua, trước khi đi ánh mắt sáng rực nhìn Diệu Đông : “Ngày mai tại hạ lại tới vấn an cô nương.”

Diệu Đông giương mắt nhìn người nọ rời đi, bất đắc dĩ thở dài, sau đó nghiêng người tránh đi bàn tay An Bình vương gia còn ôm lấy vai mình, cảm tạ nói: “Đa tạ vương gia thay ta giải vây.”

“Mỹ nhân sao lại khách khí như vậy?” Bờ môi An Bình vương gia vẽ ra một đường cong, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu “Mỹ nhân thích bồn vương, bồn vương cao hững còn không kịp, sao lại chấp tay đưa cho người ta được chứ ?”

Diệu Đông thoáng sững lại .

Ban đầu y định giải thích nói đó chỉ là gạt người kia, sau đó nhớ ra đây là lý do mình trà trộn vào phủ của vương gia , thế nên không thể không ngậm miệng trầm mặc.

An Bình vương gia ung dung nhìn Diệu Đông mím môi, nhin không được lạng lẽ nở nụ cười.

Diệu Đông bị hứng trí vô cùng tốt của An Bình vương gia dây dưa đến quá trưa, thật vất vả mới thoát khỏi hấn trở về phòng mình, vừa vào cửa liền thấy Vô Xá ngồi trên giường mình, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Diệu Đông sững sốt một chút, nhanh chóng đóng cửa phòng lại .

“Sao lại không dịch dung?” Diệu Đông nhíu mày, “Như vậy rất nguy hiểm, bên ngoài nơi nơi đều là truy binh .”

Vô Xá ngẩng đầu kinh ngạc nhìn y , tựa hồ ngây người một lát, sau đó cười cười nói: “Không sao đâu, nơi này không có người ngoài.”

“Vậy cũng phải cẩn thận một chút. . .” Diệu Đông vừa lăm bầm vừa kiểm tra lại cửa sổ xem có đóng kỹ chưa , Vô Xá nhìn y bận rộn, ánh mắt mỗi một hiện lên một chút mềm mại.

“Điện hạ.” Vô Xá gọi y.

Diệu Đông quay đầu, đối với xưng hô đã lâu không nghe này hơi hơi nghi hoặc.

“Từ sau khi ra cung luôn phải dịch dung, ta thật lâu không thấy bộ dạng nguyên bản của điện hạ.” Vô Xá cười nói, “Hôm nay bỗng nhiên muốn nhìn một chút.”

“. . . Đã xảy ra chuyện gì sao?” Diệu Đông dừng một chút, cau mày hỏi.

“Có thể có chuyện gì?” Vô Xá thờ ơ nói, “Người chỉ quá mức lo lắng thôi.”

Diệu Đông trầm mặc không nói, Vô Xá nói tiếp :”Điện hạ, bây giờ đổi sang nam trang đi, nhìn điện hạ giả nữ trang khiến ta có chút khó chịu.”

Diệu Đông cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó nói: “Được rồi.”

Tuy rằng không biết Vô Xá hôm nay đã xảy ra chuyện gì, nhưng một thời gian dài giả nữ trang như vậy, Diệu Đông cũng khó chịu. Y tắm rửa, lau đi lớp trang điểm trên mặt, thay lại y phục nam tử Vô Xá cố ý mua, để một đầu tóc dài đi ra.

Vô Xá quay đầu, nhìn hai má của y bị nhiệt khí nhuộm thành màu hồng nhạt, ngơ ngác một hồi .

Diệu Đông ngồi trước gương, cầm lấy lược gỗ muốn chải lại tóc của mình, Vô Xá nhìn bộ dạng ngốc ngốc quen thuộc lúc xử lý mái tóc của y liền cười, sau đó đi ra phía trước cầm lấy cây lược trong tay y .

“Kỳ thật điện hạ lúc thả tóc xuống là đẹp nhất, ” mái tóc dài đen như mực theo kẽ hở ngón tay chảy xuống, Vô Xá hưởng thụ loại cảm giác mượt mà này, ôn nhu nói “Đẹp đến thế , giống như không thuộc về trần thế này, có đôi khi nhìn, cứ sợ người bỗng nhiên biến mất không tìm được.”

“Người làm sao vậy?” Diêu Đông kỳ quái từ trong gương nhìn bộ dạng chăm chú chải tóc cho mình của Vô Xá, nghi hoặc nói, “Tại sao lại nói mấy lời này, thật là kì lạ.”

Vô Xá không trả lời, chỉ cong khóe miệng mỉm cười.

“Điện hạ còn nhớ rõ tên phu canh bị người dọa chạy không?” Trầm mặc trong một lát, hắn tiếp tục nói, “Kỳ thật hẳn nghĩ người là quỷ, cũng là vì lúc đó, mái tóc rối tung của điện hạ cùng phục sức hỗn độn thật sự là không giống người phàm. . .

Diêu Đông không biết nên đáp lại lời nói kì lạ của hắn như thế nào, vì thế đành hỏi: “Lúc đó, người đi theo sau ta à?”

“Đúng vậy. . .” Vô Xá nhìn chằm chằm một đầu đen tuyền óng ánh của Diêu Đông , sau đó nhẹ nhàng bắt lấy hôn lên “Người không thấy sao? Ta vẫn luôn đi theo sau người, vẫn luôn như vậy. . . Từ lúc bắt đầu, đã là mười một năm rồi. . .”

Diêu Đông bị động tác của hắn làm cho hoảng sợ, đứng lên hỏi: “Người cuối cùng bị sao vậy?”

Vô Xá yên lặng nhìn y , rất sâu rất sâu trong ánh mắt, cuộn cuộn những cảm xúc Diêu Đông không thể hiểu.

Không khí dần dần lắng đọng, không một tiếng động khiến người nghẹt thở, Diêu Đông bỗng nhiên muốn rời khỏi chỗ này, Vô Xá lại nở một nụ cười, hỏi: “Ta có thể. . . Ôm người được không?”

Diêu Đông cảm thấy có lẽ đây là một giấc mộng .

Bị người gắt gao ôm trong lòng, còn bên tai là tiếng thì thầm nỉ non, đều là đang nằm mộng đi. . .

Nhưng mà, giấc mộng này, rốt cuộc ai mới là người trong mộng đây?

Có giọng nói khàn khàn bên tai nói ta yêu người. . . Có thật chính là Vô Xá đã bên cạnh mình mười một năm rồi không?

Ghế dựa lật đổ phát ra tiếng “Loảng xoảng”, đột nhiên lưng đụng vào bàn trang điểm có cảm giác đau đớn bén nhọn, Diêu Đông mở mắt ngẩng đầu, môi trong nháy mắt bị đoạt lấy , y tựa như thấy được một chút bi thương không lối thoát trong ánh mắt của Vô Xá.

Trong không khí vang lên tiếng thở dốc, đầu lưỡi cực nóng trong miệng y điên cuồng khuấy đảo, tham lam chiếm đoạt , tựa hồ muốn luồn tới tận sâu trong yết hầu Diêu Đông. Diêu Đông không cách nào hô hấp, cũng không có khí lực đẩy người đang đè nặng trên người mình ra, y mật mờ nhìn Vô Xá, đôi mắt cũng bởi vì không khí từ từ loãng cùng với sự đẩy đưa môi lưỡi mà hiện lên tầng tầng sương mù.

Vô Xá đưa tay che khuất đôi mắt Diêu Đông, dự niệm cuộn cuộn cùng tuyệt vọng sâu trong thân thể khiến cho nụ hôn của hắn càng thêm kịch liệt, thẳng đến khi người dưới thân mình gần như hít thở không nổi, hắn mới điểm huyết ngữ Diêu Đông, buông đôi môi bị chà đạp đến đỏ tươi của thiếu niên ra .

“Ta biết người sợ hãi ái tình. . .” Vô Xá yên lặng nhìn Diêu Đông ngủ say, gương mặt, ánh mắt thắm thiết, nơi đó ngoại trừ nồng đậm si mê, tựa hồ còn có chút ưu thương không thể che giấu được, “Sợ hãi sự đụng chạm, sợ hãi hôn môi. . . Nhưng mà, làm sao có thể kiềm được. . .” Hắn vươn tay chậm rãi vuốt ve sợi tóc nơi thái dương Diêu Đông, yết hầu siết chặt, giọng nói nghèn nghẹn “Đều đã nhìn lâu như vậy, bảo vệ lâu như vậy , sao có thể nhẫn được đây. . .”

Vô Xá thật cẩn thận ôm y đặt lên tấm đệm trên giường, cúi người hôn lên khuôn mặt.

“Người sẽ ghét ta đúng chứ ?” Hắn chưa sót nở nụ cười, đầu ngón tay chạm vào đôi môi sưng đỏ của Diêu Đông, “Thế nhưng cũng không sao cả, dù sao sau hôm nay, người sẽ không thấy ta nữa. . .”

Hắn lại chìm vào trầm mặc, sau đó tiến bên tai Diêu Đông, nhẹ nhàng nói: “Tạm biệt”.

Vô Xá đẩy cửa phòng, trước cửa là Mục Dịch Hoa đang giật mình đến không nói ra lời nào, nói với hắn, “Ta đã thuê thuyền ngoài bến tàu, ngươi muốn báo đáp ơn cứu mạng như đã nói, hãy đưa y đi.”

Sau đó không đợi Mục Dịch Hoa trả lời, không quay đầu liền rời đi.

Mục Dịch Hoa đứng trước giường Diểu Đông, nhìn dung nhan say ngủ của thiếu niên thì ngay cả thở mạnh cũng không dám. Hắn run rẩy vươn tay, khi sắp đụng vào Diểu Đông, cửa ‘kéo kẹt’ một tiếng mở ra. Mục Dịch Hoa cả kinh quay đầu, lại thấy An Bình đứng ở cạnh cửa, tựa tiểu phi tiểu nhìn mình.

“Mục Thiếu gia đã lâu không gặp.” An Bình nhú mày, đóng cửa.

Mục Dịch Hoa lui ra phía sau vài bước, An Bình vương gia khinh miệt liếc hắn một cái, đi đến bên giường Diểu Đông ngồi xuống.

“Muốn mang mỹ nhân nhà ta đi, cho dù không hỏi ý kiến bốn vương, tốt xấu gì cũng phải hỏi mỹ nhân có nguyện ý đi theo ngươi hay không đã,” An Bình vương gia đưa tay giải đi huyết đạo của Diểu Đông, “Thừa dịp người ta ngủ mang người đi, cũng không phải là hành vi của quân tử. . .” Thiếu niên đang ngủ say chậm rãi mở mắt, An Bình nhìn hắn cười, nói, “Tĩnh rồi sao, tiểu hoàng chủ?”

“ . . . Hoàng thúc?” Diểu Đông xoa xoa đầu, ý thức đánh mất dần dần trở lại, y đột nhiên ngẩng đầu, lo lắng hỏi, “Hoàng thúc, Vô Xá đi đâu rồi?”

“Hoàng thượng phái người bao vây hành phủ hoàng thúc,” An Bình vương gia từ tốn trả lời, “Hắn có lẽ là ra ngoài nghênh trận . . .”

Nói còn chưa hết, thiếu niên trên giường đã nhảy xuống đất, sau đó dùng khinh công đi ra ngoài.

An Bình nhìn bóng lưng của y biến mất dưới ánh trăng, quay đầu nhìn Mục Dịch Hoa bị bỏ qua những mày, hỏi: “Thế nào, thái tử điện hạ có phải đảm nhận được danh hiệu đệ nhất mỹ nhân hay không?”

Mục Dịch Hoa tựa hồ vẫn chưa hoàn hồn, hắn lẩm bẩm : “Thái tử điện hạ. . . Thái tử điện hạ. . . Người cứu ta thế nhưng lại là thái tử điện hạ. . . Đẹp như thế lại là thái tử điện hạ. . .”

An Bình nghe vậy cười, thế nhưng ánh mắt lại lạnh lùng, ý cười một chút cũng không có.

“Mục thiếu gia vẫn là nên về nhà cưới vợ sinh con yên bình mà sống đi, ” hắn tao nhã xòe quạt ra “Thái tử điện hạ cũng không phải là chỗ người trèo cao được đâu. . .”

33. Chương 33

Lúc đưa y ra khỏi cung, y lo lắng nói với ta, ngươi mạo hiểm như vậy, bị bắt được chính là tội chết.

Ta cười, trả lời, ta không sợ tội chết.

Ta không sợ tội chết.

Kể từ năm ấy gặp được y , từ lúc lần đầu tiên nói dối với sư phụ với Âm Cung, ta đã phạm vào tử tội không thể tha thứ được.

Phạm một lần là chết, hai lần cũng là chết, ta còn cơ may gì sao?

Chỉ cần có thể đưa y rời khỏi chốn hoàng cung âm u kia, rời khỏi nơi khiến con người ta bất an kia, chỉ cần y có thể sống vui vẻ một chút, cái chết kia, để ta tái phạm hàng nghìn hàng vạn lần cũng không sao cả. . .

Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan chân thật của y , là ngày thứ ba sau khi Chu hoàng hậu qua đời.

Y gọi ta tới phòng của y , thần sắc lạnh nhạt thảng thảng nói ra thân phận cùng hết thấy sự tình, kể cả gương mặt có bao nhiêu giống với Tần quý phi.

Y nói: “Ta đã đồng ý với mẫu hậu sẽ chiếu cố tốt Phủ Tử Dục, nhưng dù sao năng lực một người cũng có hạn, cho nên muốn cầu xin sự giúp đỡ của người.”

Mười tuổi, tuy rằng y không giống như bây giờ khiến người ta nghệt thở, nhưng gương mặt tinh xảo vẫn mang theo nét trẻ con kia, cũng khiến ta ngơ ngẩn một thời gian thật dài.

Tâm tình của ta lúc ấy thực phức tạp, không biết phải hình dung như thế nào.

Hình như lúc đó cũng không có kinh ngạc nhiều lắm, ngược lại tận đáy lòng ẩn ẩn cảm thấy, ánh mắt của y xinh đẹp như vậy, chỉ có gương mặt tinh tế kia mới có thể xứng đáng với nó.

Sau đó nhện không được có chút cao hứng, lại có chút khấn trương.

Giống như không ngờ tới mình lại phát hiện ra một kho báu không người chú ý, vì mình là người đầu tiên thưởng thức được phần mỹ lệ này mà hưng phấn, đồng thời cũng tham lam mà hi vọng, mình là người duy nhất có thể thưởng thức con người mỹ lệ kia.

Nhưng mà đáng tiếc, chuyện trên đời này, luôn không thể hài lòng như ý.

Cũng không biết người nào gây ra sai lầm, năm điện hạ mười sáu tuổi, chuyện ta báo tin giả cho Âm Cung bị sự phụ phát hiện.

Sự phụ triệu hồi ta về Âm Cung, trầm mặc nhìn ta nửa ngày, sau đó nói: “Vô Xá, người có một đôi mắt giống sói.”

Lão nói: “Ta cố ý an bài người bên cạnh thái tử trầm mặc ít nói kia, là để giảm bớt dã tính của người, thế nhưng không nghĩ rằng người lại trở nên cả gan làm loạn như thế, cư nhiên dám lừa dối Âm Cung mười năm.”

Ta cười cười, không nói cũng không nghĩ gì, trực tiếp rút kiếm.

Giết chết sự phụ ta không hối hận, lão cho ta một thân võ nghệ, ta tuy rằng cảm kích, nhưng trừ chuyện đó ra cũng không có gì hơn, hơn nữa nếu làm vậy có thể ngăn cản những người trong hoàng cung kia chú ý tới điện hạ, ta không sợ mang tội danh khi sự diệt tổ trên lưng.

Nhưng cho dù đã bố trí thế nào, cẩn thận thế nào, cái chết của sự phụ vẫn khiến cho bên trên hoài nghi. Người kia rất cao minh, thậm chí dò quan sát đều làm đến vô thanh vô tức, khi ta bỗng nhiên phát hiện, điện hạ đã bị hấn chú ý rồi.

Ta bắt đầu trở nên bất an.

Phủ Tử Dục đã mơ ước đến điện hạ, nhưng cho dù ánh mắt hấn nhìn điện hạ nóng rực thế nào ta cũng không lo lắng, bởi vì tuy rằng điện hạ không nói cũng không biểu hiện gì trên mặt, thế nhưng ta biết chỉ cần nhìn thấy Phủ Tử Dục, tâm tình của người sẽ không vui, sau đó một thời gian dài đều không vực nổi tinh thần.

Điện hạ tuyệt đối sẽ không thích Phủ Tử Dục.

Nhưng Thuận đế không giống vậy.

Khi ta nhìn thấy điện hạ cuộn mình trong lòng Thuận đế bình yên ngủ, ta cảm thấy không an toàn, tựa như người ấy không còn là người ấy vậy.

Ta phẫn nộ, ghen tị, không biết phải làm sao. Sau đó, vào đêm giao thừa rét lạnh kia, trần bảo mà ta luôn cho rằng là của riêng mình vì sự ngu ngốc của Lưu Quân mà bại lộ trước mặt mọi người thì nhẩn nại của ta đã tới cực hạn.

Ta quyết định dẫn y đi.

Sau tân niên lúc xuất cung ta luôn ở trong tửu quán chuẩn bị, tửu quán mặc dù là do điện hạ mở ra, nhưng người bên trong đều do ta quản lý. Huấn luyện khắc nghiệt, giết chóc tàn khốc, tranh đấu băng lãnh, những điều này ta đều không muốn cho điện hạ thấy được, cho nên rất ít khi để y đến.

Ta biết Phủ Tử Dục vô cùng chán ghét ta, nhưng không thể ngờ rằng hắn lại thiếu kiên nhẫn như vậy, không để tâm đến cảm giác của điện hạ liền bất ngờ đánh vào tử quán, nhưng càng làm ta kinh ngạc hơn là Trang Quý thể nhưng lại hỗ trợ hắn.

Ta không biết động cơ của hắn ta là gì, nhưng vô luận thế nào, có hắn ta hỗ trợ thì tổn thất trở nên lớn hơn nhiều.

Kế hoạch của ta bị xáo trộn, vì thế liền tranh thủ trở về thăm điện hạ.

Nhưng tới lúc gặp mặt người ấy, ta lại vô cùng tức giận, tức giận đến không còn tâm tư lo lắng có chuẩn bị chu toàn hay không, trực tiếp điểm huyệt ngũ mang người đi.

Y khóc.

Y thế nhưng lại có thể khóc trước mặt Thuận đế!

Từ sau sự kiện Chu hoàng hậu kia, y cũng chỉ khóc trước mặt ta một lần.

Chỉ có ta mới thấy được nỗi đau, bộ dạng đau khổ của y, chỉ có ta mới nghe qua được tiếng nghẹn ngào nhỏ bé bị đè nén sâu tận trong yết hầu của y, chỉ có ta mới có thể ôm lấy thân thể run nhè nhẹ của y, yên lặng nhìn y thiếp đi . . .

Chính vì vậy, ta mới nhận không được nghĩ rằng, không chừng ở trong lòng điện hạ, ta cũng có sự tồn tại đặc biệt nào đó. Thế nhưng lại không nghĩ rằng, có một ngày sự bảo hộ cẩn thận đặc biệt này, lại dễ dàng bị một người khác phá hỏng.

Chuyện đẹp nhất ta giấu trong lòng, lại dễ dàng bị người nọ phá hỏng.

Khi điện hạ nghi hoặc trước những hành vi của ta, ta không thể giấu được ác ý sâu tận đáy lòng mình, cố ý nói mấy lời tưởng chừng thật nhưng lại là giả, dối gạt y rằng Thuận đế sẽ đối phó với chúng ta.

Vậy mà, y tin.

Trong xe ngựa tối như mực, y không nhìn thấy khóe miệng ta âm thầm nhếch lên.

Đế vương cao cao tại thượng kia, người hao hết tâm tư làm nhiều việc như vậy, có từng nghĩ tới, cảm tình của người, y hoàn toàn không hiểu?

Trong cảm nhận của y, người vẫn như trước là một đế vương vô tình lãnh mạc, tất cả thân cận và yêu chiều kia, đều là mang theo dụng ý.

Thuận đế sau khi phái ra đội nhân mã thứ hai đều bị ta tiêu diệt, ta đã cho rằng chúng ta tạm thời thoát khỏi truy bắt của hắn, thế nhưng không nghĩ rằng thật ra ta đã đánh giá cao bản thân, cũng đánh giá thấp Thuận đế.

Hắn không phải hàng loạt nhân mã tới không phải vì mất đi tung tích chúng ta, mà là trong hoàng cung thái tử giả bị ám sát, hắn sợ điện hạ hồi cung sẽ gặp nguy hiểm, muốn loại bỏ đám người đang rục rịch kia, cho nên mới để chúng ta tự do ở bên ngoài thời gian dài như vậy.

Khi biết tin tức này, hắn đã xử lý tốt hết thấy mọi việc trong cung, tự mình mang theo nhân mã truy sát tới.

Biện Kinh bị quân đội bao vây chặt chẽ, lúc này đây, ta có chấp cánh cũng khó thoát.

Ta không sợ chết, ta chỉ không muốn để điện hạ nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình.

Ta cũng không muốn buông tay, bảo hộ bảo bối nhiều năm như vậy, cứ như vậy để cho một người từng muốn hủy đi người ấy cướp đi, thật sự trong tâm không hề cam lòng. Vì vậy cho dù biết khó mà thành công, ta vẫn muốn thuyền, để cho tên họ Mực kia đem y đi.

Ngạo mạn từ từ đi tới nơi đèn đuốc sáng trưng, càng tới gần, trong lòng lại càng phần hận cùng không cam lòng.

Ta nhớ tới rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện trước kia khiến ta đau lòng cùng khó chịu.

Nhớ tới bộ dạng bị thương của điện hạ, bộ dạng khổ sở, bộ dạng bưng tỉnh từ trong cơn ác mộng, hay khi đứng ở trong đám đông náo nhiệt, che giấu không được bóng dáng cô đơn.

Người ấy chịu biết bao nhiêu ủy khuất, để vương cao cao tại thượng kia có biết hay không?

Nhất định không biết, bởi vì điện hạ tới bây giờ cũng sẽ không nói ra.

Y không oán giận, cũng không khóc lóc, khi bị thương liền một mình trốn đi, yên lặng liếm láp miệng vết thương.

Nhưng mà, ta không muốn bị thương của y âm thầm mục nát trong bóng đêm, ta muốn nói ra, muốn để cho người kia chân chân thật thật cảm nhận những được những tổn thương mà hắn mang lại cho người ấy.

Thuận để đứng ở phía trước, ánh mắt hắn nhìn ta tựa như đang nhìn một con côn trùng.

Ta nhin không được bật cười, chất vấn hắn: “Người cảm thấy rằng cuối cùng bản thân có tư cách dẫn y đi sao?”

Người nọ liếc mắt nhìn ta, ánh mắt lạnh như băng. Ta khinh thường hừ một tiếng, trào phúng nói: “Người cho là bản thân có thể cho người ấy hạnh phúc? Nhưng người chớ quên, nỗi đau của người ấy, đều là do một tay người tạo thành!”

Ánh mắt Thuận để chợt lóe sáng, ta thấy được sự dao động của hắn, trong lòng dâng lên khoái cảm ác ý.

“Y vì sao phải đứng trong hoàng cung lạnh như băng kia?” Ta hỏi, “Người có biết cuộc sống của y trong đó như thế nào?”

“Từ nhỏ đến lớn, có người nào từng thực sự quan tâm y? Có bao nhiêu thứ, người không phân biệt đúng sai liền phạt y? Có bao nhiêu lần, người bắt y quỳ cả một buổi trong đêm tuyết giá lạnh?”

Oán khí chôn tận đáy lòng cuối cùng có thể bùng nổ, nhìn ánh mắt người nọ hiện lên sự đau lòng cùng hối hận, ta càng nói càng thoải mái.

“Người có nhớ rõ khi y sáu tuổi đánh nhau với Phủ Tử Dục không? Người cứ như thế phạt y quỳ ba ngày ở từ đường, sau lại giam lỏng một tháng? Nhất định không nhớ rõ nhỉ?” Ta cong lên khoe miệng, “Người có biết vì sao y luôn luôn vâng lời lại chủ động đánh người không? Bởi vì Phủ Tử Dục cố ý làm hỏng bùa hộ mệnh làm bằng ngọc bội Chu hoàng hậu tặng, vì mặt ngọc bội kia, hoàng hậu trắng đêm cầu phúc ba tháng.”

Người nọ nhăn mày, tựa hồ đang nhớ tới sự kiện kia, khoe môi của ta càng nâng cao.

“Hoàng hậu cầu phúc ba tháng, y âm thầm canh bên ngoài ba tháng. Người có biết một đứa nhỏ sáu tuổi chịu đựng gió lạnh nghe người thân của mình trắng đêm vì một đứa nhỏ khác cầu phúc, trong lòng cảm thấy thế nào không? Người có biết cảm giác cái mà mình cầu cũng không được, bị người khác coi như vật bỏ đi rồi vứt bỏ sẽ như thế nào không? Người chỉ biết không thèm hỏi nguyên nhân liền phạt y mà thôi!”

Ta càng nói càng kích động, càng nói càng phần nộ.

“Các người cái gì cũng không biết! Phủ Tử Dục kia mỗi lần gặp người ấy thì đều muốn nghe mấy lời “Phù hộ Phủ Tử Dục thân thể khỏe mạnh, bình an”, hắn ta nghe xong cảm thấy vui vẻ, nào có biết điện hạ vì những lời ấy, khổ sở bao lâu không!?”

“Các người chỉ nghĩ người ấy là đứa ngốc, người ấy bình thường, vô năng, người ấy xứng đáng bị cười nhạo khinh thường, nhưng các người có biết không? Lần Phủ Tử Dục đánh bại Kim Dương, diệu kế hắn kia đều là do điện hạ nghĩ mấy ngày mới ra được, sau đó vụng trộm dạy cho quân sư Tô Ấm!”

“Người ấy âm thầm giúp đỡ Phủ Tử Dục diệt trừ mọi ám sát và hãm hại, người ấy âm thầm từ trong tay thích khách cứu mạng Lưu Quân, lại xin Nhất Tuần sư phụ mang Lưu Quân rời khỏi chốn hoàng cung ăn thịt người, nhưng các người báo đáp y thế nào!? ”

Ta trừng mắt, không để nước mắt rơi xuống.

“Phủ Tử Dục chỉ biết đòi hỏi càng ngày càng nhiều, Lưu Quân không lĩnh tình, miệng không ngậm, cũng không biết lời của mình đã thương người bao nhiêu, hoàng tử khác thì nhìn người gây khó xử cho y mà làm

vui, người lúc đó ở đâu? Người cho tới bây giờ không để ý bản thân khiến người ấy tổn thương bao nhiêu, muốn vứt bỏ liền vứt bỏ, muốn sủng nịnh liền sủng nịnh, người nghĩ y là cái gì? Có thể mặc người gọi tới liền tới sao?”

Chuyện cũ từng cảnh từng cảnh trôi qua trong đầu, ta còn muốn nói rất nhiều chuyện về người ấy, còn có rất nhiều nỗi đau muốn thay y nói hết ra, nhưng yết hầu lại nghẹn ngào, suy nghĩ cũng trở nên hỗn loạn, ta không biết phải biểu đạt như thế nào mới có thể làm cho hắn hiểu được, ánh mắt nụ cười của điện hạ, đến tột cùng đã che dấu nỗi đau như thế nào.

“... Người có biết y âm thầm trốn đi liếm láp thương tích thế nào không? Người có thấy qua bộ dạng giật mình thoát ra khỏi cơn ác mộng của y ra sao? Người có biết không, sau khi hoàng hậu qua đời, cho dù cả người nóng bừng, y vẫn kéo lê thân thể đau nhức nghiêng ngả bước tới hoàng lăng, chỉ vì muốn tự mình tưới nước cho những hạt hướng dương đã gieo xuống vì hoàng hậu. ... Người có từng thấy qua. ... Lúc y không ngủ được, cả đêm một mình trên hàng lang dài chậm rãi quanh quẩn một chỗ, người ấy nghe tiếng bước chân hư rỗng của chính mình, trong nháy mắt lộ ra thần sắc cô đơn. ...”

Còn có rất nhiều, rất nhiều đau thương không nói thành lời.

Bầu trời tối đen như mực, một ánh sáng nhỏ cũng không có, gió đêm lạnh thấu xương, ta nghĩ người ngủ say kia chắc đã rời giường rồi, nhin không được khe cúi đầu cười.

Không có hỏi qua cảm nhận của người đã nói hết như vậy, có trách ta không?

Nhưng mà ta không có cách nào ôm những lời kia theo xuống mộ.

Ta không thể làm giống người, đối với cái gì cũng không để ý.

Không phát tiết được, ta sẽ rất khó chịu.

Khe khẽ thở dài, ta thu lại nụ cười, ngẩng đầu trầm mặc nhìn người đối diện, chậm rãi rút kiếm ra. ...

34. Chương 34

Bóng đêm bao trùm, gió lạnh từ bốn phương tám hướng thổi tới làm tung bay vạt áo, khiến tóc rối loạn.

Ánh đuốc hừng hực cháy trong gió rét lay động không ngừng, lúc sáng lúc tối, từng đợt từng đợt chiếu lên gương mặt người yên lặng đối đầu nhau, nhìn qua âm trầm, có chút quỷ dị.

Người rất đông, nhưng không khí lại vô cùng tĩnh lặng, Diêu Đông lặng lẽ đứng trong gió rét, tựa hồ có thể nghe được tiếng thở chậm rãi mà nặng nề của người nào đó, tiếng thở trong không khí trôi qua từng chút từng chút, sau đó từ từ, tràn ngập đau thương.

Gương mặt Diêu Đông thoáng hốt hoảng.

“Vô Xá.”

Khi Vô Xá rút kiếm, binh lính chung quanh cũng đã giương cung tiễn, tùy chỉ thị mà hành động. Diêu Đông ngẩng đầu sắc mặt hoảng hốt nhìn bọn họ, mím môi, nói “Kỳ thật, cũng không phải quá quan trọng.”

Vô Xá kinh ngạc quay đầu, Diêu Đông dừng một chút, hơi tránh đi tầm mắt của hắn.

“... Có một số việc quả thật là không cách nào tránh được,” Diêu Đông từng bước từng bước đi về phía trước, ánh mắt Vô Xá và Thuận đế sáng rực nhìn y, y lại rũ mắt, không nhìn bất cứ ai, “Nhưng phần lớn, kì thật đều là do bản thân ta lựa chọn. Cho nên tuy rằng đôi khi sẽ thất vọng khổ sở, nhưng cũng không đau đớn như người nghĩ đâu. ...”

Kì thật rất nhiều chuyện, vô hình chung đã phai nhạt dần theo thời gian.

Mà những ưu thương nhọt nhọt đã từng trải qua kia, từ lâu trong trí nhớ đã dần dần mơ mơ hồ hồ mất đi dấu vết.

Sau đó không biết từ lúc nào trở nên, nhìn những chuyện khiến người ta thất vọng, trong lòng ngoại trừ trống rỗng, kỳ thật cũng không có khó chịu gì.

Diệu Đông dừng trước mặt Thuận đế, ngăn Vô Xá sau lưng mình.

Y nhìn đôi mắt sâu không đáy của Thuận đế, trầm mặc trong chốc lát, sau đó rũ mi, thản nhiên nói: “Phụ hoàng, thỉnh hủy bỏ thân phận hoàng tử của ta đi.”

Thuận đế bóp chặt tay, hẩn nhìn chằm chằm Diệu Đông, ánh sáng lóe ra trong đôi mắt tựa hồ có rất nhiều điều muốn nói, thế nhưng không biết vì sao, một câu cũng không thể nói ra.

Diệu Đông nhìn vẻ mặt này của hẩn, chỉ cúi đầu, tiếp tục nói: “Phụ hoàng, ta không muốn tranh đoạt cái gì cả. Chúc vị thái tử, ngôi vị đế vương, ta đều không muốn. Ta cũng sẽ không báo thù cho Tần gia, nếu phụ hoàng lo lắng, có thể phế bỏ thân phận hoàng tử của ta, biếm ta làm thứ dân, ta thề từ nay về sau sẽ không tới gần hoàng thành. Nếu như vậy cũng không đủ, ta có thể rời khỏi quốc gia này, đi rất xa. . .”

“Đủ rồi! !”

Thuận đế đột nhiên rống giận cắt ngang lời nói của Diệu Đông, Vô Xá cười lạnh một tiếng, Diệu Đông mờ mịt ngẩng đầu, nhìn trong mắt người nọ không thể che giấu được sự thống khổ, trong lòng hơi có chút nghi hoặc.

Thuận đế hít sâu một hơi, hẩn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Diệu Đông, nói: “Có đôi khi ta cảm thấy, người mới là người thực sự vô tình.”

Diệu Đông trầm mặc trong chốc lát, sau đó đáp: “Có lẽ vậy.” Y mở mắt, thản nhiên nói, “Ta chỉ không muốn Vô Xá chết, nhưng không biết phải làm gì. . .”

“Hẩn quan trọng với người như vậy sao!?” Thuận đế cắt ngang lời y, “Quan trọng đến nỗi không tiếc bất cứ thứ gì bảo vệ tính mạng hẩn! ?”

Diệu Đông liếc mắt nhìn hẩn một cái, suy nghĩ, sau đó gật gật đầu.

Nắm tay Thuận đế siết chặt run nhè nhẹ, hẩn áp chế ghen ghét cuộn cuộn trong lòng, trầm giọng hỏi: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Diệu Đông lặng lẽ đứng yên trong chốc lát.

Sau đó y bỗng nhiên xoay người đoạt kiếm trong tay Vô Xá, vẽ ra kiếm pháp, chỉ vào Thuận đế sắc mặt bình tĩnh nói: “Nếu phụ hoàng không đồng ý, ta đây chỉ có liều chết một trận.”

Kiếm phong dưới ánh lửa chiếu lóe lên ánh sáng rét lạnh, Thuận đế mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nó trong chốc lát, không cảm xúc nói: “Đây là Cửu dương kiếm pháp ta dạy người.”

Nghe Diệu Đông thản nhiên “Ừ” một tiếng, Thuận đế đột nhiên nhắc mình phi thân về phía Diệu Đông, Diệu Đông rút kiếm đón nhận, dưới con mắt hoảng sợ của mọi người, kiếm của y thẳng tắp đâm vào người Thuận đế.

Diệu Đông nhìn Thuận đế trong nháy mắt tiến đến trước mặt mình, còn chưa hết kinh ngạc, liền cảm thấy thân thể tê rân, sau đó trước mắt tối sầm, mất đi ý thức.

Thuận đế một tay ôm lấy thân thể Diệu Đông ngã xuống, một tay nhỏ thanh kiếm cắm trên vai mình ra.

Máu tươi trong nháy mắt ào ạt chảy ra, Thuận đế đặt thanh kiếm còn nhiễm máu lên cổ Vô Xá.

Vô Xá lạnh lùng nhìn hẩn, vẫn không nhúc nhích.

Hồ hấp Thuận đế bởi vì đau đớn mà có chút bất ổn, sắc mặt hẩn âm trầm nhìn chằm chằm Vô Xá, kiếm trong tay không bỏ xuống cũng không nhích lên một phần.

Binh lính chung quanh nhìn sắc mặt khó coi cùng ánh mắt vạn phần âm ngoan đến cực điểm của Thuận đế, không dám thở mạnh. Ngay khi bọn họ nghĩ Vô Xá kia chết chắc rồi, Thuận đế bỗng nhiên thả lỏng tay, thanh kiếm kia “Loảng xoảng” một tiếng rơi xuống mặt đất.

Trên mặt Vô Xá lộ ra nụ cười trào phúng, Thuận đế liếc mắt nhìn hắn một cái, ôm lấy Diểu Đông phi thân rời đi.

.....

Tựa hồ có thể nghe được tiếng nước tí tách tí tách rơi từ nơi nào đó truyền đến.

Diểu Đông dừng bước, nghiêng đầu cẩn thận lắng tai nghe.

Tiếp đó lại là một tiếng, nhẹ nhàng, tinh tế, hình như là giọt nước từ trên cao rơi xuống, thanh âm rơi xuống vụn vỡ.

Diểu Đông nghi hoặc quay đầu lại.

Mơ mơ hồ hồ trong mắt là một bóng dáng, Diểu Đông từng bước tiến lên muốn nhìn rõ xem hắn là người nào, sau đó thấy được một thanh kiếm xuyên qua ngực, cùng gương mặt đầy máu tươi đến rợn người. . .

Diểu Đông mở mắt ra, sắc mặt tái nhợt nhìn màn giường nhẹ nhàng lay động tựa dòng nước.

Có thân hình người nào đó tiến đến, nhẹ nhàng lau đi từng giọt mồ hôi trên trán y, ôn nhu hỏi: “Lại gặp ác mộng sao?”

Thần sắc Diểu Đông hoảng hốt nương theo âm thanh vọng lại nhìn qua, khi thấy gương mặt mông mông lung lung của Thuận đế dần trở nên rõ ràng thì y đột nhiên hồi phục tinh thần.

“Vô Xá đâu?” Y ngồi dậy, vẻ mặt lo lắng hỏi, “Vô Xá thế nào?”

Ánh mắt Thuận đế trở nên tối sầm, hắn cúi đầu, không trả lời.

Diểu Đông sửng sốt, xoay người xuống giường, Thuận đế đè y lại, cường chế dục vọng muốn giết người, gương mặt âm trầm nói: “Hắn không có việc gì.”

Diểu Đông nhẹ nhàng thở ra. Y ôm đầu gối ngồi ở trên giường thất thần một hồi, sau đó nghiêng đầu hỏi: “Hắn hiện tại ở nơi nào?” Y nói, “Ta muốn gặp hắn.”

Thuận đế nhẫn nhịn, rốt cục nhịn không được, sắc mặt hắn xanh mét nói: “Vô Xá hiện giờ không có việc gì, thế nhưng nếu ngươi muốn đi gặp hắn, ta sẽ không đảm bảo về sau hắn có thể có việc gì hay không.”

Diểu Đông giật mình, trầm mặc không nói lời nào. Một lát sau, y đột nhiên nhớ tới cái gì đó, chần chờ mở miệng nói: “Phụ hoàng, thương thế của người. . .”

“Đã không có việc gì.” Thuận đế trả lời.

“Thật có lỗi. . .” Diểu Đông rũ mi mắt, trầm mặc một lát, y hỏi, “Nhưng mà. . . Phụ hoàng vì sao không né tránh?”

“Bởi vì. . .” Ánh mắt Thuận đế hơi chút ảm đạm, hắn vươn tay, thật cẩn thận mơn trớn sợi tóc vẫn trên trán Diểu Đông, thấp giọng nói “Bởi vì ta nghĩ, nói không chừng nếu lãnh một kiếm của Diểu Đông trong lòng sẽ bớt đau đi một chút. . .”

“. . . Vì sao?” Diểu Đông nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi.

Thuận đế nhìn đôi mắt trong suốt của y, nụ cười thoáng chút chua xót, nhưng không trả lời.

“Diểu Đông. . .” Hắn xoay người ngồi ở phía sau Diểu Đông, nhẹ nhàng ôm thân mình thiếu niên vào sâu trong lòng, “Vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta được không?”

Diểu Đông cúi đầu, nhìn chằm chằm đầu ngón tay của mình không nói gì.

Thuận đế hỏi lại một lần, Diểu Đông thở dài, nói: “Ta không rõ phụ hoàng thật sự muốn như thế nào. . . Ở lại trong cung cũng tốt rời khỏi hoàng cung cũng tốt, ở bên người phụ hoàng cũng tốt, với ta mà nói thì

thật hai cái đó đều là một. . . Vô luận như thế nào ta cũng đồng ý với người. . . Nhưng, người cũng phải đáp ứng ta, thả Vô Xá tự do.”

35. Chương 35

Thời tiết Biện Kinh luôn đẹp, ánh mặt trời ảm áp rơi xuống những cành cây đan xen vào nhau thành từng mảnh nhỏ, khiến không gian như phủ một vàng sáng vàng.

Diệu Đông đứng trước phòng Vô Xá, nhìn chăm chăm ổ khóa đồng loang lỗ trên cửa , trầm mặc nửa ngày, cuối cùng vẫn đẩy cửa bước vào.

Người trong phòng nghe được tiếng động ngẩng đầu lên, đối diện với tầm mắt của hắn hô hấp của Diệu Đông khẽ ngưng đọng , sau đó hơi rũ mi, thấp giọng gọi: “Vô Xá.”

Đôi mắt Vô Xá bỗng trở nên tối sẫm.

Hắn biết từ sau lần đó , Diệu Đông vẫn lảng tránh mình.

Không bắt đắc dĩ liền trầm mặt không nói lời nào, lúc nói chuyện cũng cúi đầu không nhìn người, thỉnh thoảng không cẩn thận đối diện với ánh mắt của mình liền lập tức lảng tránh. . . Cũng giống như vừa rồi, rõ ràng là đã sớm đến, lại chỉ đứng ở cửa thời gian dài như vậy mới tiến vào.

Cuối cùng vẫn là bị mình dọa, Vô Xá ảm đạm nghĩ.

“Ta là đến cáo từ.” Diệu Đông mở miệng nói. Vô Xá nhìn biểu tình miễn cưỡng của y , trên mặt nở nụ cười chua xót.

“Không nghĩ tới có một ngày, chúng ta lại biến thành cái dạng này. . .”

Diệu Đông mân môi, nhưng không nói chuyện, y yên lặng đứng trong chốc lát, sau đó đi đến bên mép bàn , ngồi đối diện với Vô Xá.

“Đất phong của hoàng thúc tuy rằng gần biên cảnh, nhưng cũng là nơi náo nhiệt phồn vinh giàu có, cuộc sống bên đó hẳn là cũng không tệ lắm. . .” Nhận lấy chén trà từ Vô Xá, Diệu Đông vừa cảm chén nhấp một ngụm nhỏ, vừa cẩn thận nói ra đề tài này, đánh vỡ không khí trầm mặc không được tự nhiên.

Miệng Vô Xá phác ra nụ cười chua xót, nói: “Vốn nghĩ lần này không thể nghi ngờ là phải chết, lại không nghĩ rằng Thuận đế không những tha cho ta một mạng, còn đáp ứng đợi ta phụng sự cho An Bình vương gia năm năm, sẽ xóa tên ta khỏi nô tịch, khôi phục sự tự do. . . Chắc, thật là vận tốt trời cho mà.”

Diệu Đông nghe giọng Vô Xá nói có điều bất ổn, dừng một chút, hỏi: “Như vậy không tốt sao?”

“Tốt, đương nhiên tốt lắm. . .” Đôi mắt Vô Xá mang theo chút tự giễu, “Nhưng mà, vì vận tốt đó của ta, người đã đồng ý điều kiện gì của người nọ rồi?”

“Chỉ là cùng hắn hồi cung mà thôi.” Diệu Đông nhấp ngụm trà, thản nhiên đáp.

Vô Xá nở nụ cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cuối cùng cũng phải quay về chỗ quỷ quái đó. . .” Hắn hình như có chút mờ mịt thấp giọng thì thào, Diệu Đông liếc mắt nhìn hắn, theo tầm mắt của hắn nhìn ra bên ngoài, ngoài khung cửa sổ lộ ra một góc hoa tử quỳnh, đóa hoa màu sắc ảm đạm tàn úa, không biết từ khi nào đã ngừng nở hoa.

“Hoa đẹp như thế, thời gian nở lại ngắn ngủi đến vậy, ” Vô Xá hơi hơi nhắm mắt, “Ta chỉ muốn người có một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, nhưng mà mộng đẹp cũng chỉ ngắn ngủi như vậy. . .”

Ngữ điệu Vô Xá nhuốm chút phiền muộn hiềm thấy , Diệu Đông rũ mi, nhìn chăm chăm cái chén trong tay bồi hồi một lúc, sau đó bỗng nhiên mở miệng nói: “Người nhớ rõ mùa hạ năm đó, ta du ngoạn ngoài cung

xảy ra chuyện ngoài ý muốn, kết quả về trễ một ngày so với thời gian dự kiến , khi đó người đã nói với ta “Ta nghĩ rằng điện hạ sẽ không bao giờ trở lại nữa.” .”

Vô Xá quay đầu lại, trong nháy mắt thần sắc trở nên phức tạp, hần yên lặng nhìn Diểu Đông trong chốc lát, tiếp lời nói: “Sau đó người trả lời, “Không trở lại, ta còn có thể đi chỗ nào?””

Hai người trầm lặng trong một lát, ánh mặt trời từ song cửa khép hờ lặng lẽ tràn vào, thoang thoảng mùi hoa tử quỳnh lạnh liệt. Diểu Đông khẽ cười một chút, nói: “Đúng vậy a, không trở lại, ta còn có thể đi chỗ nào?”

Vô Xá cúi đầu không nói lời nào, Diểu Đông lại nói: “Thế giới bên ngoài tốt đẹp thế nào, cuối cùng cũng không tìm được nơi mình có thể đặt chân, chung quanh bốn ba qua ngày dễ dàng làm người ta mỗi mệt rồi chán ngán, sau đó có một ngày quay đầu lại, mới phát hiện có lẽ nơi trở về cũng chỉ có thể là chốn hoàng cung muốn thoát đi mà thôi.”

“Cho nên mới nói, người đã chán ngán.” Vô Xá tiếp tục lời y , “Kỳ thật ngay từ đầu người đã nói, ra hay không ra khỏi cung đối với người mà nói không có gì quan trọng. Nhưng mà lúc ấy ta thật tự tin, chỉ nghĩ có thể cho người cái người muốn. . . Lại không biết rằng thật ra người đã sớm chán ngán. . .”

“Thật có lỗi,” Diểu Đông cúi đầu, mím môi, “Nhưng cảm tình của người, ta không đáp lại được.”

“Ta biết,” Vô Xá cười tự giễu, “Lúc cùng thái tử phi thành hôn, tối đó người đã nói yêu là lời nguyện, sẽ khiến con người biến thành ác ma, người cũng từng nói : ta không cần tình yêu, đối với người ta chỉ là không thể không chế bản thân, hơn nữa làm chuyện thành ra thế này, ta cũng không hối hận. . .”

Nói đến một nửa, Vô Xá bỗng nhiên trầm mặc, qua hơn nửa ngày, hần mới nhìn Diểu Đông, thần sắc nghiêm túc hỏi: “Như vậy, người có chán ghét ta không?”

Diểu Đông theo bản năng lắc đầu, Vô Xá cong lên khóe môi , nhẹ nhàng cười.

Khi ra khỏi cửa, chân trời đã lơ lửng hoàng hôn nhàn nhạt, Diểu Đông ngửa đầu nhìn những vệt màu cam mờ mịt kia, giờ bàn tay che khuất chúng , chậm rãi mở năm ngón ra. Bầu trời bị che khuất, sau đó giữa ánh mặt trời ban chiều mờ ảo, trong ngơ ngẩn tựa hồ ẩn ẩn hiện hiện thân ảnh người nào đó đôi môi tiêm nhiễm đỏ mọng đẹp đẽ, mê hoặc lòng người khẽ mở, theo hình dáng đôi môi chậm rãi thay đổi, Diểu Đông nghe thấy câu nói từng gặp trong giấc mộng, từng chút từng chút trở nên rõ ràng. . .

“Diểu Đông, con biết không?”

“Diểu Đông, con biết không. . .”

“Tình yêu ấy à, chỉ là một lời nguyện. . .”

Thuận đế đang lẳng lặng tựa vào lan can nhìn thiếu niên đi ra, thấy y từ từ mở ra năm ngón tay che đi ánh sáng, lại nhìn y thu hồi tay, rồi giống như nhớ lại cơn ác mộng khiến người ta đau lòng nào đó, sắc mặt bỗng trở nên tái nhợt.

Ngực Thuận đế như bị bóp chặt, trong lòng nổi lên một trận nhói đau. Hần nhẹ nhàng gọi thiếu niên, thiếu niên quay đầu lại, đôi mắt màu lưu ly bị hoàng hôn nhiễm thượng một tầng sương mù mờ lung, thấy rõ trong con người thiếu niên chính là thân ảnh mơ hồ của mình.

Thuận đế trong nháy mắt thất thần, hần bỗng nhiên tiến lên từng bước, đem Diểu Đông gắt gao ôm vào trong ngực.

“Diểu Đông,” hần đem cằm nhẹ nhàng đặt lên trên đỉnh đầu của Diểu Đông, dùng động tác không tương xứng với ngữ điệu ôn nhu từng tiếng từng tiếng gọi tên của y “Diểu Đông, Diểu Đông. . . Mau mau thoát ra khỏi mộng cảnh được không? Ít nhất về sau, ta sẽ mãi ở bên cạnh người. . .”

Xe ngựa lăn bánh về phía hoàng thành, Diểu Đông tựa lên bệ cửa, nhìn cảnh trí lướt nhanh ngoài cửa , ngăn người.

Thuận đế ôm thắt lưng Diểu Đông, như có như không vuốt ve thắt lưng tinh tế của thiếu niên, thật sự nhịn không được tịch mịch, hần liền tiến đến, nhìn núi xanh cây cối cát vàng không thay đổi bên ngoài, đem môi dán bên tai thiếu niên nhẹ giọng hỏi: “Suy nghĩ gì vậy?”

Diệu Đông hơi hơi nghiêng đầu, ý đồ tránh né hơi thở ấm áp kia, y trả lời: “Ta đang nghĩ, chờ khi hồi cung, hoa hương dương vừa đúng lúc gieo hạt.”

Thuận đế dừng lại, hần nghiêng đầu nhìn đôi lông mi đang rũ xuống của Diệu Đông, trong đôi mắt không có tia gợn sóng, bỗng nhiên cổ họng như có gì đó khiến cho nghẹn lại.

“Hoa này. . . Diệu Đông hàng năm đều trồng sao?”

Diệu Đông “Vâng” một tiếng, vòng tay Thuận đế nắm bên hông trở nên thắt chặt, trầm mặc trong chốc lát, hần nói: “Năm nay phụ hoàng cùng người trồng được không?”

Diệu Đông sửng sốt một chút, sau đó trên mặt lộ ra thần sắc khó xử.

“Hoa này, với ta rất quan trọng. ” Y nhíu mày đắn đo một lúc, nói, “Ta muốn tự mình trồng cho mẫu hậu, sẽ không làm phiền phụ hoàng.”

Thuận đế không hé răng, Diệu Đông cũng không để ý. Y tiếp tục ghé vào bên cửa không có việc gì ngắm phong cảnh, không phát hiện ở phía sau y, là đôi mắt thâm thúy của Thuận đế, có một chút giấu cũng không giấu được sự âm thầm.

Hoàng thành càng ngày càng gần, mà dường như đối với bản thân lại càng ngày càng xa. Thuận đế liếc mắt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ dần trở nên quen thuộc, dưới đáy lòng âm thầm thở dài.

36. Chương 36

“Hạ. . .”

Trở lại trong hoàng cung, hình như đã là chuyện rất lâu rồi.

“Điện hạ. . .”

Thật lâu trước kia rồi sao. . .

Trong khoảng thời gian này cuộc sống trở nên hoảng hoảng hốt hốt, mỗi ngày tỉnh tỉnh mê mê, cảm giác thấy thời gian trôi qua thật chậm. Thỉnh thoảng nhớ tới cũng không rõ đến cuối cùng đã ngủ bao lâu, khi hỏi Tiểu Viên Tử, sau đó nhận được câu trả lời. . . Dường như là điện hạ trở về chỉ mới hai ba ngày thôi, hoặc là năm ngày. . .

“Điện hạ, điện hạ. . .”

Cho nên nói, kỳ thật có lẽ không còn bao lâu nữa? Hình như lần gần đây nhất trong một lần mơ hồ ngủ đã làm Thuận đế thành Tiểu Viên Tử, sau còn hỏi câu ngu ngốc nào đó, khi đó nhận được đáp án tựa hồ— đã là bảy ngày rồi.

Đã qua bảy ngày, người nọ nghiêng người ngồi trên mép giường, khẽ mỉm cười nói, Diệu Đông cũng nên lên triều nhìn chút đi. . .

“ . . . Điện hạ, điện hạ—”

Trong phòng, ánh sáng như có như không, sáp nến từng giọt từng giọt rơi, không khí sáng sớm ẩm ướt xen lẫn chút hơi lạnh, khí trời mơ hồ nhìn không rõ. Trước mắt là nhìn không rõ diện mạo của một ai đó, chỉ thấy được hai mảnh môi khép mở, phát ra thanh âm truyền vào tai biến thành tạp âm khiến người ta khó chịu.

Diệu Đông a một tiếng, giãy dụa ngồi dậy, dùng ngón cái ấn thái dương đang ửng ửng đau nhức.

“Điện hạ cuối cùng đã tỉnh. . . Điện hạ còn nhớ rõ hôm nay phải thượng triều không ạ? Đã quá canh năm rồi, nếu không mau một chút chỉ sợ sẽ muộn giờ lâm triều. . .”

Ngồi yên trong chốc lát, lưng bưng bên tai thoáng giảm bớt, ngữ điệu lo lắng của Tiểu Viên Tử cuối cùng cũng truyền đến đầu óc còn chưa tỉnh táo của Diêu Đông.

Lâm triều . . .

Y nghiêng đầu nhìn Tiểu Viên Tử, trong đầu chậm rãi hiện lên khóe môi khê vênh của Thuận đế, cả vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu-

Diêu Đông ngơ a, cũng nên lên triều nhìn chút đi. . .

Ngữ điệu giống như than thở, âm thanh dễ nghe tựa hồ còn mang theo chút sủng nịnh khiến người khác không biết phải ứng đối như thế nào, thế nhưng nội dung là lời giảng đạo lý hay mệnh lệnh, từ đầu đến cuối không phải chuyện tình gì đáng phải cao hứng.

Đúng vậy a, lâm triều.

Diêu Đông giương mi, lại lẳng lặng ngồi trong ánh sáng ban mai mỏng manh, rốt cục cũng xốc chân lên, đi xuống giường.

Vào triều thật ra cũng không thú vị gì.

Không để ý đến ánh mắt lo lắng của Tiểu Viên Tử, từ đầu đến cuối mặc quần áo rửa mặt dùng bữa, tất nhiên là đã muộn giờ lâm triều.

Loại chuyện đến muộn này khó mà nói, theo quy định mà truy cứu là khinh thường hoàng uy, thế nhưng khi đế vương không để ý, nó bất quá cũng chỉ là chuyện nhỏ tựa hạt vừng.

Diêu Đông cúi thấp đầu, câu có câu không nghe Thuận đế phía trên đang nói đối linh tinh cái gì mà “Tử Dương bệnh nặng chưa khỏi , mang bệnh vào triều thật không dễ”

Thần trí hỗn hỗn độn độn vì không ngủ đủ, mi mắt nặng trĩu, cơn buồn ngủ khó có thể chống đỡ, Diêu Đông nhắm mắt lại, muốn chống lại cảm giác buồn ngủ mệt mỏi này, lại cảm thấy có ánh mắt ẩn ẩn hiện hiện nhìn mình.

Rét lạnh cảm cảm, như kết thành tầng tầng sương lạnh.

Diêu Đông ngẩng đầu, đối diện bên kia đại điện là đôi mắt chăm chú sâu đậm của Phủ Tử Dục.

Thuận đế tiếp theo còn nói vài điều gì đó , Phủ Tử Dục coi như không có việc gì quay đầu đi, bày ra tư thái cẩn thận lắng nghe, Diêu Đông nghiêng đầu nhìn hẩn một lát, sau đó yên lặng thu hồi tầm mắt.

Lâm triều đã vào đề tài chính, chuyện đầu xuân có rất nhiều việc phải làm, bọn quan viên tinh thần hào hứng báo cáo công việc, Diêu Đông cúi đầu rũ mi, nhìn chăm chăm đôi giày ngắn người.

Bên ngoài , bầu trời từ từ sáng lên, ánh mặt trời một tầng một tầng tràn vào, Diêu Đông thản nhiên nhìn bóng mình bên chân ngày càng lan rộng, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên khóe môi nhẹ nhàng cong lên nở nụ cười.

Lâm triều có chút trễ, đến giữa trưa mới nhanh chóng kết thúc, Diêu Đông đi theo chúng quan viên rời khỏi đại điện, nheo mắt lại nhìn bầu trời trong xanh, trong lòng suy nghĩ không bằng mau mà trở về tiếp tục giấc ngủ.

Đáng tiếc trời không chiều ý người, hẩn vừa mới di chuyển, đã bị hai âm thanh phía sau gọi lại-

“Hoàng huynh!”

“Thái tử điện hạ xin dừng bước-”

Diêu Đông quay đầu, thấy Phủ Tử Dục vội vàng ngừng cước bộ, phía sau Phủ Tử Dục, là Phúc công công đang tươi cười.

“Hoàng thượng muốn giữ điện hạ lại dùng bữa,” Phủ Tử Dục rút đi biểu tình đứng tại chỗ không nhúc nhích, Phúc công công run rẩy tiến lên, nói, “Thiết yến tại Thính Tùng Các, thỉnh điện hạ đi cùng lão nô. . .”

“Phúc công công,” Diểu Đông chưa trả lời, Phủ Tử Dục ở một bên treo lên nụ cười, đã mở miệng trước, “Nghe nói hoàng huynh bị thương ta vẫn thực lo lắng, đáng tiếc trước đó không có cơ hội để thăm hỏi. . . Hôm nay khó có dịp gặp mặt , ta muốn cùng hoàng huynh tâm sự, mong rằng công công tạo điều kiện.”

“Muốn tán gẫu cũng không cần nóng vội nhất thời,” Phúc công công chậm chậm trả lời, “Về sau có cơ hội hãy cùng điện hạ nói chuyện, chính là hiện giờ lão nô không thể hoàn thành nhiệm vụ hoàng thượng giao phó . .”

Phủ Tử Dục hơi nhướng mày, Diểu Đông liếc hắt một cái, nghĩ nghĩ, mở miệng cắt ngang lời công công: “Thị vệ Thiên Trần cung còn chờ ta ở ngoài điện,” y nói, “Ta đi thông báo với hần một tiếng, một hồi sẽ trở lại.”

“Này. . . Nhưng mà. . .” Phúc công công lộ vẻ mặt khó xử, “Hoàng thượng đang đợi điện hạ, thị vệ nơi đó nô tài phải người đến nói một tiếng là được, không cần điện hạ tự mình đi đâu. . .”

“Ta một hồi sẽ trở lại.” Yên lặng nghe xong lời Phúc công công, Diểu Đông một lần nữa lặp lại yêu cầu của mình, cũng không đợi Phúc công công trả lời, xoay người liền rời đi.

Phủ Tử Dục rũ mắt, hần quay đầu nhìn Phúc công công, phẩy vạt áo đuổi theo bước chân của Diểu Đông.

Nhìn bóng lưng mơ hồ của hai người tựa bức tranh chạm khắc, nụ cười khổ trên gương mặt Phúc công công dần nhạt đi, chỉ nhớ tới lời dặn dò của Thuận đế, hần nhịn không được lắc đầu thở dài, nói: “Tính tình như vậy. . . Thật bướng bỉnh quá. . .”

Một đường cả hai không nói gì, chờ lúc ra khỏi tầm mắt Phúc công công, Phủ Tử Dục mở miệng, nói: “Từ Dương, hiện tại muốn gặp mặt người cũng thật khó.”

Diểu Đông thản nhiên “Ừ” một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Phủ Tử Dục nghiêng đầu sang chỗ khác, cơn gió thổi tới làm rối tung mái tóc Diểu Đông, Phủ Tử Dục nhìn hần nâng tay vuốt lại, gương mặt tinh xảo như bức tranh cứ như vậy lẳng lẳng hiện ra giữa ánh sáng rực rỡ.

Phủ Tử Dục nhịn không được thất thần trong chốc lát, đáy lòng dần dần dâng lên một cỗ bất an mạnh mẽ, giống như vốn là vật đã nắm chắc trong tay, thế nhưng lại bất tri bất giác cách mình ngày càng xa.

“Ta vẫn. . . luôn lo lắng. . .”

Phủ Tử Dục âm điệu thực trầm, khó khăn nói từng chữ, nghe như bị áp lực nào đó khó có thể mở miệng. Diểu Đông rũ mi, không nói gì.

“Từ sau giao thừa người không hề xuất hiện, muốn nói chuyện với người cũng khó có cơ hội. Từ chuyện lần trước khó gặp mặt, phụ hoàng nói người bị kinh hách muốn được nghỉ ngơi, kết quả nghỉ ngơi mới vài ngày lại truyền đến tin tức người bị thương. . .” Phủ Tử Dục tạm dừng trong chốc lát, nói tiếp, “Đoạn thời gian kia ta dường như sắp phát điên, phụ hoàng lại hạ lệnh cấm bất luận kẻ nào đến thăm, mỗi lần đi đều bị ngăn ở ngoài điện. Ta vụng trộm tới thái y viện thăm dò tin tức, bọn họ chỉ nói vết thương của người rất nghiêm trọng. Cũng không biết cụ thể như thế nào, cũng không gặp được mặt, mỗi ngày lòng đều luôn thấp thỏm, đợi cho tới hôm nay người đột nhiên vào triều, ta cũng không dám tin vào mắt mình nữa. . .”

Diểu Đông nhìn chăm chú con đường dưới chân, đối với lời nói của Phủ Tử Dục có chút không tập trung nghe .

Phủ Tử Dục im lặng, tựa hồ đang đợi lời giải thích, nhưng Diểu Đông không trả lời, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Chuyện người bị thương không phải mình, mà là do Phụ hoàng an bài, có người giả trang thành thái tử- lời này nếu nói ra, sẽ liên tục bị truy vấn nguyên nhân.

Vì sao phải giả trang thái tử? Vì sao phụ hoàng phải an bài? Vì sao phụ hoàng muốn giấu giếm?

Đã quen không cần phỏng đoán ý đồ đế vương, Diểu Đông cũng không muốn biết đáp án, cũng không cần giải thích điều gì với Phủ Tử Dục.

“Phụ hoàng hôm nay nói người bệnh nặng chưa khỏi ,” đợi không được câu trả lời Phủ Tử Dục chậm rãi mở miệng, “Tử Dương,” hắn nói, “Ta muốn nhìn vết thương của người.”

Diệu Đông từ từ ngẩng đầu, thấy ánh mặt trời xuyên qua tán cây, bóng cây đổ xuống thân thể như ngọc của thiếu niên khoác lên một thân loang lổ, cong môi, khẽ nâng cằm, một khi biến mất nụ cười liền trở nên lạnh lẽo, ánh mắt luôn luôn nhìn xuống, mỗi cử chỉ đều là khí thế chói mắt nói không nên lời, không khí quanh thân ầm ầm tản ra một cỗ khí thế thiên tử.

Y thu hồi tầm mắt, không đầu không đuôi nói ra câu “Đã đến nơi rồi”, Phủ Tử Dục mặt nhăn mày nhíu, hỏi: “Cái gì?”

“Đã đến nơi rồi,” Diệu Đông nhìn những người ngoài cửa cung, nói, “Thị vệ của ta ở ngoài cửa, ta đi qua đó.”

Đơn giản dặn dò vài câu với thị vệ xa lạ ngoài cửa, Diệu Đông quay trở về. Phủ Tử Dục đứng tại chỗ nhìn, chờ Diệu Đông đến gần, hắn bỗng nhiên lên tiếng hỏi: “Vô Xá đi đâu rồi?”

Bước chân Diệu Đông dừng lại.

Gió bỗng nhiên lớn, thổi qua mặt vương chút hơi lạnh.

Diệu Đông bỗng nhiên nhớ tới hiện tại chỉ mới đầu xuân mà thôi.

Mới đầu xuân, ánh mặt trời sao lại đẹp đến thế, thỉnh thoảng còn nổi lên chút xuân hàn se lạnh. Diệu Đông ngẩng đầu, đôi con ngươi trong suốt đối diện với Phủ Tử Dục.

“Người cứ nói đi?” Y tựa hồ nở nụ cười, thản nhiên hỏi.

Biểu tình trên mặt Phủ Tử Dục khẽ thả lỏng, bất quá chỉ trong nháy mắt, hắn lại thu liễm sạch sẽ.

“Tử Dương nói như vậy. . . Là có ý gì?” Phủ Tử Dục lộ ra nụ cười mê hoặc, có lẽ là bị thiếu niên không chút che lấp tầm mắt nhiễu loạn tâm, nhưng lại không phát hiện giọng nói của mình đối với Diệu Đông, bất giác mang chút cường bức cũng lạnh lẽo thuộc người có địa vị cao.

Gió khẽ nổi, bên tai là tiếng lá cây xào xạc, còn có tiếng vật áo phất phơ. Diệu Đông tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt Phủ Tử Dục có vài nét tương đồng với Thuận đế, trong đầu chợt hiện lên vài hình ảnh.

Sau đó hắn phát hiện, trong trí nhớ trước đây, ấn tượng đối với Phủ Tử Dục trước sau đều mờ mịt, mơ hồ không rõ. Có lẽ cho tới bây giờ, bản thân là lần đầu tiên, chân chính nhìn thẳng vào thiếu niên tựa hồ thật xa cách này, thế nhưng lại hết lần này đến lần khác dây dưa không rõ cùng nhau đi.

Chú chim trên cây vỗ cánh bay, Diệu Đông chậm rãi dời tầm mắt, thấp giọng nói: “Người từng hỏi ta, có tin người vĩnh viễn không thương tổn ta hay không.”

Đầu ngón tay Phủ Tử Dục khẽ run, hắn nhìn Diệu Đông dưới ánh mặt trời thản nhiên nhắm mắt, nghe y dùng ngữ khí bình tĩnh giống như không quan tâm gì cả , hỏi: “Như vậy người có tin hay không, ta vĩnh viễn không bao giờ thương tổn người?”

Hầu kết Phủ Tử Dục giật giật, không biết vì sao, một lời cũng không nói được. Hắn lẳng lặng đứng dưới bóng cây, cũng không biết bao lâu, trong miệng mới khó khăn bức ra hai chữ “Tử Dương”, thế nhưng lời này rất nhỏ tựa như lời nỉ non, dễ dàng bị tiếng gọi từ xa của Phúc công công truyền tới ắt đi.

Diệu Đông xoay người, vòng qua hắn đi về phía Phúc công công đang từ xa xa chạy tới tiếp đón, ánh mắt Phủ Tử Dục nhìn qua, thấy bóng lưng thon gầy thẳng tắp của Diệu Đông, từng chút từng chút loang lổ , ánh nắng giao thoa cùng bóng cây hòa lẫn vào nhau.

37. Chương 37

Thính Tùng Các suối chảy róc rách, một mảng xanh nhạt kéo dài thăm thẳm không dứt, khiến sức sống tràn trề và sự trầm tịch xa xôi hòa lại làm một.

Diệu Đông thoáng nghiêng đầu, nhìn song cửa ngập tràn sắc xanh không biết đang suy nghĩ điều gì, Thuận đế vừa đưa mắt nhìn liền thấy y quay mặt che đi tầm mắt hai người giao nhau, từ khóe mắt kéo dài về ra đường cong nhợt nhạt mang chút không tập chung.

Thuận đế cong khóe môi, tựa tiểu phi tiểu.

Quét mắt nhìn thức ăn rực rỡ bày trên bàn, hần nâng đũa, gấp lấy phần thức ăn ngon nhất đưa tới bên môi Diệu Đông, rồi bản thân áp sát một chút, cố ý dùng ngữ khí chậm rãi, trầm thấp tràn ngập mỉa mai hoặc nhẹ nhàng nói: “Diệu Đông đến nào, há miệng.”

Diệu Đông dừng lại một chút, quay đầu.

Bàn tay cầm đũa Đại Thanh của người nọ thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, tôn thêm hương vị thanh nhã cùng sự xa hoa, Diệu Đông từ đầu ngón tay hần nhìn lên trên, từ từ cũng không chống lại ánh mắt thâm thúy của Thuận đế, sự thâm thúy kia không chút nào che lấp nét ôn nhu.

Diệu Đông hơi nhếch môi, vẫn không nhúc nhích.

Thuận đế mỉm cười, Diệu Đông giật mình cảm thấy ánh nắng bao quanh trong nháy mắt cũng thất sắc trở nên âm đạm, khuôn mặt không chút tỳ vết chậm rãi kề sát mình, ngữ điệu mê hoặc vang lên bên tai, người nọ một lần nữa lặp lại: “Diệu Đông, hé miệng. . .”

Diệu Đông cúi mắt nhìn phần thức ăn ngào ngạt tỏa hương trên đôi đũa mà trầm mặc, sau khi nhận thấy Thuận đế không có ý muốn dời đi, cuối cùng cũng đành mở miệng, đem miếng thức ăn kia cẩn thận nuốt xuống.

Thuận đế cười cười, lại chuyển tay tiếp tục gấp, Diệu Đông nghiêng đầu, nhìn thức ăn tinh xảo đặt đầy bàn, thoáng hạ mi.

Cũng không biết từ lúc nào, tinh thần luôn luôn căng ngày càng mệt mỏi, dần dần trở nên không muốn ăn gì.

Hương vị tươi ngon vào miệng cũng nhạt như nước lã, ăn không vô, cũng không có cảm giác đói bụng.

Diệu Đông biết, điều này chỉ là sự khởi đầu chậm chạp .

Sau này sẽ còn nhiều hơn, có lẽ cũng giống như quả cầu tuyết lăn xuống dốc, càng ngày càng nhanh, càng lâu sẽ càng lớn, thẳng cho đến một ngày, bản thân cũng không thể khống chế.

Miễn cưỡng nuốt ngụm cơm còn ngậm trong miệng, Thuận đế vẫn không biết mệt tiếp tục chơi trò chơi đút cơm, Diệu Đông đẩy đôi đũa hần đang tiếp tục gấp để bên miệng đi, quay đầu thấp giọng nói: “Ta ăn no rồi.”

Thuận đế nhìn cái bát chỉ mới chạm vào, lại nhìn sự mệt mỏi khó nén trên mặt Diệu Đông, dưới đáy lòng âm thầm thở dài, chậm rãi ăn đồ ăn vừa đặt trên môi thiếu niên.

“Ăn ít như vậy, là không hợp khẩu vị? Hay là. . .” Thuận đế vươn tay, đem lòng bàn tay dán trên cái trán lạnh lẽo của thiếu niên, “Có chỗ nào không thoải mái?”

“Không có gì,” Diệu Đông tránh đi tay người nọ, không chút để ý nói “Có lẽ là do không quen.”

Nói như vậy, lọt vào tai Thuận đế phải chăng là lời oán giận? Hay là làm nũng? Còn có chút tùy hứng ? Diệu Đông không thể nào đoán, đối với y mà nói, đây thật ra chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Thuận đế cúi đầu nở nụ cười, ngón tay ôn nhu mơn trớn thái dương Diệu Đông, ngữ điệu nhẹ nhàng tự thuật cũng thực ôn nhu, nhưng trước sau lại ẩn ẩn khí thế để vương cường bức không thể cự tuyệt.

“Vậy phải làm thế nào mới được?” Hần nhần mày, nói: “Diệu Đông phải mau quen đi nha. . .”

Ngự y thỉnh rất nhiều lần, có đôi khi vì y cạn sạch sức lực lẫn tinh thần, có đôi khi vì y ăn còn ít hơn so với con mèo con , tới tới lui lui vài lần, luôn tìm không ra nguyên do. Ngự y nói rằng thân thể không có gì khác thường, hay ngủ hoặc ăn không vô, có lẽ là do liên quan đến tâm tình .

Thuận đế khép hờ mắt suy nghĩ, nhìn thiếu niên đang lặng lẽ ghé vào bệ cửa, lười nhác hưởng thụ ánh nắng mặt trời ấm áp, đối với lời nói như thế luôn luôn cảm giác có chút gì đó không đúng.

Ngoài cửa có người nhỏ giọng gọi một câu “Hoàng thượng,” Thuận đế lấy lại tinh thần, trầm giọng nói: “Tiến vào.”

Theo cánh cửa từ từ đẩy ra, mùi thơm chè hạt sen đậu xanh hòa lẫn mùi hoa quế ngọt ngào nhẹ nhàng lan tỏa, thiếu niên ghé vào bên cửa sổ trên mặt lộ tia nghi hoặc, quay đầu nhìn chằm chằm , đúng là từ bát trắng trên tay cung nữ , vẻ mặt bỗng nhiên trở nên hoảng hốt.

Thuận đế mỉm cười, tiếp nhận bát vẫn còn tỏa nhiệt, đi đến trước mặt Diêu Đông.

Sau khi cung nữ từ từ khép cửa lại, cơn gió đầu xuân pha lẫn mùi đất tươi mới nhẹ nhàng thổi vào, Thuận đế mang bộ mặt tươi cười, trong cơn gió thoang thoảng nhuộm một mùi xanh nhạt.

“Diêu Đông ăn không vô cái gì, vậy uống chút chè đậu xanh hạt sen đi.”

“Diêu Đông không phải rất thích chè đậu xanh hạt sen sao? Nào, mở miệng, uống một ngụm đi, ngoan. . .”

Cung nữ lớn tuổi trong cung ngữ điệu hoà niệm nói: “Món ăn điện hạ thích nhất sao? Chắc là chè đậu xanh hạt sen . . .”

“Điện hạ khi sinh bệnh ăn không vô gì cả , hoàng hậu nương nương sẽ hầm chè đậu xanh hạt sen dứt từng miếng từng miếng, đến cuối cùng liền hết một bát lớn. . .”

“Thế nhưng từ lúc nương nương mất, không thấy điện hạ uống nữa, nô tỳ cũng không biết điện hạ bây giờ thích ăn cái gì nữa. . .”

Đôi môi nhợt nhạt chậm rãi mở ra, nhu thuận đem từng muỗng từng muỗng chè nuốt vào miệng.

Thuận đế từng muỗng từng muỗng dứt, trong lòng trở nên mềm lại giống như bị cái gì đó chặn lại, rối loạn nhịp điệu, đánh mất âm sắc.

Diêu Đông rũ mi, nhánh tóc dài bị gió thổi qua lộ ra vành tai thoáng đỏ lên, khi há miệng thỉnh thoảng hé ra đầu lưỡi ướt át , khiến tâm ý người khác hoảng loạn.

Ngoài cửa sổ tiếng chim hót vang, bóng cây loang lổ, ánh sáng tràn ngập, bên cửa sổ thiếu niên ôn thuận trong mắt chứa chan ý cười nhợt nhạt.

Một bức tranh yên tĩnh mà mỹ lệ như vậy, mặc cho ai cũng phải lưu luyến đến quên cả phản ứng.

Nhưng Thuận đế bỗng nhiên cảm thấy, giống như chỉ có bản thân, lúc này bị lãng quên bên ngoài.

Bát chè đậu xanh hạt sen dư lại đã trở nên lạnh băng, thiếu niên như trước ghé trên bệ cửa, nhắm mắt lại khóe môi hơi hơi cong lên, không biết đang mơ giấc mộng ngọt ngào nào.

Thuận đế cúi thân, trên môi y trần trọc hôn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hần thở dài một tiếng, ôm thiếu niên thật chặt nhẹ nhàng thì thầm nói: “Diêu Đông, tỉnh lại đi. . . Mau mau tỉnh lại, mở mắt ra, nhìn ta, mở mắt ra, nhìn ta. . .”

38. Chương 38

“Cộp” một tiếng, chiết tử bị quăng trên bàn.

Trang Quý đang cúi đầu trầm tư nhẹ ngẩng lên, chỉ thấy Thuận để dựa vào ghế đen, bàn tay che ở trước mắt, khóe môi gợi ra nụ cười mệt mỏi.

Ngày xuân nhiều việc.

Xuân canh, thuế thu, thủy lợi, chuyện quốc nội bừa bộn phiền chán. Hơn nữa còn có Kim Dương phía bắc chăm chăm dòm ngó, khẩu phạt tâm xà, Vũ Kim khó đoán, quân phòng biên cảnh cũng làm người ta hao tâm tổn sức.

Nhưng mà Trang Quý nghĩ, những chuyện đó hẳn cũng không phải lý do.

Từng ngay lúc tin tức căng thẳng Vũ- Ngột- Kim, ba quốc gia liên thủ đánh phía Tây, Thuận để cũng chỉ khẽ mỉm cười, tùy tay quăng ra quân báo, dùng âm thanh khiến người khác phát run nói-“Trẫm muốn bọn chúng có đi mà không có về.”

Cho nên nếu chỉ là việc quốc sự, cũng không đủ khiến đế vương mất đi bình tĩnh.

Khiến cho hấn rối loạn thế này- đến tấu chương cũng bị ném hỗn độn trên bàn, Trang Quý thoáng nhìn qua, mơ hồ ở đầu tấu chương thấy được hai chữ Chu gia.

Đôi mắt đen như mực hiện lên tia sáng nhạt, Trang Quý dùng ngón trỏ xoa mi tâm, dưới đáy lòng nhin không được muốn thở dài.

“Không riêng gì Lễ bộ,” Trang Quý cúi đầu, mở ra tấu chương trong tay, cất tiếng :”Cơ hồ tất cả quan viên đều kiến nghị về y rất nhiều.”

Thuận để hừ lạnh một tiếng.

“Tháng này thái tử tổng cộng thượng triều không quá ba lần, thái học viện một lần cũng không tới. . .” Trang Quý mở cuộn trúc ra, tựa hồ nhớ tới cái gì đó, khóe môi vẽ ra “Lần trước vào triều, đối mặt với Tiểu Khanh hỏa khí bức người chất vấn, thái tử điện hạ vẫn vân đạm phong khinh nói ba chữ không muốn đi, thiếu chút nữa khiến bọn họ tức giận muốn đến gặp cả lão tổ tông. . .”

Trong phòng trầm mặc khiến người nghẹt thở, Trang Quý đưa mắt nhìn đế vương tựa bức tượng, đường cong hoàn mỹ nơi cằm lộ ra tia lạnh lùng, cười cười, nói: “Mỗi người đều nói thái tử tùy hứng làm bậy, vì thần lại cảm thấy điện hạ hình như là cố tình như vậy. . .” Trong đầu chợt lóe lên rồi biến mất đôi mắt nhạt tựa khói của người nào đó, đuôi lông mày Trang Quý khẽ nhíu, rồi lại rũ mắt.

“Hoàng thượng còn không hiểu điện hạ muốn làm gì sao?” Hấn không chút để ý hỏi.

“Có lẽ là muốn nhanh chóng chấm dứt mọi chuyện.” Sau khi trầm mặc thật lâu, Thuận để cuối cùng buông tay che trước mắt.

“Vậy tại sao lại không đáp ứng điện hạ?” Trang Quý nhìn cuộn trúc trong tay, thản nhiên đáp một câu. Sau đó hấn cảm giác được tầm mắt lạnh lùng của Thuận để đảo trên người mình, lạnh đến thấu xương, không mang một tia độ ấm.

“Trẫm không muốn chấm dứt.” Thuận để nói.

“Vi thần không rõ buông tha như vậy đối với mọi người có chỗ nào không tốt,” đầu ngón tay có chút run run, Trang Quý áp chế xuống, “Hoàng thượng là không đành lòng, nhưng thái tử- y” Trang Quý tạm dừng trong chốc lát, nghiêm túc hiếm có nói, “Vi thần cảm thấy vứt bỏ vị trí thái tử này, đối với điện hạ mà nói ngược lại có vẻ tốt hơn.”

Thuận để không trả lời, chỉ trầm lặng hạ mắt trở mình mở ra tấu chương trên bàn, Trang Quý nhìn hấn một cái, lại lần nữa đem lực chú ý tập chung những điều khoản vụn vặt bên trong.

Trong không khí trước sau đều là trầm mặc, thời gian trong tiếng lật giấy nhỏ vụn trôi qua. Sắc trời dần dần tối, khi tiểu thái giám đến châm ngọn đèn đầu tiên, Trang Quý đang vui đầu trên trang văn thư nghe thấy tiếng cúi đầu thở dài.

“Đạo lý này ai cũng biết, nhưng mà trẫm—Không muốn chấm dứt. . .”

Từ lúc đầu khi đưa nhũ biết chân tướng, ánh mắt nhìn thấy đủ loại đối trá sẽ như thế nào?

Thuận để đoán không ra.

Trước đây không để ý cùng lạnh lùng, sau lại thân mật cùng cưng chiều, trong mắt đứa nhỏ kia xem chừng, có lẽ từ đầu đến cuối đều là một câu chuyện cười mà thôi. Tựa như y từng nói qua, thỉnh thoảng nhớ tới chuyện trước kia, sẽ cảm thấy hiện tại— thật sự là có chút mỉa mai.

Thật sự là một loại mỉa mai.

Thuận để cười khổ.

Đêm giao thừa ấy thiếu niên bình tĩnh thẳng thẳng, cùng với ngày ấy Vô Xá phần nộ gào thét, đã muốn trở thành cơn ác mộng không thể giấy dựa.

Chỉ cần nhìn lại ánh mắt trong trẻo của đứa bé kia, sẽ nhìn không được suy nghĩ y đã dùng tâm tình thế nào để đối đãi với sự vô tình cùng bất công của mình, những chữ rửa khinh miệt này, lửa gạt cùng châm biếm này, mang đến cho y những tổn thương như thế nào, mà y đã cô tịch chờ đợi bao lâu, mới trở nên bất định như có như không, nụ cười nhạt nhòa không mong không ước như thế này?

Là lỗi do ai ? Là lỗi tại ai?

Cái đáp án kia Thuận để không dám nghĩ tới.

Áp chế chưa xót tươi cười với y , cố nén dục vọng dơ bẩn ôm y đi vào giấc ngủ, cùng y nói chuyện, nghĩ tất cả mọi cách khiến y ăn nhiều hơn một chút. Điều không phải là vì muốn bồi thường mà chỉ là tư tâm hi vọng đến một ngày nụ cười của y có thể trở nên rạng rỡ, trong lòng nhiều lần đều khát cầu, hoặc là ít nhất, trong mắt y có thể dung chứa hình bóng của mình.

Nhưng Thuận để biết, từ lần đầu gặp gỡ, những thứ đứa bé kia chờ đợi, tất cả đều đã chấm dứt.

Lời của Trang Quý Thuận để làm sao không hiểu? Bỏ qua một bên triều thần cũng không bàn tới tâm tư các hoàng tử, đối với Diếu Đông mà nói, năng lực của y có lẽ đủ, thế nhưng tính cách lại thật sự không thích hợp với vị trí thái tử này.

Sửa lập Phủ Tử Dục vào vị trí thái tử, đại khái là lựa chọn tốt nhất.

Nếu đợi đến ngày đó. . . Đợi cho đến ngày đó đứa bé kia sẽ có phản ứng như thế nào?

Thuận để ước chừng cũng có thể đoán được—

Vì bản thân trở thành con cờ , con đường được sắp sẵn đã đi đến bước cuối cùng mà thở phào , hoặc là— vì kết cục được định sẵn đã đến mà lộ ra nụ cười nhạt nhẽo vui sướng.

Cây xanh ven đường nhô ra một nhánh cây, Thuận để vươn tay, ‘rắc’ một tiếng bẻ gãy .

Cho dù là lừa mình dối người thì như thế nào, hẳn không muốn nhìn thấy Diếu Đông lộ ra biểu tình như vậy.

Biểu tình bị mọi người lợi dụng đến cuối cùng cũng được giải thoát.

Không vào triều mỗi ngày, Diếu Đông sẽ làm chuyện gì, không phải là làm tổ trong Thiên Trần cung mơ màng ngủ, thì cũng chỉ trông coi vườn hoa hướng dương trong mộ viên đợi chúng nở hoa mà thôi.

Mỗi ngày hoàng hôn, xử lý tốt sự vụ Thuận để cuối cùng có thể ở hai nơi này tìm được thân ảnh của y .

Nhưng mà hôm nay. . .

Lục tung Thiên Trần cung mấy lần, mộ lăng từng góc từng nơi đều đã rà soát không bỏ sót, nhóm cung nhân lạnh run đều quỳ, nhưng không có ai biết Diếu Đông đi nơi nào.

Tà dương dày đặc bao phủ ánh sáng vàng chanh lên toàn thân, Thuận để giương mắt nhìn, chỉ cảm thấy hàn ý từ đáy lòng chậm rãi dâng lên đầu.

Xúc động muốn một tay hỏa thiêu toàn bộ hoàng cung này, lại bất chợt nghĩ đến từng phái Vị Thi đi theo Diếu Đông, cuối cùng cũng từ từ bình ổn lại .

Tiểu Tây Lâu.

Bốn mươi năm trước Tiên hoàng hạ lệnh trọng chỉnh thư khố, sách vở tổn hại một lần nữa sao chép lại, bản sao chép mới nhất thì cất tại Thái học viện, trở thành thư khố lớn nhất hoàng thành, mà bản cũ hư hỏng thì tùy ý để chôn cất trong Tiểu Tây Lâu hoang vu trong hoàng cung, thành ra Thuận để chưa từng nghe nói qua Tiểu Tây Lâu này.

Trong ánh sáng mờ lung của căn phòng, mơ hồ thấy được những trang sách tán loạn, bụi bặm phảng phất trải rộng, Thuận để vòng qua giá sách ngã trái ngã phải, đạp lên cầu thang đi lên trên.

Trên lầu cũng như phía dưới không có gì khác nhau, như trước là bài trí giá sách cũ nát, sách cũ cực kì hỗn độn chất đầy phòng, Thuận để nghe bước chân của mình vang lên từng tiếng từng tiếng nhỏ, dưới ánh sáng hờn ám đi qua một loạt các giá sách, trong lòng chậm rãi dâng lên cảm xúc kì lạ.

So với lúc nghe y bị Vô Xá mang ra khỏi cung càng mạnh mẽ hơn, một loại nhất định không thể không tìm được y, chấp nhất đến ngay cả bản thân cũng khó có thể lý giải.

Trong không khí lắng đọng tràn ngập mùi cũ kỹ, mùi mực khi có khi không. Những giá sách xếp đặt bừa bãi ngăn cách không gian, Thuận để đi qua từng cái từng cái, bước chân trầm ổn dần dần trở nên nôn nóng.

Giá sách cũng không phải nhiều gì, thế nhưng không biết vì sao lại làm cho người ta có cảm giác sợ hãi sẽ không tìm thấy.

Vòng qua một cái giá sách, Thuận để ngừng bước.

Ngay tại giá sách kia dường như có song cửa sổ, cửa sổ khép hờ, ánh chiều tà lặng lẽ tràn vào, khiến cho không gian phủ một tầng ánh sáng chanh nhu hòa.

Thuận để nhắm mắt lại, trái tim nôn nóng trong nháy mắt trở nên yên bình.

Thiếu niên tựa vào giá sách, trong tay là quyển thư ố vàng.

Y nhẹ nhàng từ từ nhắm lại hai mắt, khoe miệng vương nụ cười như có như không, hơi thở nhẹ nhàng. Gương mặt dưới ánh sáng ấm áp trở nên ái muội, áo trắng nhiễm thượng vàng sáng nhợt nhạt, tóc đen tán lác đầy đất, đẹp đến kinh tâm động phách.

Thuận để ngừng thở, nhẹ nhàng ôm y vào lòng.

Ngón tay cẩn thận lướt qua khuôn mặt thiếu niên, Thuận để thấp giọng thì thào: “Thật muốn. . .”

Thật muốn đem người trời lại, mãi mãi giam cầm trong mi lệ này.

Tà dương nhạt dần, chỉ còn một tầng ánh tà mỏng manh thì Diêu Đông chậm rãi mở to mắt.

Con người màu lưu ly giống như chứa sương mù dày đặc, y lẳng lặng nhìn xà nhà góc phòng, sắc mặt ngây ngẩn, ánh mắt mờ lung không tìm thấy tiêu cự.

Thuận để từ từ siết chặt tay, bỗng nhiên hắn thấy thiếu niên giống như tìm lại được cảnh trong mộng chờ mong đã lâu, tại vầng sáng dần nhạt nhòa nở nụ cười nhợt nhạt.

Thuận để trong lòng như bị bóp chặt, tình cảm dâng lên nháy mắt vỡ tung.

Hắn cúi người, trên đôi môi hồng nhạt run run dùng hết toàn lực bản thân khẽ hôn xuống.

39. Chương 39

Trời còn chưa sáng, ánh nến ảm đạm le lói, in trên khuôn mặt Diêu Đông mơ hồ không rõ.

Trong cái tủ nơi góc tường có một ngăn kéo nhỏ, ngăn kéo lộ ra khóa đồng tinh xảo. Diêu Đông lấy ra chìa khóa, lạch cạch một tiếng mở khóa đồng ra.

Mở ra ngăn kéo, đập vào mắt là lệnh bài đỏ sậm.

Diệu Đông cúi thấp đầu, nhìn chăm chăm lệnh bài kia trầm mặc thật lâu, cuối cùng hẩn mím môi, lấy lệnh bài quân lệnh ra, siết chặt trong tay.

Tiểu Viên Tử như trước lui tới đầy cửa phòng, sau đó vào phòng thấy Diệu Đông ăn mặc chỉnh tề thì giật mình.

“Điện. . . Điện hạ?”

Chớ không phải thấy quỷ sao? Ngày thường có kêu thế nào cũng không thể đánh thức điện hạ, bây giờ cư nhiên thanh thanh tỉnh tỉnh đứng trước mắt mình? Là mặt trời mọc từ hướng Tây, không thì phải chăng bản thân bị hoa mắt?

Tiểu Viên Tử kinh ngạc đến nghi hoặc ra sức tát vào mặt mình, sau đó nhin đau đến chảy nước mắt thấy Diệu Đông nở nụ cười với mình .

“Tiểu Viên Tử.” Y cầm lấy nhánh tóc dài lộn xộn của mình, hơi ngượng ngùng nói “Tôi giúp ta chải đầu đi.”

“Dạ. . . dạ dạ !” Tiểu Viên Tử vội vã chạy tới, vừa tiếp nhận lược trong tay Diệu Đông, vừa liên tục nói ra nghi hoặc trong lòng mình, “Điện hạ hôm nay sao lại dậy sớm như vậy? Là có chuyện gì sao?”

“Ừ,” Diệu Đông đáp một câu, “Muốn lên triều.”

Tiểu Viên Tử rõ ràng ngây ra một lúc, cười nói: “Ha ha, thật hiếm khi điện hạ chủ động vào triều sớm. . .”

Diệu Đông cười, rũ mi không nói gì.

Năm nay biên cương tựa hồ không được yên ổn, Kim Dương cùng phía bắc đều rục rịch, thường thường đưa quân xâm chiếm, quấy rối liên tục. Thái độ thâm sâu không rõ, Vưu Kim cũng kì quái, nghe đồn đãi không rõ, thì hình như đang chuẩn bị có âm mưu lớn gì đó.

Nói như thì vậy, tình hình thực tế như thế nào mọi người trong lòng đều đã suy tính. Tóm lại hôm nay Chu lão tướng quân tạm rời cương vị nghỉ ngơi nhập điện, lòng đầy cảm phần yêu cầu trấn thủ biên cương góp một phần bạc lực.

Dù sao lão tướng quân là người có công lao hiển hách, lại là quốc trượng, Thuận đế đối với hắn cũng biểu hiện đối đáp tôn kính, trên điện còn ban thưởng ghế ngồi. Dù đã bảy mươi tuổi thì thanh âm lão vẫn to như trước chậm rãi nói kế hoạch thảo nam phạt bắc, thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến.

Dường như trước kia cũng không có tinh thần đến vậy. . .

Diệu Đông thần nhiên nghĩ. Y vừa ngẩng đầu, nhìn người nọ đầy đầu bạc phơ, thể mình gầy trơ xương cùng hai đôi tay sớm không còn vững vàng nữa, đôi mắt thoảng lướt qua, lại cúi đầu.

Toàn bộ giờ lâm triều Thuận đế cũng không nói mấy câu, chỉ trước khi tan triều thì để lại một câu muốn Diệu Đông cùng hắn đến ngự thư phòng, Diệu Đông trong lòng còn đang suy nghĩ, chần chờ nhìn về phía hắn, đối lại là ý cười ôn hòa trong mắt người nọ.

Tay áo màu vàng kim nhẹ nhàng vung lên trong đại điện, Thuận đế trầm giọng nói: “Bãi triều.”

Bọn quan viên tốp năm tốp ba đi ra ngoài, thỉnh thoảng ném ra ánh mắt không rõ hàm xúc, Diệu Đông đứng tại chỗ không nhúc nhích, thẳng đến lúc Phúc công công đến kéo y , y mới giật mình hồi phục lại tinh thần, yên lặng quẹo vào nội điện.

Bức rèm châu xa hoa chiếu ra ánh sáng yếu ớt, nhìn qua lạnh như băng. Diệu Đông giơ tay lên, ngón tay vừa chạm vào hạt minh châu mượt mà, đã bị người nào đó kéo xuống, bao vây trong lòng bàn tay ấm áp.

Bức rèm châu ở sau người vang lên tiếng đing đing đang đang không ngừng, Thuận đế cười nói: “Sao lại chậm chạp vậy.” sau đó không đợi câu trả lời nắm lấy tay hắn đi lên phía trước.

Ánh mặt trời rất đẹp, gió thổi cũng thật dễ chịu, lòng bàn tay Thuận đế mặc dù có hơi thô ráp nhưng độ ấm lại thật tốt, hắn vừa đi vừa nói vài chuyện thú vị, đề tài thì tùy tiện nhặt ra, thanh âm trầm thấp, nghe rất hay.

Nhưng Diêu Đông cuối cùng lại dừng bước.

Thuận để quay đầu lại, đôi mắt sau như bầu trời đêm lẳng lặng nhìn hần.

“Nhi thần còn có chút việc. . .” Diêu Đông tránh đi tầm mắt của Thuận để, rút tay ra khỏi lòng bàn tay hần, “Nhi thần một lát. . . sẽ tự mình đến ngự thư phòng.”

Thuận để chưa trả lời, Diêu Đông liền xoay người, chạy dọc theo hành lang dài rồi biến mất.

Tiếng bước chân vang lên đát đát quanh quẩn trong không gian trên hành lang dài, Thuận để lẳng lặng nhìn cho tới khi thân ảnh thiếu niên biến mất sâu trong góc.

Khi tới gần Ngọc Lâm điện, Diêu Đông nghe thấy bên trong truyền ra từng trận náo nhiệt.

Tựa hồ là người nào đó nói chuyện thú vị, mọi người cười to như tổ ong vỡ. Không cần tỉ mỉ lắng nghe, Diêu Đông cũng dễ dàng nhận ra giữa những âm thanh ồn ào kia tiếng của Chu tướng quân.

Cùng với Phủ Tử Dục, Tiểu Khanh, thậm chí còn có một số quan lớn trọng thần quan trọng trong triều.

Diêu Đông cúi đầu ở ngoài cửa đứng lẳng trong chốc lát, sau đó hần ngẩng mặt, nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng.

Âm thanh cười nói náo nhiệt khi hần bước đến nhất thời im bật, Diêu Đông dừng một chút, trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người đến trước mặt Chu tướng quân.

Vốn Chu tướng quân cũng không phải là người thân thích.

Đối với yếu đuối của bản thân, lão tướng quân trên lưng ngựa chinh chiến cả đời cũng rất ít khi tươi cười, gặp mặt, phần lớn là hận không thể rèn thép thành sắt lớn tiếng trách cứ.

Bất quá Diêu Đông nghĩ, hiện tại lão sẽ không trách cứ mình nữa, nhưng cũng đồng thời, loại ánh mắt thất vọng đau lòng hình như sẽ bị thay thế bởi loại ánh mắt lạnh lùng của người xa lạ.

Sẽ có một ngày như vậy.

Diêu Đông xiết chặt lệnh bài trong tay, lòng thản nhiên nghĩ.

“Thái tử điện hạ tìm lão phu có chuyện gì?”

Tiếng nói không mang theo cảm tình chất vấn, Diêu Đông vươn tay, lệnh bài đỏ sậm lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay.

Sắc mặt Chu tướng quân không chút thay đổi.

Khối lệnh bài này, là thật lâu trước kia sau khi Thiên trần cung bị thích khách tập kích, Chu tướng quân vội vàng chạy vào cùng giao cho y . Thế nhưng Diêu Đông cũng chưa từng dùng qua.

Bởi vì y nghĩ, một ngày nào đó, vật sẽ về nguyên chủ.

Chu tướng quân trầm mặt lấy đi lệnh bài trên tay y , lạnh lùng hừ một tiếng.

Diêu Đông bỗng nhiên nở nụ cười, mở miệng nói: “Có công giáo dưỡng, không thể báo đáp.”

Y chậm rãi cúi đầu, quỳ trên sàn nhà lạnh băng.

Khử tay chầm đát, đầu gối chầm đát, đập đầu, một cái, hai cái, ba cái.

Ba cái khấu đầu.

“Có công giáo dưỡng, không thể báo đáp.”

Chậm rãi đứng lên, lại trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi ra ngoài.

Sẽ có một ngày như vậy.

Từ ban đầu, Diêu Đông đã biết.

Vẫn không yên lòng chờ đợi ngày này, thỉnh thoảng nhớ tới tình cảm đặt sai trên người mình, trong lòng sẽ không yên, cho nên đến thời điểm cuối cùng này, ngược lại có một loại. . . cảm giác nhẹ nhõm.

Cửa mở hờ, ánh mặt trời chiếu xuống, tươi đẹp chói mắt.

Diệu Đông đưa tay che trước mắt, khép hờ mắt nhìn qua những kẽ tay, mơ hồ thấy ánh sáng chói lọi, có người nào đó tựa trên lan can.

Buông tay xuống, ngay lập tức đập vào mắt là đôi mắt sâu không thấy đáy của người kia.

Đen như mực, nồng đậm, thâm thúy, liếc mắt một cái nhìn vào tựa hồ lãnh đạm không nhìn thấy một tia cảm tình, nhưng nhìn kĩ lại phát hiện kì thật sa vào mặt nước ôn nhu.

Diệu Đông bưng tỉnh.

Người nọ tiến lên giữ chặt tay y, nói: “Không đi ngự thư phòng, chúng ta tới thăm lăng mộ đi, nhìn xem vườn hướng dương có nở chưa.”

Cành hoa đã mọc cao, nhưng một nụ hoa cũng chưa có. Diệu Đông đứng trước bia mộ, nhìn những chữ khắc trên mặt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thuận đế đứng một bên nhìn hồi lâu, bỗng nhiên gọi một câu: “Diệu Đông.”

Diệu Đông quay đầu, thấy Thuận đế mở ra bàn tay, nắm một cái ngọc bội cũ nát.

“Đây là mẫu hậu tặng cho ta trước đây.”

Tua rua đỏ thẫm bị gió thổi loạn, chất ngọc xanh biếc sâu thẳm. Diệu Đông nâng mi, nhìn vào mắt Thuận đế, Thuận đế mỉm cười, nói: “Cũng là bùa hộ mệnh của ta.”

Ngọc bội như là bị làm vỡ, vết nứt hẹp dài che kín mặt.

“Trước đây, nó đã cứu mạng ta.”

“Ngày đó khi ta bước lên ngôi vị thái tử, thúc phụ bắn một mũi tên về phía ta. Nhưng khó có thể tin được, ngọc bội đeo ở đai lưng bị đứt, nó bay ra ngăn trở mũi tên, vỡ thành từng mảnh nhỏ.”

“Ta nghĩ đây là do linh hồn của mẫu hậu phù hộ, liền tìm người đem nó sửa chữa rồi mang vào, cho đến khi lên ngôi phải đeo những vật trang sức tương xứng với thân phận, mới tháo nó xuống.”

Ngọc bội dưới ánh mặt trời oánh nhuận sáng bóng, màu xanh biếc nhạt màu tràn ra, hẳn là có người thường xuyên vuốt ve.

“Diệu Đông, mặt ngọc bội này tặng cho ngươi.” Có người tiến lên từng bước, cúi đầu đem ngọc bội thật cẩn thận đeo bên hông đai lưng của y, hẳn khẽ nở nụ cười, dùng ngữ điệu trầm thấp, nói “Coi như làm bùa hộ mệnh của Diệu Đông.”

Qua một lúc lâu sau, Diệu Đông mới hồi phục lại tinh thần.

Y cúi đầu nhìn phần bên hông, vật áo vàng nhạt, ngọc thạch xanh biếc, tua rua đỏ tươi, hòa cùng nhau tạo nên cảm giác tươi đẹp.

Trong gió không biết truyền tới âm thanh của ai, nhẹ nhàng ôn nhu nói “Mẫu hậu sẽ phù hộ ngươi. . .” Diệu Đông ngẩng mặt, bỗng nhiên lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

Thuận đế thoáng rung động trong lòng, nhẹ nhàng tiếp cận hôn môi hắn.

Y ngáp ngừng dùng đầu ngón tay chạm vào môi mình, sau đó không hề úy kỵ nhìn vào mắt Thuận đế, hỏi vấn đề từng hỏi ở Tiểu Tây Lâu—

“Phụ hoàng làm vậy là có ý gì?”

Thuận đế cười cười, không giống lần đó trầm mặc không nói, mà hỏi ngược lại: “Diệu Đông cảm thấy thế nào?”

Thiếu niên nhú mày lại trầm tư, đáy mắt lộ rõ tia hoang mang.

Thuận đế vừa cười vừa tiến đến bên tai hần nhẹ nhàng nói: “Thích người. . .” Thiếu niên bỗng nhiên lùi về phía sau từng bước, trên mặt hiện lên tia vi diệu, thần sắc làm cho người ta khó có thể lý giải.

40. Chương 40

Tiểu công công ở ngoài cửa truyền giọng báo the thé: “Quốc trượng đại nhân cầu kiến—”

Thuận đế khép lại tấu chương, mặt không biểu tình nói: “Tiến vào.”

Chu lão tướng quân run lấy bầy sải bước tiến vào ngự thư phòng, một đầu bạc phơ chói mắt. Thuận đế thuận miệng nói không cần hành lễ xong dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng, nghĩ rằng người này bất quá chỉ là thay đổi đứa cháu là Phủ Tử Dục thôi, đã bắt đầu cậy thế lên mặt với trẫm.

“Hoàng thượng hôm nay truyền cữu thần tiến cung, là có chuyện gì?”

“A— cũng không có đại sự gì,” Thuận đế đứng lên, ngữ điệu nói chuyện chậm rì rì, lại mang đến cảm giác áp bức không cách nào hình dung được cho người khác, “Chỉ là thấy quốc trượng đại nhân gần đây rất vui vẻ, liền nghĩ muốn cùng quốc trượng ôn chuyện, biết đâu cũng khiến trẫm vui vẻ—”

“Vậy. . . Hoàng thượng muốn cùng cữu thần nói chuyện cũ gì. . .”

Ngữ điệu do dự vang lên, ánh mắt Thuận đế lạnh lùng liếc qua, Chu lão tướng quân xuất thân võ tướng bằng trực giác cũng cảm thấy hôm nay Thuận đế sợ là lai giả bất thiện, lão vội vàng suy nghĩ mấy ngày nay mình có phạm vào chuyện kiêng kị gì của đế vương chẳng, không đợi lão kết luận, Thuận đế thu lệ khí trên người, thần nhiên mở miệng nói: “Được rồi, quốc trượng trước theo trẫm đi gặp một người đã.”

Gặp người? Gặp người nào?

Thuận đế không nói lời nào dẫn đường phía trước, Chu tướng quân nơm nớp lo sợ theo sau, cả đầu tràn ngập nghi vấn.

Đường càng ngày càng gập ghềnh, cảnh trí xung quanh cũng trở nên hoang vu, Chu tướng quân lòng nơm nớp lo lắng, thẳng cho đến khi thấy Thuận đế quẹo vào lăng viên, lão nhịn không được dừng lại cước bộ.

Thuận đế quay đầu liếc nhìn lão một cái, Chu tướng quân khẽ cắn môi, tiếp tục đuổi theo.

Đối với Chu tướng quân tuổi này mà nói, lăng viên là nơi khiến người ta có cảm giác không thoải mái.

Cho dù ánh mặt trời đẹp đẽ thế nào, ở mộ viên xa hoa mà nói vẫn có không khí âm trầm, tràn đầy quỷ khí. Lão theo sát phía sau Thuận đế, xuyên qua tầng tầng bia đá trấn thủ mộ lăng, giật mình phát hiện phía trước là một mảnh xanh ngát tràn đầy sức sống.

Cũng không biết kéo đến tới đâu, một mảng xanh lớn kéo dài bất tận, màu sắc tươi tốt nhìn qua vô cùng náo nhiệt, biến không khí âm lạnh của nghĩa trang trở thành hư không.

Thuận đế liếc mắt nhìn thần sắc ngạc nhiên của Chu tướng quân, nói: “Quốc trượng sợ là đã quên đi? Đây là nơi lăng mộ của hoàng hậu.”

Chu tướng quân ngẩn người, ngơ ngác nói: “Lăng mộ. . . Diệp nhi?”

“Trong cung nhiều quy củ, cơ hội quốc trượng có thể tới bái tế không nhiều, quên cũng là chuyện bình thường.” Thuận đế ngẩng đầu nhìn về phía xa xa trong mảng xanh ngát, ánh mắt bỗng nhiên trở nên mềm mại, “Chớ nói quốc trượng, lúc trước trẫm nhìn cảnh này, cũng bị bất ngờ.”

“Đây là. . .”

“Đây là hoa hướng dương của Tử Dương,” Thuận đế mở miệng nói, “Từ khi hoàng hậu mất, Tử Dương hàng năm đều dốc lòng trồng một vườn hoa hướng dương lớn này, đợi tới khi hoa nở là một mảnh vàng rực vô cùng náo nhiệt.”

Chu tướng quân gật tái mặt, không trả lời.

Thuận đế trầm mặc trong chốc lát, lại nói: “Tốt xấu gì cũng là nhìn lớn lên, quốc trượng sẽ không trở mặt liền không quen biết như vậy không phải là quá vô tình sao?”

“Hoàng thượng nói lời này thật kỳ quái,” Chu tướng quân lạnh giọng nói, “Mộ viên này, vườn hướng dương này thì thế nào, chẳng lẽ Diệp nhi không phải là do y làm hại!”

Thuận đế quay đầu lại, híp mắt đánh giá Chu tướng quân một lúc lâu. Thẳng đến khi nhìn thấy Chu tướng quân tay chân run rẩy, hắc khế cười nhạt, nói: “Hậu cung hiểm ác như thế nào, Diệp nhi có thể ngồi trên vị trí hoàng hậu, vẫn phải có bản lĩnh mới được.”

“Hoàng thượng nói lời này là có ý gì?”

“Tướng quân thật sự đã quên sao? Một trận hỗn loạn bảy năm trước rốt cuộc là hướng về phía ai? Là Tử Dương sao? Trẫm nhìn không rõ, đó phải chăng là hướng về phía binh quyền của Chu gia các người đi.”

Chu tướng quân sắc mặt âm trầm, trầm mặc không nói.

“Tướng quân có lẽ không rõ, Diệp nhi thế nhưng lại hiểu tường tận.”

Thuận đế khoe môi khê cong, đôi môi hoàn mỹ lộ ra một tia lãnh khốc bất nhân.

“Đêm trước khi Tử Dương bị thích khách kiếm chém, Diệp nhi đã bàn bạc với Trẫm, muốn dùng tính mạng của nàng bảo trụ một nửa binh quyền Chu gia.”

Chu tướng quân mở to mắt.

“Hoàng thượng là nói. . . Là nói. . .” Như không thể tin được sự thật này, ngập ngừng hơn nửa ngày, Chu tướng quân mới hỏi ra câu kế tiếp, “Thích khách kia, là do Diệp nhi an bài?”

“Trẫm cũng không nói vậy—” Thuận đế hơi hơi nheo mắt lại, ánh mắt lạnh như băng, “Bất quá nếu do Diệp nhi tự mình an bài, trẫm cũng phải thừa nhận này đúng là một cách thông minh. Cuối cùng cũng phải chết, đợi cừu gia đâm chết, độc chết, hoặc là bị trẫm ban chết, chẳng bằng chính mình tự giải quyết. Không chỉ được tiếng thơm che chở, còn có thể thuận miệng, liền khiến Tử Dương bán mạng cả đời.”

“Chẳng lẽ Diệp nhi đã sớm biết. . .” Chu tướng quân kinh ngạc, “Phủ Tử Dục mới là con của nó?”

Thuận đế quay đầu lại, không chút để ý quét mắt nhìn lão một cái.

“Ngay từ đầu trẫm đã nói với nàng—” hắc cười cười, hỏi, “Chẳng lẽ Diệp nhi không có nói qua với người—không cần đối phó Phủ Tử Dục sao?”

Xa xa mảnh vườn hoa hướng dương nhẹ nhàng lay động, tựa như có cơn gió nhỏ thổi vào.

Thân cây lay động, mơ hồ có thể thấy được thân ảnh vàng nhạt giữa rừng cây xanh ngắt. Thỉnh thoảng y chui khỏi bụi hoa, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời ấm áp, dùng ống tay lau đi mồ hôi trên thái dương.

Thuận đế nhìn thấy y trong nháy mắt lạnh lùng tan rã, bởi vì phần nộ cùng hối hận mà tâm tình vạn phần nổi nóng, khi thấy động tác thật cẩn thận của thiếu niên thì bình tĩnh trở lại.

“Chu tướng quân,” hắc thần nhiên mở miệng, “Người có làm được, sau khi một người chết đi chẳng phân biệt là ngày hay đêm lúc nào cũng khắc khắc tưởng niệm nàng không?”

“Có thể làm được, xuân hạ vì mộ viên nàng trồng hoa hướng dương, thu đông tĩnh lặng trước mộ nàng canh giữ, không than vãn không rời khỏi, canh giữ tới tận bảy năm không?”

“Có thể làm được, cho dù biết rõ bị lừa gạt bị lợi dụng, trong đau khổ vẫn hứa sẽ luôn bảo hộ, cho dù là trong cơn say đi vào giấc mộng, lời nói khi say đều là tên người nọ không. . .”

Bàn tay giấu trong tay áo từ từ xiết chặt, rồi chậm rãi thả ra.

Thuận đế nhẹ nhàng cười, gằn từng chữ: “Trẫm tự nghĩ làm không được.”

Chu tướng quân không đáp, thần sắc lúc này vẫn như trước nặng nề lo lắng.

Thuận để bỗng nhiên cảm thấy, hành vi nhất thời xúc động đưa người này đến nơi này thật là ngu ngốc.

Người khác nghĩ như thế nào thì đã sao?

Diệu Đông, chỉ cần mình bảo hộ là được rồi.

“Bên trong hoàng cung này— hoặc nói là trên đời này, có một người hoàn toàn không có tạp niệm, toàn tâm toàn ý nhớ tới Diệp nhi, chỉ sợ chỉ có một Tử Dương thôi,” Thuận để vung lên tay áo, nói, “Chu tướng quân, người lui xuống đi, cẩn thận suy ngẫm.”

Nước trong thùng gỗ chao qua chao lại, khiến ánh sáng chiếu xuống lấp lánh.

Giày Diệu Đông dính đầy bùn, vạt áo bị nước bắn tung tóe một mảng lớn, mồ hôi đọng trên chán chảy xuống lông mi, lóa ánh quang.

Y cố hết sức ôm thùng gỗ di chuyển, hoàn toàn không biết Thuận để đang đi phía sau.

“Mệt không?”

Bên tai bỗng vang lên tiếng cười, Diệu Đông bị dọa, ngốc ngốc quay đầu lại.

“Cần ta giúp không?”

Dưới ánh sáng chói lóa là khuôn mặt người nọ tuần mỵ khiến người nghẹt thở, Diệu Đông chậm rãi lấy lại tinh thần, theo bản năng lắc đầu.

“Đây là hoa của ta.”

Giống như trước đây, y cong khóe môi, kiên quyết mà cường điệu khẳng định—

Đây là hoa của ta, là ta trồng cho mẫu hậu, không cần bất kì người nào đụng vào.

Thuận để mỉm cười, gật gật đầu, nhìn y đi sâu vào trong rừng hoa.

Trong gió tràn ngập mùi bùn đất ẩm ướt, Thuận để xoay người, nhìn về phía được tầng tầng lớp lớp hoa hướng dương vậy quanh, nơi mộ bia đơn giản vẹn vẹn chỉ khắc sinh thần bất tự, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

41. Chương 41

Có đôi khi nằm mơ, trong giấc mơ hoa hướng dương đã nở rồi.

Cũng không biết bản thân là cái gì, vẫn như trước sống cùng Tổ trong viện, liếc mắt một cái là thấy một mảng vàng rực rỡ, vô cùng tươi đẹp.

Nhưng chính là khi bản thân nhận không được muốn chạm vào, chúng liền biến mất không thấy.

Khi mở mắt ra, thường thường không biết là giờ nào.

Ánh sáng thật âm đạm, có lẽ không phải là đêm khuya, chính là hoàng hôn trầm lắng đi.

“Vô. . .”

Kêu lên cái tên quen thuộc, phần lớn khi gọi thì chỉ có sự im lặng, sau đó đầu óc hơi chút thanh tỉnh, sẽ nhớ tới, Vô Xá đã ở xa xôi nơi phương Nam.

Như vậy, thị vệ mới tên gì nhỉ? Mấy ngày nay trí nhớ cũng trở nên hỗn loạn, có vất óc để nhớ, cũng không nhớ được về sau như thế nào.

Cuối cùng vẫn là từ bỏ.

Ham muốn đứng dậy, lai bị một trọng lực nặng nề khó hiểu ép tới không thể nhúc nhích.

Thật sự là kỳ quái . . .

Trên người không biết từ khi nào phủ lên một cánh tay nặng trĩu, phần cổ cũng có hơi thở của ai đó , ấm áp, nhẹ nhàng phun trên làn da, có chút nhột nhột.

Diệu Đông khó khăn dời tầm mắt.

Trong bóng tối mông lung, mơ hồ hé ra khuôn mặt anh tuấn góc cạnh, Diệu Đông nhướng mày suy nghĩ nửa ngày, rốt cục cũng nhớ ra người ngủ bên cạnh mình, tựa hồ là Thuận đế .

Đẩy ra cánh tay của hắn, kiểm mũi chân vượt qua thân thể kia, đi giày.

Quay đầu nhìn, Thuận đế vẫn ngủ sâu như trước.

Diệu Đông mỉm cười, đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Muốn đi đâu? Vấn đề này Diệu Đông cũng không biết.

Đêm đã khuya, trên bầu trời chỉ lác đác vài ánh sao, chiếu ánh sáng ảm đạm xuống bóng cây.

Thế nhưng bước chân lại từng bước từng bước tiến về phía trước, vội vội vàng vàng, tựa hồ đã sớm định hướng rồi.

Ánh sao chiếu trên khu vườn hướng dương đang nhẹ nhàng lay động, thân cây quăn quít nhẹ nhàng chạm nhau, phát ra những âm thanh xào xạc thật nhỏ.

Diệu Đông nghĩ, có lẽ. . . Giữa trong mơ cùng thực tại , y đã trở nên lẫn lộn rồi .

Có lẽ bởi vì cảnh trong mơ quá mức tốt đẹp, cho nên mới bị kích động chạy tới xem?

A, thì ra là hoa vẫn chưa nở.

Thế nhưng. . .

Y ngưỡng cổ ngửa đầu, đôi mắt màu hổ phách chứa đựng ý cười.

Thật là nhanh ghê.

Nhớ rõ trước đây, Tổ thần thần bí bí hỏi—

“Chôn ở dưới vườn hoa hướng dương là bảo vật gì vậy?”

Là cái gì nhỉ?

Đẩy ra những cành hoa, từng bước từng bước tiến sâu vào, tìm kiếm ở phía trong .

Tuy rằng biết rõ bên trong sẽ không lại có con mèo đen chui ra, biết rõ thứ bị mình tự tay giấu nơi sâu nhất là gì, nhưng vẫn mang theo cảm giác nghi vấn chạy tới, vẫn có cảm giác kì diệu như bước vào đồng thoại.

Lại đi sâu vào trong một chút, đi sâu vào trong nữa, có cái gì đang lóe sáng ?

Ánh trăng không biết từ khi nào chạy tới, nhẹ nhàng lượn lờ bao phủ tấm bia đá màu xanh xám.

Diệu Đông nở nụ cười.

Bước chân của y nhẹ nhàng đi qua, dọc theo tấm bia đá chậm rãi ngồi xuống. Nhẹ nhàng tựa đầu vào tấm bia đá, giống như làm nũng vuốt nhẹ vài cái.

Sau đó tinh thần liền dần dần trở nên yên bình.

Thấy được tương lai, nhìn không thấy tương lai, cũng không quan trọng gì .

Chỉ có nơi này, mới là chốn quay về của mình.

Thiếu niên cuộn tròn thân mình, dựa sát vào tấm bia đá tiến nhập mộng đẹp nhột nhột.

Thuận để mặt không chút thay đổi đứng trước mặt y, bóng tối đem thân mình thiếu niên hoàn toàn bao trùm, không lọt một tia tinh quang.

Đêm trắng buông xuống, một đôi con ngươi lạnh như băng.

“Diệu Đông—”

“—Diệu Đông, ngươi tỉnh sao?”

Bên tai có tiếng hô hấp nặng nề, rõ ràng không gian đều im lặng, thế nhưng lại miễn cưỡng đánh thức Diệu Đông.

Mở mắt ra, đối diện hẳn là biểu tình của Thuận đế, tại đáy mắt cuộn cuộn nồng đậm lửa giận.

Theo bản năng trong lòng dâng lên sự sợ hãi, Diệu Đông nhẹ nhàng lùi lại phía sau, lại phát hiện bị người nọ giam cầm giữa hai tay, không có khoảng cách có thể thoát đi.

Thuận đế dựa sát vào, từng từ từng từ hỏi:

“Diệu Đông, ngươi muốn bị ta giam cầm sao?”

Sức lực mạnh mẽ chế trụ hai tay của mình, hơi thở dựa sát vào nhau, sâu trong đôi mắt không toát ra một tia ánh sáng. . . Người kia, kiềm chế cơn tức giận cực điểm.

“Muốn ta phong tỏa nghĩa trang này sao?”

Người nọ dựa sát vào thêm một chút, chóp mũi chạm chóp mũi, chỉ còn hể lại một khoảng cách mỏng như giấy. Diệu Đông ngừng thở, trong hơi thở tỏa ra nguy hiểm không thể nhúc nhích.

“Hay là—” hắn gợi lên khóe môi, trong đôi mắt hiện lên tia đỏ tựa hồ càng thêm rét lạnh, ” Ngươi muốn để ta. . . Một mối lửa thiêu cháy đám hoa hướng dương chướng mắt này!?”

Ánh trăng lẳng lặng chảy xuôi, Diệu Đông ngửa đầu, không hề chớp mắt chìm sâu trong ánh mắt Thuận đế.

Con ngươi màu hổ phách, ánh mắt bất cứ lúc nào cũng trong suốt, Thuận đế nhìn trong đôi mắt sạch sẽ kia chậm rãi chiếu ra khuôn mặt vặn vẹo của chính mình, tức giận bành trướng lập tức không thể phát tiết nói ra lời.

“ . . . Sợ sao?” Thật lâu sau, Thuận đế cúi đầu mở miệng hỏi.

Diệu Đông không đáp.

“Ngươi sẽ sợ hãi sao?” Thuận đế chậm rãi vươn tay, ôm lấy khuôn mặt Diệu Đông, “Diệu Đông, ngươi cũng sẽ sợ hãi sao? Đến tận cùng người muốn tới khi nào thì mới có thể hiểu được cảm nhận của ta. . .”

Ngữ điệu trầm thấp của Thuận đế dần dần dựa sát khuôn mặt trắng bệch mới vừa khỏi bệnh, thẳng đến khi cánh môi chạm nhau thì chúng lưu chuyển thành một tiếng thở dài nhợt nhạt.

Diệu Đông tùy ý để Thuận đế ôm mình trở về, ánh trăng yên tĩnh, thoáng có cơn gió mỏng manh thổi qua, bên tai là nhịp đập trái tim từng đợt từng đợt, trầm ổn có quy luật, khiến y dần dần rũ mi, lẳng lặng chìm vào mộng đẹp.

Khi tỉnh lại đã là buổi sáng tràn ngập ánh nắng tươi sáng, Thuận đế vẫn như cũ ở tại bên người, đang chống cằm vuốt ve đùa nghịch mái tóc Diệu Đông. Diệu Đông tỉnh tỉnh mê mê nhìn hắn thật lâu, bỗng nhiên nhớ tới hỏi: “Phụ hoàng không đi vào triều sao?”

Thuận đế cười cười, nói: “Hôm nay nghỉ ngơi.”

Diệu Đông ngậy người ừ một tiếng.

Ý nghĩ như trước cuộn cuộn hỗn độn, Diệu Đông vẫn buồn ngủ vô cùng. Y trở mình, lại muốn tiếp tục ngủ, Thuận đế lại vươn móng vuốt lật ngược y lại, ôm mặt y nói: “Đừng ngủ nữa, hôm nay chúng ta ngoài cung chơi.”

Bên ngoài bỗng nhiên trở nên ồn ào, không biết âm ỉ cái gì. Diểu Đông không nghe ra được gì, cũng không muốn quan tâm, y tránh đi bàn tay quấy rầy của Thuận đế, mơ hồ không rõ than thở: “Ta không đi. . . Ta rất mệt. . .”

“Người ngủ cũng đủ lâu rồi. . .”

Thuận đế không thuận theo không buông tha, kiên trì muốn đem Diểu Đông dậy, hai người lăn xả một hồi, cuối cùng Thuận đế chiếm thượng phong, kéo Diểu Đông ngồi dậy.

“Ngoan ngoãn, đứng lên mặc quần áo rửa mặt nào.”

Thuận đế cười nói, sau đó nhìn Diểu Đông vẫn chìm trong trạng thái mơ hồ, trái tim vừa rung động, liền tiến lên nhẹ nhàng hôn. . .

Cửa phịch một tiếng bị đẩy ra, chỉ nghe thấy nhóm cung nhân ngoài phòng hô to một tiếng “Điện hạ!”, sau đó tất cả đều im lặng.

Thuận đế bình tĩnh rời khỏi môi Diểu Đông, nhìn về phía cửa là vẻ mặt khiếp sợ của Phủ Tử Dục, ánh mắt dần dần trở nên tối tăm.

“Đi ra ngoài.” Hắc lạnh lùng nói.

Này có lẽ là lần đầu tiên phụ hoàng tức giận với Tử Dục.

Diểu Đông cúi đầu xỏ giày ,trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Nhưng mà. . . Vì sao ?

Tựa hồ có liên quan tới mình, lại không biết liên quan gì.

Ánh mắt trời chiếu rọi khắp nơi, Diểu Đông ngẩng đầu, thoáng nheo mắt lại.

Thuận đế miễn cưỡng tựa vào trước cửa sổ, cặp mắt thâm thúy vẫn nhìn chăm chú vào chính mình, trên mặt mang theo ý cười thần nhiên.

Đột nhiên hình ảnh đế vương trên vạt người kia từ mười bảy năm qua theo y lại bị xé rách.

Xa lạ đến làm cho người ta không biết phải làm sao.

42. Chương 42

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào , Thuận đế lại thích chạm vào môi mình đến vậy.

Lúc nói chuyện, khi rời giường , vào lúc dùng bữa. . . Thường thường đều không báo trước liền lại gần, nhẹ nhàng tựa như chuồn chuồn lướt nước hôn xuống.

Chưa bao giờ Diểu Đông bị người khác dùng loại động tác thân mật như vậy để tiếp cận , không thể hiểu hành vi biểu đạt của hắn như thế có ý nghĩa gì.

Môi người nọ nhẹ nhàng chạm vào môi mình, nơi tiếp xúc nhau có cảm giác mềm mại, thỉnh thoảng còn có một tia thần nhiên, thẩm nhập tâm tì là hương thơm mát.

Có chút giống hôn môi, lại so với hôn môi có chút không giống nhau.

Trong trí nhớ, hôn môi hẳn là càng phải chạm sát, càng phải mãnh liệt, hỗn loạn vị sáp son môi, môi răng giao triền, đầu lưỡi kịch liệt dây dưa cùng một chỗ, tránh cũng không thể tránh nhìn cũng không nhìn được nuốt lấy nước bọt của đối phương.

Mà không phải loại sạch sẽ này, chột lóc rồi biến mất như vui đùa giống như chỉ chạm nhẹ.

Nếu nói rằng hôn là vì yêu, như vậy Thuận để bụng chạm, lại là ý tứ như thế nào? Trong ấn tượng của mình giống như đã từng hỏi qua vấn đề này, nhưng thời gian trôi qua đã lâu lắm rồi, Diêu Đông cũng không nhớ rõ hẳn đã trả lời như thế nào.

Chính là từng nghe thấy ai đó đã từng nói— Thích người.

Khi đó, Diêu Đông còn tưởng rằng nghe được thanh âm của Thuận để.

Nhưng mà khoảnh khắc nghi hoặc qua đi, lại vẫn là chính mình. . .

Thanh âm của chính mình, thanh âm chôn dấu sâu trong đáy lòng, như thể bị bóng đè không thể giãy dụa, từng chút từng chút nói—

Thích người. . .

Thích người, thích người, thích người—

Ta yêu người.

Đột nhiên mở mắt ra, cả phòng tối om khiến người ta đột nhiên không biết theo ai.

Trái tim đập thình thịch, trên trán chảy ra từng từng mồ hôi lạnh, thở dốc hỗn loạn trong lúc nhất thời không thể bình phục, Diêu Đông nặng nề mà thở hắt ra, lẩm bẩm nói: “Chỉ là mơ. . .”

Trong bóng đêm có người cười nhẹ một tiếng, tiếp lời nói: “Còn giống như là ác mộng.”

Diêu Đông phút chốc ngồi dậy, chỉ thấy ngồi bên giường là một bóng đen, đợi cho đến lúc mắt dần dần thích ứng với ánh sáng hôn ám, y mới nhìn rõ bóng đen kia là Phũ Tử Dục.

“Người sao lại ở trong này?” Diêu Đông xoa xoa thái dương, hỏi.

Phũ Tử Dục đi qua, mùi rượu nồng xông vào mũi, hẳn đem hai tay chống bên người Diêu Đông, ánh mắt như động vật hoang dã trong bóng đêm âm u lóe ánh sáng.

“Ta không thể ở nơi này sao?” Hắn hỏi, “Hay là nói, chỉ có phụ hoàng mới có thể ở nơi này?”

Diêu Đông nhú mày, mở miệng nói: “Người uống say rồi, ta kêu người đưa người trở về.”

Phũ Tử Dục dựa vào quá gần, Diêu Đông không có cách nào xuống giường, đành phải vươn tay đẩy hắn một chút, thế nhưng không nghĩ rằng ngón tay vừa đụng tới bờ vai của hắn, đã bị một cổ đại lực mạnh mẽ đè ép xuống dưới, miệng cũng bị gắt gao che lấp.

“Phũ Tử Dương. . .” Trong bóng đêm không thấy rõ biểu tình của người nọ, chỉ có tiếng hô hấp ồ ồ nặng nề vang lên bên tai, hắn nói một câu, “Người là của ta”.

Hai tay bị giữ trên đỉnh đầu, thân thể cùng chân bị gắt gao ngăn chặn, miệng lại bị bịt kín, không phát ra nổi một tiếng. Mỗi Phũ Tử Dục lướt qua khuôn mặt, lướt qua cổ, ở xương quai nút mát rồi cắn xuống.

“Phũ Tử Dương. . . Ta yêu người. . .”

“Ta yêu người. . . Phũ Dương, người là của ta. . .”

Đầu lưỡi ướt át trượt một đường tới ngực, Diêu Đông nhìn màn giường lay động trên đỉnh đầu tựa bóng ma, trong đôi mắt thoáng qua sự hốt hoảng.

Ta yêu người. . .

Cảm giác một chút nhóp nhép trên làn da, trong đầu có những hình ảnh xuất hiện không ngừng, hô hấp dần dần trở nên hỗn loạn, lúc này Diêu Đông mới giật mình cảm thấy có lẽ mình vẫn còn đang chìm trong mộng cảnh của giấc mộng kia.

Có lẽ từ đầu đến cuối, vẫn chưa tỉnh lại.

Là ai đang nói. . . Ta yêu người?

Trong ánh đèn màu ái muội, nồng đậm mùi rượu, nữ nhân diễm lệ môi khê nhếch lên một đường cong mỉa mai hoặc, cánh môi đỏ sẫm mấp máy, không chút quan tâm nói ra những lời trào phúng.

“Diệu Đông. . . Con. . . Muốn lên giường với dì không ?”

“Vì sao lại lộ ra vẻ mặt này, thật sự là một đứa nhỏ đáng yêu. . . Con nói con yêu dì . . . Không phải là muốn lên giường với dì sao. . .”

Móng tay thật dài sáng bóng xinh đẹp , chậm rãi vuốt dọc lướt qua vết thương trên ngực, khẽ dùng sức, khiến vết sẹo già vỡ ra, máu đỏ sậm tuôn tràn, nhiễm lên đầu ngón tay xinh đẹp của nàng.

“Diệu Đông. . . Con muốn nghe dì nói gì nào?”

Trong nháy mắt ngẩng mặt lên, nàng bỗng nhiên khôi phục, trong trần nhỏ hẻo lánh, tiểu viện hoa hương dương cùng nụ cười mỉ mỉ, ngực Diệu Đông như bị bóp chặt, sau đó chợt nghe thấy tiếng nàng mềm nhẹ, ngữ điệu giống như than thở—

“Em yêu anh. . .”

Dây áo vấy đen theo đầu vai chảy xuống, thân thể tuyết trắng trong ánh đèn ái muội làm hoa mắt người nhìn . Tổ nhẹ nhàng ôm lấy cổ Diệu Đông, men say mê lung, đôi mắt chậm rãi kề sát vào.

Môi đỏ mọng lại gần bên tai Diệu Đông, nàng thoáng thở gấp nói:

“Em yêu anh . . .”

Làn da trắng nõn mảnh khảnh dán xuống, từng chút từng chút lần thấp xuống khoát lên bên hông quần bò.

Tổ khinh miệt cười, lại thấp giọng dùng âm điệu mê hoặc như trước nói—

“Diệu Đông, con muốn nghe dì nói gì yêu con sao?”

“Nhưng mà Diệu Đông à con có biết không? Tình yêu là một lời nguyền. . .”

“Chúng ta a. . . Đều đã biến thành ma quỷ. . .”

“Em yêu anh , em yêu anh . . . A. . . Hưng phấn sao? Đàn ông ấy à. . . Đều cùng một loại. . .”

Con sẽ hối hận.

Cánh môi đỏ mọng kề sát trên môi mình, đầu lưỡi tham tiến yết hầu, hết thấy đều điên cuồng như thế.

Quần áo phân tán, drap giường hỗn độn, da thịt phụ nữ ướt át mà chặt chẽ, tiếng thở dốc ồ ồ, lấm tấm mồ hôi. . . Đây là cực hạn hưởng thụ sao? Hay là sự cực hạn tra tấn? Diệu Đông có chút không nhớ rõ.

Chỉ nhớ rõ đã từng có một cổ hương vị như vậy. . .

Cửa loảng xoảng một tiếng bị đá văng, rơi trên mặt đất thành bốn năm mảnh.

Sức mạnh giam cầm trên người chợt biến mất, tiếp theo là tiếng người nào đó mà ngã trên mặt đất, phát ra âm thanh nặng nề.

Từng ánh đèn, ánh đèn được châm lên, trong ánh sáng như ban ngày, không ai có thể ẩn nấp.

Có người bỗng nhiên cuồng loạn quát to.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì!”

“Phủ Tử Dương là của ta! Người dựa vào cái gì—”

“Phủ Tử Dương là của ta! Từ trước đến giờ đều là của ta! Ta yêu lâu như vậy, cất giấu lâu như vậy— người có tư cách gì mà chen một chân vào!? Người cho tới bây giờ đều không quan tâm y ! Người có tư cách gì mà chen chân vào!?”

“Phủ Tử Dương yêu ta! Y thật sự yêu ta! Từ nhỏ y đã che chở cho ta, ngay từ đầu y vẫn luôn lén lút che chở ta. . . Lần đó, trong lúc đi săn mùa đông lần đó ta rơi xuống sơn nhai, y liền như vậy nhảy xuống cùng ta, ta ở chân núi đông lạnh thần chí mơ hồ, y cởi quần áo ôm lấy ta. . . Ta đều nhớ rõ! Ta đều nhớ rõ! Chúng ta mới thật sự yêu nhau! Người dựa vào cái gì chen vào!? Người dựa vào cái gì chia rẽ chúng ta! ! !”

Thuận để lạnh lùng nhìn hắn, chỉ nói: “Lôi ra ngoài!”

Một tiếng kêu rên, tiếng la hét điên cuồng dừng lại rồi im bật, trong phòng lập tức yên ắng, ngay cả tiếng hít thở cũng đều không nghe được.

Thuận đế xoay người, nhìn thiếu niên trầm mặc không nói trên giường.

Tóc dài phân tán, vạt áo mở rộng, trên làn da gần như trong suốt, trải rộng những hồng ngân chói mắt.

Thuận đế nguy hiểm nheo mắt lại, từng chút từng chút dựa sát vào.

Ngón tay chậm rãi mơn trớn những dấu hôn đỏ sẫm, cũng không biết bị cái gì mê hoặc, bỗng nhiên hé miệng, liền một ngụm cắn xuống—

Chỉ nhớ rõ, có mùi hương như vậy.

Nước hoa, son môi, rượu.

Còn có một ít chất lỏng sền sệt, tản ra trong không khí.

Hòa trộn cùng một chỗ với hỗn hợp kia, là mùi máu khiến người ta buồn nôn. . .

Diệu Đông đột nhiên trở mình, ghé bên mép giường tê tâm liệt phế nôn ra một trận.

Hôn môi cùng cắn phá, vuốt ve cùng mơn trớn, đều là ghê tởm như vậy.

Tổ nói đúng, tình yêu là lời nguyền, là ma quỷ, sẽ khiến con người đánh mất hi vọng.

“Diệu Đông?”

Thần chí nháy mắt tỉnh táo lại, Thuận đế ngồi xổm bên cạnh, bàn tay lo lắng mà lại nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve lưng thiếu niên.

“Khó chịu lắm sao? Có phải ta cắn người đau không? Thực xin lỗi, thực xin lỗi. . .”

Ánh mắt đảo qua dấu hôn trên cổ thiếu niên, Thuận đế khẽ cắn môi, nhưng lại khẽ hạ giọng.

“Thực xin lỗi. . . Nhưng Diệu Đông, người rốt cuộc có biết không—”

Tựa hồ hít thở thật sâu, Thuận đế nói: “Ta yêu người?”

Thiếu niên ngẩng đầu, mặt tái nhợt, mắt đỏ bừng.

Y nhìn thẳng về phía Thuận đế, nhưng ánh mắt chán ghét cùng tuyệt vọng kia, như xuyên thấu qua Thuận đế, nhìn về một phía xa xôi nào đó, không biết nơi đó có thật sự tồn tại hay không.

“Người sẽ hối hận.”

Y mấp máy môi, gằn từng chữ.

43. Chương 43

Ngày hôm sau tại Nhật Hoa điện, cảm thấy không giống trước kia .

Rốt cuộc là không giống chỗ nào? Bởi vì lúc trước số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay, tới không bao lâu liền vội vàng rời đi, cho nên Diệu Đông cũng không thể nói rõ về sau như thế nào.

Giống như cửa được sơn lên một lớp sơn đỏ mới, hành lang dài hai bên đặt những chậu cây hoa sơn trà xanh um tươi tốt, ven bờ ao nhỏ trồng cùng một loại cây liễu, còn có cả một khoảng lá liễu, như ẩn như hiện vương trên lương đình mới.

“A, khi nào thì cả sơn thạch giả cũng chuyển đến nơi đây. . .” Nhìn một góc cửa đá, Diệu Đông nhỏ giọng thì thào.

Tiểu thái giám dẫn đường dừng bước, nhìn về phía Diểu Đông ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Hắn nhìn không được cúi hạ miệng nói: “Điện hạ, giả sơn này vẫn đều ở đây, đã mười năm rồi.”

Diểu Đông ngăn người, ngưng ngưng nở nụ cười.

Thật giống như chưa từng nhìn qua khuôn mặt Phủ Tử Dục, Diểu Đông cũng chưa từng thật sự nhìn qua bài trí trong Nhật Hoa điện.

Bất quá cái này cũng chẳng can hệ gì, nhìn cũng tốt mà không nhìn cũng thế, chỉ sợ đây cũng là lần cuối y nhìn thấy Nhật Hoa điện này.

Đứng ở ngoài phòng của Phủ Tử Dục, tiểu thái giám dẫn đường được cho phép, chậm rãi mở cửa.

Ánh mặt trời theo cửa mở lập tức tràn vào, cả phòng đột nhiên chói chang, Diểu Đông giương mắt nhìn, yên lặng thở dài.

“Phủ Tử Dương, người tới rồi.”

Trong phòng có người nở nụ cười chào đón, nhìn không ra đã bị giam cầm mười ngày, vẫn như trước bộ dáng thiếu niên phong lưu tuấn nhã, quý khí bức người.

Diểu Đông lùi ra phía sau từng bước, tránh đi tay hắn.

Phủ Tử Dục dừng lại, trong mắt thoáng qua ánh cười ảm đạm.

“Phụ hoàng nói, giam cầm hôm nay là chấm dứt.” Diểu Đông mở miệng nói.

Trên mặt Phủ Tử Dục hiện lên một tia phẫn uất, thế nhưng rất nhanh thu liễm lại, hắn một lần nữa mang theo nụ cười, hỏi: “Nhanh như vậy? Là do Tử Dương cầu tình cho ta sao?”

“Cũng không phải. . .” Diểu Đông châm chọc tìm từ, “Người chỉ là uống say.”

“Tử Dương nghĩ thế sao?” Phủ Tử Dương nhíu mày, “Đúng vậy, ta thật sự có uống rượu, nếu không sẽ chưa thành công đã bị phụ hoàng bắt lấy.”

Diểu Đông giương mắt nhìn hắn, trầm mặc không nói.

Trong phòng đốt huân hương nhàn nhạt, không giống với hơi thở lạnh lùng nhưng trong trẻo trên người Thuận đế, mà là càng lại gần bên người thiếu niên, bình tĩnh như thế nào cũng càng không thể giấu được hương vị nóng bỏng cùng tương đương.

Không khí giữa hai người lúc này tĩnh lặng trôi qua, bỗng nhiên, Phủ Tử Dục mở miệng nói: “Tử Dương, ta thích người.”

Diểu Đông nhăn mày, thoáng rũ mắt.

Qua một hồi lâu, y nói: “Ta nhớ rõ, trước kia người rất ghét ta.”

Phủ Tử Dục thoáng kinh ngạc, trầm mặt suy nghĩ, rồi không khỏi nở nụ cười: “Đó đều là chuyện trước kia, Tử Dương sao lại còn nhớ rõ?”

Diểu Đông không trả lời.

“Đều là chuyện trước kia,” Phủ Tử Dục nhìn y lông mi rũ xuống, cười nói, “Khi đó ta còn không hiểu chuyện, đối với Tử Dương làm mấy chuyện xấu xa, Tử Dương vẫn còn ghi hận sao?”

Diểu Đông nhấp môi, lại trầm mặc như trước.

Phủ Tử Dục thở dài, hỏi: “Vậy Tử Dương khi nào biết ta thích người?”

Hắn nói: “Là lúc người tới đưa ngọc bội.”

Mi mắt Diểu Đông khẽ run, nâng mắt yên lặng nhìn hắn.

Phủ Tử Dục cười, lặp lại câu nói: “Đúng vậy, là lúc người đến đưa ngọc bội.”

Đứa nhỏ sáu tuổi, quả thật còn không hiểu chuyện.

Chính là do sự dạy dỗ nghiêm khắc của Tần quý phi, tiềm thức liền chán ghét đứa nhỏ sinh ra cùng ngày với mình.

Chán ghét y an tĩnh, chán ghét y nhu thuận, chán ghét y trầm mặc trước mọi sự khi dễ và khiêu khích, cực kì ghét chính là khi nhìn sự ôn nhu mild của hoàng hậu thì y lại lộ ra vẻ mặt hạnh phúc ngây ngô cười.

Thật sự là vô cùng tức giận.

Thăng cho đến một ngày, tam đệ lại gần nói: “Nhị ca, đại ca cứ nhìn lên ngọc bội của huynh .”

Ngọc bội? À, sinh nhật ngày đó hoàng hậu có đưa ngọc bội.

Ngọc bội kia lung linh đáng yêu, cũng là một mặt ngọc tốt, nhưng mà ánh mắt y thỉnh thoảng thoáng đưa qua nhìn, lên lút, không nhìn mình lại chỉ nhìn mặt ngọc bội kia, liền nhin không được trở nên tức giận.

Khi phản ứng lại, ngọc bội đã vỡ thành mấy mảnh, làm như không quan tâm nói—

“Hoàng hậu tặng thì thế nào? Chẳng qua chỉ là một cái mặt ngọc bội không đáng tiền, ta mới không thèm nhìn.”

Lại nháy mắt, trên mặt liền trún một quyền mạnh mẽ.

Ta kêu thảm một tiếng, lập tức đánh nhau với y .

Một trận kia kinh động thiên địa, ngay cả phụ hoàng cũng bị kinh động, Tần quý phi dẫn ta một mặt bầm tím khóc đến hoa dung thất sắc, nhìn lướt qua vai nàng, ta nhìn thấy người nọ cúi đầu đứng phía sau hoàng hậu. Không giống với trước đây bám vật áo hoàng hậu, cũng không nói gì, không làm gì, trầm mặc cùng mọi người bảo trì khoảng cách.

Sự tình cuối cùng dưới sự náo loạn của Tần quý phi cùng sự trầm mặc của hoàng hậu chấm dứt, kết quả tất nhiên là ta ăn ngon uống ngon dưỡng thương, người nọ thì bị phạt.

Ngay từ đầu nghe nói y phải chịu quỳ ở Từ Đường ba ngày, rồi giam cầm một tháng, tâm tình ta vô cùng tốt. Nhưng trôi qua vài ngày, nhìn thấy vị trí đối diện đều trống rỗng, lòng không khỏi cảm thấy có chút buồn tẻ.

Không có y kề bên bị mắng khi so sánh, sự tán dương của thái phó dường như cũng ít hứng thú.

Cho nên, tối hôm đó nhìn thấy y bỗng nhiên xuất hiện ở tẩm cung mình, tuy rằng ngạc nhiên, nhưng cũng không cất tiếng gọi.

Ta thật muốn xem, y không có ngoan ngoãn ở trong phòng giam cầm lại chạy đến nơi đây làm gì.

“Thực xin lỗi.” Y mở miệng trước nói.

Ta hừ một tiếng, ý tứ không muốn tha thứ cho y .

“Cái này. . . Ta đã sửa tốt lắm rồi.” Y mở lòng bàn tay, giơng mắt nhìn ta.

Ta liếc mắt nhìn một cái.

Trong lòng bàn tay kia là mặt ngọc bội bị ta làm vỡ nát, cũng không biết dùng biện pháp gì đem những mảnh vỡ ghép lại, nếu nhìn không kĩ sẽ không nhìn ra vết nứt rất nhỏ này.

Thế nhưng ta để ý không phải cái này.

Ta chợt phát hiện, bản thân hình như đây là lần đầu tiên chú ý tới diện mạo y .

Lông mi hơi cong cong, rất dài, đôi mắt thật to, tròn, màu con người so với những người khác nhạt hơn, lấp lánh ánh sáng, tinh tế có thể thấy được ánh sáng lóe ra bên trong, có điểm giống với lưu ly trên châu ta giấu trong tráp.

Ta lại nhìn chỗ khác.

Mây cũng đậm đậm, hình dáng cũng rất xinh đẹp, cái mũi cùng đôi môi đều tinh xảo, cằm đầy đặn, không giống của ta mà rất mượt mà, trên gương mặt ngày đó đánh nhau còn lưu lại vết cào, kết thành từng vết từng vết vảy, cũng không khó coi lắm.

“Ngọc bội. . . Ta đã sửa tốt rồi.”

Có lẽ là thấy ta không lên tiếng, y nói lại một lần nữa, sau đó rũ mi.

Đôi mắt như ánh sáng lấp lánh nơi đáy nước đột nhiên bị che đậy, ta cảm thấy có chút đáng tiếc. Cũng không biết vì sao, ban đầu là chán ghét đột nhiên lại không nghĩ vậy nữa, chỉ là trong đầu có cảm giác là lạ.

Y nói: “Đây không phải là ngọc bội không đáng giá.”

Ta ngơ ngác nhìn lông mi y, tùy ý “Ừ” một tiếng.

“Mẫu hậu đã cầu phúc cho ngươi rất lâu, cho nên nó không phải là ngọc bội không đáng giá.”

Lông mi y nhẹ nhàng run, thanh âm thật nhỏ, tựa hồ có chút run run, “Mẫu hậu mỗi ngày đều nói, phù hộ Tử Dục thân thể khỏe mạnh, bình an, cho nên nó không phải là ngọc bội không đáng giá. . .”

Trong lòng ta có chút ngứa, luôn luôn có một loại xúc động muốn đi đến chạm vào lông mi y, vừa mới quyết định thỏa mãn chính mình vươn tay, y bỗng nhiên lại nâng mắt lên.

Trong nháy mắt, ta nhìn thấy trong đôi mắt ôn nhuận lóng lánh sáng bóng giống như lưu ly trên châu kia, tràn đầy hình ảnh của mình.

Y chậm rãi lại gần, ta vẫn không nhúc nhích, tùy ý để y đeo ngọc bội lên cổ mình, bên tai nhẹ nhàng ôn nhu, hân thông thả, như thanh âm cầu nguyện bình thường—

“Phù hộ Tử Dục thân thể khỏe mạnh, bình an. . .”

Có lẽ là từ thời khắc đó, tình tự bất thường ngay trong lòng lặng yên sinh trưởng.

Phủ Tử Dục rời khỏi ký ức phục hồi tinh thần, mỉm cười nói: “Từ lúc ấy ta liền thích ngươi, vẫn thích cho đến bây giờ đã không có cách nào buông tay.”

Diệu Đông yên lặng nhìn hắn, một lát sau, bỗng nhiên mở miệng nói: “Vừa rồi ngươi hỏi ta có ghi hận ngươi hay không, ta nói ta có hận.” Thoáng tạm dừng một lát, y nói tiếp, “Chuyện ngươi làm hư ngọc bội, ta luôn ghi hận.”

Phủ Tử Dục sắc mặt trở nên cứng ngắt, Diệu Đông đưa qua tầm mắt, thản nhiên nói: “Ta không có cách nào thích ngươi.”

“Chỉ bởi vì ta làm hỏng ngọc bội sao?” Qua một lúc lâu, Phủ Tử Dục trầm giọng hỏi.

Diệu Đông lắc đầu.

“Bởi vì ta với ngươi đều là nam tử.”

Diệu Đông lại lắc đầu, nói: “Không phải.”

“Như vậy,” Phủ Tử Dục thanh âm có chút bất ổn, tựa hồ dưới áp lực gì đó, hắn hít thở vào một hơi, lại hỏi, “Là vì chúng ta là huynh đệ?”

Tạm dừng trong chốc lát, Diệu Đông vẫn như cũ trả lời: “Không phải.”

“Thế cuối cùng là vì sao?”

Gương mặt lạnh lùng của Phủ Tử Dục cùng Thuận để đều kinh người giống nhau, không phải chỉ có dung mạo, mà cái này là thuộc loại vô tình để vương, tự nhiên đã sinh thành, không cho người khác phản kháng, khí thể duy ngã độc tôn.

Diệu Đông rũ mắt, trả lời: “Bởi vì ngươi là đứa nhỏ mẫu hậu yêu thương nhất.”

Y nói: “Bởi vì ngươi là đứa nhỏ mẫu hậu yêu nhất, cho nên từ lúc đầu, ta đã không có cách nào thích ngươi.”

Phủ Tử Dục ngơ ngác nói: “Đây cũng tính là lý do. . .”

Diệu Đông đảo mắt nhìn hần, nói: “Đây là lý do.”

Con người luôn tham lam cùng ích kỷ.

Vô luận bao nhiêu thứ cũng bắt chước học theo, được một chút lại bắt đầu khát khao càng nhiều.

Sau đó từ từ, lại bắt đầu hy vọng xa vời, có thể có một phần trọn vẹn, chỉ có thể yêu một mình mình.

Gió từ cửa sổ khép hờ tràn vào, thổi loạn mấy sợi tóc trên trán Diệu Đông. Diệu Đông quay đầu nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa, nhẹ nhàng khép mắt.

“Ta cũng có ghen tị, cũng có oán hận.”

“Cũng sẽ nghĩ trong lòng, nếu người không tồn tại, thật là tốt biết bao.”

Dục vọng ác độc đó, lặng lẽ chôn giấu thật sâu dưới đáy lòng, thỉnh thoảng trong đêm tối bản thân sẽ tuân trào ác ý tàn độc.

“Tử Dục, người thích cái gì của ta?”

“Lòng người luôn dơ bẩn, ta cũng không có tốt như người nghĩ, có đôi khi giúp đỡ người, bảo hộ người, chỉ là do mẫu hậu hi vọng ta làm như vậy.”

“Nếu không phải đã đồng ý với mẫu hậu, ta nghĩ, ta sẽ không liếc mắt nhìn người lần nào.”

Những lời này có lẽ sẽ làm tổn thương lòng người, nhưng không phải là lời lừa dối. Một phần nhỏ là vì muốn chấm dứt tình cảm sai phương hướng của hần, nhưng phần lớn, chúng nó là thanh âm vẫn luôn chất chứa dưới tận đáy lòng.

Nói ra về sau bản thân cũng sẽ thoải mái chút.

Cửa phòng Phủ Tử Dục ở phía sau từ từ xa dần, cuối cùng biến mất không thấy.

Diệu Đông quay đầu thoáng nhìn, nâng bước rời khỏi Nhật Hoa điện.

Vài ngày sau, triều đình thu được tấu chương truyền từ biên cương.

Nói phía bắc bắt ngờ xâm chiếm biên cảnh, chung quanh biên giới đánh cướp đốt giết thôn trang, quân đội đang đóng quân chống lại không được, mong hoàng thượng phái quân trợ giúp.

Phủ Tử Dục chủ động xin đi giết giặc, Thuận đế đồng ý.

44. Chương 44

Chỉ chớp mắt, đã đến ngày sinh thần của Thuận đế.

Tuy rằng biên cương vẫn chiến loạn chưa yên, ngày sinh thần đế vương vẫn phải tổ chức, Phủ Tử Dục trở về không kịp, đành phải tặng phần tin mừng chiến thắng ở phía bắc làm lễ vật.

Thuận đế tùy tay phát vạt áo, gương mặt nhìn về phía cửa sổ nơi thiếu niên đang lười biếng phơi nắng, hỏi: “Diệu Đông tính tặng phụ hoàng cái gì?”

Diệu Đông mơ mơ màng màng mở mắt, mơ hồ nói: “Tiểu Viên chuẩn bị rồi, có lẽ là ngọc thạch hay tranh chữ linh tinh gì đó.”

Mặt trời trốn sau tầng mây, bầu trời trở nên râm mát, Diệu Đông mông lung cảm thấy nhiệt độ chung quanh chợt hạ xuống vài độ, quay đầu lại, không ngờ đối diện với gương mặt âm trầm của Thuận đế.

“Diệu Đông thật đúng là để bụng a—”

Thuận đế hừ lạnh một tiếng, biểu đạt rõ ràng sự bất mãn của mình. Diệu Đông lúc này mới nhớ tới những lời mình nói lúc nửa tỉnh nửa mê khi nãy, do dự mà cúi đầu, không biết phải nói thêm như thế nào.

“Quên đi,” Thuận để một tay chống cằm, nhướn mày làm như rộng lượng nói, “Diệu Đông lại đây hôn ta một cái, ta liền tha thứ cho tội đại nghịch bất đạo của ngươi.”

Diệu Đông ngồi trên cửa sổ, con ngươi màu hổ phách yên lặng nhìn Thuận để, dưới chân không hề động đậy.

Thuận để đứng lên, đi đến trước mặt Diệu Đông.

“Ta yêu ngươi.”

Hắn cúi đầu, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, hàm chứa ý cười ôn nhu. Đôi mắt kia còn thật sự nhìn chăm chú tới mức có thể thấy được sâu trong đôi mắt ấy, tựa như một hồ nước sâu, bên trong lắng đọng đều là tình yêu, ánh mắt nồng đậm nóng bỏng.

Diệu Đông nghiêng đầu, tránh đi tầm mắt của hắn.

“Diệu Đông, ta yêu ngươi.” Thuận để lại nói một lần nữa.

Hắn đưa tay xoa trán thiếu niên, thấp giọng nói: “Ta sẽ mỗi ngày đều nói, luôn nói, luôn luôn nói, nói cho đến khi ngươi tin, nói cho đến khi ngươi hiểu được, ta vĩnh viễn cũng sẽ không hối hận.”

Diệu Đông vẫn như trước nghiêng đầu, Thuận để tiến lên hôn lên khóe môi y, đầu ngón tay Diệu Đông khẽ run rẩy, nhưng cũng không hề né tránh.

Thuận để nhẹ nhàng mà hôn, trần trọc lặp lại. Tư vị va chạm lẫn nhau tốt như vậy, tuy rằng không thể tiến thêm một bước, cảm giác tinh tế mềm mại lại mê hoặc khiến hắn không muốn rời đi.

Thẳng cho đến lúc Phúc công công ở bên ngoài lớn tiếng truyền báo: “Lễ bộ thị lang cầu kiến—” hắn mới thở dài một tiếng, lưu luyến không rời bên môi Diệu Đông lui ra.

“Tiến vào.”

Xoay người, nhu tình trong mắt hoàn toàn rút đi, quay mắt về phía quan lại đang cúi đầu tiến vào ngự thư phòng, hắn lại khôi phục ánh mắt lạnh lùng kia, để vương đứng trên vạt người.

Thọ yến Thuận để, Diệu Đông không dám không đi.

Ngoan ngoãn ngồi bên tay trái Thuận để, nhìn đám người phía dưới hiến vật quý làm quà tặng, luôn luôn liếc mắt về phía đế vương mơ hồ chất chứa u oán trong ánh mắt, y còn phải cưỡng ép chống đỡ tinh thần, đem tâm tư nhàm chán cùng buồn ngủ giấu thật kỹ đi.

Diệu Đông tặng vật gì, vẫn như trước là nghiên mực thanh ngọc do Tiểu Viên đã chuẩn bị trước, hợp quy củ hợp phép tắc, so với việc những người khác tặng lên những quà tặng cổ quái, quý trọng tạm thời được cho là, thành ý rõ ràng là không đủ.

Nhưng năm rồi và cả trước đây y vẫn tặng vậy, Thuận để từ trước đến nay đều không tỏ vẻ gì cả, vậy thì lần này sao lại không hài lòng.

Sau khi quần thần kính rượu chúc vạn thọ, chính là phần tương đối tự do của yến tiệc, chính giữa đại điện từ từ diễn ra ca múa hí khúc chúc mừng, mọi người uống rượu nói chuyện phiếm, thường thường cũng có một hai người cùng dâng lên thi từ trợ hứng.

Giữa yến tiệc, nhóm hoàng tử công chúa đều muốn tìm cơ hội vội tới kính rượu đế vương, Diệu Đông dĩ vãng cũng không thấm được sự náo nhiệt này, năm nay cũng không muốn thấm. Trước kia Thuận để cũng không chú ý, hiện tại biết Diệu Đông tửu lượng không tốt, bởi vậy cũng không miễn cưỡng.

Sau một tràng dài nâng chén chúc mừng, vang lên âm thanh trong trẻo của Lục hoàng tử Phủ Tử Yến: “Sinh nhật phụ hoàng, nhi thần đã tìm Tử Hồi Xích Hà Nhưỡng đến phụng kính phụ hoàng, nguyện phụ hoàng phúc như đông hải, thọ tử nam sơn.”

Thuận để “Ừ” một tiếng, hơi hơi nhúu mày nói: “Tử Hồi Xích Hà Nhưỡng?”

Phủ Tử Yến đáp “Dạ”, còn nói: “Truyền thuyết nói rằng rượu tiên Trương chân nhân tự ủ, đưa đến thế gian cũng chỉ còn có một bình nhỏ này, nhi thần nhờ người tìm thật lâu, nhờ hồng phúc của phụ hoàng, cuối cùng cũng tìm được.”

Lời nói của Phủ Tử Yến hấp dẫn chú ý của mọi người trong đại điện, mọi người nhìn bình sứ nhỏ không sức thu hút trên tay hắn, trên mặt tràn ngập vẻ tò mò.

Phủ Tử Yến kêu người đưa tới chén bạch ngọc, mở nắp bình, chất lỏng từ đỏ thắm chuyển thành tím từ từ chảy ra, mùi rượu thoang thoảng lượn lờ tản ra thấm vào ruột gan, dần dần tràn ngập toàn bộ đại điện.

Hai tay Phủ Tử Yến nâng chén rượu, xoay người kính cẩn dâng lên Thuận đế, Thuận đế liếc mắt nhìn hắn một cái, tiếp nhận, từ từ uống cạn.

“Phủ Tử Yến đã hao tổn tâm trí,” đặt chén rượu xuống, Thuận đế thoáng câu lên khóe môi, nói, “Không hổ là rượu tốt, hương vị đây đưa, dư vị không dứt.”

Phủ Tử Yến cười nịnh nọt, nói: “Phụ hoàng là người quan trọng thủy thân vạn cơ, chăm lo việc nước. Nhi thần không thể phân ưu, nếu phụ hoàng yêu thích Tử Hồi Xích Hà Nhưỡng, nhi thần trong lòng vô cùng vui mừng.”

Thuận đế thờ ơ gạt đầu, Phủ Tử Yến lùi xuống vài bước, lại rót một ly, đưa tới trước mặt Diêu Đông.

“Hoàng huynh, Lục đệ cũng mời người một ly.”

Diêu Đông giương mắt nhìn hắn, dừng một chút, vẫn không động đậy.

Phủ Tử Yến gơ cái chén trong chốc lát, thấy Diêu Đông không tiếp, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười khinh miệt: “Thái tử điện hạ không nể mặt Lục đệ chăng?”

Người trong đại điện bắt đầu bàn tán xì xào, Thuận đế cũng nhìn lại, Diêu Đông trầm mặc một lát, cuối cùng tiếp nhận chén rượu.

“Kỳ thật,” y rĩ mi mắt, nhìn chằm chằm chất lỏng đậm đà đỏ thắm chuyển thành tím trong chén bạch ngọc, mở miệng nói, “Cho dù ta uống chén rượu này, cũng không có vấn đề gì.”

Mùi rượu dần dần nồng đậm, hương thuần mê người, Diêu Đông lại buông chén xuống, nói: “Nhưng mà, ta lại không muốn uống.”

Phía dưới lại xì xào, đại khái là thảo luận thái tử sao lại chẳng màng đạo lý, trong thợ yến Thuận đế lại kỳ quái như vậy.

Sắc mặt Phủ Tử Yến có chút khó coi, nụ cười cũng thu lại, châm chọc nói: “Thái tử điện hạ thật là cao giá nha, ngay cả phụ hoàng cũng uống. . . Hay là nói điện hạ chướng mắt với Tử Hồi Xích Hà Nhưỡng này? Hoặc là— khinh thường Lục đệ?”

Thuận đế hơi hơi nhíu mày, Diêu Đông ngẩng đầu, thản nhiên nhìn Phủ Tử Yến liếc mắt một cái, nói: “Đều không phải là khinh thường gì hết, ta không muốn uống, chẳng qua là bởi vì trong này có mùi của Cửu Chuyển La Diễm.”

Mọi người ồ lên, sắc mặt Phủ Tử Yến trở nên trắng bệch, hắn miễn cưỡng cười cười, nói: “Thái tử điện hạ cũng không nên nói đùa, tội nặng như vậy Lục đệ không dám đương nổi. . .”

Thuận đế một chưởng đập nát chiếc kỷ trà trước mặt, tiếng động kịch liệt làm cho tất cả mọi người rung lên, trong đại điện lập tức an tĩnh lại. Hắn chậm rãi đứng lên, ánh mắt lạnh như băng, quanh thân toát ra hàn khí làm người khác không dám thở mạnh.

“Còn chưa thừa nhận.” Thuận đế lạnh lùng nói.

Phủ Tử Yến quỳ mạnh trên đất, cả người run rẩy không ngừng, Diêu Đông quay đầu nhìn Thuận đế, mở miệng nói: “Phụ hoàng, chén ngài uống không hề bị hạ độc.”

Thuận đế liếc nhìn hắn thật sâu, như trước nói: “Còn chưa thừa nhận.”

Phúc công công bước nhanh qua, đem bình sứ nhỏ dưới chân Phủ Tử Yến cùng chén rượu trên bàn Diêu Đông cầm xuống.

Tràng kỷ đã được thay mới, Thuận đế lại ngồi xuống, hắn liếc mắt nhìn Phủ Tử Yến còn đang run rẩy, ra lệnh: “Trước giải đi, chờ điều tra rõ kết quả rồi xử trí sau.”

Bọn thị về kéo lấy cánh tay Phủ Tử Yến, Phủ Tử Yến đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Thuận để lớn tiếng khóc: “Phụ hoàng— Phụ hoàng— Nhi thần tuyệt đối không nghĩ muốn hại ngài! Nhi thần là bị kẻ gian trá lừa dối! Phụ hoàng— ngài phải tin tưởng nhi thần a phụ hoàng—”

Tiếng khóc tiếng la thê lương càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất không thấy, mọi người trên đại điện nín thở ngưng thần như trước, mẫu phi Phủ Tử Yến đầu ngón tay bóp chặt, nhìn về phía Diêu Đông trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

Y cúi đầu, nhìn chằm chằm đầu ngón tay của mình, trong ánh mắt là sự bình tĩnh không một tia gợn sóng.

“Chẳng qua là từ trước đến nay, ta không có lập trường nói cái gì, dù sao tất cả mọi người cũng đều có lý do của mình, việc này rất khó nói ai sai ai đúng.”

Toàn bộ đại điện yên tĩnh không tiếng động, Thuận để quay đầu, nhìn thần sắc bình thản như thường của thiếu niên, trong lòng bỗng nhiên trở nên đau đớn.

“Ta nghĩ mọi người trong lòng đều hiểu được, ta không phải là trưởng tử, cũng không phải là con trai trưởng, vị trí thái tử này, ban đầu cũng không tới phiên ta làm.”

Ngón tay Diêu Đông nhẹ nhàng đặt trên bàn, lẳng lặng nhìn móng tay dần dần trở nên trắng bệch.

“Ta cũng chẳng muốn đi làm.”

Lại buông tay ra, những đầu ngón tay lập tức hồi phục lại màu hồng nhợt nhạt.

Diêu Đông ngẩng đầu, đối mặt với thần sắc khác nhau của mọi người, thần nhiên nói: “Mượn dịp thọ yến của phụ hoàng tất cả mọi người đều ở đây, ta ngay tại đây nói rõ một chút luôn, ta bị phế truất ngôi thái tử chỉ là vấn đề sớm hay muộn, có lẽ là ngày mai, có lẽ là khi Phủ Tử Dục khải hoàn trở về. Tóm lại hi vọng các vị trong lòng thả lỏng, an tâm một chút đừng vội nóng nảy.”

Thọ yến không biết từ khi nào lại bắt đầu trở nên náo nhiệt, vũ cơ mỹ lệ, tiếng ca nữ nhẹ nhàng uyển chuyển, mọi người uống rượu mua vui.

Diêu Đông tựa vào ngoài cửa điện trên hành lang dài, nhẹ nhàng mà thở hắt.

Trăng lạnh như nước, ánh trăng tịch liêu bị ánh đèn trong cung át đi, ánh sáng mập mờ trôi nổi tựa một mảnh lụa mỏng.

Ngón tay chậm rãi lướt qua tay vịn bằng gỗ, Diêu Đông theo hành lang đi về phía trước, cuối cùng chớp mắt đứng trước tiểu lương đình thì ngừng lại.

Tiếng nhạc từ cung đài không xa loáng thoáng truyền tới, Diêu Đông mở mắt ra, vừa quay đầu lại thấy Trang Quý lẳng lặng đắm chìm trong ánh trăng mờ ảo.

“Trang đại nhân.” Y thoáng giật đầu, khoe môi phiêu lượng của Trang Quý khẽ gọi lên, tao nhã đi đến ngồi xuống phía đối diện của Diêu Đông.”

“Kỳ thật. . . Ta chỉ là có chút tò mò, ” mái tóc trên thái dương bị gió thổi tung rối loạn, Trang Quý chậm rãi vén bọn chúng lên, những sợi tóc đen tôn lên ngón tay trắng nõn thon dài, tư thế lười biếng thế nhưng trước sau đều lộ ra sự cao nhã, chỉ là một động tác tùy ý, khi hất làm lại trở thành một bức tranh tuyệt đẹp, “Điện hạ làm sao mà biết, trong chén Tử Hồi Xích Hà Nhưỡng kia có hạ Cửu Chuyển La Diễm vậy?”

“Mùi.” Diêu Đông chuyển mắt, tựa đầu vào cây cột lương đình.

“Tử Hồi Xích Hà một lạnh một nóng hai loại tính chất khác biệt, là hương liệu hiếm có, chúng nó có mùi trong trẻo nhưng lạnh lùng, một cái nóng bỏng, nhưng đều u viễn sâu xa, mê hoặc lòng người.”

“Nếu để bọn nó ủ cùng một chỗ, hai loại mùi sẽ hòa trộn với nhau, tuy rằng cũng có hương thơm nồng đậm mê người, nhưng so với mùi lúc đầu của hai cái, vẫn là có điểm thiếu sót.”

“Rượu tiên tuyệt nhược, là ở trong đó bỏ thêm mộc kỷ, để cho hai loại mùi khác nhau không phân tan ra, có thể ở trong một chén rượu đồng thời cùng tồn tại. Cửu Chuyển La Diễm vốn là độc vô sắc vô vị, nhưng nó lại khắc chế mộc kỷ, có thể triệt đi mùi vị Tử Hồi Xích Hà đã hòa trộn trước đó.”

“Khó trách,” Trang Quý gật đầu, “Khi Lục diện hạ rót chén thứ hai mùi rượu là dần dần trở nên nồng đậm, ta còn nghĩ đến đó là chỗ độc đáo của Tử Hồi Xích Hà Nhược. . .” Tạm dừng một chút, hần lại nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu, “Thế nhưng diện hạ thật sự gây bất ngờ, ngay cả bí phương của Tử Hồi Xích Hà cũng biết nha. . .”

Diệu Đông nở nụ cười, không trả lời.

“Nhị diện hạ đi tới biên cương xa xôi, diện hạ ngược lại. . .” Trang Quý dừng một chút, tiếp tục chậm rãi nói, “Có lẽ có những người liền cảm thấy cơ hội của mình đã đến rồi đi, ngay từ đầu thấy Lục diện hạ mời ngược rượu ta cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới hần vẫn lỗ mãng như vậy. . .” Trang Quý liếc mắt nhìn Diệu Đông một cái, còn nói, “Nhưng thật ra diện hạ ngược, cảm giác thay đổi rất nhiều.”

Diệu Đông như trước tựa vào cây cột, đầu hơi nghiêng sang một bên, lông mi yên tĩnh rũ xuống, tinh xảo mỹ lệ nhìn nghiêng vẫn đều là sự bình thản, không có cảm xúc gì.

Qua thật lâu sau, y mới nhẹ nhàng thở hắt ra , có chút không yên lòng nói: “Có lẽ, là cảm thấy mệt mỏi rồi. . .”

Hành lang thật dài vang lên tiếng gọi “Thái tử diện hạ—” “Thái tử diện hạ—”, Diệu Đông quay đầu liếc mắt nhìn một cái, từ từ đứng lên.

“Trang đại nhân,” y xa cách mà lễ độ nói, “Ta đi về trước.”

Trang Quý đáp một tiếng, nhìn thân ảnh người nọ dưới ánh đèn cung đăng nhu hòa có vẻ yếu ớt, khóe miệng gọi lên nụ cười không rõ ý vị.

45. Chương 45

Thọ yến Thuận đế trôi qua, ngày vẫn bình thường như trước, không nhanh không quá chậm.

Chuyện Cửu Chuyển La Diễm sau khi thẩm tra lại, nghe nói Phủ Tử Yến bị phạt rất nặng, cụ thể thế nào Thuận đế cũng không nói nhiều, Diệu Đông cũng không muốn đi hỏi.

Mấy ngày nay khẩu vị càng ngày càng kém, tinh thần lúc tốt lúc xấu, Thuận đế cả ngày lo lắng tiêu tụy, thái y viện mỗi người đều cảm thấy bất an, lại trước sau vẫn không tra rõ nguyên do.

Chỉ có Diệu Đông tự biết, đại khái là thời gian nhanh đến.

Khi tinh thần kém đi liền luôn nằm mơ, tựa hồ là tất cả những chuyện đã phát sinh trước kia , lại tựa hồ là do bản thân suy nghĩ, dù sao đợi đến khi tỉnh lại, cảnh trong mộng phần lớn đều không nhớ rõ.

Nhưng mà cảm giác vui vẻ hay bị thương, lại vẫn luôn tồn đọng .

Diệu Đông đẩy vòng tay Thuận đế ôm lấy mình ra , nhẹ nhàng đứng dậy xuống giường.

Hơi đẩy ra cửa sổ, không khí trong lành nhưng lạnh lẽo ập vào, bên ngoài một mảnh mờ mờ mịt mịt, trời còn chưa sáng.

Đã bao nhiêu lâu, không ở trong bóng đêm chờ đợi mặt trời mọc? Diệu Đông bỗng dưng nghĩ không ra.

Phong sơn cùng tửu quán, có lẽ từ lâu đã bụi bặm mờ mịt rồi, mà y cũng thật sự quá mệt mỏi, không có tinh lực đi xử lý chúng.

Ở bên cửa sổ không lâu, bỗng nhiên cảm thấy bên hông ấm áp, thân mình ghé vào bên cửa sổ bị kéo vào trong chiếc ôm ấm áp.

“Sao lại dậy sớm vậy?” Hơi thở Thuận đế phun bên tai, ấm áp mà ngứa ngáy, “Bình thường không phải đều ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao sao?”

Diều Đông lắc đầu, nói: “Đã tỉnh rồi, không muốn lại ngủ.”

“Ừ. . .” Mối Thuận để đặt trên thái dương Diều Đông, vuốt ve nửa ngày, mới lười nhác nói, “Con heo nhỏ này cũng có một ngày lại dậy sớm như vậy, hôm nay có đi tảo triều hay không?”

Diều Đông suy nghĩ một chút, nói: “Đi thôi, đều đã lâu rồi không đi.”

Thuận để cười nhẹ một tiếng, nói: “Người cũng biết mình lâu rồi không đi nha. . .”

Hai người cùng ngồi một chỗ lẳng lặng trong chốc lát, Thuận để liền đứng dậy rời đi.

Hắn còn phải về tắm rửa của mình, giả bộ vừa mới tỉnh, rửa mặt chải đầu chuẩn bị vào triều. Diều Đông lại nằm úp sấp trên bệ cửa sổ, đẩy ra cửa sổ vừa mới được Thuận để đóng kín.

Gió lạnh hỗn loạn dẫn hàn ý tràn vào, hơi thở ấm áp của người nọ đọng lại trong phòng, lập tức bị thổi đi vô tung vô ảnh.

Diều Đông nhắm mắt lại, cúi đầu thở dài.

Trừ bỏ Phủ Tử Dục còn chưa trở về, triều đình vẫn như cũ.

Cửa sổ đại điện dường như được mở ra toàn bộ, ánh sáng chói lọi trên đầu, khiến người khác mở mắt không ra.

Diều Đông bỗng nhiên muốn nhìn gương mặt Thuận để một chút.

Nhưng lúc hắn ngẩng đầu thì khuôn mặt người nọ ở vị trí trên cao kia trước sau đều bị ánh sáng chói mắt bao quanh, ngay cả hình dáng cũng mơ hồ không rõ.

Diều Đông cúi mắt, tâm thần hoảng hốt nhìn chằm chằm mũi giày của mình.

Triều đình đang thảo luận, đa phần vẫn là chiến sự biên cương.

Tựa hồ Kim Dương đã chiêu binh mãi mã, muốn thừa loạn xâm chiếm, nhóm triều thần vì cầu hòa hay nghênh chiến đang tranh luận khí thế nhất trời, Thuận để chỉ lắng nghe, cũng không nói lời nào, đợi cho đến cuối cùng là nói một câu đơn giản ra quyết định.

Dường như là tính nghênh chiến đi. . .

Bên tai liền vang lên một trận ồn ào, những tiếng người nói lúc xa lúc gần, Diều Đông nghe không được nghe mất.

Kế tiếp lại luận đến một chút quốc sự vụn vặt, vận tải đường thủy muối gạo linh tinh, sau đó liền nói đến việc tham quan tại Lương huyện bị niêm phong vài ngày trước.

Lương huyện cách Hoàng thành nói xa không xa, nói gần không gần, viên quan họ Vương kia chắc là ăn phải gan hùm, không chỉ có bốn phía cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, còn xây dựng một tòa kiến trúc ngang với cung điện của hoàng gia.

Theo như quan điều tra nói, Vương Chấn coi như là người cực biết hưởng thụ, nhà của hắn chọn xây ở ngoại thành Lương huyện, nghe nói là một vùng đất quý giá phong thủy vô cùng tốt.

Ngoài cửa là cây xanh hoa đỏ, cầu nhỏ nước chảy, bên trong cánh cửa là đình đài lầu các, rường cột chạm trổ, núi giả đá lạ.

Xuân nấu trà, đông hầm rượu, bạc thêm ngọc thạch, rèm che gấm vóc, vô cùng phong nhã, vô cùng xa hoa.

Thuận để thờ ơ nghe, thường thường nhìn về phía thiếu niên đứng ở góc triều đình, sau đó khuôn mặt tràn đầy sự sắc sảo có chút trở nên nhu hòa.

Dưới kia có người hỏi: “Hoàng thượng, gia đình Vương Chấn xử trí như thế nào?”

Thuận để nhún mày.

Tham quan ô lại bị niêm phong cũng không phải một lần hai lần, nên xử trí như thế nào tất nhiên đều rành mạch, loại chuyện này cố ý đưa ra lúc lâm triều để nói cũng không tính, còn hỏi như thế rõ ràng là có vấn đề. . .

Cũng không biết từ nơi nào học được, những người này càng càng làm việc quanh co lòng vòng.

Thuận đế nhắc người, hỏi: “Theo ý người, nên xử trí như thế nào?”

Người nọ đáp: “Vi thần đã cho người vẽ bản đồ, trước tiên có thể cấp cho nhóm điện hạ trong cung sắp được mười tám tuổi, nếu cảm thấy hứng thú, cũng có thể xây dựng lại, sửa thành chỗ ở của hoàng tử điện hạ.”

Những người còn lại nghe xong bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, người nọ xoay người, trên mặt nở nụ cười hèn mọn, hướng chỗ Diêu Đông đang đứng nói: “Thái tử điện hạ nếu cảm thấy hứng thú, cũng có thể tới nhìn xem.”

Diêu Đông nhìn hắn, vẻ mặt mờ mịt.

Thuận đế nâng lên tầm mắt đang nhìn xuống, sắc mặt dần dần trầm xuống.

Trước lời nói của người nọ, Diêu Đông cũng không chú ý lắng nghe. Y chỉ nghĩ hoặc “ờ” một tiếng, triều thần giỏi quan sát sắc mặt lập tức nói lại một lần nữa.

Suy nghĩ cuộn cuộn rối loạn nên không để ý cái gì, lời nói người nọ nghe cũng không rõ lắm, nhưng có lẽ là hiểu rõ ý tứ kia.

Y đã được mười bảy tuổi.

Trong hoàng cung có quy củ, trừ bỏ thái tử, các hoàng tử đủ mười tám tuổi sẽ chuyển ra ngoài cung, tự có trạch viện riêng.

Mà y đã được mười bảy tuổi, như vậy trước mùa đông năm nay phải tìm được chỗ tốt, xây dựng nơi ở của mình, sau sinh thần liền chuyển ra ngoài.

Diêu Đông gật đầu đáp: “Vậy làm phiền. . .” Chần chờ nhìn người nọ liếc mắt một cái, lại phát hiện trước mắt choáng váng, toàn bộ thế giới đều trở nên vụn vỡ.

Người nọ đang đợi câu trả lời của y, thân hình cũng từ một biến thành hai, hai biến thành bốn, sau đó biến thành một đống không nhìn ra hình dáng đường nét, cuối cùng đường nét cũng biến mất, trước mắt toàn bộ biến thành một mảnh u u tối tối.

Y từ từ ổn định hô hấp, vô cùng mệt mỏi nói: “Vậy làm phiền vị đại nhân này. . .”

Sau đó người nọ tựa hồ còn nói gì đó, Diêu Đông cũng không nghe được.

Y cúi đầu đứng ở một góc đại điện, sắc mặt từng chút nhạt dần, móng tay cứa mạnh vào lòng bàn tay giấu trong tay áo.

Nhóm bách quan đối với đề tài này vô cùng hứng thú, nhưng không để ý tới Thuận đế đang ở vị trí trên cao kia mĩa mai hừ một tiếng.

Tâm tư bọn họ rõ ràng như thế, cũng không ngại quá nóng nảy đi.

Thuận đế thay đổi tư thế, ngón tay đặt trên long ý, từng chút từng chút chậm rãi gõ nhẹ, âm thanh “cách cách” rất nhỏ làm cho Phúc công công đứng một bên phải đỡ một thân mồ hôi lạnh.

Trẫm còn chưa phế thái tử, đã nghĩ muốn cho Diêu Đông xây dựng hành cung.

Còn muốn cho y rời khỏi hoàng thành chuyển ra địa phương xa xôi kia—

Thuận đế hơi hơi nheo mắt lại, quanh thân tản ra hơi thở nguy hiểm.

Cũng không hỏi trẫm cho phép hay không!

Thuận đế thanh hạ cổ họng, trước khi mở miệng nói liền theo bản năng liếc nhìn Diêu Đông một cái.

Một cái liếc mắt này, làm cho sắc mặt hắn đại biến.

“Diệu Đông!”

Khi sắc mặt thiếu niên trắng bệch chống đỡ không nổi lão đảo đi về phía trước, Thuận đế hô to một tiếng, mũi chân điểm một cái phi thân tiếp được thân mình Diệu Đông.

“Diệu Đông! Người làm sao vậy?” Thuận đế lo lắng nói, “Mau truyền thái y. . .”

Diệu Đông ghé vào đầu vai Thuận đế, nghe thấy thanh âm của hắn thì nhẹ nhàng khép mắt, sau đó cảm thấy cổ họng dâng lên chất ngọt, “Oe” một tiếng nôn ra máu tươi đầy vai Thuận đế.

Nhìn thấy máu đỏ ghê người lan tràn trên lòng bào vàng kim, nháy mắt nhiễm đỏ nửa người Thuận đế.

Máu theo vạt áo tí tách rơi xuống, rơi trên mặt đất trong đại điện yên tĩnh phát ra âm thanh “Tí tách” thật nhỏ.

“Thái. . .”

Thuận đế nâng lên hai mắt đỏ bừng, run rẩy quay đầu.

“Thái y! ! !”

“Mau truyền thái y— mau truyền thái y! ! !”

Màu máu đầy trời tràn vào trong mắt, chỉ một thoáng, phía trên hoàng cung vang lên tiếng gầm hét tê tâm liệt phế của Thuận đế.

46. Chương 46

Chung quanh luôn tràn ngập một mảnh sương mù trắng xóa.

Sương mù dày đặc như vậy, vươn tay, ngay cả tay mình cũng nhìn không rõ.

Cũng không biết ở nơi nào, cũng không biết muốn đi đâu, Diệu Đông nghiêng đầu, vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

Khi cảm thấy thật sự mệt mỏi liền dừng bước, sau đó mơ hồ nghe được từ phía sau vang lên âm thanh “Bộp” “Bộp”, hình như là tiếng cái gì đó nổ tung.

Diệu Đông tò mò quay đầu lại, thấy sương mù dần dần tiêu tán.

Thanh âm này càng ngày càng gần, cũng từ từ rõ ràng, cuối cùng giống như phát ra ngay tại trên đỉnh đầu.

Diệu Đông ngẩng đầu.

Pháo bông vàng rực chói lóa tràn ra giữa bầu trời đêm, theo hỏa quang huyễn lệ chiếu sáng phía chân trời, cùng tiếng hoan hô huyền ảo từ bốn phương tám hướng mãnh liệt vang lên.

Diệu Đông bỗng nhiên nhớ đến, hiện giờ là đêm giao thừa.

Đúng rồi, đêm giao thừa.

Lại xoay người, cảnh phố xá quen thuộc xuyên qua sương mù dày đặc, theo bước chân kéo dài băng băng chạy về nơi xa.

Trái tim đập bình bịch không ngừng nhảy nhót khi nghĩ tới tình cảnh của Tổ khi thấy mình mở cửa phòng.

Trong tay có phải thiếu chút gì đó không nhỉ? Rượu đỏ? Sâm banh? Hay là nguyên liệu nấu ăn phong phú?

Diệu Đông nghĩ mình hẳn phải dừng lại, đi cửa hàng mua đồ tết phải dừng, nhưng mà bước chân lại trước sau vội vàng, từng bước từng bước chạy về phía trước.

Thật giống như luôn luôn mơ hồ tìm kiếm gì đó, chờ đợi ở phía trước không biết tên.

Thở hồng học mở cửa, trong phòng tối đen một mảnh.

Rèm cửa sổ bằng lụa mỏng im ắng kéo sang một bên, ngoài cửa sổ sát đất, trong nháy mắt phía chân trời lần lượt nở rộ ánh pháo hoa rực rỡ. cũng giống như ánh sáng nàng giấu ở trên sô pha, trưng bày khuôn mặt bị hóa trang đẹp để che giấu.

Diệu Đông tiến lên từng bước, đá ngã những chai rượu đầy đất, phát ra âm thanh ầm ỹ.

Tổ nâng lên lông mi dày đậm, lộ ra đôi mắt xinh đẹp của nàng.

Xinh đẹp, trong sáng, ý hận tràn ngập đôi mắt.

“Diệu Đông,” nàng nói, “Con có đoán được đi đã gặp ai không?”

Âm thanh pháo bông nổ rộ vang vọng đất trời, tràn trề vui vẻ, Diệu Đông muốn xoay người, liều lĩnh mà chạy trốn.

“Đi thấy con của hắn,” nàng bỗng nhiên gọi lên khước miệng, mỉm cười ác ý, “— đương nhiên, không phải là con.”

Muốn liều lĩnh chạy trốn, chạy ra khỏi căn phòng này, thoát khỏi thế giới này.

Nhưng không được, Tổ vẫn còn ở nơi này.

“Đứa lớn kia, đã được hai mươi tuổi. Diệu Đông con năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ? Mười bảy? Hay mười tám? A, tóm lại, nó sinh ra sớm hơn con.”

“Ít nhất. . . Nghe nói vừa mới sinh ra đã được đưa tới Ý bảo vệ kỹ càng, ai da, so với đứa bé kia, Diệu Đông thật sự là quá đáng thương mà. . .”

Nàng nằm trên sô pha tinh tế thưởng thức móng tay của mình, móng tay tiêm dài mỹ lệ như vậy, trong khoảnh khắc pháo bông rực rỡ lóe lên, xé rách thành từng mảnh nhỏ thú vị.

“Diệu Đông,” nàng nói, “Mày cuối cùng—một chút tác dụng cũng không có.”

Giống như tìm được lời để trút giận, dã thú vây ở trong lòng bị giam giữ đang giãy dụa, hướng toàn bộ thế giới điên cuồng mà tuyệt vọng rống giận.

Rồi biến thành ác ma.

Khi nào thì. . . Ai đã từng nói lời kia?

Chúng ta đã biến thành ác ma.

“Hắn lừa tao bao lâu? Lừa tao bao lâu? Mày căn bản không phải đứa con duy nhất của hắn, mày căn bản một chút tác dụng cũng không có!”

Thanh âm chai rượu vỡ tung kính tâm động phách, nàng gắt gao trừng mắt nhìn Diệu Đông, hai mắt che kín tơ máu đỏ đến quỷ mỵ.

“Mày một chút cũng không có, một chút giá trị cũng không có, vì sao tao còn phải tìm mày ! ? Vì sao còn phải lãng phí thời gian nuôi lớn mày !?”

“Vì sao mày còn sống? Vì sao không chết luôn trước khi tao tìm được mày cho rồi! ?”

“Chị tao cũng đã chết, mày vì sao không chết theo chị ấy luôn đi! ?”

Móng tay bám vào sô pha, như là bỗng nhiên mất đi khí lực, tiêu cự ánh mắt nàng trở nên mê ly, tiếng kêu rên phần nộ cũng biến thành lời tự nói thì thào.

“Trả lại cho tao. . .” Nàng nói, “Diệu Đông, đem thời gian thanh xuân lãng phí trên người mày trả lại cho tao. . .”

Còn nhớ rõ trước kia, lúc Tiểu Mễ chết đi. . .

Đúng rồi, Tiểu Mễ, còn nhớ Tiểu Mễ chăng? Chính là con mèo đen Tổ giấu dưới đám hoa hướng dương trong viện.

Tiểu Mễ trước khi chết đã rời nhà đi ra ngoài, ta tìm đã lâu, mới tìm được thi thể của nó ở góc đường.

Ta hỏi Tổ, vì sao nó phải rời nhà trốn đi? Tổ suy nghĩ, trả lời nó có lẽ không muốn để cho người trong lòng nó thấy được bộ dáng khổ sở của mình.

Ta cảm thấy Tiểu Mễ thật vĩ đại.

Sau đó trong lòng hạ quyết tâm, nếu ngày nào đó ta vô cùng vô cùng khó khăn, cũng nhất định lén lút trốn đi, không để Tổ nhìn thấy!

Lúc mở mắt ra, vừa vặn là hoàng hôn.

Đối diện với chiếc giường là cánh cửa sổ nhỏ trên tường, cửa sổ khép hờ, liếc mắt một cái có thể thấy được những rặng mây đỏ trôi trên bầu trời, ánh chiều tà huyền lệ.

“Người tỉnh rồi?” Thuận để canh giữ bên giường cảm giác được động tác của thiếu niên, lại gần hỏi, “Cảm giác thế nào?”

Diêu Đông trong mắt như trước lắng đọng sự mờ mịt mơ hồ không rõ, y giơ tay, đưa năm ngón tay trước mắt mình, thần sắc hoảng hốt nói: “Ta mơ một giấc mơ thật dài. . .”

Thuận để nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng, lại thoáng dừng tiếng nói khàn khàn thấp giọng hỏi: “Mơ cái gì?”

Vàng sáng bị năm ngón tay cắt xẻ, xuyên thấu qua khe hở trong không khí từ từ lưu động.

Diêu Đông mở miệng nói: “Có người nói cho ta biết, yêu không phải không có ràng buộc.”

Ngón tay hơi hơi chuyển động, ánh sáng cũng chênh theo, đan ra những hình dạng quỷ dị ám ảnh.

“Nếu ta không thể trả được tình cảm đó, như vậy. . . Nàng cũng không thể yêu ta. . .”

Diêu Đông quay sang, chăm chú nhìn khuôn mặt tiều tụy của nam nhân bên giường.

Y hỏi: “Cho nên phụ hoàng nói yêu ta, là muốn ta phải trả giá tình cảm như thế nào?”

Thuận để vươn tay, bắt lấy những ngón tay trên không trung của thiếu niên, đặt lên môi mình, từng ngón từng ngón, tựa như đối đãi với châu báu dễ vỡ mềm nhẹ hôn lên.

“Ta muốn Diêu Đông cố gắng sống.” Hắn kéo khóe miệng, tựa hồ muốn lộ ra nụ cười ôn nhu, nhưng là cơ miệng lại cứng ngắc, nụ cười kia thoát nhìn chưa xót đến thế.

“ . . . Thật có chút ngạc nhiên. . .” Diêu Đông ngây ngẩn nói.

Y lại đưa mắt mờ mịt nhìn người nọ trong chốc lát, sau đó trầm mặc rũ rèm mi, không thèm nhắc lại.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Tiểu thái giám bưng chén thuốc đi tới, Thuận để giúp Diêu Đông ngồi dậy, tiếp lấy chén thuốc vẫn còn đang bốc khói.

Cẩn thận cầm thìa sứ trắng khuấy nước thuốc màu nâu đậm đặc, trong không khí tràn ngập nồng đậm mùi thuốc đắng chát. Thuận để dùng đầu lưỡi thử độ ấm, đem cái thìa đưa đến bên miệng Diêu Đông.

Diêu Đông yên lặng nhìn hai mắt người nọ đầy tơ máu, cuối cùng đem lời nói “Ta không muốn uống” thay bằng “Tự ta” nuốt chửng lỏng đắng chát vào cổ họng.

“Lưu Quân đã tới.” Đút cho tới khi nào xong thì thôi, Thuận để bỗng nhiên mở miệng nói.

Diêu Đông dừng lại một chút, cúi đầu không trả lời.

“Hắn lưu lại mấy phương thuốc, rồi vội vàng đi tìm sư phụ.”

Thuận để cố gắng làm cho ngữ điệu của mình bình tĩnh trở lại, nhưng chiếc thìa cầm trên tay lại không cố được nhẹ nhàng run.

“Diệu Đông,” tiếng nói nghẹn ngào, “Người vì sao lại dùng Hàn Tuế?”

Sau khi Diệu Đông trầm mặc thật lâu

“Bởi vì ta không muốn nhận thêm đau khổ.” Cuối cùng, y trả lời như vậy.

“Đứa nhỏ lừa đảo,” Thuận để buông chén thuốc, ánh mắt nhìn về phía y, “Lưu Quân đưa cho người ba viên duệ thảo hoàn, người cần bản là không có uống.”

Diệu Đông tránh đi ánh mắt của hắn, không trả lời.

“Người vì sao không uống Duệ Thảo Hoàn? Biết rõ Hàn Tuế cùng với Thiên Ti Ngưng đều là độc, còn dùng nó để áp chế bệnh tình, người có biết hay không. . .” Hắn bỗng nhiên nghẹn lời, câu nói kế tiếp, cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Diệu Đông trầm mặc trong chốc lát, nói: “Bởi vì khi đó, Tử Dục trúng độc.”

Hầu kết Thuận để trượt xuống, nói: “Nhưng người cũng trúng độc.”

Ngoài cửa sổ rằng mây đỏ vẫn trôi như vậy, thông thả, mềm nhẹ, chất chứa loại cảm giác ấm áp hạnh phúc.

Diệu Đông nhìn hồi lâu, chậm rãi mở miệng nói:

“Có đôi khi ta sẽ nhận không được nghĩ, Tử Dục và ta, đến cuối cùng ai quan trọng hơn?”

“Nếu chỉ có thể nói một lựa chọn, mẫu hậu nàng ta, sẽ hi vọng ai có thể sống sót?”

Rạng mây ấm áp từ từ biến hóa hình dạng, nhạt nhạt hào quang, sẽ khiến người khác nghĩ tới cái gì xa xôi lắm, không biết ở nơi nào đó bị bỏ quên vang lên câu ca trong hoàng hôn.

“Sau đó, sẽ trở nên cảm thấy chán nản, cũng không dậy nổi tinh thần.”

Diệu Đông hơi hơi nheo mắt, lại không nhìn thấy một tia khổ sở trên mặt.

“Cho nên,” y cúi đầu thanh âm ôn nhu, giống như là bỏ đi gánh nặng, ngữ điệu như có như không thoải mái, “Một viên Duệ Thảo Hoàn cuối cùng, ta cho Phủ Tử Dục.”

“Ta sẽ lựa chọn Diệu Đông,” sau lúc lâu trầm mặc, Thuận để thấp giọng nói, “Ta sẽ lựa chọn Diệu Đông.”

Diệu Đông ngây ra một lúc, sau đó từ bên môi tràn ra nụ cười nho nhỏ.

“Phụ hoàng nói như vậy, ta cảm thấy rất vui vẻ,” mắt y cong cong, ánh sáng màu cam ôn nhu trong mắt, sáng như ánh sao, “Nhưng mà Phụ hoàng ngay từ đầu đã lựa chọn Tử Dục, cho nên, đáp án này không thể tính.”

Thuận để đột nhiên ngắt đầu, hé môi tựa hồ muốn nói cái gì, lại nói không nên lời.

Diệu Đông như trước nhẹ nhàng cười, thậm chí còn mang theo niềm vui nói: “Ta đã đợi thật lâu, cho nên cho dù hiện tại có chết, cũng sẽ không cảm thấy đau đớn bao nhiêu.”

Có lẽ là vừa nói xong câu đó, hốc mắt nam nhân kia liền đỏ.

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Ai có thể tưởng tượng không. Cho tới bây giờ để vương cao cao tại thượng, bình tĩnh, sẽ không vì bất cứ điều gì đã động đến cảm xúc, cư nhiên sẽ lộ ra biểu tình yếu ớt đến vậy.

Diệu Đông từ từ thu lại nụ cười, tùy ý để Thuận để đem chính mình gắt gao ôm vào trong ngực.

Cách lớp quần áo trắng, có thể cảm giác được nhịp đập trái tim của hắn nói đã chịu biết bao nhiêu bi thương.

Hắn lại một lần nữa nói—

“Diệu Đông, người sẽ không chết.”

“Người sẽ không chết, ta sẽ không cho người chết.”

—giống như nói nhiều lần hơn, lời nói dối kia có thể biến thành sự thật.

47. Chương 47

Trong sự lơ đãng, hoa đào đã nở đầy cây.

Gió từ khi nào đã trở nên ấm áp? Diểu Đông đứng trước cửa sổ đưa người ra bên ngoài ngắm, ánh dương thấm dầm ngày xuân rơi xuống, tia nắng rớt trên mái tóc đen nhánh, áo lót tuyết trắng, vẻ mặt thần nhiên, cùng với nụ cười nhợt nhạt bên môi.

Chuông gió treo trên mái hiên vang lên tiếng đình đàng, trong âm thanh thanh thúy, những đóa hoa màu hồng nhạt lướt trên bầu trời xanh lam như vừa mới được gột rửa, theo cơn gió nhảy múa giữa đất trời.

Có vài cánh hoa nhẹ bay đến cửa sổ, nhẹ nhàng tảo nhã rơi trên vai Diểu Đông. Diểu Đông quay đầu nhìn, lại thấy phía sau có người nào đó, vươn ngón tay thon dài mà rõ ràng.

Đầu ngón tay có vẻ thô ráp trong không khí vẽ ra độ cong xinh đẹp, đóa hoa hồng nhạt rung rinh, trên đầu vai Diểu Đông chảy xuống. Thiếu niên nâng mặt lên, chậm rãi chống lại ánh nhìn sâu như u đằm của người nọ.

“Sao lại ở trong này hứng gió?” Thuận đế cong khóe miệng, nâng tay phủ thêm áo khoác ngoài cho y, “Cũng không mặc nhiều áo nữa.”

Diểu Đông cúi đầu dường như không để ý “Ừ” một tiếng, quay đầu trực tiếp nhìn phía ngoài cửa sổ, Thuận đế từ phía sau nắm lấy thất lưng y, cúi đầu, nhẹ nhàng khoác lên tóc y.

“Hôm nay. . .” Người nọ nặng nề mở miệng, “Thừa dịp bọn chúng không chú ý, Diểu Đông trộm đồ thuốc đi đúng không?”

Thiếu niên dựa vào cửa sổ có chút cứng người, trầm mặc không nói. Thuận đế thở dài, thoáng lui về phía sau một bước, chuyển thân thể của y đối mặt với chính mình, trầm giọng hỏi: “Vì sao không uống thuốc?”

Diểu Đông cúi đầu suy nghĩ, trả lời: “Nó rất khó uống.”

Gió mang theo mùi nhàn nhạt từ cửa sổ nhẹ nhàng thổi vào, quang mang mỏng manh hơi hơi lóe lên trong mắt Thuận đế, yên lặng một thời gian, hần bỗng nhiên mở miệng: “Còn nhớ rõ trước kia, bởi vì người sợ lạnh, ta đã để cho ngự y cho người uống được bổ thân.”

Diểu Đông dừng một chút, giương mắt nhìn hần.

“Khi đó ta cố ý phân phó ngự y đem được hằm vừa đắng lại vừa chát, có mấy lần mùi kia ta ngửi cũng đã khó chịu, Diểu Đông mặt không đổi sắc uống một lúc là xong đúng không?” Ngón tay Thuận đế xoa đuôi lông mày thiếu niên, lại theo đuôi lông mày chậm rãi trượt đến bên gò má, hần thoáng nở nụ cười, hỏi: “Sao lúc này ngược lại sợ uống thuốc vậy?”

“Khi đó. . .” Giống như đã nhớ lại chuyện này Diểu Đông có chút chần chờ, tạm dừng trong chốc lát, cuối cùng y trả lời, “Khi đó với bây giờ không giống nhau.”

Khi bị hỏi làm sao không giống thì y lại cong môi, dời tâm mắt không thêm nhắc lại.

Cửa vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng, ngự y bưng chén thuốc tập tễnh đi tới, Thuận đế buông Diểu Đông, không hề truy cứu cái đáp án cả hai trong lòng đều biết rõ.

“Vô luận như thế nào,” hần tiếp nhận bát, hạ mắt xuống thuốc nước màu nâu đậm còn nóng cẩn thận khuấy chiếc thìa sứ màu trắng, “Cứ cho là vì phụ hoàng. . .” Hần dừng một chút, bả vai rộng thùng thình không dễ dàng phát giác khẽ run, như là kiềm chế điều gì đó vô cùng đau đớn, hần nghẹn ngào nói, “Cứ cho là vì phụ hoàng đi, Diểu Đông mỗi ngày phải ngoan ngoãn uống hết thuốc— được không?”

Diểu Đông không trả lời, chỉ yên lặng nhìn bàn tay hần siết chặt chiếc thìa.

Tóc đen như thác nước chảy trên đầu vai, che lại hơn phân nửa khuôn mặt thiếu niên, nhìn không rõ thần sắc.

Diệu Đông ở tẩm cung Thuận đế đã được ba ngày, mà Lưu Quân, vẫn chưa có một chút tin tức.

Đây cũng là chuyện đương nhiên đi, Nhất Tuần sư phụ từng nói qua, Được vương và lão thích rày đây mai đó, không có cuộc sống cố định, cho dù là đồ đệ Lưu Quân, chỉ sợ cũng không biết tìm thấy tung tích của ông ta .

Thật ra đối với Diệu Đông cũng không quan trọng, dù sao, y cũng không cho rằng mình có thể sống đến ngày lúc Lưu Quân trở về, huống chi cho dù là Được vương chân chính tới, cũng chưa chắc giải được độc trên người y .

Chỉ là Thuận đế, hẳn vẫn luôn luôn chờ đợi.

Thời gian đối với Diệu Đông mà nói, tựa hồ trở nên dài đằng đặc khó có thể nhẫn nại, giống như từng giây từng phút, đều bị những ý nghĩ vô định kéo dài lê thê đến cả thể kỷ, cho dù ở trong giấc mơ cũng hỗn loạn, làm cho người ta cảm thấy không thể chịu đựng được.

Tuy nhiên loại không chịu đựng được này, sẽ làm cho đau đớn trên người hẳn bớt đi thống khổ.

Có lẽ là bởi vì độc tố đã thấm tận xương tủy, có lẽ là chán đến cảm thấy cuộc sống vô nghĩa, cũng có lẽ là đã vứt đi trách nhiệm trở nên thoải mái, vô luận là ngày trắng đêm đen, Diệu Đông vẫn luôn ngủ.

Vô tri vô giác, mê mê man man, tầng tầng lớp lớp cảnh trong mơ không thể thoát khỏi, tình cảm cùng dục vọng gì đó bị từng tầng từng tầng phóng đại. Cho nên mỗi khi nhìn thấy bản thân trong mộng cười như điên hay khóc lớn, Diệu Đông đều cảm thấy đối với cảm tình mãnh liệt này sinh ra một loại cảm giác xa lạ không thể ngăn cản được.

Thật giống như cuộn cuộn sắc hoa xoáy vào lực hấp dẫn trí mạng, nhưng mà chỉ cần tới gần một bước nhỏ, sẽ trong giấc ngủ say thấy được mặt dục vọng mơ hồ cắn nuốt tới khi thi cốt không còn.

Lông mi khẽ rung, Diệu Đông mở to mắt.

Ánh nền ảm đạm nặng nề rơi vào trong mắt, ầm ầm bao quanh chiếc giường khắc rồng bay trong mây trở mình nhảy vọt, y nhìn chằm chằm chúng nó một trận, sau đó chậm rãi chuyển tầm mắt.

Hình ảnh trước mắt có một chút thay đổi, từ màn giường màu vàng đến tua cờ tường vân, đến bệ cửa sổ từ gỗ mun trống rỗng, đến đôi văn thư tấu trưng đặt trên bàn, sau đó, là người nọ chống đầu gối bên cạnh bàn, trong ánh sáng mỏng manh câu dẫn ánh mắt người khác— chẳng phải mặt bên chân thật.

Người kia yên lặng ngồi nơi đó, giống như pho tượng không hề nhúc nhích, ngọn lửa nơi khóe mắt khi hẳn khép kín hơi hơi lóe sáng, Diệu Đông nghiêng đầu nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên đứng dậy, nhẹ nhàng xuống giường.

Ánh nền đỏ nhạt tỏa ra ánh sáng tầng tầng lớp lớp nhảy nốt, chiếu lên khuôn mặt tuần mi của người nọ tựa như thần tiên, Diệu Đông chậm rãi cúi người, tầm mắt đảo qua vầng trán của Thuận đế đang cau mày tạo nên nếp nhăn.

Thần sắc y hốt hoảng vươn ngón tay, khi đầu ngón tay sắp đụng đến mi tâm của Thuận đế thì bỗng nhiên tỉnh táo lại, thu hồi tay.

Diệu Đông đứng thẳng dậy, mím môi đứng đó trong chốc lát. Y nâng bước muốn rời đi, ánh mắt không chú ý đúng lúc này đảo qua tấu chương đang mở trong tay Thuận đế.

Ngay đầu đề đỏ thẫm là trạc ba đạo, trên mặt giấy đỏ thẫm từng chữ từng chữ mở ra, nhìn qua thấy ghê người.

Diệu Đông dừng lại bước chân, cẩn thận cầm lấy tấu chương kia.

Diệu Đông không biết bản thân một khi đã ngủ, thì bao lâu mới có thể tỉnh lại.

Thời gian thanh tỉnh của y không nhiều lắm, thế nhưng không biết từ khi nào, mỗi lúc mở mắt, luôn có thể thấy bóng dáng Thuận đế.

Có đôi khi người nọ ở bên giường phê duyệt tấu chương, để cho ánh nến trên người ở phía sau phác họa lưu lại một mặt âm đạm, có đôi khi người nọ chôn đầu, dùng đôi mắt sâu thẳm đọc không ra cảm xúc yên lặng dờng trên người mình.

Thỉnh thoảng một hai lần, Diếu Đông có thể thấy hần một mình đứng lặng phía trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn phía phương xa.

Trong ánh sáng nhạt nhẽo theo cửa sổ tiến vào, bóng lưng cao lớn của người nọ, thoáng chút tịch liêu cùng mỗi một nói không nên lời.

Nhưng mà vô luận Thuận đế đang làm gì, đều có thể nhanh chóng phát hiện Diếu Đông thanh tĩnh.

Sau đó hần sẽ quay đầu, khoe môi nhẹ nhàng cong lên, nhìn Diếu Đông mỉm cười.

Cười dứt thuốc cho Diếu Đông, cười dỗ Diếu Đông dùng bữa, cười nói một vài tin đồn nhằm chán giữa triều đình và dân gian, cười giúp Diếu Đông hoạt động chân tay.

Thẳng cho đến lúc không thể cười nổi nữa, hần sẽ ôm lấy Diếu Đông, đem mặt thiếu niên vùi vào ngực mình.

Sau đó dùng giọng nói nghẹn ngào trầm thấp, tựa hồ bao hàm cả thanh âm của sự đau đớn nói—

Ta yêu người.

Diếu Đông, ta yêu người.

Y và Thuận đế, đến cuối cùng là đã phát triển đến loại sự tình gì đây?

Văn thư đặt trên bàn một phần mở ra, văn tự thuật lại chuyện bên ngoài nghiêng trời lệch đất đập vào mắt, trong đầu Diếu Đông lại hốt hoảng nghĩ đến một số việc không liên quan .

Nhớ rõ ban đầu, giữa bọn họ , bất quá chỉ là tầng quan hệ huyết thống nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

Người nọ là đế vương trên vạn người, bản thân mình cũng chỉ là quân cờ có thể quăng đi bất cứ lúc nào, bản thân cũng sẽ không quan tâm hỉ giận của người nọ, người nọ cũng sẽ không để ý đến sống chết của mình—

Nhớ rõ ban đầu, rõ ràng chỉ là mối quan hệ mỏng manh mà thôi.

Như vậy đến cuối cùng là vì sao, lại phát triển thành cục diện như bây giờ. . .

Chữ viết bằng mực đen nhẹ nhàng nhoáng lên, tấu chương trong tay bị người mở ra, Diếu Đông ngẩng đầu, chống lại ánh mắt u ám như muốn cắn nuốt của Thuận đế.

“ . . . Ta đã nấu cho người thuốc vẫn còn nóng, ” hần tùy tay đem tấu chương thả lại trên bàn, vừa đảo mắt, nếp nhăn nơi mi tâm bỗng nhiên biến mất không còn thấy tăm hơi, bên môi lại nói lời Diếu Đông quen thuộc, mang theo nụ cười ôn nhu, “Diếu Đông nếu đã tỉnh, trước uống hết thuốc nha?”

Diếu Đông nhìn chăm chú ánh mắt Thuận đế, qua một lúc lâu sau, mới lên tiếng hỏi: “Phụ hoàng còn ở lại trong cung, thật sự không sao chứ?”

Thuận đế ngừng một chút, sau đó từ từ thu lại nụ cười, mặt hần không chút biểu tình nhìn Diếu Đông, đôi mắt hiện lên tia âm u khó có thể phát hiện.

Diếu Đông dời tầm mắt, nhìn đồng tấu chương hỗn độn trên bàn, thản nhiên mở miệng nói: “Khung Châu thất thủ, Kinh Viễn tướng quân thân còn bị vây ở Linh Ngũ, quân canh giữ Tây Bắc rút lui từng chút, Tử Dục. . .” Tạm dừng một chút, y tiếp tục nói, “Phụ hoàng ở trong cung, có thể thật sự an tâm sao?”

Ngọn nến không biết vì sao bùng cháy, gương mặt Thuận đế trong nháy mắt trở nên thâm trầm nhìn thiếu niên, nắm chặt tay.

Làm sao có thể an tâm chứ? Hần tùy tay đem thiếu niên siết chặt khóa vào trong ngực.

Kim Dương phía bắc liên thủ nổi loạn, một mạch đoạt được U Châu, chiếm giữ Khung Châu, Kinh Viễn trọng thương bị bắt, quân tâm đại loạn, lúc này hần nên thân chinh chấn hưng sĩ khí, đánh lui quân địch, nhưng mà. . .

“Diệu Đông. . .” Hắn nhắm mắt, đem cầm đặt trên đỉnh đầu thiếu niên, thấp giọng thì thầm, “Người biết không. . .”

Ngay cả đã sớm quyết định, nhưng người có biết ta thật sự sợ hãi. . . Sợ hãi lúc trở về, liền không thể tìm được tung tích của người?

Nhưng mà sự sợ hãi này lại là sự vô năng yếu đuối có bao nhiêu nực cười? Đối với đế vương mà nói thì đã như thế nào? Cho nên không thể nói, không thể biểu đạt, không thể bị người khác phát hiện.

Trong lòng chờ đợi câu trả lời, thiếu niên bởi vì cái ôm quá mức chặt chẽ mà không thể chịu đựng được đẩy ra một chút, Thuận để lại trở nên trầm mặc, nhưng tiếp tục thắt chặt cánh tay, lúc này làm cho hai người sát sao cùng dán vào nhau, không để lại chỗ trống để thở.

Ánh mặt trời nóng bỏng, chiếu vào ngân giáp màu bạc của đế vương, phản xạ lại ánh sáng chói chang.

Diệu Đông đứng ngoài cửa thành, nhin không được hít thở lại.

Gương mặt lạnh lùng của người trên lưng ngựa, mặt mày lúc này so với gương mặt mỗi một cùng ảm đạm vài ngày trước, tràn ngập sự kiên định cùng ánh mắt sắc bén. Hắn quay người, tầm mắt lướt qua đám quan viên đưa tiễn, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Diệu Đông.

Ánh mắt sâu thẳm thẳng tắp nhìn Diệu Đông, bên trong ẩn chứa trọn vẹn tình cảm, hoàn toàn thể hiện ra. Nghĩ đến lời nói nhấn mạnh khàn khàn của người nọ lần nữa, Diệu Đông cố gắng nhin sự không đành lòng và lo lắng, tuy rằng không thể hiểu được như thế nào, y vẫn cong môi, dùng khẩu hình nói:

Ta sẽ chờ người trở về.

Thuận để tựa hồ nở nụ cười, sau đó quay đầu ngựa.

Thần sắc hắn hờ hững nhìn về phương xa, trong nháy mắt gờ cánh tay, quanh thân tản ra uy nghiêm cùng khí phách nghiêm nhiên làm cho người khác không dám nhìn thẳng. Tư thái kiêu ngạo tựa tiên nhân kia, thoáng chốc cổ vũ cảm xúc của mọi người, từ đáy lòng tin tưởng chỉ cần có người này, lãnh thổ dưới chân cũng không mất đi một chút.

Cánh tay Thuận để phát ra đường cong dưới ánh mặt trời chói chang tràn ngập sức mạnh, tiếng ngựa vang vọng không trung, bụi đất bay lên khiến tầm mắt mờ mịt, trong lúc mơ hồ này, Diệu Đông dường như nghe được bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp mà kiên định—

Nhất định, nhất định phải chờ ta trở lại.

48. Chương 48

Thuận để đi đã gần một tháng, hoa xuân đều đã héo tàn, Hoàng Thành nghênh đón mùa hạ nóng bỏng.

Diệu Đông theo sự phân phó của Thuận để, vẫn như trước ở lại tẩm cung của đế vương, mỗi ngày ngoan ngoãn uống hết thuốc, sau nửa tháng, sự mệt mỏi bào mòn thân thể bỗng nhiên suy giảm, khôi phục sức sống.

Suy nghĩ không còn hỗn loạn, thời gian ngủ cũng chuyển sang bình thường, cùng thèm ăn nhiều, tay chân cũng khôi phục lại khí lực.

Nhưng mà lòng mày các ngự y lại càng nhíu sâu, lui tới cũng thường xuyên hơn. Lưu Quân vẫn không có tin tức, Diệu Đông biết, cái này chính là thời gian hồi quan phản chiếu, có lẽ nhiều nhất, chỉ có thể chống đỡ năm sáu ngày.

Người đã chết, sẽ biến thành cái gì?

Khi nửa đêm tỉnh lại, bên người đã không còn nhiệt độ cơ thể quen thuộc.

Diệu Đông trở mình, thoáng co lại thân thể, mơ mơ hồ hồ nhắm mắt.

Trước mắt là ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, mơ hồ phác ra hình ảnh quen thuộc, Diệu Đông liếc mành mở mắt ra nhìn, chỉ nhìn thấy một mảnh ánh sáng trắng chói mắt.

Sau khi ánh sáng trắng kia biến mất, y thấy chính mình lẻ loi, ôm trong lòng là thân thể cứng ngắc của con mèo đen.

“Tiểu Mễ chết rồi.”

Diệu Đông nghe thấy tiếng nói.

Không khí trước mắt từng chút tụ lại, biến thành bóng hình của Tổ.

Nàng ngồi xổm xuống, xoa mái tóc Diệu Đông không biết từ lúc nào đã biến thành bộ dáng của trẻ con.

“Tiểu Mễ chết đi, linh hồn sẽ không biến mất đâu.”

Từ trong lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng màu vàng mang khí tức thần thánh, Diệu Đông ngây ngẩn nhìn, đột nhiên cảm thấy toàn thân trở nên ấm áp, có một loại xúc động muốn nhẹ nhàng bay lượn.

“Nó sẽ biến thành cơn gió, biến thành ánh mặt trời, biến thành lá cây.”

“Biến thành một con mèo khác, biến thành người, hoặc biến thành một cái gì đó trên thế giới này, tiếp tục tồn tại. . .”

“Diệu Đông, sinh mệnh là do ơn trời ban.”

Chớ nên sợ hãi, chấm dứt cũng chỉ là một loại thay đổi.

Cuộc sống như vậy. . . Diệu Đông, con không muốn thay đổi sao?

Trong thanh âm ồn ào náo nhiệt mở mắt ra, cái đầu tiên Diệu Đông nhìn thấy, là hai người hầu từ bên ngoài cửa bước vào, trong tầng tầng không khí tràn ngập ánh sáng vàng.

Đó là một ngày hè tràn ngập ánh nắng, mang theo nồng đậm hương vị khát khao.

Diệu Đông cong lên khóe môi, khẽ cười.

“Các người thấy không!”

Nữ nhân bị thị vệ siết chặt giấy dựa đến tóc tai tán loạn, hai mắt lóe sáng mở to, không rõ là oán độc hay sợ hãi.

“Y vẫn còn cười! Các người có thấy không!? Chúng ta đều phải chết, Đại Lương sắp bị diệt, vì thế mà ác quỷ này đang cười! Y đang cười nhạo chúng ta!”

Phục sức hoa lệ trên người nữ nhân trong sự giằng co trở nên cực kỳ hỗn loạn, gương mặt vốn tinh xảo mỹ lệ bởi vì phần nộ mà vặn vẹo thành bộ dạng giống như la sát.

“Các người vì sao ngăn cản ta!? Người đáng chết là y ! Là y ! Đều là quỷ kế của y , là âm mưu của y ! Y cùng Tần Tự Sơn nội ứng ngoại hợp, cấu kết mọi rợ An Thất đến hại Đại Lương ta, bọn họ đã tiến đến hoàng thành, các người vì sao còn không giết y !? Y hại chết hoàng nhi của ta, hại ta cả đời thâm hận. . . Các người vì sao không giết y !? Vì sao không để ta giết y !?”

Tầm mắt từ cửa sổ trở về, Diệu Đông nhìn đoán kiểm, lại nhìn sắc mặt khó xử của bọn thị vệ, sơ lược tiêu hóa lời nói của nữ nhân kia. Y vừa định nói, có người từ ngoài cửa bước vào đã mở miệng trước y , lạnh lùng hỏi: “Làm âm mưu cái gì?”

Diệu Đông quay đầu, thấy Trang Quý cùng Phúc công công vén rèm đi tới, vẻ mặt nghiêm túc.

Trang Quý liếc mắt nhìn Diệu Đông, ánh mắt kia có chút sâu xa, ần ần xẹt qua một chút ánh sáng nhạt không biết là có gì ý, Diệu Đông nhìn không rõ, y lại dời tầm mắt, nhìn về bọn thị vệ đang khống chế hành động của nữ nhân.

“Ngu phi nương nương đã sắp diên rồi,” hần nhẹ nhàng nhú mào, nói với thị vệ , “Các người để nàng vào tẩm cung của diên hạ, xảy ra chuyện gì ai chịu trách nhiệm?”

Bọn thị vệ cuống quýt đáp lời “Dạ”, kéo Ngu phi ra ngoài, Ngu phi không thể tin được nhìn Trang Quý, nàng thở gấp, cánh tay siết chặt bọn thị vệ, bỗng nhiên xoay đầu hướng Diêu Đông lớn tiếng hét đến chói tai:

“Hồ ly tinh, ngươi là yêu nghiệt hại nước hại dân— ta nguyện rửa ngươi không được chết tử tế ! !”

Âm thanh mắng mỏ càng ngày càng xa, đối với những lời chửi mắng ác độc này, trong phòng không ai để ý.

Phúc công công tự ý khoác thêm áo ngoài lên Diêu Đông, lại lấy thêm giày đi vào cho y , Diêu Đông đẩy tay hần ra, tự mình đi giày, hỏi: “Tình huống bên ngoài thế nào rồi?”

Ánh mắt Trang Quý lóe sáng, không trả lời, chỉ nói: “Theo ta đi.”

“Đi đâu?” Diêu Đông giương mắt nhìn hần.

“Thành Tây có bố trí cửa ngầm,” Trang Quý vuốt tóc, khuôn mặt tựa bạch ngọc không có chút biểu tình dư thừa, “Ta phái người hộ tống ngươi rời khỏi hoàng thành.”

“Rời khỏi hoàng thành? Chạy trốn?” Diêu Đông nở nụ cười, cúi đầu thất lại vạt áo đang bung, “Trong cung có biết bao nhiêu người giống như Ngu phi muốn nhìn ta chết? Bên ngoài người An Thất sao lại buông tha một hoàng tử Đại Lương?” Hần đem mái tóc dài tùy tiện túm lại, dùng dây buộc lại, “Đừng nói là có thể chạy đi, cho dù ngươi phái một đám thị vệ võ công cao cường hộ tống ta ra khỏi thành, ở bên ngoài, ta có năng lực sống được mấy ngày?” Y đứng lên, đôi mắt màu hổ phách nhìn thẳng vào mắt Trang Quý, “Mang ta đi gặp Tiểu đại nhân.”

Qua song cửa mở rộng, Diêu Đông thoáng nghiêng người nhìn bên ngoài, chỉ thấy mênh mông trời xanh.

“ Binh lính An Thất hai mươi vạn, được Đạt Ngõa thống lĩnh tự xưng là “Thốc Ưng”, Tiểu Khanh mặt âm trầm, nhắc chén trà uống một ngụm, “Tần Tự Sơn dẫn bọn hần từ vùng núi Tây Nam vô thanh vô tức thẳng tiến hoàng thành, rạng sáng hôm nay đột phá ngoại thành, đóng bốn vạn quân ở ngoại thành, ngăn cản không được, ngay lúc này đã cách cửa thành mười dặm. . .” Hần đột nhiên ném mạnh chén trà, nổi giận, “Kim Dương bắc kì chỉ là cái bẫy, lão già Tần Tự Sơn kia tàn sát hàng loạt dân trong thành! Thực là mất trí rồi!”

“Tín hiệu cầu viện đã phát ra, bên kia có đáp lại không?” Âm thanh mảnh sứ vỡ vụn vang ngay bên chân mình, Diêu Đông không để ý lắm, quay đầu lại, hỏi, “Quân canh giữ nội thành còn bao nhiêu?”

“Duyệt Châu gần đây đã nhận được khói báo động, bọn họ tới đây nhanh nhất cũng phải hai ngày,” Tiểu Khanh trừng y một cái, pha chút không kiên nhẫn trả lời, “Quân canh giữ trong thành còn hai vạn.”

“Vậy đưa ra tin tức, nói viện quân sắp tới,” Diêu Đông quay lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Trước ổn định dân tâm.”

“Ngươi vẫn còn dám nói!?” Tiểu Khanh một quyền nện trên bàn, “Hiện nay vấn đề lớn nhất là làm sao trước khi viện quân đến, phải ngăn chặn cậu của ngươi.”

“Mười dặm, còn có thời gian.” Diêu Đông đứng dậy, “Cho ta hai ngàn tinh binh, ta sẽ cố gắng ngăn chặn người An Thất, Tiểu đại nhân hoàn thiện phòng ngự trong thành, dàn xếp dân chúng.”

“Không được!”

“Hai ngàn tinh binh? Ngươi cho rằng ta điên sao? Ngoại thành kia là cậu ruột của ngươi, ai biết ngươi không đi bán nước cầu sinh—”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, Diêu Đông cũng không để ý tới lông mày nhíu chặt của Trang Quý, trực tiếp đón nhận ánh mắt tràn ngập hoài nghi cùng khinh thường của Tiểu Khanh, nói: “Ngươi không tin ta, cũng nên tin tưởng thủ hạ binh lính của ngươi.”

Tiểu Khanh hừ lạnh một tiếng, Diêu Đông nói tiếp: “Tướng lĩnh Đại Lương chết thảm, chúng ta không thể tìm thấy người có thể lĩnh quân xuất chiến, Tiểu đại nhân bao lần thủ thành, nên biết thời gian cấp bách, điều gì làm trọng.”

Tiểu Khanh như trước im lặng, trái lại Chu tướng quân luôn luôn trầm mặc trong phòng lại nhìn y một cái, mặt không chút biểu tình hỏi: “Người vì sao phải xuất chiến?”

Diêu Đông sững sốt một chút, quay đầu nhìn về phía Chu tướng quân, ông lại tránh đi tầm mắt không hề nhìn y, nhưng sắc mặt thật sự kéo căng.

“Có rất nhiều nguyên nhân,” Diêu Đông cúi mắt, ngữ điệu bình thản, “Chủ yếu là, vì nơi này có thứ ta muốn bảo vệ.”

Chu lão tướng quân tựa hồ hừ một tiếng, sau đó quăng ra trước mặt vật gì đó.

Diêu Đông xoay người cầm lên, cắt trong lòng bàn tay, là tấm lệnh bài đỏ sậm.

Diêu Đông chăm chú nhìn Chu tướng quân, quay đầu chạy ra bên ngoài. Y vội vàng chạy xuống bậc thềm, lúc chạy đến bậc cuối cùng, bỗng nhiên bị một lực lớn kéo lại.

Diêu Đông quay đầu, nghi hoặc nhìn sắc mặt hoảng loạn của Trang Quý.

“Người đã nói—” Trang Quý ngừng một chút, tựa hồ muốn bình phục lại hô hấp gấp gáp, “Người đã nói, người chỉ muốn sống sót mà thôi.”

Trên mặt Diêu Đông lộ một tia kinh ngạc, trầm mặc trong chốc lát, y tránh khỏi sự giam giữ tay mình của Trang Quý.

“Chỉ là lừa người.” Y nhìn chằm chằm vào mắt Trang Quý, chân thật nói.

Diêu Đông xoay người tiếp tục đi về phía trước, Trang Quý đứng tại chỗ, ánh mắt phức tạp, nhìn bóng lưng xa dần của Diêu Đông.

Bỗng nhiên hắn tiến lên hai bước, dùng hết toàn lực hô: “Vây còn hoàng thượng?” Hắn lớn tiếng hỏi, “Người không phải đã đồng ý phải đợi hoàng thượng trở về sao!?”

Diêu Đông không trả lời, cũng không quay đầu, chỉ nhún người lên ngựa.

Trong nháy mắt lúc hắn giơ roi, Vị Thi bỗng nhiên từ phía sau xông ra, dang hai tay ngăn trước ngựa.

Diêu Đông nhìn hắn, mở miệng hỏi: “Một phần của mẫu hậu nở hoa rồi sao?”

Vị Thi ngăn người, lúng ta lúng túng gật đầu, đáp: “Tất cả đều đã nở.”

“A. . .” Diêu Đông cong cong khóe môi, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Bây giờ nghĩ lại, kỳ thật ta cho tới bây giờ cũng không biết, mẫu hậu có thích hoa hướng dương hay không.”

Vị Thi yên lặng nhìn y, không đáp lời, Diêu Đông như trước vẫn cười, nói: “Nếu phụ hoàng ra lệnh các người bảo hộ ta, vậy, các người cùng theo ta được không?”

Tiếng nói vừa dứt, y dùng lực quật roi ngựa, con ngựa hí một tiếng dài, nâng lên chân trước nhảy qua đầu Vị Thi.

Ngựa phi nhanh, cuốn theo bụi đất cuộn cuộn.

Gió thổi mạnh khiến y bào phát phối tung bay, ánh mặt trời nóng bỏng chói mắt, Diêu Đông nheo mắt lại, từ trong đáy lòng sinh ra một loại cảm giác— tựa hồ có cái gì đó, sắp hút ra khỏi thân thể.

Y mỉm cười, lại vung roi ngựa lên.

Trong nháy mắt đã đi tới cửa thành, y nghe thấy trên tường thành có ai lớn tiếng gọi “Điện hạ—” Diêu Đông ngẩng đầu, trên tường thành xuất hiện, gương mặt Trang Quý dưới ánh mặt trời chói chang trở nên không chân thật.

Y cong khóe môi, bỗng nhiên mở miệng nói:

“Ta chỉ muốn— muốn thay đổi—”

Sương mù che ở trước mắt biến mất sạch sẽ, Diểu Đông thấy ánh nắng vàng rực từ bốn phương tám hướng tràn ra, đẹp đến lóa mắt làm người khác thán phục.

Gió quay lại hai bên thân thể, nâng người lên, nâng cả tuần mã, làm cho người khác tưởng chừng như đang bay lượn.

Muốn thay đổi.

Quân đội An Thất mạnh mẽ tràn vào, Diểu Đông hít một hơi thật sâu, siết chặt trường kiếm, áp sát lưng áo.

Biến thành gió, biến thành cây, biến thành hạt bụi.

Thắt lưng hạ thấp một chút, đẩy nhanh tốc độ.

Thân thể nhẹ nhàng, tầm mắt cũng rõ ràng hơn, khiến cho chính mình cũng không khí hợp thành một thể.

Tập trung vào mục tiêu, là người cao to ở đội ngũ phía trước. Có bao nhiêu cơ hội? Cách xa hần bao nhiêu bước?

Một, hai, ba—

Trong nháy mắt, không cần do dự, gọn gàng lưu loát xuất kiếm.

Kiếm quang màu bạc xuất hiện, ánh sáng chói mắt. Sau sự trầm mặc khó tin, là tiếng trống cùng tiếng hò hét xẹt ngang phía chân trời.

Nhưng Diểu Đông lại không nghe thấy gì cả.

Thân thể như là chỉ còn ý thức của bản thân, từng kiếm từng kiếm xẹt qua cổ họng quân địch, mà máu từ miệng vết thương chảy ra, cũng không có cảm giác đau đớn.

Có cái gì đó lặng lẽ rút ra khỏi thân thể, phiêu du ở giữa không trung nhìn xuống thế gian này chẳng?

Quang huy khắp thế gian trở nên ảm đạm, ngưng tụ thành từng đốm sáng cam nho nhỏ động trên ngọn cây mái đình.

Gọn sóng khiến những đốm sáng nho nhỏ kia trở nên chao đảo, lấp lánh ánh sáng theo dòng nước chảy tới chiếc hoa đăng.

Hoa đăng chậm rãi dừng bên chân Diểu Đông, Diểu Đông vót lấy nó, mở ra con hạc giấy giấu ở giữa nhụy hoa.

“Người muốn ước cái gì?”

Tổ đi đến trước mặt Diểu Đông, ngồi xổm xuống, cầm lấy con hạc giấy quơ quơ trước mặt y .

Diểu Đông nghiêng đầu, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi.

Muốn trở lại quá khứ.

Muốn cùng Tổ hạnh phúc bên nhau.

Muốn mẫu hậu yêu mình nhiều hơn một chút.

“Con thả thiết nhiều hoa đăng,” Diểu Đông nói, “Đều không có ước gì cả, bây giờ có thể ước tất cả không?”

Tổ lắc đầu, cười nói: “Không được, bỏ đi cũng đã bỏ đi rồi, con chỉ có thể ước một nguyện vọng.”

Một nguyện vọng.

Diểu Đông cau mày, trầm tư suy nghĩ.

Tổ sờ sờ đầu y , nói: “Càng muốn thực hiện nguyện vọng thì càng khó thực hiện, Diểu Đông không nên tham lam như vậy, chỉ cần ước điều đơn giản thôi, tuy rằng không phải điều muốn nhất, thế nhưng lại là nguyện vọng dễ thực hiện nhất.”

Diệu Đông cúi đầu, nhìn dòng nước róc rách lẳng lặng chảy bên chân.

Nhớ mang máng có một ngày, người nào đó từng đứng bên dòng nước uốn quanh, lần đầu tiên hỏi mình muốn đáp ứng nguyện vọng gì.

Diệu Đông ước cái gì?

Người kia nhàn nhạt cười nhẹ, trong ánh nến rõ nét, kí ức tràn về, đủ loại hình ảnh tới lui, người nọ lạnh lùng cùng ôn nhu, tiếc thương cùng đau đớn, nháy mắt tràn ngập trong suy nghĩ.

Sau cùng còn có, lời nói giống như câu thần chú cứ vang vọng bên tai. . .

Diệu Đông, nhất định phải đợi ta trở về.

Tổ nói, chỉ còn lại một cái nguyện vọng cuối cùng, đừng tham lam quá.

Như vậy, ta hi vọng có thể thấy mình hoàn thành ước định với hân, không để cho bản thân tiếc nuối, không để cho người nọ tiếc nuối.

Chỉ cần thoáng nhìn một lần, chỉ cần thoáng nhìn một lần cũng đủ rồi.

“Diệu Đông. . .”

Ánh nến đã tàn, Diệu Đông mơ mơ màng màng mở mắt, mơ hồ nhìn thấy người nọ dính đầy máu, thể nhưng khuôn mặt lại tuấn mỹ tựa thiên tiên như trước.

Y cố gắng vươn tay, cẩn thận chạm lên gương mặt người nọ.

Không giống với Tổ, không giống với hoa hướng dương nở rộ trong mộng, lúc này đây, ngón tay của y chạm tới da thịt ấm áp.

Nó không biến mất, vô cùng chân thật.

Diệu Đông nhắm mắt lại, từ từ cong khóe môi.

49. Chương 49

Thuận đế chạy tới trước hoàng thành, Kim Dương phía bắc phải rút lui ra khỏi quốc cảnh. Phủ Tử Dục tinh thần hăng hái, thừa thắng xông lên tiến đánh mười dặm quốc cảnh phía bắc, để kinh phía bắc kinh hãi, ngay lúc đó phái sứ thần tới đây đàm hòa.

Kim Dương chán chường thu binh, không một tiếng động, mà lúc này quân An Thát lợi dụng lúc khó khăn xâm chiếm hoàng thành, bao gồm cả Tần Tự Sơn, đều bị Thuận đế hạ lệnh một tên cũng không lưu toàn bộ đều giết chết.

Quốc nạn đã giải, toàn thành chúc mừng.

Sau đó trong hoàng cung, sau bảy ngày yên lặng, đám quan viên lo sợ bất an cuối cùng cũng đợi đến lễ chúc mừng.

Trong cảnh ca múa mừng cảnh thái bình của lễ chúc mừng, Thuận đế cũng không ở đó, mọi người mặc dù có chút kỳ quái, nhưng cũng buông thả, mặc ý cười vui.

Tiểu Khanh làm công thần bị những người đó bao vây tựa như một vì sao sáng mờ nhạt, thật vất vả tránh thoát đi ra, hân ngồi vào bên cạnh ta, tựa như đang tự nhủ nói một câu: “Không biết thương thế của điện hạ có tốt hơn không. . .”

Ta cười cười, hướng hân nâng chén, lại uống sạch một hơi.

Tiểu Khanh cười khổ lắc đầu, không bao lâu, hân lại bị mọi người hứng trí kéo đi vui đùa.

Ta ngồi ở chỗ cũ, bày ra tư thái đừng quấy rầy, để cho những người muốn cùng ta nói chuyện phải ngừng bước.

Ta cũng không phải người lạnh lùng, bình thường cũng thích xem những người đó vây quanh mình lộ ra vẻ nịnh nọt, hèn mọn, lấy lòng, chỉ là bây giờ, đột nhiên không dậy nổi hứng trí.

Hoàng hôn ngày đó, ta canh giữ ở ngoài cửa thành, rõ ràng nghe thấy ngự y nói— thái tử đã qua đời.

Vừa dứt lời, thân thể hắn liền bay ra, xuyên qua rèm cửa dừng bên chân ta, người đầy máu. Ta ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt quỷ dị đỏ tươi của Thuận đế.

Ánh mắt của hắn có chút hoảng loạn, không biết nhìn về phía nào, chỉ nói: “Diệu Đông bị trọng thương, cho nên hiện giờ chỉ là hôn mê bất tỉnh.”

Lời nói dối kia của Thuận đế, lừa gạt những người không biết chuyện.

Nhưng ta cảm thấy, lời kia của hắn, chỉ là muốn lừa gạt bản thân mà thôi.

Người sầu nhắc chén sầu thêm sầu, Phúc công công từ bên hông cửa tiến vào, đến bên cạnh ta nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng cho mời Trang đại nhân.”

Ta “Ừ” một tiếng, chớp mắt, đặt chén rượu xuống đứng lên.

Ta không biết Thuận đế trước mắt ý thức có còn tỉnh táo hay không.

Hắn mang thái tử về tẩm cung của mình, rề rà không cử hành tang lễ, cũng không tiếp kiến bất luận kẻ nào. Ta từng hỏi qua Phúc công công tình huống ra sao, Phúc công công thở dài, nói hắn không ăn không uống, ngày đêm canh giữ bên người thái tử chờ y tỉnh lại.

“Chẳng lẽ thi thể sẽ không hư?” Ta có chút nghi hoặc.

Phúc công công hồi đáp: “Ngự y nói là điện hạ sinh tiền do có dùng thuốc, nên xác chết trong khoảng thời gian ngắn sẽ không cứng ngắc, cũng sẽ không hư, nằm đó thoát nhìn tựa như là đang ngủ.”

Như thế, cũng khó trách Thuận đế không buông tha.

Ta đi theo phía sau Phúc công công, trầm mặc đi về phía Thừa Lâm điện.

Có lẽ là do uống chút rượu, suy nghĩ có chút hỗn loạn. Ta tự hỏi Thuận đế lúc này triệu ta nhập điện là vì chuyện gì, nhưng trong đầu lại luôn không tự chủ xuất hiện một cảnh tượng, hình ảnh thiếu niên im lặng nằm trên giường phẳng phát diêm nhiên đi vào giấc mộng.

Thoảng lác đầu nhìn phía dưới, ta thấy ven đường là những đóa hoa đang nở rộ đến kiều diễm.

Hoa khoe màu đua sắc nở đến tươi đẹp, lòng ta nhìn lại không yên, lơ đãng nhìn thấy một nụ hoa nho nhỏ thì ký ức không chịu khống chế mà kéo về trước đây.

Ta nhớ rõ có một ngày, thời tiết cũng đẹp như vậy.

Một thiếu niên ngồi xổm ven đường, ôm đầu gối, không biết đang nhìn cái gì mà thờ người ra.

Gió nhẹ nhàng đưa lá cây, tia nắng giống như dát vàng lay động, tỉ mỉ rải trên người y.

Ta thấy y vươn tay về phía cái gì đó, thật cẩn thận chạm vào, sau đó, trong nháy mắt lúc ta còn chưa phản ứng, bỗng nhiên nheo lại mắt nở nụ cười.

Y đứng dậy, xoay người rời đi, ta đứng cách mười bước trên hành lang dài, nhìn bóng hình của y càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất cuối đường nhỏ.

Qua hồi lâu, ta mới nhích người, đi đến nơi y vừa ngồi.

Nơi đó cũng chẳng có kho báu gì, chỉ là một gốc cây hoa đại nho nhỏ màu trắng, vẫn chỉ là nụ hoa non nớt.

Ta nhớ rõ khi đó ta đã ngắt lấy nó, mang theo tâm tình không biết như thế nào đứng dậy, lấy tay vò nát.

Phúc công công sau khi thông báo, trong phòng Thuận đế vang lên câu “Tiến vào.”

Ta nhấc chân, trong giây phút cửa mở, đáy mắt có chút choáng váng mê hoặc.

Ta cuối cùng không biết, đối với thiếu niên này, mình nên mang tâm tình như thế nào.

Dưới sự khống chế của hoàng quyền chúng ta giống như là quân cờ trên bàn cờ, nếu muốn tồn tại sống sót từ nơi chiến trường gió giục mây vần này, quan trọng nhất là, ta phải chọn đúng người thao túng.

Họ Trang mấy đời đều là trọng thần triều đình, tích tụ được tiền tài quyền thế khổng lồ và nhân mạch rộng lớn, nhìn qua bề sâu lá tốt, không thể lung lay. Nhưng mà của cải vũng vàng như vậy, lại trong chốc lát hủy hoại dưới tay phụ thân, đơn giản là do ông trước đây giữa lúc tiên hoàng cùng Tứ vương gia tranh đoạt hoàng vị, thì lựa chọn trở thành thân trắc đi theo người có năng lực nhất Đại Lương – Tứ vương gia.

Trang phủ từ phồn thịnh trở nên suy bại, bất quá trong lúc đó, trẻ người non dạ cũng đã nếm qua mấy lần nhân tình ấm lạnh.

Phụ thân trước khi xử trảm hối hận ôm chặt ta vào lòng, ta thề, nhất định phải trọng chấn Trang phủ, không phạm cùng sai lầm giống phụ thân.

Ta cẩn thận tính toán, cẩn thận quan sát, sau đó giữa đám hoàng tử trước kia lựa chọn người tuy rằng không phải thái tử, nhưng lại trầm tĩnh ổn trọng, sắc sảo hàm ý – Thuận đế.

Ta khắp nơi tìm kiếm cơ hội, cuối cùng trong một lần hần bị ám sát xả thân cứu giúp, trả đại giới một thân từ nay về sau không thể tập võ trở thành thư đồng của hần, rồi từ đó tiến thêm một bước lấy được tín nhiệm, trở thành tâm phúc đắc lực nhất.

Hần không ngoài dự định đi lên đế vị, ta cũng như nguyện thỏa mãn, trở thành thừa tướng, trở thành thái phó, trở thành hồng nhân được mọi người vô cùng hâm mộ cùng ghen tị bên người đế vương.

Thuận đế sau khi lập hậu hoàng tử lần lượt được sinh ra, thói quen trước đây phải cân nhắc lợi hại của ta lần này liền không cần lo lắng nhiều lắm, bởi vì trưởng tử Phủ Tử Dục thông minh nổi bật, còn lại những hoàng tử khác thì tư chất quá mức bình thường.

Về phần thái tử Phủ Tử Dương—

Ta từng tự phụ cho rằng đó là một người không cần phải chú ý tới, là đồ bỏ đi, nhưng mà không nghĩ tới sau nhiều năm cho đến hôm nay, y lại trở thành biến số tàn khốc như thế.

Trong phòng cửa sổ không mở, ánh sáng đột nhiên tối tăm khiến ta không thấy ai là ai.

Ta dừng một chút, sau khi có chút thích ứng, mới nhìn thoáng qua long sần không dấu vết.

Trên giường chần màn lộn xộn, nhưng không có ai ngủ trên đó, ta ngẩn người, sau đó nghe thấy thanh âm Thuận đế từ một bên truyền tới.

“Diệu Đông đi rồi.”

Hần bình tĩnh nói.

Ta theo âm thanh vọng qua, thấy hần ngồi dựa trên bàn, dựa vào ánh sáng u ám đang viết gì đó, vừa viết hần vừa nói: “Ta nghe thấy tiếng động vội trở về, y liền lén lút rời khỏi.”

Ta nhếch môi dưới, bởi vì không thể xác định hần bây giờ có bình thường hay không, vì thế đem nghi vấn tất cả áp dưới đáy lòng.

“Kỳ thật ta có chút sợ, đứa nhỏ kia. . . Chỉ cần có người đối tốt với y một chút, y sẽ khẳng khẳng một mực yêu thương người kia.” Thuận đế không nhìn ta, hần cúi mắt, lăm lăm bầu giống như đang nói cái gì.

Ta nín thở, trong lòng hồi hộp.

“Trang Quý,” hần đứng lên, đem cái vừa viết cuộn lại đưa ta, “Ta phải đi tìm y mới được, không thể bị người khác nhanh chân đến trước.”

Ta trầm mặc một trận, cuối cùng đưa tay tiếp nhận.

Hần đã không muốn tự xưng “Trẫm”, phản đối hay không, cũng đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

“Trang Quý, nơi này liền giao cho người.”

Hắn nói xong câu đó, xoay người biến mất.

Sau khi Phủ Tử Dục trở về, ta tại thượng triều tuyên đọc thánh chỉ truyền ngôi, hắn cúi đầu, tay nắm chặt thành quyền, qua một hồi lâu sau, mới dập đầu tiếp nhận.

Ta cùng bách quan quỳ xuống, cao giọng hô to:

Ngô hoàng vạn tuế—

Sau đó cuộc sống bận rộn bộn bề, nhưng cũng vô cùng bình thản.

Phủ Tử Dục đã căn kê hỏi qua ta tình huống Thuận đế trước khi đi, sau khi nói rõ cho hắn từng chi tiết một, hắn liền lâm vào trầm tư.

Ta biết hắn không từ bỏ được, cũng biết hắn phái người đi tìm tin tức hai người kia, kỳ thật ta cũng phái người ra ngoài nhưng bọn họ tựa như đá chìm nơi đáy biển, không có một tia động tĩnh.

Ta không được liên tục làm nữa, ta đối với bản thân tự nói, dù sao đã muốn buông, trở thành loại chấp niệm này, đối với bản thân cũng không lợi ích gì.

Đến ban đêm ta tiếp tục cuộc sống ăn chơi chè chén như trước, đắm chìm trong Di Nhiên ôn nhu quên cả trở về, thỉnh thoảng tâm huyết dâng trào cũng sẽ đi tìm một tiểu quan sạch sẽ, mặt mày đậm đậm, cánh môi hồng nhất, rõ ràng có chút tương tự, bên trong mây mưa, thế nhưng cuối cùng cũng không tìm thấy ánh mắt tựa khói tựa sương trong mộng, khi cười khẽ có thể ngưng tụ toàn bộ ánh nắng trong mắt kia nữa.

Sau khi tỉnh lại, chỉ biết thất vọng.

Phủ Tử Dục nạp rất nhiều phi tử, lại chậm chạp không lập hậu, đây là lo lắng của nhiều người, Tĩnh Uyển là một trong số đó.

“Hoàng thượng không đáp ứng người, tất nhiên cũng sẽ không đáp ứng những người khác, người đã là quý phi, không cần nhất thời nóng vội.”

Nàng là biểu muội họ hàng xa của ta, sẽ tìm đến ta để dò hỏi. Ta đáp lại vô cùng lãnh đạm, Phủ Tử Dục khúc mắc khó giải, bản thân còn không buông xuống được, tất nhiên không có năng lực khuyên hắn buông xuống, bàn về tranh giành hậu cung, vốn ta cũng không muốn tham gia.

Tĩnh Uyển cúi đầu suy nghĩ nói đã biết, ta liếc mắt nhìn móng tay bầu chặt bên hông nàng, đứng dậy cáo từ.

Ta biết Tĩnh Uyển tuyệt đối không giống với lời ta nói ngoan ngoãn chờ đợi, nàng từ nhỏ đã rất suy nghĩ trù tính, không chịu yên tĩnh.

Ta sớm đoán được Tĩnh Uyển sẽ gặp rắc rối, nhưng thật ra không nghĩ tới nàng lại gây ra họa lớn đến vậy, trực tiếp bị biếm vào lãnh cung.

Cha mẹ nàng cả ngày đến cầu Quý phi, ta không kiên nhẫn, đi vào lãnh cung nhìn nàng một lần.

Nàng tóc tai bù xù, ngồi ở trên giường, khuôn mặt vắn vẹo tái nhợt tựa quỷ.

Thấy ta đến, nàng nở nụ cười quỷ dị.

“Người biết không?” Nàng sát vào ta, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng chính là người điên!”

“Trong phòng của hắn. . . Giấu ở đằng sau bức tường trong phòng, tất cả đều là bức họa nam nhân!”

“Hồi nhỏ, trưởng thành, khóc, cười, đều là cùng một nam nhân!”

“Người có biết nam nhân kia là ai chẳng?” Nàng lại dựa sát thêm một chút, thần bí hỏi.

Ta nhú mày, lui ra một chút.

“Người nọ a, là thái tử điện hạ!” Nàng bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, “Là thái tử điện hạ đó! Bọn họ là huynh đệ đó! Sao có thể? Sao có thể làm ra chuyện dơ bẩn như vậy!”

“Tử Dục ca ca của ta sao có thể làm ra chuyện dơ bẩn như vậy!? Tử Dục ca ca của ta sao có thể yêu một nam nhân!? Ngu phi nói đúng, thái tử kia chính là hồ ly biến thành! Đó là yêu tinh! Hoàng thượng bị y dùng yêu thuật mê hoặc! Ta muốn thiêu chết y. Ta muốn đốt rụi hết thấy! Ta muốn y không được chết tử tế! Hồn phi phách tán.”

“Người đốt những bức tranh đó?” Ta lui ra từng bước, lạnh lùng nhìn nàng.

Tĩnh Uyển khàn khản cười không ngừng, nói, “Đúng vậy đó, đều là ta đốt, một mối lửa đốt rụi toàn bộ! Đốt hết, nam nhân kia đã không thấy tăm hơi, hoàng thượng sẽ không bị y mê hoặc. . .”

Nàng nói liên miên lải nhải, nói xong lời cuối cùng không biết đang cười hay đang khóc, ta thở dài, xoay người rời đi.

Tĩnh Uyển là một cô gái có tâm cơ, ta mặc dù không thích nàng, nhưng cũng phải nói nàng không phải xấu xa, chỉ là do quá yêu Phủ Tử Dục.

Nhưng mà chuyện tình cảm khó phân biệt đúng sai, Phủ Tử Dục hoàn toàn không để ý đến thể diện của ta biếm nàng vào lãnh cung, đó có thể thấy được hắn vô cùng tức giận, cho dù đi cầu tình, chuyện này cũng sẽ không có kết cục khác.

Sau khi chuyện Tĩnh Uyển qua đi, Phủ Tử Dục một thời gian dài trong mắt đều lạnh như băng, động chút là tức giận, khiến cho quan viên bên dưới khổ không thể tả.

Có người muốn ta đi khuyên nhủ hoàng thượng, hoặc là ý tứ thăm dò, tâm tình của ta cũng không tốt, huống chi dựa vào quan hệ thân thích giữa ta và Tĩnh Uyển, Phủ Tử Dục nhìn thấy ta chỉ sợ lại tức giận, vì thế liền không mảy may nhậm cật tuyệt.

Ngày cứ như vậy trôi qua, thẳng cho đến một hôm, thám tử chúng ta phái ra bỗng nhiên mang đến tin tức của Diêu Đông.

Bọn họ viết rất nhiều, ta hốt hoảng nhìn, trong đầu quanh đi quẩn lại chỉ một câu—

Hóa ra người thiếu niên kia, thật sự không chết.

Thật vật vờ đọc hết, ta buông thư tín, ngẩng đầu nhìn Phủ Tử Dục dựa vào bên cửa sổ.

Hắn nhìn thẳng ngoài cửa sổ, trên vẻ mặt nhìn không ra một tia vui vẻ, ngược lại bỗng nhiên trầm mặc, ánh mắt u ám dọa người.

“Tử Dương đã tỉnh lại. . .” Hắn giống như đang gặp ác mộng lắm lắm nói, “Nhưng mà trầm lại hi vọng y vĩnh viễn đừng tỉnh lại. . .”

Ta dời đường nhìn, cúi mắt.

Ta phát hiện ta có thể hiểu được cảm giác của hắn.

Trong nháy mắt nhìn thấy thư tín, trong lòng ta cũng nghĩ như vậy, nếu đứa bé kia vẫn ngủ tiếp thì tốt rồi.

Vẫn ngủ tiếp, không cần tỉnh lại, như vậy, không một ai có thể chiếm được y.

“Phụ hoàng làm được nhân. . .” Phủ Tử Dục tựa hồ hồi thần, lại nhìn thư tín trên tay, hắn trầm mặc trong chốc lát, thản nhiên nói, “Nếu trầm đi, trầm cũng có thể làm được nhân.”

Nếu là ta thì sao?

Ta nhện không được suy nghĩ,

Tiên hoàng từng dưỡng được nhân, ta đã thấy một lần.

Bọn họ ăn vào uống vào đều là loại kịch độc, mỗi thời mỗi khắc đều có thể phát tác, ta nhìn bọn họ quỳ trên đất mặt mày thống khổ kêu rên, một bên thái giám nhắc ta không cần loạn chạm vào, nói ta biết những người này đều bị điểm huyết đạo, nếu không cần thận giải huyết đạo cho bọn họ, bọn họ sẽ trăm phương nghìn kế tìm cái chết.

Thống khổ như thế, ta có thể chịu đựng sao?

Có thể là có.

Ta lại lắc đầu.

Kỳ thật lo lắng này chẳng có ý nghĩa gì, bởi vì loại “Nếu” này, hầu như là sẽ không tồn tại.

Lại một lần nữa nhìn thư tín, ta cầm nó ném vào hỏa lò.

Vốn Diêu Đông bị Dục vương mang khỏi cung về Tuyết Sơn. Thuận để một đường đuổi theo, bị ngăn lại dưới chân núi không lên được.

Hắn xông vào không có kết quả, đành phải đứng ở dưới chân núi chờ, không ăn không uống đợi ba ngày, thẳng cho đến khi ngắt xỉu mới đợi được Lưu Quân xuất hiện.

Độc của Diêu Đông phải cần máu của người thân làm thuốc dẫn để giải, Lưu Quân bởi vì đã uống qua thuốc Thập yêu hi kì nên không đủ tư cách, cho nên mới để Thuận để đi lên. Thuận để làm được nhân, từ từ truyền máu, thẳng cho đến mấy ngày trước Diêu Đông mới tỉnh lại, những thám tử khổ công trong Tuyết Sơn bị Dục vương phát hiện bị giam giữ mới được thả.

Cho nên đến bây giờ, bọn họ mới biết được tin tức.

Không quá vài ngày bọn họ lại truyền đến tin tức nói Diêu Đông có lẽ còn muốn ở trên núi trị thương ba năm cho khỏi hẳn.

Những cái này đã không còn quan trọng.

Ta thu lại nhiệm vụ của bọn họ, từ rày về sau không cần chú ý tin tức của thiếu niên kia.

Ba năm, thời gian vô tri vô giác trôi qua.

Mơ hồ dần hết tâm trí bận rộn nhiều chuyện, cho nên khi Phủ Tử Dục nói muốn cải trang vi hành Biện Kinh thì ta cũng không nghĩ nhiều liền chuẩn bị.

Tháng hai Biện Kinh là một nơi vô cùng náo nhiệt, tòa thành thị này nổi danh chính là hoa Tử Quỳnh nở vô cùng đẹp, ta nhìn thấy những đóa hoa màu tím nho nhỏ này rơi xuống trên đầu, theo một trận gió nhẹ, liền rụng nên một mảnh sương mù màu tím.

Theo hướng gió quay đầu, ta lập tức nhìn thấy trong bể người lướt qua, hé ra gương mặt ngơ cả đời này chỉ xuất hiện trong giấc mơ mà thôi.

Nháy mắt ta đã quên mất, trong lòng mình đang nghĩ cái gì.

Thiếu niên lẳng lặng đứng nơi đám người không một chút thay đổi, khuôn mặt vẫn tỉnh xảo như vậy, nhuốm đẫm vàng sáng mĩ lệ.

Ta yên lặng nhìn, mãi cho đến lúc y quay đầu lại nói chuyện với người nào đó, mới chú ý tới bóng người luôn dính sát bên cạnh y.

Người kia, không thể nghi ngờ gì chính là Thuận đế.

Hắn cũng không có thay đổi gì, khuôn mặt vẫn tuấn mỹ như trước nhìn không ra dấu vết từng làm được nhân, tùy tùy tiện tiện đứng ở trong đám người, loại khí phách này khiến cho người bên ngoài không dám nhìn thẳng.

Thiếu niên ngẩng đầu nói chuyện cùng Thuận đế, Thuận đế tựa hồ đang tức giận cái gì, mím môi không quan tâm.

Thiếu niên thở dài, lẳng lẽ cầm tay Thuận đế, sắc mặt Thuận đế có chút dịu lại, nhưng vẫn không mở miệng.

Thiếu niên hình như không còn cách nào khác, trái phải nhìn một lần cảm thấy không có người nào nhìn bọn họ xong bỗng nhiên kiễ chân, trên môi Thuận đế nhẹ nhàng cực nhanh xẹt qua một cái hôn.

Ta chính là bị ngẩn ngơ một lúc, đợi đến khi hồi phục lại tinh thần, hai người kia đã không thấy đâu.

Phủ Tử Dục đứng bên cạnh ta, hắn là cũng thấy được tất cả, ta đảo mắt nhìn hắn, không chút ngoài ý muốn phát hiện sắc mặt hắn một mảnh trắng bệch.

Cho nên mới nói, nếu không thể nén lại kí ức đau đớn, phải chịu đựng tận mắt nhìn thấy người mình yêu được người khác ôm ấp dày vò đến chừng nào.

Khổ sợ này, đều là tự tìm lấy.

Ban đêm ngủ lại khách *** là do Phủ Tử Dục tự mình quyết định, ta nghe được khẩu khí kiên quyết như vậy của hắn, liền biết hai người Thuận để bọn họ cũng ở khách *** này.

Hơn nữa, rất có khả năng hắn sẽ dùng số tiền lớn mua lại phòng ở bên cạnh.

Ta không biết Phủ Tử Dục làm vậy có ý nghĩa gì, nhưng mà đến đêm khuya tĩnh lặng, ta bỗng nhiên không thể đi vào giấc ngủ.

Không khoác thêm y phục, ta muốn xuống lầu đi lại trong viện một chút.

Lúc ngang qua cách vách phòng Phủ Tử Dục ta nhìn không được dừng bước, sau đó nghe thấy bên trong truyền đến một ít thanh âm kì quái.

Không, thanh âm này cũng không kỳ quái, cũng không xa lạ, ta thường xuyên có thể nghe thấy, từ miệng ta, hoặc là từ nữ nhân nam nhân dưới thân ta phát ra, trong lúc mây mưa vì hưng phấn mà rên rỉ thoải mái.

Ta đứng ở nơi đó, nhất thời quên luôn phải rời đi.

“Người đã nói. . . đã nói. . không làm ở khách ***. . .”

Thanh âm của thiếu niên bị tiếng thở dốc làm cho đứt quãng, ngữ điệu mang theo giọng mũi nghe qua ngọt ngào tình tứ, làm hô hấp người khác trở nên dồn dập.

Thuận để nói ra một cái tên, hình như là “Mục Dịch Hoa” gì đó, thiếu niên dừng một chút, tức giận nói: “Bớt kiểm soát đi, người cũng không phải lần đầu tiên thấy hắn.”

Thuận để thấp giọng cười, ước chừng là làm cái gì đó, khiến thiếu niên không nhận được hoảng sợ hỗn hển rên một tiếng.

Ta nghe thấy Thuận để dùng thanh âm chan chứa nỉ non hai chữ “Điều Đông. . .” “Điều Đông. . .”, sau đó lại là một trận trầm thấp thở dốc.

Trở lại trong phòng, ta có cảm giác dường như tỉnh mộng.

Không lâu sau khi hồi cung, Phủ Tử Dục lập hậu.

Hoàng hậu không phải là nữ nhi của dòng dõi quý tộc, bộ dạng cũng không tính là quốc sắc thiên hương, người nghi ngờ thân phận của nàng cũng rất nhiều, nhưng Phủ Tử Dục vẫn không quan tâm mà lập.

Nàng kia sau khi lên ngôi vị hoàng hậu không đến nửa năm, liền mang theo đứa nhỏ trong bụng một lần chết thảm ở ngự hoa viên, Phủ Tử Dục điều tra rõ hung phạm, lại một lần nữa tức giận tím mặt, mà ta thì cảm thấy, đại khái vị trí hoàng hậu kia sẽ trống rất nhiều năm.

Đến năm mới An Bình vương gia tới hoàng thành tế bái, tính tình như trước khiến cho triều đình một mảnh gà bay chó sủa, người đầu đầu không thôi từ Thuận để hiện giờ biến thành Phủ Tử Dục.

“Vương gia hôm nay lại làm cái gì rồi? Ta thấy vừa rồi mặt hoàng thượng đều đen.” Ta ngồi ở đình viện cầm trà nóng bồi hắn nói mát, trời đã tối, ta có chút mệt rồi.

“Yên tâm đi, ” An Bình vương gia ôm vũ cơ mới lừa được ở yến hội, trừng mắt nhìn ta , “Bổn vương tặng cho hoàng thượng một phần hậu lễ, sau khi nhìn lễ vật, hoàng thượng sẽ không làm khó bổn vương.”

Ta bán tín bán nghi “Ừ” một tiếng, lời nói còn chưa dứt, chỉ thấy Phủ Tử Dục kéo người nào đó nổi giận dùng đòn đi tới.

Hắn dùng sức quăng mạnh người nọ tới trước mặt An Bình vương gia, trong mắt tuôn ra phần nộ khó kiềm chế.

“Hoàng thúc, người đây là có ý gì?” Hắn lạnh lùng hỏi.

Ta nghi hoặc nhìn người ngã trên mặt đất, liếc mắt một cái, khiến ta ngay cả thở cũng quên mất.

Mặt mày nhàn nhạt như khói, khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ, đây là—

Diệu Đông?

Không, không phải.

Ta từ từ hồi thần.

Người kia bộ dạng thập phần tương tự Diệu Đông, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng.

Ánh mắt của hắn không trong suốt nhàn nhạt giống thiếu niên, tựa như tùy thời đều có thể trong không khí tiêu thất không thấy, ngược lại mang theo mị ý, nhìn ra được hương vị nồng đậm phong trần.

“Hoàng thúc,” Phủ Tử Dục trên mặt bình tĩnh, từng chữ từng chữ hỏi, “Người xem thường trẫm? Hay là xem thường Tử Dương?”

Không khí có chút đông lại, Phủ Tử Dục cuối cùng hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

An Bình vương gia thở dài, nâng nam hài kia dậy.

“Nghiêm túc quá cũng chưa chắc là chuyện tốt, ” hắn thầm nói một câu, lại vô tâm vô phế nói, “A Nguyệt ơi A Nguyệt, người ta chúng mắt người, người liền theo ta trở về những ngày khổ sở thôi ~”

Ta đặt chén trà xuống, mở miệng: “Nếu vương gia nguyện ý cát ái (nguyện lòng bỏ thứ yêu thích), không bằng cứ để A Nguyệt theo ta đi.”

An Bình vương gia dừng một chút, quay đầu nhìn ta.

“Người. . .” Hắn nhíu mày, lại nhanh giãn ra, “Người từ khi nào lại thích y ?”

Ta không trả lời.

An Bình vương gia khoát tay áo nói: “Thôi thôi, ai kêu tên kia mị lực lớn quá, đáng tiếc bốn vương chỉ thích nữ nhân, bằng không cũng muốn y .”

Ta cười cười, nói: “Vương gia nên cảm thấy may mắn vì người chỉ thích nữ nhân.”

An Bình vương gia cười ha ha, ôm thắt lưng vũ cơ xinh đẹp vừa đi vừa nói: “Bốn vương để lại, Trang đại nhân mau dẫn A Nguyệt trở về phòng đi, đêm xuân ngắn ngủi đó—”

Ta nhìn bóng lưng bọn họ từ từ bị bóng đêm bao phủ, mặt không chút thay đổi nắm lấy tay A Nguyệt.

Ta khi nào thì thích y ?

Thiếu niên ở dưới thân ta thở gấp, ta nhìn mặt hắn, có chút ngẩn ngơ.

Vấn đề này ta không phải không muốn giải đáp, chỉ là chính mình cũng quên rồi.

Ta sao lại thích y ? Thích y như thế nào?

Khuôn mặt đã lâu không thấy bỗng nhiên hiện ra trước mắt, thật sự giống như nổi một trận gió, thổi qua kí ức phủ đầy bụi.

Ta nhớ lại đôi mắt màu hổ phách của thiếu niên, trong suốt sạch sẽ, giống như cát giấu ánh nắng nhàn nhạt.

Y không thích nói chuyện, nhưng rất hay tươi cười, vào những lúc người khác không chú ý sẽ ở một góc trộm cười, sau đó quanh thân liền tỏa ra một tầng ánh nắng vàng.

Y rất thông minh, trải qua rất nhiều đau khổ, thích hoa hương dương, có đôi khi sẽ lừa người khác, có đôi khi lại muốn biến mất trên thế gian này.

Y nếu yêu một người, sẽ yêu người ấy một đời một kiếp.

Ta nhắm mắt lại, chỉ thấy ngực như bị bóp chặt, vì thế dồn sức cử động, tưởng như muốn đem suy nghĩ kia tàn nhẫn quăng ra.

Trên chiến trường kia, y cười nói muốn thay đổi, ta không thể ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn y bị vây quanh giữa ánh sáng vàng, hướng nơi ta không thể biết.

Y một kiếm chặt đầu Đạt Ngõa, động tác sạch sẽ lưu loát, khiến cho Tiểu Khanh kích động đến nổi ra sức nổi trống, sĩ khí lập tức tăng cao, ta thể nhưng lại không thể cao hứng nổi.

Ta nhất thời muốn sát vai chiến đấu cùng y, lại nhất thời muốn kéo y trở về, hỏi y vì sao lại muốn lừa gạt người khác.

Vì sao lại muốn lừa gạt người khác? Người rõ ràng đã từng nói muốn sống sót.

Người dưới thân ra sức vặn vẹo, ma sát làn da của ta, kích thích tầng tầng dục hỏa.

Ta thở gấp, trong đầu lập tức tràn ra hình ảnh đêm giao thừa kia.

Kỳ thật ta đã sớm biết, y chỉ muốn gạt người.

Ngay khi y đột nhiên ngừng đầu, lập tức lộ ra ánh mắt không thể che giấu được, thoáng mang chút đỏ hoe, như là bất cứ lúc nào cũng có thể khóc.

Y dùng ánh mắt bi thương nói: “Ta chỉ muốn tiếp tục sống mà thôi.”

Y nói: “Chỉ muốn sống, chẳng lẽ cũng là sai lầm sao?”

Y nói vô cùng chân thật, mà ta lại biết, đó không phải là lời nói thật, chỉ là đang giận dỗi mà thôi.

Chỉ vì bị tổn thương, cho nên kết quả mới nói ra lời khiến người khác hiểu lầm, để che dấu khổ sở của mình.

Khẩu khí đáng yêu như vậy, làm cho lòng người sợ hãi, cũng làm cho ta đau thương.

Ta mở mắt ra, nắm lấy nhánh tóc người dưới thân.

“Nói. . .” Ta thở dốc, “Nói, ta chỉ là muốn sống tiếp mà thôi.”

Người nọ sau một thời gian trầm mặc, tiếp đó khó khăn, ngữ điệu tựa hồ muốn khóc thấp giọng nói: “Ta chỉ là muốn sống tiếp mà thôi. . .”

Thân thể run mạnh, đầu óc hiện lên một mảnh ánh sáng trắng, khoái cảm như thủy triều phun trào.

Ta nhớ ra rồi, đó là ta nhất kiến chung tình.

Nhớ tới ánh mắt khiến ta yêu thích kia, quật cường, bi thương, bởi vì tuyệt vọng mà nói một đằng nghĩ một nẻo.

Ta nghĩ ngay khoảnh khắc ấy trong lòng bỗng trở nên ti tiện, người chung quanh có lẽ kinh diễm hoặc bi thương, mà ta, lại chỉ muốn đem y đặt ở dưới thân, mạnh mẽ chà đạp.

—End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-dong>